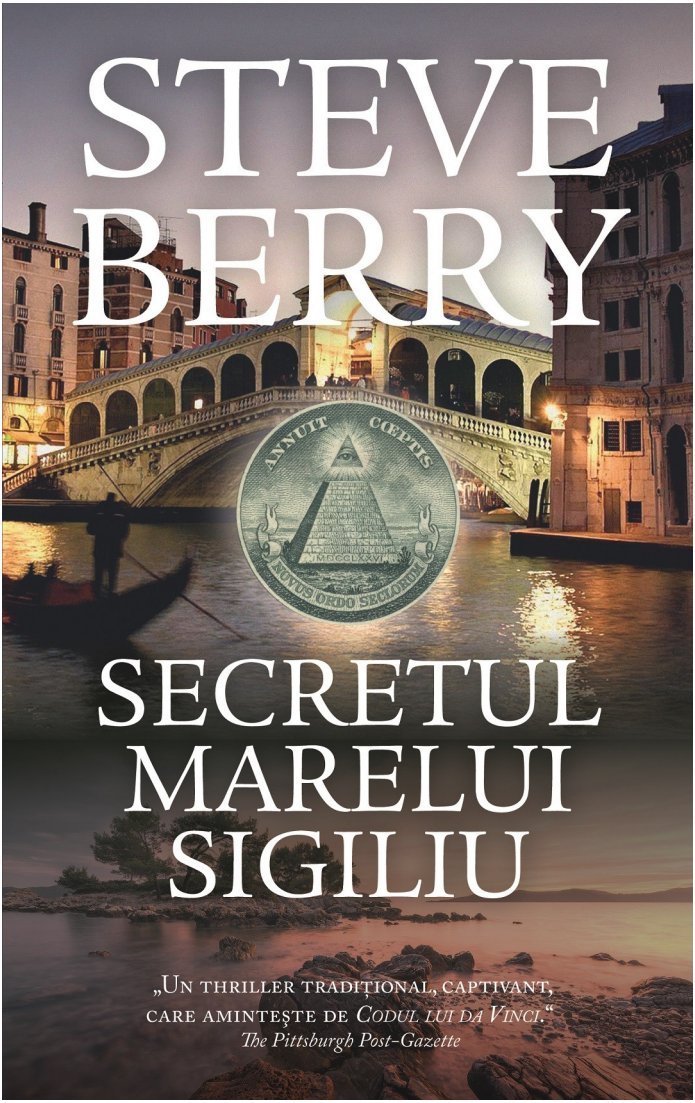
STEVE
BERRY
ANNUIT COEPTIS
NOVUS ORDO SECLORUM
SECRETUL
MARELUI
SIGILIU
„Un thriller tradițional, captivant,
care amintește de *Codul lui da Vinci*."
The Pittsburgh Post-Gazette

STEVE BERRY

SECRETUL MARELUI SIGILIU

Descrierea CIP a B**ibliotecii Naţionale a României BERRY, STEVE**

Secretul marelui sigiliu

Editura RAO

Bucureşti, 2018

STEVE BERRY

***The Patriot Threat*, 2015**

Traducere din limba engleză

Lingua Connexion

ISBN 978 – 606 – 006 – 014 – 7

Pentru Sam Berry, tatăl meu

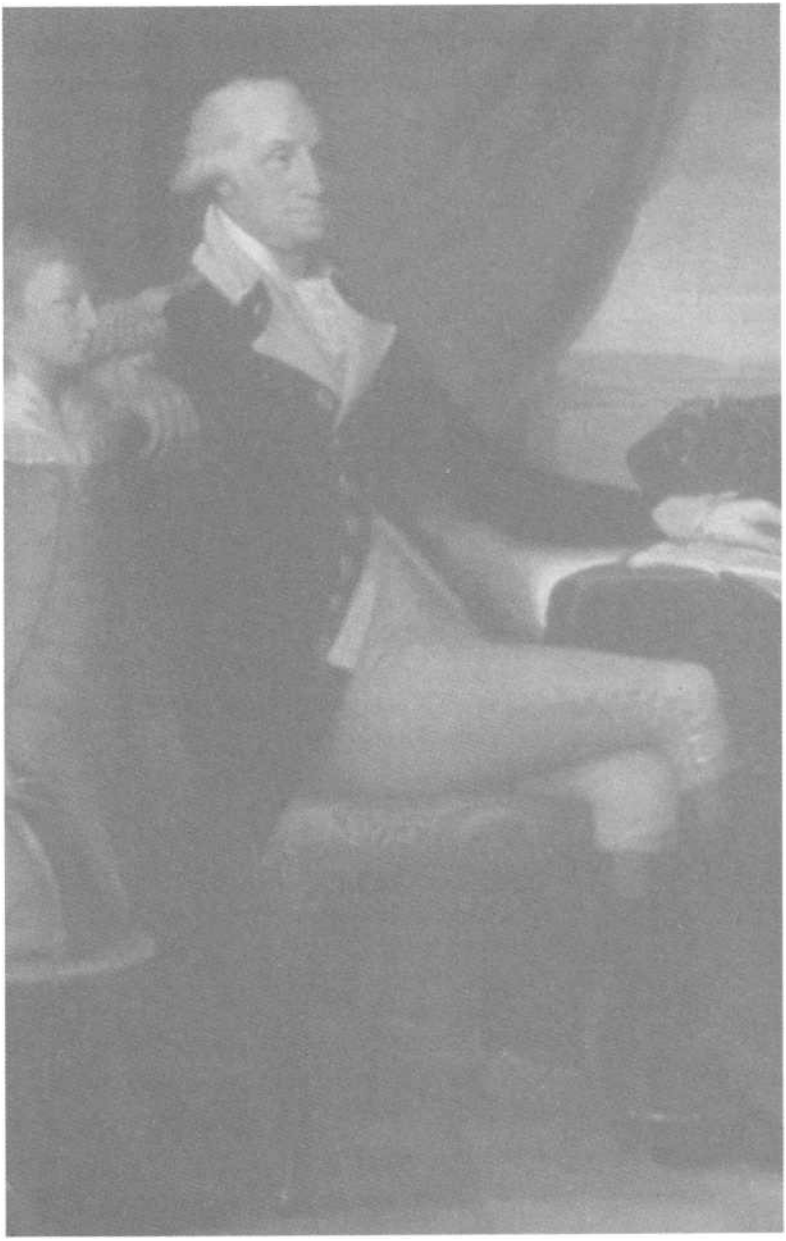

MULŢUMIRI

Acesta este primul meu roman pentru Minotaur Books, parte a Editurii Macmillan. Experienţa a fost minunată. Mulţumirile mele sincere pentru John Sargent, directorul Macmillan, Sally Richardson, care conduce St. Martin’s, şi editorului meu, Andrew Martin. De asemenea, sunt recunoscător lui Hector Dejean de la departamentul de Publicitate; lui Jeff Dodes şi celor de la Marketing şi Vânzări, în special lui Paul Hochman; lui Jen Enderlin, expertă în tot ceea ce înseamnă broşare; lui David Rotstein, care a realizat coperta, lui Steven Seighman, pentru ilustraţiile interioare excelente, şi lui Mary Beth Roche şi echipei de la audio.

Ca întotdeauna, mulţumesc, Simon Lipskar, pentru încă o realizare grozavă.

Şi editoarei mele, Kelley Ragland, a fost o bucurie să te cunosc.

Alte câteva menţiuni: Meryl Moss şi echipa ei extraordinară de publicitate (mai ales Deb Zipf şi Jervänn Geller); Jessica John’s şi Esther Garver, care continuă să facă lucrurile să meargă bine la Steve Berry Enterprises; M.J. Rose, una dintre membrii fondatori ai Plotters Club; şi Richard Stamm, custode la Castelul Smithsonian (pentru că m-a îndrumat spre masa de scris).

Ca de fiecare dată, soţiei mele, Elizabeth, care rămâne cea mai extraordinară dintre toţi.

Romanul îi este dedicat lui Harold Earl „Sam” Berry, tizul lui Harold Earl „Cotton” Malone. Rămâne un mister cum şi-a căpătat fiecare poreclă.

Efectul pe care l-au avut amândoi asupra vieţii mele rămâne de netăgăduit.

Nu există în lume ceva mai măreţ, mai nobil şi mai sacru decât patriotismul

Kim Ir-sen, Preşedintele Etern al Republicii Populare Democrate Coreene

PROLOG

CASA ALBĂ

JOI, 31 DECEMBRIE 1936

ORA 17.00

Franklin Roosevelt ura să stea în aceeaşi cameră cu celebrul lui oaspete, dar înţelegea că trebuia să discute cu el. Era preşedinte de patru ani şi peste trei săptămâni, în 20 ianuarie, istoria avea să consemneze începutul celui de-al doilea mandat al său. Înainte, jurământul era depus mereu în 4 martie, dată care comemora ziua exactă din 1789, când Constituţia intrase în vigoare. Însă Amendamentul 20 schimbase acest lucru. O idee bună, de fapt, scurtându-se astfel perioada de după alegerile din noiembrie. O persoană care nu mai era aleasă intra într-un con de umbră politic. Iar lui Roosevelt îi plăcea să facă parte din schimbare, nu prea era de acord cu lucrurile care se făcuseră odinioară.

Şi dispreţuia, mai ales, orice membru al „vechiului ordin”.

Cum era oaspetele lui.

Andrew Mellon fusese timp de zece ani şi unsprezece luni secretar al Trezoreriei. Începuse să lucreze cu Harding în 1921, după care urmase Coolidge înainte de a fi înlăturat din funcţie de Hoover. Îşi completase serviciul în administraţie cu funcţia de ambasador în Marea Britanie,

pensionându-se, în cele din urmă, în 1933. Mellon era un republican înverşunat, unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară, întruchiparea vie a înţelepciunii „vechiului ordin” pe care New Deal[1] încerca să-l schimbe.

— Poftiţi, domnule preşedinte, asta e oferta mea. Sper să poată fi dusă la bun sfârşit.

Mellon îi întinse o foaie de hârtie.

Îl invitase pe acest paria la ceaiul de după-amiază, deoarece consilierii lui îl avertizaseră că „nu poţi să baţi un câine rău la nesfârşit”.

Iar el îl bătea pe Andrew Mellon de trei ani.

Începuse chiar după prima investire în funcţie. Ceruse Fiscului să verifice declaraţiile de venituri ale lui Mellon din 1931. Întâmpinase rezistenţă din partea departamentelor pentru acest exces de putere prezidenţială – de exemplu, Fiscul nu trebuia folosit ca armă politică –, dar directiva lui fusese îndeplinită. Mellon declarase o rambursare fiscală de 139.000 de dolari. Guvernul descoperise că datora 3 089.000 de dolari. Fusese învinuit de evaziune fiscală, însă juraţii refuzaseră să-l pună sub acuzare. Neînduplecat, Roosevelt ordonase Departamentului de Justiţie să continue procedura civilă şi avusese loc un proces la Board of Tax Appeals[2], incluzând probe şi mărturii acumulate în paisprezece luni. Procesul se terminase în urmă cu doar

1 Noua învoială sau Noua Orientare, o serie de programe economice adoptate în Statele Unite între 1933 şi 1936 (n.tr.).
2 Comisie formată, de obicei, din trei membri, în care se judecă apelurile în procesele implicând impozitele, (n.tr.).

câteva săptămâni.

Se aflau în Biroul Oval de la etajul al doilea, locul preferat al preşedintelui de la Casa Albă, unde se ocupa de afaceri. Era o încăpere supraaglomerată, cu rafturi pline de cărţi, de machete de nave şi cu numeroase teancuri de hârtie peste tot. Focul ardea în şemineu. Roosevelt abandonase scaunul cu rotile şi stătea pe canapea, alături de procurorul general Homer Cummings. Mellon era însoţit de David Finley, un asociat apropiat al fostului secretar.

El şi Cummings citiră oferta lui Mellon.

Era vorba despre o propunere pentru înfiinţarea unui muzeu de artă situat în parcul National Mall, pe care Mellon urma să-l construiască pe propria cheltuială. Destinaţia clădirii nu viza doar un depozit pentru colecţia impresionantă a lui Mellon, ci şi achiziţii ulterioare.

Şi urma să fie numită Galeria Naţională de Artă.

— Nu Galeria Andrew W. Mellon? întrebă el.

— Nu vreau ca numele meu să fie asociat în mod public cu această clădire.

Îşi evalua musafirul care stătea drept ca un băţ, cu capul sus, fără să i se mişte vreun muşchi, obişnuit ca preşedinţii să-i satisfacă orice capriciu. Se întrebase mereu de ce trei preşedinţi ar fi ales aceeaşi persoană în guvern. Îl înţelegea pe primul – Harding, un neghiob slab şi incapabil – şi, poate, pe al doilea – Coolidge, care i-a succedat lui Harding când acesta avusese bunul-simţ să moară după doi ani în funcţie. Dar în 1924, când Coolidge obţinuse cei patru

ani de mandat, de ce n-alesese un nou secretar al Trezoreriei? Aşa ar fi fost logic. Fiecare preşedinte făcea asta. Apoi Hoover repetase greşeala, numindu-l din nou pe Mellon în 1929, doar ca să scape de el trei ani mai târziu.

— Aici scrie că galeria va fi administrată de un comitet privat de nouă mandatari, cinci fiind numiţi de dimineaţă, adăugă preşedintele. Credeam că instituţia aceasta va fi administrată de Smithsonian.

— Corect. Însă vreau ca toate activităţile interne ale galeriei să fie independente de guvern, aşa cum se întâmplă acum cu Smithsonian. Acest aspect nu este negociabil.

Se uită la procurorul general, care dădu din cap aprobator.

Oferta lui Mellon fusese făcută prima dată în urmă cu un an. Clădirea avea să coste între opt şi nouă milioane de dolari. Propria colecţie de artă a lui Mellon, evaluată la douăzeci de milioane, constituia nucleul. Urmau să fie achiziţionate şi expuse şi alte lucrări de artă de calitate, ideea fiind ca Washington, DC să devină astfel una dintre principalele capitale artistice ale lumii. Contribuţia lui Mellon se va ridica la cinci milioane, venit din care trebuiau plătite salariile principalilor administratori şi achiziţionate alte lucrări. Guvernul avea să administreze mai departe întreţinerea clădirii. Se purtaseră negocieri de culise timp de luni întregi pentru finalizarea detaliilor, toate ducând la această întâlnire finală. Procurorul general Cummings îl

ţinuse la curent, dar existaseră puţine compromisuri. În artă, Mellon era, la fel ca în afaceri, greu de înduplecat.

Totuşi un anumit aspect era încă problematic.

— Ai specificat, continuă preşedintele, că toate fondurile pentru clădire şi lucrările de artă vor proveni din fondul dumitale de caritate. Însă noi susţinem că tocmai acest fond datorează oamenilor din ţară peste trei milioane de dolari în impozite neplătite.

Trăsăturile ca de piatră ale lui Mellon rămaseră neclintite.

— Dacă vreţi banii, acolo îi găsiţi.

Îşi dădea seama că era tras pe sfoară. Dar era în regulă. El ceruse această întâlnire. Aşadar...

— Aş vrea să discut între patru ochi cu domnul Mellon.

Intuia că procurorului general nu-i plăcea ideea, însă acesta ştia că nu era o rugăminte. Cummings şi Finley ieşiră amândoi din cameră. Aşteptă până se închise uşa şi spuse:

— Ştii bine că te dispreţuiesc.

— De parcă-mi pasă ce credeţi. Sunteţi nesemnificativ, chicoti Mellon.

— Mi s-a zis că sunt arogant. Leneş. Prost. Intrigant. Însă niciodată nesemnificativ. Ba chiar mă simt jignit de acest cuvânt. Consider că sunt destul de important pentru problemele economice actuale. Probleme, aş putea adăuga, pentru care şi dumneata eşti responsabil.

Mellon ridică din umeri.

— Dacă Hoover m-ar fi ascultat, criza ar fi fost una scurtă.

Criza continua deja de şapte ani, din vinerea aceea fatidică din 1929, când bursa s-a prăbuşit şi băncile au dat faliment. Hoover nu mai era, dar republicanii rezistaseră, încă deţinând controlul în Congres şi la Curtea Supremă, destul pentru ca politica New Deal să primească o lovitură legală după alta. Se confruntase cu atât de multe obstacole, încât hotărâse să cadă la pace cu duşmanii, printre care se număra şi acest diavol, însă nu înainte de a spune ce avea pe suflet.

— Lasă-mă să văd dacă-mi amintesc. Ca secretar al Trezoreriei, l-ai sfătuit pe Hoover să lichideze mâna de lucru, acţiunile, fermele şi proprietăţile imobiliare. Să cureţe toată putreziciunea din sistem. După aceea, conform spuselor dumitale, oamenii aveau să muncească mai mult şi să ducă o viaţă – cum ai zis tu – mai bună şi cu valori morale la fel de bune. Pe urmă ai afirmat că indivizii întreprinzători vor compensa pentru cei mai puţin competenţi.

— A fost un sfat bun.

— Venind din partea unui om cu o avere de sute de milioane, înţeleg de ce ai fi de această părere. Mă îndoiesc că ai avea aceeaşi atitudine dacă ai fi flămând şi şomer, fără nicio speranţă.

De fapt, era surprins de aspectul fizic al lui Mellon. Faţa i se scofâlcise, silueta înaltă era mai slabă decât îşi amintea.

Pielea era palidă şi plumburie, cu ochii obosiţi şi nostalgici. Două şanţuri adânci coborau oblic de la nări spre colţurile gurii, ascunse parţial de mustaţa distinctivă. Ştia că Mellon avea optzeci şi unu de ani, dar arăta de peste o sută. Un lucru era clar însă – acest om era formidabil.

Scoase o ţigară din cutia de pe masa de alături şi o puse într-un suport din fildeş. Imaginea cu ţigara între dinţii strânşi, ţinută nepăsător într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, devenise un simbol al optimismului şi încrederii prezidenţiale. Dumnezeu era martor că ţara avea nevoie de amândouă. Aprinse ţigara şi savură un fum prelung.

— Înţelegi că nu va exista nicio schimbare în poziţia noastră, legată de problema aflată în desfăşurare la comisia de impozite. Acest dar al tău nu va afecta cu nimic litigiul.

— De fapt, îl va afecta.

Preşedintele deveni curios.

— Galeria Naţională de Artă va fi construită, spuse Mellon. Nu puteţi să refuzaţi acest lucru şi n-o veţi face. Darul meu e prea mare pentru a fi ignorat. Odată deschisă, galeria va deveni cel mai important locaş de artă din ţară. Procesul vostru mărunt pentru impozite se va fi terminat de mult. Nimeni nu se va mai gândi la aşa ceva. Cu toate acestea, galeria va rămâne pentru totdeauna şi nu va fi niciodată uitată.

— Eşti cu adevărat un geniu printre răufăcătorii cu averi considerabile.

— Îmi amintesc de acel citat al dumneavoastră care mă descrie în acest fel. De fapt, am luat cuvintele drept un compliment însă, venind din partea unui politician de profesie, interesat numai de voturi, nu-mi pasă ce anume credeţi.

— Salvez ţara de oameni ca dumneata.

— N-aţi făcut decât să stârniţi o furtună de comisii şi agenţii, cele mai multe suprapuse cu departamente deja existente. Nu fac nimic decât să umfle bugetul şi să sporească taxele. Rezultatul final va fi dezastruos. Mai mult nu este niciodată mai bine, mai ales când este vorba de guvern. Dumnezeu să ajute ţara asta, după ce terminaţi dumneavoastră cu ea. Din fericire, nu voi mai fi aici să văd consecinţele dezastruoase.

Roosevelt trase din nou din ţigară înainte de a remarca:

— Ai dreptate, să refuz un asemenea dar ar fi sinucidere politică. Prietenii dumitale republicani din Congres n-ar vedea asta cu ochi buni. Şi, din câte am aflat, dat fiind că darul *este* al dumitale, poţi să-i impui orice condiţii. Aşadar, marea dumitale galerie naţională va fi construită.

— N-aţi fost primul, să ştiţi.

Se întreba la ce se referea bătrânul.

— Am făcut-o cu mult înainte să vă gândiţi la asta.

Şi atunci, îşi dădu seama.

James Cauzens, care murise în urmă cu două luni, după paisprezece ani în Senatul american. Cu treisprezece ani înainte, senatorul Cauzens înfiinţase o comisie de anchetă

în Congres, care să investigheze reducerile de taxe acordate companiilor deţinute de Mellon, secretar al Trezoreriei la acea dată. Ancheta dezvăluise că Andrew nu renunţase la controlul acelor companii, aşa cum declarase înainte de a intra în guvern. Se ceruse demisia lui Mellon, dar el înfruntase furtuna şi Coolidge îl pusese din nou în funcţie în 1924. Atunci, Mellon întorsese Fiscul împotriva lui Cauzens, al cărui audit dezvăluise o datorie de unsprezece milioane de dolari în impozite neplătite. Însă membrii comisiei de apel anulaseră decizia şi ajunseseră la concluzia că, de fapt, Cauzens avea dreptul la o rambursare.

— N-a fost asta cea mai mare umilinţă pentru dumneata, îi spuse lui Mellon. Comisia de apel a fost cu totul împotriva dumitale. Răzbunarea împotriva lui Cauzens a fost demascată drept ceea ce era de fapt.

Mellon se ridică în picioare.

— Exact, domnule preşedinte.

Oaspetele îl privi cu ochi negri ca smoala. Se mândrea că era capabil să domine o cameră, să preia controlul oricărei situaţii, dar această statuie în carne şi oase îl făcea să se simtă inconfortabil.

— Sunt pe moarte, zise Mellon.

Asta nu ştiuse preşedintele.

— Cancerul mă va răpune până la sfârşitul anului viitor, însă n-am fost niciodată un om care să se vaite sau să plângă. Când am avut puterea, am folosit-o. Aşadar, la

urma urmei, dumneavoastră mi-aţi făcut mie, aparentul duşman, acelaşi lucru pe care l-am făcut eu duşmanilor mei. Din fericire, încă am banii şi mijloacele să rezist. Dar vreau să spun măcar atât. Mi-am distrus duşmanii pentru că ei au încercat să mă distrugă. Loviturile mele au fost defensive. Atacul dumneavoastră împotriva mea a fost, în mod clar, ofensiv. Aţi ales să mă răniţi doar pentru că puteaţi. Nu v-am făcut nimic şi nici n-am acţionat împotriva dumneavoastră. Asta face ca lupta noastră să fie... diferită.

Roosevelt lăsă nicotina care-i inunda plămânii să-i calmeze nervii şi chibzui că nu trebuia să arate nicio urmă de grijă sau de teamă.

Am oferit ţării o donaţie de artă. Asta va fi moştenirea mea publică. Pentru dumneavoastră, domnule preşedinte, am un dar separat, mai personal.

Mellon scoase din buzunarul interior al hainei o hârtie împăturită în trei şi i-o întinse.

Preşedintele luă biletul şi citi.

— E de neînţeles.

Un rânjet viclean se furişă pe chipul lui Mellon. Aproape un zâmbet. Ce imagine stranie! Nu-şi amintea să fi văzut pe faţa acestui om altceva decât o privire încruntată.

— Dimpotrivă, spuse Mellon. Este o căutare. Una pe care am creat-o personal pentru dumneavoastră.

— În ce scop?

— Reprezintă ceva care poate să însemne sfârşitul şi pentru dumneavoastră, şi pentru New Deal.

Preşedintele făcu un semn cu mâna spre hârtie.

— E un fel de ameninţare? Poate ai uitat cu cine vorbeşti.

Greşeala lui din urmă cu doi ani devenise deja mai mult decât clară. Cum era vorba aceea? „Dacă încerci să omori un rege, asigură-te că o faci”. Numai, că el eşuase. Procurorul general Cummings îl prevenise deja că decizia comisiei de apel avea să fie împotriva guvernului şi în favoarea lui Mellon în toate privinţele. Nu existau impozite neplătite... Nu se petrecuse nicio înşelătorie.

O pierdere totală.

Îi ordonase secretarului Trezoreriei să se asigure că orice anunţ al deciziei va fi amânat cât mai mult posibil. Nu-i păsa cum, doar să se facă. Totuşi era nedumerit. Oaspetele lui ştia deja toate astea?

— Un om are mereu două motive ca să facă ceva, zise Mellon. Unul bun şi altul adevărat. Am venit aici, azi, la invitaţia dumneavoastră, ca să fiu sincer şi deschis. În cele din urmă, toţi cei aflaţi acum la putere, inclusiv dumneavoastră, vor muri. Şi eu voi muri. Însă Galeria Naţională va fi mereu acolo şi ţara are nevoie de asta. A fost motivul meu *bun* pentru care am făcut acest lucru. Motivul adevărat este că, spre deosebire de dumneavoastră, sunt patriot.

Izbucni în râs la auzul insultei.

— Şi totuşi, recunoşti bucuros că ceea ce ţin în mână este o ameninţare la adresa comandantului suprem.

— Vă asigur că există lucruri pe care nu le ştiţi despre guvern. Lucruri care s-ar putea dovedi... devastatoare. În mâna dumneavoastră, domn*ule pre*ş*edinte, se* află două asemenea lucruri.

— Atunci, de ce nu-mi spui, pur şi simplu, ca să te bucuri acum de moment?

— De ce aş face aşa ceva? M-aţi lăsat să mă chinui în ultimii trei ani. Am fost judecat public, umilit, considerat escroc şi trişor. În tot acest timp, aţi abuzat de funcţie şi aţi folosit puterea în mod greşit. Am considerat că e nimerit să vă întorc favoarea. Numai că darul meu este o provocare. Vreau să vă chinuiţi aşa cum m-aţi chinuit.

Roosevelt mototoli hârtia şi o aruncă pe jos.

— Nu e un lucru înţelept, opină Mellon, care nu părea tulburat.

Roosevelt îndreptă suportul de ţigară ca pe o armă.

— În campania electorală din ’32, am văzut deseori o pancartă în vitrinele magazinelor. Ştii ce scria?

Mellon rămase tăcut.

— „Hoover a fluierat. Mellon a sunat din clopoţel. Wall Street a dat semnalul, iar ţara s-a dus dracului. Ura pentru Roosevelt”. Asta crede ţara despre mine.

— Prefer ceea ce a afirmat senatorul Harry Truman despre dumneavoastră. „Problema cu preşedintele este că minte”.

Se lăsă o tăcere încordată preţ de o clipă.

— Nimic nu-mi place mai mult decât o luptă zdravănă –,

adăugă în cele din urmă Roosevelt.

— Atunci, asta vă va face un om fericit.

Mellon băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă nouă de un dolar.

— E dintre cele noi. Mi s-a spus că aţi aprobat personal modelul.

— Am considerat că banii vechi trebuie retraşi. Se credea că aduceau ghinion.

Aşa că Departamentul de Trezorerie refăcuse în 1935 bancnota de un dolar, adăugând Marele Sigiliu al Statelor Unite alături de alte modificări stilistice. Noile bancnote erau în circulaţie de un an. Mellon scoase un stilou din alt buzunar şi se apropie de una dintre mese. Roosevelt se uită cum trăgea linii pe faţa principală a bancnotei.

Mellon îi întinse dolarul.

— E pentru dumneavoastră.

Văzu că Mellon desenase pe verso două triunghiuri deasupra Marelui Sigiliu.

— O pentagramă?

— Are şase colţuri.

Se corectă:

— Steaua lui David. Ar trebui să însemne ceva?

— Este un indiciu din istoria noastră. Au existat oameni în trecutul nostru care ştiau că un om ca dumneavoastră – un aristocrat tiranic – avea să apară într-o bună zi. Aşadar, mi s-a părut potrivit ca istoria – Mellon arătă spre bancnotă – şi această anomalie să fie începutul căutării. După cum vedeţi, cele două triunghiuri unesc cinci litere: O S A M N. E o anagramă.

Roosevelt studie bancnota.

— Mason. Formează cuvântul *mason*.

— Aşa este.

Deşi ştia că nu era bine, trebuia să întrebe:

— Ce înseamnă?

— Sfârşitul dumneavoastră.

Mellon avea statură de militar, înalt, cu capul tot înclinat, ca şi cum lua în râs pe faţă incapacitatea comandantului suprem de a se ridica. Un buştean care sfârâia în foc aruncă scântei spre ei.

— *Ce stranie-ntâmplare*, *de e s-o numim aşa*, *prin care astăzi lămurim astfel de lucruri*, cită Mellon din *Don Juan*, de Lordul Byron, apoi reluă după o pauză: mi s-a părut că şi acest lucru se potriveşte aici.

Oaspetele lui se îndreptă Spre uşă.

— N-am terminat de vorbit cu dumneata, strigă Roosevelt.

Mellon se opri şi se întoarse spre el.

— Vă voi aştepta, domnule preşedinte.

Apoi plecă.

ÎN PREZENT

CAPITOLUL 1

VENEŢIA, ITALIA

LUNI, 10 NOIEMBRIE

ORA 22.40

Cotton Malone se aruncă la podea când gloanţele loviră peretele din sticlă. Din fericire, paravanul transparent nu se sparse. Îndrăzni să arunce o privire în spaţiul extins pentru secretariat şi văzu explozii luminoase în semiîntuneric, provenind din gura unei arme cu ţeava scurtă. Sticla dintre el şi agresor era, evident, foarte rezistentă şi mulţumi în gând celui care o inventase.

Avea câteva certitudini.

Ştia foarte puţin despre configuraţia etajului opt al clădirii – la urma urmei, era la prima lui vizită. Venise acolo ca să observe o tranzacţie financiară colosală – douăzeci de milioane de dolari americani îndesaţi în doi saci uriaşi cu destinaţia Coreea de Nord. Dar schimbul se transformase într-o baie de sânge, patru oameni erau morţi într-un birou din apropiere, iar ucigaşul lor – un asiatic cu părul scurt şi negru şi îmbrăcat ca un paznic – venea în acel moment spre el.

Trebuia să-şi găsească un adăpost.

Măcar era înarmat, avea un pistol Beretta cu două încărcătoare, iar permisul de portarmă fusese eliberat de

agenţia de contrainformaţii cu nume de cod Magellan Billet. Autorizaţia de a deţine o armă era un avantaj pe care-l aveai când purtai emblema Departamentului de Justiţie al Statelor Unite. Fusese de acord cu numirea temporară, ca să nu se mai gândească la ce se întâmplase la Copenhaga şi să câştige nişte bani, fiindcă spionajul era bine plătit.

Gândeşte-te!

Era depăşit ca armament, însă nu întrecut în isteţime.

Controlează ce e înjur şi poţi să controlezi rezultatul.

Ţâşni pe coridor spre stânga, traversă hotărât terasa exact când o altă grindină de gloanţe străpunse, în cele din urmă, peretele din sticlă. Trecu pe lângă un colţ cu câte o uşă de toaletă pe ambele părţi şi alergă mai departe. Ceva mai în faţă, un cărucior de cameristă rămăsese nepăzit. Văzu o uşă întredeschisă de la un birou şi observă o femeie în uniformă care se ascundea în întunericul din interior.

— Ascunde-te sub birou şi să nu faci zgomot, îi şopti el în italiană.

Femeia făcu aşa cum i se ceruse.

Această persoană putea fi o problemă. Intra în categoria *Victime colaterale*, termen folosit în rapoartele de la Magellan Billet. Nu-i plăcea descrierea asta. Pentru el, victima era, mai degrabă, tatăl, mama, fratele sau sora cuiva. Nevinovaţi prinşi în schimbul de focuri.

Peste câteva clipe, asiaticul avea să apară.

Observă uşa de la un alt birou şi alergă în întunericul dinăuntru. Mobila obişnuită era răvăşită. O altă uşă ducea

într-o cameră adiacentă, din care lumina se revărsa prin uşa întredeschisă. O privire scurtă înăuntru îi confirmă faptul că a doua cameră dădea înapoi în hol.

Era de ajuns.

Simţi în nări mirosul soluţiei de curăţat: la câţiva metri distanţă zări un bidon din metal, fără capac, în care se aflau câţiva litri de lichid. Văzu şi un pachet de ţigări şi o brichetă în căruciorul îngrijitoarei.

Controlează ce e înjur.

Le apucă pe amândouă, apoi răsturnă bidonul metalic.

Lichidul incolor se vărsă pe podeaua din hol, împrăştiindu-se pe gresie ca un râu care curgea în direcţia din care avea să vină asiaticul.

Aşteptă.

Cinci secunde mai târziu, agresorul, cu puşca automată aţintită, apăru de după colţ, întrebându-se, cu siguranţă, unde era prada.

Malone mai rămase câteva secunde, ca să fie văzut.

Apăru puşca.

Se aruncă spre birou. Gloanţele loviră cu bubuituri asurzitoare căruciorul îngrijitoarei. Aprinse bricheta şi dădu foc pachetului de ţigări. Hârtie, celofan şi tutun, toate începură să ardă. Unu. Doi. Aruncă pachetul arzând dincolo de uşă, pe stratul incolor care acoperea podeaua din hol.

Cu un vâjâit, lichidul limpede se aprinse.

Mişcarea din a doua cameră îi confirmă ce credea că se va întâmpla. Asiaticul se refugiase acolo, ferindu-se de

flăcări înainte ca duşmanul să apuce să rezolve dilema în care se afla, Malone dădu buzna pe uşă trântindu-l pe bărbat la pământ.

Puşca zbură cu zgomot într-o parte.

Îl apucă de gât cu mâna dreaptă.

Dar adversarul lui era puternic. Şi agil.

Se rostogoliră de două ori, Izbindu-se de un birou.

Îşi spuse că trebuia să-şi menţină încleştarea. Însă asiaticul se răsuci pe podea şi-l catapultă cu picioarele în aer, dar Malone reuşi să se agaţe de gâtul adversarului. Fu aruncat într-o parte şi asiaticul sări în picioare. Se pregăti pentru luptă, dar „paznicul” fugi din cameră.

Îşi găsi arma şi se apropie de uşă, cu inima bubuind, cu plămânii rămaşi fără aer. Lichidul încă ardea pe podea. Holul era gol şi urmele umede de paşi arătau direcţia în care fugise agresorul. Se luă după ele. Când ajunse la un colţ, se opri şi privi pe după perete, însă nu văzu pe nimeni. Înaintă spre lifturi şi se uită la panou, observând că indicatorul de poziţie arăta că la ambele lifturi era luminată cifra opt – etajul la care se afla. Apăsă pe butonul de „Urcare” şi sări înapoi, gata să tragă.

Uşile se deschiseră.

Liftul din dreapta era gol. În cel din stânga, se afla un cadavru însângerat, doar în lenjerie intimă. Bănuia că era adevăratul paznic. Se uită la faţa contorsionată, cu două găuri căscate. Cu siguranţă, planul era nu doar să-i elimine pe toţi participanţii, ci să nu lase nici martori în urmă.

Cercetă liftul şi văzu panoul de comandă distrus. Privi şi în celălalt lift şi observă că şi acolo panoul era scos din funcţiune. Singura cale de ieşire era pe scări.

Intră în casa scării şi ascultă. Cineva urca treptele spre acoperiş. O rupse la fugă pe scări prevăzător, uitându-se mereu în faţă ca să depisteze vreo problemă.

O uşă se deschise, apoi se închise.

Ajuns sus, găsi o ieşire şi auzi duruitul distinctiv al unei turbine de elicopter de cealaltă parte.

Deschise puţin uşa.

Elicopterul era cu spatele, cu coada şi aripa foarte aproape, cu cabina întoarsă spre întunericul nopţii. Rotoarele începură să se învârtă repede, iar asiaticul urcă în viteză cei doi saci cu bani în elicopter, pe urmă sări înăuntru.

Elicele se învârtiră mai repede şi tălpicile se ridicară de pe acoperiş.

Deschise uşa larg.

Îl izbi un curent de aer rece.

Să tragă? Nu. Să-l lase să zboare? Fusese trimis doar să observe, dar lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, aşa că trebuia să-şi merite banii. Îşi îndesă pistolul în buzunarul din spate, îl închise cu nasturele şi alergă. Dintr-un salt, se prinse cu mâinile de unul dintre lonjeroane.

Elicopterul se înălţă spre cerul întunecat.

Ce senzaţie stranie, să zbori neprotejat în noapte! Se agăţă bine cu ambele mâini de talpa din metal, viteza

elicopterului făcând strânsoarea tot mai greu de menţinut.

Se uită în jos.

O luau spre est, departe de continent, spre apă şi insule. Crimele se petrecuseră pe teritoriul italian, la câteva sute de metri de ţărm, într-o clădire obişnuită de birouri lângă Aeroportul Internaţional Marco Polo. Laguna era înconjurată de fâşii subţiri şi luminate de coastă ce formau un arc larg spre continent, cu Veneţia aflată în mijloc.

Elicopterul viră spre dreapta şi-şi mări viteza.

Îşi înfăşură braţul drept pe lonjeron ca să se ţină mai bine.

Văzu Veneţia, cu turlele şi clopotniţele luminate în noapte. Dincolo de asta, totul era scăldat în întuneric, ceea ce însemna că era apă de jur-împrejur. Mai departe spre est era Lido, cu ieşire la Marea Adriatică. Mintea lui înregistra tot ce se afla jos. Spre nord, luminile de la sol arătau prezenţa insulelor Murano, Burano şi, mai departe, Torcello, vizibile în lagună ca nişte podoabe strălucitoare. Se răsuci pe lonjeron şi se uită în sus spre cabină pentru prima dată.

„Paznicul” îl văzu.

Apoi elicopterul viră brusc la stânga, „paznicul” urmărind ca pasagerul nedorit să se desprindă de lonjeron. Trupul lui alunecă, pe urmă reveni la loc, însă se ţinu bine şi privi din nou în ochii glaciali. Asiaticul deschise uşa cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ţinea puşca. În secunda dinainte ca ploaia de gloanţe să cadă asupra lui Malone, acesta îşi făcu vânt pe sub cabină spre celălalt lonjeron şi

sări în partea opusă.

Gloanţele loviră lonjeronul stâng, pierzându-se în întuneric. Era în siguranţă în partea dreaptă, însă îl dureau mâinile din cauza propriei greutăţi. Elicopterul se înclină din nou în faţă şi în spate, vlăguindu-l de tot. Se prinse cu piciorul stâng de lonjeron, îmbrăţişând metalul. Aerul aspru îi usca gâtul, făcându-l să respire cu dificultate. Se străduia să adune salivă şi să scape de uscăciune.

Trebuia să facă repede ceva.

Se uită la rotoarele care se învârteau, la elicele care loveau aerul, ascultă ritmicitatea asurzitoare a turbinei. Pe acoperiş ezitase, dar în acel moment se pare că nu mai avea de ales. Se ţinu bine cu picioarele şi mâna stângă, după aceea duse mâna la spate şi descheie buzunarul de la pantaloni. Băgă mâna dreaptă în buzunar şi scoase pistolul Beretta.

Trebuia neapărat să forţeze elicopterul să coboare.

Trase trei gloanţe în turbina care urla, chiar sub butucul rotorului.

Motorul se înecă.

Flăcările ieşiră prin tubul de aspiraţie a aerului şi prin ţeava de eşapament. Viteza aparatului de zbor scăzu simţitor. Botul se ridică în efortul de a rămâne în aer.

Se uită în jos.

Erau încă la trei sute de metri înălţime şi pierdeau rapid altitudine, pilotul străduindu-se disperat să ţină sub control elicopterul.

Apoi zări o insulă. Lumini împrăştiate conturau forma dreptunghiulară la nord de Veneţia. Ştia acel loc. Isola di San Michele. Doar câteva biserici şi un cimitir uriaş, unde erau îngropaţi morţii încă de pe vremea lui Napoleon.

Motorul se înecă din nou.

Se auzi un rateu.

Din ţeava de eşapament ieşea un fum gros, iar mirosul de sulf şi benzină arsă îi făcea greaţă. Pilotul încerca în continuare să stabilizeze coborârea, în timp ce elicopterul sălta în sus şi în jos.

Survolară insula, zburând aproape de domul bisericii principale, la şase metri deasupra solului. Elicopterul se menţinu în aer într-un punct fix. Turbina se domoli. Dedesubt se afla un spaţiu întunecat, însă el se întreba câte pietre funerare aşteptau jos. Era greu să distingă ceva pe întuneric. Ocupanţii elicopterului ştiau, cu siguranţă, că erau încă însoţiţi. Atunci, de ce aterizau? Puteau să urce din nou şi să scape de pasager în aer.

Ar fi trebuit să mai tragă de câteva ori în turbină.

În clipa aceea, nu mai avea de ales.

Aşa că dădu drumul lonjeronului.

Căderea i se păru nesfârşită. Spera că pământul era moale şi, totodată, că va evita pietrele.

Atinse solul întâi cu picioarele, îndoindu-şi genunchii ca să amortizeze şocul, apoi se rostogoli. Simţi imediat o durere în coapsa dreaptă. Cumva, reuşi să rămână cu arma în mână. Se opri şi ridică privirea. Pilotul recăpătase

controlul elicopterului, care coborî şi se apropie de el. Cu o înclinare spre dreapta, agresorul lui avea o privelişte bună la sol. Poate că ar fi reuşit să se îndepărteze şchiopătând, dar nu văzu niciun loc unde să se adăpostească. Era în câmp deschis printre morminte, o ţintă sigură. Asiaticul înţelese încurcătura în care se afla Malone, plutind la mai puţin de treizeci de metri în aer, în timp ce curentul făcut de elice se învârtejea deasupra solului. Uşa elicopterului se deschise şi atacatorul îl luă din nou în vizor cu puşca automată.

Malone se sprijini şi ţinti folosindu-şi ambele mâini. Probabil că nu rămăseseră mai mult de patru gloanţe în încărcător.

Fă-le să conteze.

Aşa că luă la ochi motorul.

Asiaticul îi făcu semn pilotului să se retragă.

Dar nu înainte ca Malone să tragă. Un foc, două, trei, patru.

Era greu de aflat care glonţ nimerise ţinta, însă turbina explodă, o minge de foc mistuitor lumină cerul, iar bucăţile arzând din elicopter se împrăştiară pe pământ într-o ploaie strălucitoare pe o distanţă de treizeci de metri. În lumina apărută brusc, văzu sute de pietre funerare în rânduri înghesuite. Se lipi de pământ şi-şi acoperi capul cu mâinile. Exploziile continuară, iar masa greoaie de metal răsucit, de carne şi benzină în flăcări erupse în faţa lui.

Se uită la carnagiu.

Sfârâitul flăcărilor mistui elicopterul, pasagerii şi cele douăzeci de milioane de dolari americani.

Cineva avea să fie foarte supărat.

CAPITOLUL 2

- PORTUL VENEŢIA

ORA 23.15

Kim Yong Jin stătea pe marginea patului, ţinând punga cu substanţă medicamentoasă intravenoasă. Fiica lui, Hana, îl urmărea de pe cealaltă parte a patului.

— Bănuiesc că ai mai văzut aşa ceva, spuse el încet în coreeană.

Prin *aşa ceva* se referea la cei puternici care-şi impun superioritatea asupra celor slabi. Şi da, ştia că ea fusese martoră la asta de prea multe ori până atunci.

— Nu zici nimic? o întrebă el.

Ea îl privi.

— Nu, cred că nu, continuă Kim. Peştii nu intră niciodată în necazuri, fiindcă îşi ţin gura. Aşa e?

Ea dădu aprobator din cap.

El zâmbi, apoi se întoarse către pat şi întrebă:

— Stai bine?

Bătrânul întins în faţa lor nu răspunse. Cum ar fi putut? Medicamentul îi paralizase fiecare muşchi, îi amorţise nervii, eliberându-i mintea. Un tub ce ieşea din punga cu substanţă medicamentoasă pe care o ţinea Kim intra şerpuind într-o venă. Un adaptor îi permitea să controleze scurgerea. Nu era niciun pericol să afle vreodată cineva că-i

fusese administrat ceva captivului, din moment ce acesta era diabetic, o înţepătură în plus nu ieşea prea mult în evidenţă.

— Bănuiesc că nu contează dacă se simte bine sau nu, zise el. De fapt, e o întrebare caraghioasă. Nu pleacă nicăieri.

Plăcerea de a domina era o trăsătură pe care o moştenise de la tatăl lui – împreună cu părul rar, excesul de greutate, capul bulbos şi pasiunea ascunsă pentru distracţii decadente. Spre deosebire de tatăl lui, care reuşise să-i urmeze tatălui său şi să fie conducătorul Coreei de Nord aproape un sfert de secol, lui Kim îi fusese refuzată această oportunitate.

Şi pentru ce?

Fiindcă fusese la Disneyland în Tokyo?

Doi dintre cei nouă copii ai lui doriseră să meargă. Aşa că obţinuse paşapoarte portugheze false şi încercase să intre în ţară. Însă un ofiţer de la controlul paşapoartelor, cu spirit de observaţie, de la Aeroportul Internaţional Narita descoperise înşelătoria şi Kim fusese reţinut. Ca să-i obţină eliberarea, tatăl lui fusese obligat să intervină personal pe lângă guvernul japonez.

Iar asta îl costase pe Yong Jin.

Fusese dezmoştenit şi înlăturat de la succesiune.

Fiind fiul cel mai mare, era îndreptăţit să deţină frâiele puterii, dar căzuse în dizgraţie. Iar în urmă cu doisprezece ani, când tatăl său murise, în sfârşit, fratele vitreg al lui Kim

îi luase locul ca şef al armatei, preşedinte al Comisiei Naţionale a Apărării şi conducător suprem al Partidului Muncitoresc, deţinând controlul absolut al Republicii Populare Democrate Coreene.

Cum era proverbul?

„Doar un plugar nesăbuit se ceartă cu taurul”.

Privi în jur în încăpere.

Mobilată nu atât de luxos ca apartamentul aflat cu două etaje mai sus, totuşi peste medie. El şi Hana tocmai petrecuseră zece zile într-o croazieră pe Marea Adriatică şi Mediterana, făcând escală în Croaţia, Muntenegru, Sicilia şi Italia şi aşteptând ca bătrânul din faţa lor să reacţioneze cumva.

Însă nu se întâmplase nimic deosebit.

Aşa că, în ultima noapte, când nava era ancorată la Veneţia şi câteva mii de oameni de la bord erau pe chei, bucurându-se de privelişti, veniseră să-i facă o vizită lui Paul Larks. Doar o bătaie în uşă, şi Larks fu subjugat cu uşurinţă.

— Domnule Larks, zise Kim cu o voce amabilă, de ce ai venit în călătoria asta?

— Ca să îndrept o greşeală.

Vocea era chinuită, dar răspunsul, definitiv. Aşa funcţiona medicamentul. Creierul nu putea dezvălui decât adevărul. Abilitatea de a minţi încetase să mai existe.

— Ce greşeală?

— Una pe care a făcut-o ţara mea.

Alt aspect sâcâitor era că, de obicei, doar întrebarea adresată primea răspuns, nu se ofereau informaţii în plus.

— De cât timp ai în posesie documentele care îndreaptă această greşeală?

— De când lucrez pentru guvern. Le-am găsit în perioada aceea.

Acest om lucrase cândva ca subsecretar la Departamentul de Trezorerie din Statele Unite, după care fusese mazilit discret în urmă cu mai puţin de trei luni.

— Asta a fost înainte sau după ce ai citit cartea? întrebă Kim.

— Înainte.

Şi el citise *The Patriot Threat* (*Ameninţarea patriotului*), de Anan Wayne Howell. Era o carte publicată pe cheltuiala autorului cu doi ani înainte, fără promovare, fără agitaţie.

— Howell are dreptate?

— Are.

— Unde e Howell?

— Mă întâlnesc mâine cu el.

— Unde?

— Mi s-a spus că o să mă găsească după ce cobor de pe vapor.

— N-ai venit aici ca să te întâlneşti cu Howell în timpul croazierei?

— Ăsta a fost planul iniţial.

Curios răspuns.

— Trebuia să te mai întâlneşti şi cu altcineva?

— Cu coreeanul. Dar noi am zis că e mai bine să nu facem asta.

— Cum adică *noii*

— Howell şi cu mine.

Kim era nedumerit.

— De ce?

— E mai bine să rămână între americani povestea asta.

Acum era neliniştit. *El* era coreeanul.

— Unde sunt documentele care îndreaptă greşeala?

Larks ducea cu el o geantă Tumi neagră din prima zi a croazierei. Pe punte. La masă. N-o lăsa niciodată din mână. Însă în apartament nu era de găsit. Hana căutase deja.

— I le-am dat Jelenei. Ea a rostit parola corectă.

Nu-i era cunoscut numele acela. Un nou participant. Oricum, voia să ştie.

— Spune-mi care e parola.

— Melon[3].

— Ca fructul?

— Nu. Andrew Mellon.

Înţelese ironia, însă tot îl întrebă de ce fusese ales acel cuvânt.

— El a fost păstrătorul adevărului.

Doar un om care citise cartea lui Howell putea înţelege acea observaţie.

— Când i-ai dat documentele Jelenei?

— În urmă cu câteva ore.

3 Pepene (n.tr.).

Asta era o problemă, cu siguranţă, deoarece obţinerea documentelor reprezenta unul dintre motivele pentru care se afla acolo. Cu câteva săptămâni înainte, încercase prin diferite linguşiri să le ia de la Larks, dar fără succes. Apoi îi venise ideea de a se întâlni peste hotare. O întâlnire care ar fi putut nu doar să-i ofere dovezile scrise pe care le căuta, ci şi să-l conducă la iniţiatorul întregii poveşti. Anan Wayne Howell. Autorul cărţii *Ameninţarea patriotului*.

— Jelena îl ştie pe Howell? îl întrebă Kim.

— Da.

— Şi cum o să-i ducă documentele?

— Se întâlneşte mâine cu Howell, după ce pleacă de pe vapor.

Evident, lucrurile nu se întâmplaseră conform planului.

Însă se aşteptase la obstacole pe drumul acesta înşelător. Existau riscuri când aveai de-a face cu personalităţi ciudate şi oameni disperaţi.

— Cine eşti? întrebă Larks deodată.

Kim se uită în jos, spre pat.

Efectul medicaţiei dispăruse mai repede decât se aşteptase, întrucât îi dăduse o doză mică, pentru ca bătrânul să comunice cu promptitudine.

— Sunt binefăcătorul tău, răspunse el. Coreeanul.

Nu-şi ascunse dispreţul faţă de această denumire.

Larks încercă să se ridice, dar Hana îl împiedică. Nu era nevoie de un efort prea mare ca să-l ţină pe bătrân culcat.

— M-ai dezamăgit, adăugă Kim.

— N-am nimic să-ţi spun. Asta e o problemă americană. N-avem nevoie de implicarea celor ca tine.

— Şi totuşi, ai acceptat banii mei. Ai venit în călătoria asta şi n-am auzit nicio plângere.

Răsuci adaptorul, lăsând să se mai scurgă din medicament. În ochii căprui ai lui Larks apăru repede o înceţoşare.

— De ce v-aţi întors împotriva coreeanului? întrebă el.

— Howell a considerat că e cel mai bine. Era suspicios.

— Pe cine suspecta? Coreeanul nu era prietenul vostru?

— Aceste greşeli nu implică străini.

— Ce greşeli?

— Cele făcute în privinţa lui Salomon, Mellon, Howell, a tuturor oamenilor. Noi trebuie să le corectăm. Din păcate, totul e adevărat.

Kim lăsă medicamentul să curgă şi mai repede, ceea ce făcea ca mintea lui Larks să rămână fără discernământ.

— Ce e adevărat? întrebă el.

— Ameninţarea patriotului.

Cunoştea termenul din carte, însă mulţi şi-au pus mereu întrebarea dacă era adevărat sau doar o fantezie a unui autor mărunt cu înclinaţii spre conspiraţii nebuneşti? Practic, paria pe viaţa lui că era adevărat.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Întinse punga cu substanţa medicamentoasă peste pat către Hana şi găsi telefonul.

— Elicopterul a explodat deasupra lagunei, raportă un

bărbat. Eram prea departe ca să ne dăm seama cum s-a întâmplat, dar am văzut un bărbat agăţat de talpa elicopterului când s-a ridicat în aer de pe acoperişul clădirii. Ne ducem acum cu barca în locul unde a explodat.

— Au dispărut douăzeci de milioane de dolari? întrebă Kim.

— Aşa se pare.

— Nu e bine.

— De parcă noi nu ştim. Plata noastră tocmai s-a dus pe apa sâmbetei.

Oamenii erau angajaţi pentru un comision de cincizeci la sută.

— Află ce s-a întâmplat, spuse el.

— Lucrăm la asta.

Alte probleme. Nu asta voia să audă. Închise telefonul şi privi spre pat, gândindu-se la curierul de care pomenise Larks.

— S-ar putea să fie o cale de a găsi femeia, îi zise el Hanei. Pe Jelena.

Ea îi întinse punga înapoi.

— Mâine, murmură el. Când apare Howell.

Ceea ce însemna că Paul Larks nu mai era de folos. Aşa că deschise perfuzorul până la capăt.

CAPITOLUL 3

ATLANTA GEORGIA

ORA 17.20

Stephanie Nelle intră în magazin şi merse direct la secţiunea cu îmbrăcăminte pentru femei. Mallul era în partea de nord a oraşului, nu departe de sediul Magellan Billet. Nu-i plăcuse niciodată la cumpărături, totuşi uneori se delecta în după-amiezile sau serile de sâmbătă căutând, lucru care o făcea să uite de serviciu. Era şefa agenţiei de şaisprezece ani. Unitatea de contrainformaţii fusese creată de ea, doisprezece agenţi angajaţi în cadrul Departamentului de Justiţie, care se ocupau doar cu cele mai delicate anchete.

Oameni foarte buni. Însă ceva era în neregulă.

Şi venise vremea să afle ce anume şi de ce.

O văzu pe Terra Lucent prin magazin şi merse printre rafturi ca să ajungă la ea. Terra era o femeie mignonă cu părul arămiu, una dintre cele patru secretare administrative angajate la Billet.

— Ar fi bine să-mi spui de ce sunt aici, zise Stephanie când se apropie de angajata ei. Şi nu cumva ar trebui să dormi?

— Mulţumesc că v-aţi întâlnit cu mine. Serios. Ştiu că e neobişnuit.

— Puţin spus.

Găsise un bilet pe birou care-i cerea să vină la Dillard’s la 17.30 şi să-mi spună nimănui. Terra lucra pentru ea de câţiva ani, în tura de noapte, datorită seriozităţii şi judecăţii ei.

— Doamnă, e ceva important.

Observă îngrijorarea de pe faţa femeii mai tinere. Terra divorţase de curând, pentru a patra oară. Era puţin ghinionistă în dragoste, dar era bună în meseria ei.

— Trebuie să raportez ceva. Nu e corect ce se întâmplă. Nu e corect deloc.

Văzu că femeia aruncă o privire prin magazin. Doar câţiva angajaţi şi vreo doi clienţi erau prin preajmă.

— Aştepţi pe cineva?

Terra se întoarse spre ea şi-şi umezi buzele.

— Vreau doar să mă asigur că suntem singure. De asta v-am rugat să veniţi *aici*.

— De ce ai lăsat biletul? Nu puteai să mă suni? Sau să vorbeşti cu mine la birou? De ce atâtea secrete?

— Nu puteam să fac niciunul dintre lucrurile astea.

Cuvintele erau încărcate de teamă.

— Terra, ce se întâmplă?

— Într-o seară târziu, în urmă cu vreo zece zile, am ieşit să iau ceva de băut de la bufet. Eram puţini oameni la lucru, aşa că am luat telefonul cu mine în caz că mă suna cineva. Fumez întotdeauna la parter, afară, Dar când sunt acolo singură – ştiu că n-avem voie să fumăm pe etaj – nu

pot să plec mult timp. Las uşa întredeschisă ca să aud sunetul clopoţelului şi mă duc pe hol să fumez.

Regulile la Billet cereau ca biroul să fie monitorizat în permanenţă. Tuturor agenţilor li se dădeau iPhone şi laptopuri special programate, fiindcă e-mailurile şi SMS-urile erau modalitatea cea mai rapidă şi mai sigură de comunicare.

— De ce nu fumezi în birou?

Femeia clătină din cap.

— S-ar simţi mirosul. În niciun caz.

Afinitatea ei pentru tot ce avea legătură cu tutunul era bine cunoscută, iar legea federală interzicea oricum fumatul în clădire.

— Lasă ţigările şi treci la subiect.

— Deci, cum spuneam, eram singură în alcovul de la capătul holului. Am deschis fereastra ca să iasă fumul. Terminasem şi mă întorceam spre birou. Atunci l-am văzut. Mi-a arătat o insignă şi m-a ameninţat. A spus că era de la Trezorerie.

— Cum a intrat omul ăsta în clădire?

— M-am uitat pe registrele electronice a doua zi şi am văzut că nu era trecută nicio persoană care să fi intrat la ora aceea.

Fiecare uşă era protejată cu încuietoare pentru care era nevoie de cartelă ca să poţi intra. Asta însemna că oricine ar fi fost *el*, avea prieteni în locurile potrivite.

— Ce făcea acolo?

— Voia acces la computere.

— Şi i l-ai dat?

Terra încuviinţă.

— Cât timp a stat în birou?

— O jumătate de oră. A folosit un terminal din sala de şedinţe. După ce a plecat, m-am uitat, însă Active Directory, baza de date, fusese curăţată.

— Şi ai aşteptat până acum să-mi spui?

— Da, doamnă. Am crezut că avea de rezolvat o urgenţă.

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva.

Pe faţa angajatei se vedea dezamăgirea.

— Ştiu. Însă... m-a forţat să păstrez secretul.

Nu-i plăcea povestea asta.

— Am completat un cec fără acoperire, doamnă. Când am divorţat ultima dată. Magazinul a făcut rost de un mandat. L-am plătit, dar tot am fost arestată. Acel tip ştia tot. Mi-a zis să păstrez secretul şi atunci totul va fi bine. Voiam să-mi păstrez locul de muncă. Ştiam că arestarea avea să-mi anuleze autorizaţia. Cecul era de peste cinci sute de dolari. Infracţiune. Până la urmă, acuzaţiile au fost respinse, însă nu voiam să risc. Copiii mei trebuie să mănânce. Aşa că am făcut ce-a trebuit, dar după aceea el a mers prea departe.

Continuă s-o asculte.

— S-a întors câteva zile mai târziu şi a cerut iar acces la computer, de data asta, pe baza legitimaţiei *mele*, zise

Terra şi făcu o pauză. I-am dat-o. Nimic din toate astea nu e în regulă. Şi în seara asta cere din nou acces.

Se gândi la informaţia asta, apoi întrebă:

— Asta e tot?

Terra consimţi cu un semn din cap.

— Îmi pare foarte rău. Serios. Am încercat din greu să-mi fac datoria. Ştiu că aveţi încredere în mine...

— Ai încălcat toate regulile.

Ochii femeii se înroşiră.

În clipa aceea, avea nevoie să fie aliata ei, aşa că-i spuse răspicat:

— O să trecem cu vederea, deocamdată, cu condiţia să faci trei lucruri.

— Orice, doamnă.

— Să nu repeţi nimănui ce mi-ai relatat. Dă-i acces în seara asta. Şi să-mi spui tot ce zice şi ce face de acum înainte.

Terra se lumină la faţă.

— Desigur. Pot să fac asta.

— Acum, pleacă. Du-te acasă şi încearcă să dormi puţin. Tura ta începe în câteva ore.

Terra îi mulţumi din nou şi plecă.

Era o premieră. Siguranţa nu fusese niciodată încălcată la Billet. Unitatea ei fusese mereu solidă, fără incidente, iar lista succeselor depăşea cu mult orice eşecuri. Acel procentaj pozitiv stârnea totodată gelozia colegilor ei. Dar Trezoreria? Ce anume voiau din dosarele de la Billet ca să

ajungă să şantajeze un angajat?

Orice ar fi fost, trebuia să afle.

Ieşi încet din magazin. Terra mergea la aproape treizeci de metri în faţa ei. Intrară în atriumul înalt cu acoperiş din sticlă al mallului, care îndruma clienţii în patru direcţii spre magazinele aflate pe două etaje.

Stephanie observă un bărbat la etajul doi.

Zvelt, cu părul rar, îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi cămaşă albă, sprijinit de balustradă. Acesta îşi abandonă imediat poziţia şi începu să meargă, cu un etaj mai sus, în paralel cu direcţia ei. Terra înaintă prin mallul nu prea aglomerat spre un alt atrium, unde se aflau restaurantele. Uşile de acolo dădeau spre locurile de parcare din spate. Stephanie se uită în sus şi-l întrezări pe bărbatul care încă o urmărea. Odată ajunşi în atrium, Terra o luă la stânga spre ieşire, iar bărbatul coborî în fugă scara semicirculară. Când ocoli treptele intermediare şi se apropie de parter, Stephanie scoase telefonul mobil din buzunar.

Bărbatul ajunse pe ultima treaptă.

Ea ridică telefonul, centră imaginea şi făcu o fotografie. Bărbatul ajunse pe porţiunea de mozaic şi o luă spre ieşirea din spate a mallului. Nu încăpea nicio îndoială. O urmărea pe Terra. Îl văzu pe paznicul care stătea la masă şi bea o cafea.

Ceva dur o împunse în coaste.

— Să nu scoţi un sunet, altfel angajata ta s-ar putea să

n-ajungă la serviciu diseară.

Stephanie încremeni.

Terra ieşi pe uşa mallului.

Bărbatul din faţa lui Stephanie se opri şi se întoarse. Un zâmbet îi apăru pe faţă. Ea avea încă telefonul în mână, pe lângă corp. Bărbatul se apropie de ea cu paşi lenţi şi întinse mâna după telefonul mobil.

— Nu cred că ai nevoie de ăsta.

CAPITOLUL 4

VENEŢIA, ITALIA

Malone o luă la goană prin iarbă, gâfâind din pricina aerului uscat al nopţii. Din fericire, evitase pietrele funerare care se înălţau peste tot în jurul lui când căzuse. Resturile elicopterului ardeau încă, nu mai rămăsese prea mult în afară de câteva bucăţi. Strălucirea estompată a vâlvătăii îi lumina drumul printre morminte spre biserică. Trebuia să fie vreo barcă la ţărm, poate chiar un paznic de noapte pe undeva pe insulă. Dar unde se afla acesta? Prăbuşirea elicopterului ar fi trebuit să stârnească atenţia cuiva. Cu siguranţă, fusese observat dincolo de lagună, din Veneţia. Poliţia avea să vină în curând, dacă nu era deja pe drum. Nu credea că era o idee bună să-i aştepte. Trebuia să plece. Sarcina lui fusese doar să observe şi să raporteze. Însă, vai! – cât de prost se terminase totul.

O dată pe an, la aniversarea Conducătorului Iubit, agenţii de asigurări nord-coreeni trimiteau un cadou de douăzeci, de milioane de dolari bani gheaţă, toţi câştigaţi prin fraudă. Lucruri precum accidente de transport, fabrici incendiate, inundaţii şi alte catastrofe produse în Coreea de Nord, dintre care cele mai multe nu se întâmplau niciodată sau erau înscenate. Toate poliţele de asigurare din Coreea de Nord erau eliberate de KNIC, cu capital de stat. Pentru a-

şi spori siguranţa, KNIC căuta reasiguratori din toată lumea, care acceptau o parte din risc în schimbul unor prime consistente, iar acele companii se aflau în Europa, India şi Egipt. Desigur, fiecare entitate de acest fel presupunea că experţii KNIC evaluaseră riscul şi întocmiseră deci poliţele, aşteptând să minimalizeze expunerea. La urma urmei, asta era ideea de bază a afacerii cu asigurări – să plăteşti cât mai puţine cereri. Dar nu era valabil şi în acest caz. În schimb, KNIC se asigura că existau cereri scumpe pe care reasiguratorii trebuiau să le onoreze. De fapt, cu cât se petreceau mai multe dezastre, cu atât mai bine. Ca să nu trezească suspiciuni, revendicările erau generate sistematic de la reasiguratori diferiţi. Într-un an, atenţia era îndreptată spre Lloyd’s, în anul următor spre Münich Re, apoi Swiss Re. Fiecare revendicare era documentată cu grijă, apoi trecută în viteză prin tribunalele-marionetă din Phenian, unde rezultatul era mereu neîndoielnic. Le venea în ajutor faptul că legea din Coreea de Nord interzicea reasiguratorilor să-şi trimită propriii anchetatori ca să verifice ceva.

Per ansamblu, era înşelătoria perfectă, una care genera venituri anuale de până la cincizeci de milioane de dolari, din care o parte era folosită de KNIC ca să finanţeze aranjamentul mai departe, iar ceea ce rămânea intra în buzunarele Conducătorului Iubit.

Douăzeci de milioane de dolari anual, în ultimii patru ani.

Sacii cu bani ajunseseră la Phenian via Singapore, Elveţia, Franţa, Austria şi, în acel an, din Italia. Trimişi către Biroul 39 al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Coreean, creat ca să adune valută forte şi să-i ofere Conducătorului Iubit fonduri independente de economia naţională, practic inexistentă. Informările indicau faptul că din banii respectivi se finanţa elita ţării cu bunuri de lux sau se produceau componente de rachete şi chiar arme nucleare. Tot ceea ce avea nevoie un tânăr dictator întreprinzător.

Stephanie voia să fie cineva martor la transferul de bani din acel an, lucru care nu mai fusese posibil până atunci. Agenţii americani aflaseră unde va avea loc transferul, la Veneţia, aşa că ea îi spusese lui Malone să plece de pe nava de croazieră şi să meargă în Italia nord-orientală.

Coincidenţa îl pusese pe gânduri.

Cum de avea loc transferul de bani tocmai când el era deja la Veneţia?

Răspunsul la această întrebare nu devenise extrem de important decât după începutul împuşcăturilor. Pe urmă, banii se făcuseră scrum şi toţi participanţii la luarea de şpagă erau morţi. Deci i se părea normal că voia să afle.

Se gândi la tot ce cunoştea în legătură cu locul transferului.

Isola di San Michele fusese cândva împărţită în două insule, însă cu mult timp în urmă se construise un canal între ele. Napoleon crease cimitirul în 1807, când le

ordonase veneţienilor să înceteze să-şi mai îngroape morţii în oraş. O biserică renascentistă şi o fostă mănăstire dăinuiau de pe vremea aceea. Un zid înalt din cărămidă străjuia ţărmurile, iar conturul întunecat al chiparoşilor falnici se înălţa deasupra lui. Îşi aminti încă o anomalie. Gropile erau destul de înghesuite şi morţii n-aveau parte de odihnă decât câţiva ani. După un deceniu, rămăşiţele erau exhumate şi depuse în osuare, făcând loc pentru alte cadavre. Unul dintre panourile pe care era scris programul exhumărilor se afla în dreapta lui.

Scoase încărcătorul din pistol şi-l înlocui cu cel de rezervă din buzunar. Apoi începu să meargă spre biserică, nesinchisindu-se dacă făcea zgomot şi nu păstra liniştea specifică locului. Câteva grădini cu chiparoşi şi monumente funerare se înşirau de-a lungul aleilor pavate. Unele morminte erau ţipătoare, cu domuri, sculpturi şi fier forjat. Altele erau aşezate în straturi, ca nişte dulapuri cu dosare. Incredibil cât de îndrăzneţi puteau fi oamenii în privinţa morţii!

Cârcelul de la picior aproape că-i trecuse. Era prea bătrân ca să se mai arunce din elicoptere. Ar fi trebuit să fie la pensie – după o carieră în forţele navale, Facultatea de Drept şi doisprezece ani la Departamentul de Justiţie, unde lucrase pentru agenţia de contrainformaţii Magellan Billet, condusă de Stephanie Nelle. Renunţase în urmă cu trei ani şi în prezent avea o prăvălie cu cărţi vechi, în Copenhaga. Dar asta nu împiedicase necazurile să se ţină de capul lui.

De data asta însă, dăduse el singur peste necazuri, deoarece acceptase de bunăvoie oferta lui Stéphanie de a lucra ca liber-profesionist. Numai că ultimele săptămâni nu fuseseră prea plăcute. N-auzise o vorbă de la Cassiopeia Vitt. Ieşiseră împreună în ultimul an, dar se despărţiseră în urmă cu o lună, când necazurile îi găsiseră din nou în Utah. Crezuse că, după ce se va calma puţin, îşi vor rezolva, probabil, problemele. O şi sunase la un moment dat, însă nu răspunsese. Primise un e-mail totuşi. Scurt şi drăguţ. *Lasă-mă în pace*!

Evident, era încă supărată.

Aşadar, făcuse aşa cum i se spusese, iar şansa de a străbate Adriatica şi Mediterana timp de zece zile pe banii guvernului american părea un repaus bun. Nu trebuia decât să stea cu ochii pe un fost angajat al Trezoreriei, Paul Larks, care-l putea conduce la un bărbat pe nume Anan Wayne Howell, un american evadat. Departamentul de Justiţie îl voia pe Howell. Aşa că rămăsese pe aproape. Larks mai avea puţin şi împlinea şaptezeci de ani şi mergea uşor adus de spate, ceea ce-i amintea de vechiul lui prieten, Henrik Thorvaldsen, şi rămăsese destul de izolat pe durata croazierei, făcându-l să creadă că ceea ce urma să se întâmple urma să aibă loc în Veneţia. Apoi primise mesajul lui Stephanie, care-l trimitea în Italia nord-orientală.

Urmase dezastrul.

Se apropie de biserica luminată, cu faţada din marmură albă dând spre lagună. Totul era încuiat. Făcu un ocol şi

observă un garaj pentru bărci. În lumina difuză dinăuntru, distinse o bărcuţă cu motor, lucioasă şi joasă, precum cele care făcuseră Veneţia faimoasă.

— Stai pe loc! rosti o voce de bărbat în italiană.

Se întoarse şi văzu un bărbat solid în uniformă sărind prin întuneric. Malone avea încă pistolul în mână, pe care-l ascunse de îndată după coapsă.

— Aici e postul dumneavoastră? îl întrebă el în italiană.

Era uşor pentru el să vorbească în limbi străine, avantajul traiului în Europa şi al memoriei orientate spre detaliu. Vorbea fluent mai multe limbi.

— Aţi fost implicat în accidentul acela?

— *Şi*. Şi trebuie să plec de pe insulă.

Bărbatul se apropie...

— Sunteţi rănit?

— Da, şi am nevoie de un doctor.

— Barca mea e aici. Puteţi să rezistaţi până la chei?

Auzise destul şi scoase arma, îndreptând-o direct spre celălalt

Acesta ridică mâinile în sus.

— Vă rog, *signor*. Nu e necesar. Chiar deloc.

— Cheile de la barcă.

— Sunt la bord. În contact.

— Vreau să te întorci şi să chemi ajutoare. Spune-le despre accident. Chiar acum, du-te!

Paznicul neînarmat n-avu nevoie să i se spună de două ori. Pe când se îndepărta, Malone se duse spre chei şi urcă

în barcă.

Într-adevăr, cheile erau în contact.

Porni motorul.

Kim scoase acul din braţul lui Larks. Bătrânul neghiob se dovedise a fi doar o pacoste. Vorbiseră la telefon şi comunicaseră prin e-mail de multe ori. Îi ascultase cu răbdare toată vorbăria. Larks era supărat pe guvern din cauza unei multitudini de minciuni. Într-un sfârşit, Kim îi dezvăluise că era coreean, fără să-şi dea seama că asta ar fi putut fi o problemă. La urma urmei, Howell îi adusese laolaltă, fiind toţi, chipurile, suflete pereche unite de aceleaşi interese. Larks însuşi era văduv şi fusese forţat de şefii lui să se pensioneze după treizeci şi ceva de ani în slujba guvernului. N-avea copii sau prea multe rude. Era, din toate punctele de vedere, uitat. Şi în acel moment, pe moarte. Mai întâi însă, Kim aflase două lucruri esenţiale. Larks dăduse documentele unei femei pe nume Jelena şi Howell avea să fie a doua zi în Veneţia.

Telefonul mobil vibră din nou.

— Am urmărit cu ochelari cu vedere nocturnă, raportă vocea în coreeana vorbită în Nord. Un bărbat s-a agăţat de elicopter şi a rămas agăţat de lonjeron. Pilotul a încercat să scape de el, dar n-a reuşit. Bărbatul s-a desprins de lonjeron şi a căzut pe o insulă mică, pe urmă am auzit împuşcături şi o explozie. Acelaşi bărbat, cu arma încă în mână, tocmai a părăsit insula într-o ambarcaţiune.

Cu elicopterul prăbuşit, pasagerii ucişi, toate problemele neterminate erau, cu siguranţă, rezolvate – cu excepţia celei pe care o reprezenta bărbatul din barcă, într-adevăr, ideea fusese să fure banii, însă cum aceştia dispăruseră...

— Vă recomand să-l omorâţi, zise Kim.

— De acord.

CAPITOLUL 5

ATLANTA

Stephanie îl privi pe agresor. Lucra pentru guvern, de asta era sigură. Carierist. Aproape de pensie. Şi încrezător. Ba chiar prea încrezător, dat fiind că se aflau în zona cu restaurante a unui mall.

— Îmi place mâncarea de la Chick-fil-A[4], spuse el, făcând un semn cu sandvişul pe care-l avea în mână. Când eram mic, mama îl cumpăra ca o gustare pentru mine şi fraţii mei.

Părea încântat de amintire. Celălalt bărbat – cel cu arma – stătea la o masă alăturată. Deşi era ora cinei, mesele erau aproape goale.

— Există vreun motiv pentru care ataci şefa unei unităţi americane de contrainformaţii? Omul tău de acolo ne-a ameninţat pe mine şi pe unul dintre oamenii mei.

Acesta continua să-şi mănânce sandvişul.

— Cele două murături dau tot gustul. Cantitatea ideală de mărar care să dea aromă puiului.

Îşi dădu seama că încerca s-o calce pe nervi.

— De unde eşti? DEA[5]? FBI[6]?

---

4 Lanţ de restaurante fondat de Truett Cathy (n.red.).

5 Drug Enforcement Agency (DEA) – Departamentul de Combatere a Drogurilor (n.red.).

6 Federal Bureau of Investigation (FBI) – Biroul Federal de Investigaţii (n.red.).

— Mă jigneşti.

Dar ea ştia.

— Trezorerie?

El încetă să mai mestece.

— Mi S-a zis că eşti o doamnă isteaţă.

Cu orice altă ocazie, i-ar fi spus idiotului să se ducă naibii, însă asta era chestia cu pescuitul. Dacă arătai momeala potrivită la momentul potrivit, ceea ce căutai putea să înoate pe aproape şi să muşte puţin. Iar acest peşte exact asta făcuse.

— De ce crede conducerea Trezoreriei că poate să ameninţe un alt agent federal şi s-o reţină împotriva voinţei ei?

El ridică din umeri.

— Poţi să pleci oricând vrei.

— Probabil, ai prieteni în cercuri înalte.

El zâmbi.

— E cea mai bună siguranţă în meseria ta.

Asta însemna secretarul Trezoreriei.

— Toate astea îmi sună a conspiraţie.

— Doar în cele mai bune condiţii. A fost o manevră ca să-ţi atragem atenţia. Şi vezi cât de bine a funcţionat! Iată-ne aici, luând cina împreună.

— De fapt, eşti singurul care mănâncă.

— Ţi-am oferit un sandviş excelent şi ai refuzat, aşa că nu da vina pe mine dacă nu vrei să mănânci nimic din mâncarea asta tradiţională americană.

Sorbi o înghiţitură de Coca-Cola, cu paiul, pe urmă se întoarse la sandviş. Îngâmfarea lui începea s-o agaseze, de parcă ea şi agenţia Magellan Billet erau nesemnificative. Oricum, mai văzuse asemenea atitudini. În ultima vreme, aroganţa aceea dispăruse cu desăvârşire de când, în ultimii doi ani, Billet fusese la baza tuturor succeselor în materie de contrainformaţii. În plus, Casa Albă avea încredere totală în unitate, un lucru care nu rămăsese neobservat de colegii ei.

— Cine vrea să-mi atragă atenţia? întrebă ea.

— Ei, haide, abia ne-am cunoscut şi am o regulă legată de a spune tot adevărul, aşadar, ce-ar fi să presupunem că sunt toţi oameni de treabă şi s-o lăsăm baltă? adăugă el şi puse sandvişul jos. Ne-am gândit că tu şi angajata ta, domnişoara Lucent, nu sunteţi aici ca să beneficiaţi de reducerile la hainele pentru femei.

— Adică ne-aţi ascultat discuţia?

— Ceva de genul ăsta. Pare să fie o angajată loială, după felul în care a venit să ţi se confeseze.

— În curând, va fi o fostă angajată.

— M-am gândit eu. De asta am decis că e momentul să discutăm.

— Despre ce?

— Ce caută Cotton Malone la Veneţia?

În sfârşit, subiectul principal.

— Tocmai ne-am cunoscut şi am o regulă despre a spune tot adevărul. Haide să presupunem că şi Malone e un

om de treabă şi s-o lăsăm baltă.

El zâmbi auzind ironia ei.

— Avem o comediană aici. O adevărată Carol Burnett.

Ochii ei se oţeliră şi se pregăti pentru lupta la care spera.

— Oamenii îşi pun întrebări în privinţa ta, Stephanie. De care parte eşti. Şeful meu – unul dintre oamenii de treabă despre care vorbeam – te-a apărat. A precizat că Stephanie Nelle îşi serveşte ţara cu onoare, că e o bună americancă.

Băgă în gură şi ultima bucată din sandviş, iar ea speră să nu-şi lingă degetele. Dar exact asta făcu, apoi îşi şterse vârfurile degetelor cu şerveţelul.

— Ştiu multe despre tine, continuă el. Eşti licenţiată în Drept şi ai lucrat douăzeci şi opt de ani la Justiţie. Înainte de asta, ai fost la Departamentul de Stat. Te-ai descurcat bine, ăsta e un motiv pentru care ţi s-a încredinţat conducerea agenţiei Magellan Billet. Experienţă şi pricepere, şi te-ai descurcat excelent. Agenţii tăi sunt printre cei mai buni pe care-i are America. Ţin să precizez că asemenea lucruri sunt remarcate.

— Chiar şi de oameni importanţi ca tine?

El sesiză sarcasmul.

— Chiar şi de mine. Ştii, îmi place îngheţata Chick-fil-A. Vrei?

Ea clătină din cap.

— Încerc să mă las.

El îi făcu semn celuilalt bărbat.

— Ia-mi un cornet şi nişte şerveţele.

Omul se îndreptă spre tejghea.

— Trepăduşii ăştia fac mereu lucrurile în locul tău? întrebă ea.

— Fac orice le spun eu.

Părea mândru.

— Tot nu mi-ai zis ce Vrei de la mine.

— Nici tu nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce caută Malone în croaziera aceea?

— Eu l-am trimis.

— Stai departe de Paul Larks!

Fu rândul ei s-o facă pe neştiutoarea.

— Cine e ăsta?

— Îţi par prost? chicoti el.

De fapt, ei chiar îi părea.

Bărbatul se întoarse cu îngheţata şi Individul Chick-fil-A începu s-o savureze.

— Mamă, ce bună e!

Când celălalt se retrase, ea întrebă:

— Ce interes are Trezoreria în privinţa lui Larks? A fost forţat să plece în urmă cu trei luni.

Bărbatul continua să atace cornetul de îngheţată cu limba.

— A copiat nişte documente. Le vrem înapoi. Mai căutăm şi un tip pe nume Anan Wayne Howell. Cunoşti numele, nu?

Îl cunoştea.

— Credem că Lars ne va conduce la el, însă nu şi dacă e câinele tău de pază la datorie.

— Spune-i secretarului Trezoreriei că trebuie să discute despre asta cu procurorul general.

Bărbatul linse cornetul şi muşcă din el.

— Nu sunt curier.

Nu, nu era. Era un prost, ceea ce-l cobora şi mai mult în ochii ei. Termină cornetul şi-şi linse degetele.

Ea îşi feri ochii până termină.

El îndesă şerveţelele mototolite, paharul din plastic şi învelişul de la sandviş într-o pungă din hârtie. Pe urmă se ridică, ţinând punga în mână, şi-i aruncă o privire încruntată, fără niciun pic de umor.

— Ţine minte ce ţi-am zis. Stai departe de Larks şi cheamă-l pe Malone înapoi. Noi nu te mai avertizăm altă dată.

— Noi?

— Oamenii care-ţi pot face probleme.

Ea îşi păstră calmul.

— Vreau telefonul înapoi.

El îl scoase din buzunar, îl aruncă jos şi-l strivi cu călcâiul. Cu punga în mână, plecă împreună cu însoţitorul lui.

Ea îi privi cum ieşeau din mall.

Era bucuroasă că peştele nu doar muşcase momeala, ci înghiţise şi acul cu totul – ba chiar şi afurisita de barcă.

CAPITOLUL 6

VENEŢIA

Malone porni motorul bărcii, care se înecă, apoi, când mări turaţia, acesta se trezi la viaţă. Ieşi încet din garaj. Carena în formă de V părea să aibă patru metri şi jumătate, toată din lemn, şi simţi duruitul puternic al motoarelor. Nu ştia mare lucru despre lagună, decât că rutele navigabile erau delimitate cu stâlpi de iluminare, *bicoles*, aflaţi acolo ca să ajute bărcile să evite zonele noroioase, insulele formate de maree şi mlaştinile cu apă sărată. Negustorii şi războinicii străbătuseră secole de-a rândul aceste ape, curenţii hrăneau fluxul şi refluxul, atât de înşelătoare, încât niciun duşman nu reuşise să cotropească Veneţia.

Se decise să urmeze ruta iluminată şi să se întoarcă spre oraş, apoi să ocolească insula principală către cheiul cu nava de croazieră aflată la capătul de vest când plecase mai devreme de pe navă, ambarcaţiunile turistice, sau taxiurile acvatice, şi bărcile particulare transportau oamenii dinspre şi către chei. Încă o barcă n-avea să fie observată.

Găsi laguna şi reduse acceleraţia. Era familiarizat cu bărcile. Răposatul lui tată făcuse carieră în marină, ajungând până la rangul de comandant. El ajunsese la acelaşi nivel ierarhic, petrecând nouă ani în serviciu activ înainte de a fi trimis la Magellan Billet. În Copenhaga,

închiria uneori o şalupă şi stătea după-amiezile în agitaţia strâmtorii Oresund.

Altă barcă apăru din întuneric, profilul acesteia venind în mare viteză spre el. În lumina difuză, văzu doi bărbaţi: unul avea arma îndreptată spre el. Sări pe burtă când se auziră împuşcături şi gloanţele se izbiră de parbriz.

De unde naiba apăruseră?

Trase tare de cârmă spre dreapta şi se îndepărtă de Veneţia, către Insula Murano şi fabricile ei de sticlă, la nord-est de Insula San Michele. Un canal de vreo opt sute de metri lăţime separa cele două zone, evidenţiate de *bicoles*, cu luminile care indicau o rută spre nord prin întuneric între Burano şi Torcello. Împinse mai mult maneta de acceleraţie, iar mugetul motoarelor diesel făcea prora să străpungă apa liniştită.

Agresorii erau în spatele lui, însă se apropiau rapid, ambele bărci alunecând pe suprafaţa apei într-un nor zgomotos de picături. Găsi canalul şi rămase pe mijlocul lui, ruta navigabilă având aproape cincizeci de metri lăţime şi fiind luminată ca un parc de distracţii. Putea să dea piept cu cei doi din urma lui, dar avea nevoie de spaţiu de manevră – şi ceva intimitate ar fi fost bună. Prăbuşirea elicopterului atrăsese, cu siguranţă, atenţia, iar paznicul de pe San Michele sunase deja la autorităţi. Bărcile de poliţie puteau să apară în orice clipă, din orice direcţie.

O luă spre est, pe urmă din nou spre nord, îndepărtându-se de Murano. Barca din spate recupera

distanţa. El avea încă arma cu încărcătorul plin, însă era puţin probabil să nimerească ţinta pe întuneric de pe punte, în timp ce încerca să navigheze prin canal. Se pare că urmăritorii lui ajunseseră la aceeaşi concluzie, fiindcă nu mai trăgeau asupra lui.

A doua barcă trecu aproape de el.

Unul dintre bărbaţi sări peste margine, prăvălindu-se peste Malone. Acestuia îi scăpă cârma din mână. Se rostogoliră pe punte. Barca vira spre stânga. Îl împinse pe celălalt la o parte şi încercă să preia din nou controlul, dar agresorul se aruncă spre el. În întuneric, îi observă trăsăturile asiatice şi silueta compactă şi tare ca piatra. Se răsuci şi-l lovi pe asiatic în faţă, făcându-l să se clatine pe picioare. Duse mâna la buzunarul din spate, găsi pistolul şi-l împuşcă în piept. Ricoşeul glonţului împinse trupul bărbatului peste margine, în apă.

A doua barcă rămase lângă el, lovindu-l la tribord, încercând să-l facă să iasă din canal. Goneau alături, luminaţi încă de felinarele care delimitau marginile. Trebuia să se termine. Dumnezeu ştia cine erau oamenii aceştia. Erau, oare, de partea celor care veniseră să primească douăzeci de milioane? Sau făceau parte din echipa care-i furase? Se pare că cineva făcuse multe planuri pentru seara aceea. Singurul lucru pe care ei nu-l anticipaseră era un agent pensionat liber-profesionist care strica tot.

Vira spre dreapta, se ciocni de a doua barcă şi-şi evaluă poziţia. Trecuse de Burano, se apropia de Torcello, într-o

parte liniştită şi întunecată a lagunei. Luminile Veneţiei străluceau la câţiva kilometri spre sud. Apucă strâns de cârmă şi se pregăti.

Carena fu lovită din nou şi ambarcaţiunea viră uşor într-o parte.

Urmă încă o bufnitură.

Trase de cârmă şi lipi barca de cealaltă, ambele ambarcaţiuni înaintând cu viteză spre partea dreaptă a canalului. Se ţinu aproape şi nu lăsă cealaltă barcă să aibă spaţiu de manevră. Atenţia celuilalt pilot părea să fie îndreptată spre el.

Mare greşeală!

O împinse şi mai mult spre dreapta, tot mai aproape de margine. Următorul *bicole* era la mai puţin de opt sute de metri în faţă şi avea de gând să-i dea de ales agresorului. Să se ciocnească sau să tragă mai tare spre dreapta şi să iasă din canal. Spre stânga n-avea cum să vireze. Celălalt era doar o umbră, având o siluetă similară cu prima.

Continuă să forţeze schimbarea direcţiei celeilalte bărci.

Stâlpul se apropia.

Aproape o sută de metri.

Cincizeci.

Venise momentul ca agresorul să aleagă.

Malone sări din barcă. Se scufundă cu picioarele înainte şi ieşi la suprafaţă tocmai când bărcile se loviră de tripodul din ciment, ambele carene ridicându-se spre cer, cu motoarele scrâşnind şi cu elicele rotindu-se în aer. Se

înclinară spre apă şi căzură pe partea cu canalul, dar nu plutiră mult timp, ci se scufundară cu repeziciune, în mugetul nebunesc al motoarelor bolborosind înăbuşit în apă.

Înotă către capătul opus al canalului şi găsi un banc de nisip aflat la doar câţiva metri dincolo de perimetrul delimitat, cu apa abia până la genunchi. Brusc, îşi dădu seama cât de aproape fusese de un dezastru. Scrută întunericul, căutând omul de pe cealaltă barcă, însă nu văzu şi n-auzi nimic. Rămase în lagună, la aproape doi kilometri distanţă de ţărm. Ochii îl usturau şi avea părul umed, hainele stropite cu noroi. Mai puteau fi văzute doar insuliţele tăcute, clădirile îndepărtate din Veneţia şi conturul neclar al oraşului. Deasupra, zări luminile unui avion comercial care se pregătea de aterizare. Ştia că apa aceea nu era cea mai curată din lume, nici cea mai caldă la acel moment, dar n-avea de ales.

Înotă.

Auzi duruitul unui motor înapoi spre sud, direcţia din care venise. Nu era nicio lumină asociată cu sunetul, însă distinse în întuneric silueta neagră a unei bărci care venea spre el. Avea încă pistolul în buzunar, dar se îndoia că-l mai putea folosi. Uneori funcţionau după ce erau băgate în apă, alteori nu. Se ghemui în apă, cu picioarele înfipte într-un strat moale de mâl.

Barca se apropie, navigând încet pe lângă marginea canalului

Cea mai apropiată lumină era la o jumătate de kilometru, unde se afla următorul stâlp. Cel care se aflase acolo, în apropiere, fusese distrus de accident.

Barca încetini cu motorul oprit.

Altă barcă lunguiaţă în formă de V.

O singură siluetă la cârmă.

— Malone. Eşti acolo?

Recunoscu vocea. Bărbat. Mai tânăr. Accent de sudist.

Luke Daniels.

Cotton se ridică în picioare.

— Era şi timpul. Mă întrebam unde erai.

— Nu mă aşteptam s-o faci pe Superman şi să zbori prin aer.

Scoase picioarele din mâl şi se apropie prin apă.

Luke stătea în picioare în barcă şi se uita la el.

— Cred că prima dată când ne-am întâlnit m-ai scos din apă în Danemarca.

Întinse un braţ ca să-l ajute.

— Se pare că suntem chit.

CAPITOLUL 7

Kim îşi turnă un pahar mare de whisky. Apartamentul, cu două etaje mai sus de cel al lui Larks, era foarte spaţios şi luxos: patru camere cu mobilă din trestie indiană şi mahon. Fusese impresionat de mărime şi de grandoare, precum şi de facilităţile precum mâncarea bogată, băutura din belşug şi buchete mari de flori proaspete aduse zilnic. Barul era plin cu vinuri excelente din regiune şi cu whisky american arămiu, iar lui îi plăceau ambele foarte mult.

Un ceas vechi cu pendulă anunţă miezul nopţii şi începutul zilei de 11 noiembrie cu un dangăt asemănător melodiei *Westminster Quarters* a turnului cu ceas londonez. În Phenian era deja dimineaţă şi soarele strălucea pe cer. Fratele lui vitreg, Conducătorul Iubit al Coreei de Nord, se trezea pentru o nouă zi de marţi.

Kim îl ura.

În timp ce mama lui – bună şi educată – fusese soţia legitimă a tatălui său, fratele lui vitreg provenea dintr-o aventură de lungă durată cu o cântăreaţă celebră de operă. Atât tatăl, cât şi bunicul lui avuseseră multe amante. Obiceiul părea absolut acceptabil, dar mama lui ura infidelitatea şi se îmbolnăvise de depresie din cauza cruzimii soţului ei. În cele din urmă, fugise din ţară, se stabilise la Moscova şi murise în urmă cu câţiva ani. El îi

fusese alături până la sfârşit, ţinând-o de mână şi ascultându-i lamentările despre cât de crudă fusese viaţa cu ea.

Ceea ce era adevărat.

Şi el putea afirma acelaşi lucru.

Fusese educat în şcoli particulare internaţionale în Elveţia şi Moscova, câştigând mai întâi titlul respectabil de Mic General, apoi de Mare Succesor. Din viaţa peste hotare căpătase o înclinaţie către luxul occidental, mai ales pentru hainele de firmă şi maşinile scumpe, semănând, şi de această dată, cu tatăl lui. În cele din urmă, revenise acasă pentru a lucra la Departamentul de Propagandă şi Agitaţie, apoi fusese numit şeful Centrului Cibernetic Naţional, unde, informaticienii nord-coreeni duceau un război cibernetic secret cu restul lumii. Avea să câştige numiri în funcţii înalte din armată, apropiindu-se tot mai mult de inima puterii. Dar incidentul din Japonia îl costase tot. La cincizeci şi opt de ani, era aproape inexistent. Ce rău făcuse? Voise doar să ducă doi copii la Disneyland.

— Nu putem conduce fără armată, spusese tatăl său. Cu ajutorul ei se menţine la putere familia Kim. Tata le-a câştigat loialitatea, eu le-am menţinut-o. Însă, după năzbâtiile tale, nu mai au încredere în tine.

Simţise un amestec ilogic de ruşine pentru greşeala făcută şi mândrie pentru încăpăţânarea lui, aşa că voise cu adevărat să ştie: „Care era motivul?”

— Eşti iresponsabil. Aşa ai fost mereu. Pentru tine, viaţa

e ceea ce citeşti în romanele de aventuri. Ceea ce scrii în poveştile acelea nebuneşti ale tale. Piesele de teatru şi serialele la care te uiţi, toate sunt nişte prostii. Nimic nu este real, e doar în mintea ta.

Nu ştiuse că tatăl aflase despre pasiunile lui secrete.

— N-ai ce-ţi trebuie ca să conduci naţiunea. Eşti un visător neobosit şi aici nu există loc pentru aşa ceva.

Pentru el, generalii erau ca bancurile de peşti, fiecare plutind în tandem cu ceilalţi, nedorind să rişte vreodată să înoate singur. Ce făcea unul făceau toţi. Erau inutili, cu excepţia războiului. Dar războiul era în acel moment ultimul lui gând.

Îşi pierduseră, oare, încrederea în el?

Acest lucru era pe cale să se schimbe.

Tatăl lui fusese un om foarte practic, cu o înfăţişare deprimantă. Îşi tundea părul în stil militar şi, în public, purta costume şterse ca Mao, care arătau ridicol. Fratele lui vitreg îi imita stilul, alt prost incapabil, de treizeci şi nouă de ani, educat acasă de târfa de maică-sa şi protejat de lumea exterioară, însă acest lucru se dovedise un avantaj neaşteptat. În timp ce Kim fusese trimis în străinătate la învăţătură, ceilalţi doi fii ai tatălui său, amândoi bastarzi, se apropiaseră mai mult de el. Adoraţia de care se bucurase cândva numai el se împărţise la toţi fraţii. Şi când îşi făcuse ţara de ruşine la scară mondială, aceşti pretendenţi deveniseră jucători.

Îşi umezi gâtul cu puţin whisky.

Un lucru pozitiv se întâmplă totuşi în acea seară. Douăzeci de milioane de dolari americani n-aveau să mai ajungă la Phenian de ziua cuiva. Fratele lui vitreg era de destulă vreme la conducere ca să-şi facă destui duşmani. Slavă Domnului că loialitatea devenise un lucru superficial în Coreea de Nord!

Câţiva dintre duşmanii fratelui său vitreg îi erau prieteni şi-i raportaseră în secret detaliile tributului din acel an. Intenţionase să fure banii şi să-l lase pe fratele lui fără fonduri, să angajeze un grup de asasini din Macao ca să îndeplinească misiunea. În schimb, banii nu mai erau. Dar, pentru el, distrugerea lor servea aceluiaşi scop. Din fericire, finanţele personale nu constituiau o problemă. Avea resurse financiare mai mult decât suficiente. Din acest punct de vedere, tatăl lui nu-l dezamăgise.

Îşi puse mai mult whisky în pahar...

De fapt, nu-l întâlnise niciodată pe fratele său vitreg. Tradiţia cerea ca fiii Conducătorului să fie crescuţi independent unii de alţii, iar fiul cel mai mare era mereu preferat. Auzise că fratele lui spusese deschis că-şi considera fratele mai mare obez, un fustangiu nepăsător, incapabil de responsabilităţi serioase, nefiind un pericol real pentru el. Însă faptul că-l subestimase avea să-i aducă sfârşitul fratelui său vitreg. Se străduise mult să-şi creeze această imagine publică lipsită de griji. Descoperise că a fi considerat nesemnificativ, o ruşine stânjenitoare – un beţiv – îi oferea libertatea de mişcare. Îl ajuta şi faptul că locuia

în Macao, departe de lumina reflectoarelor, şi nu intervenea niciodată în mod deschis în politica nord-coreeană. Din când în când, presa îl căuta, dar comentariile lui erau mereu caraghioase şi lipsite de sens, fără niciun miez, goale de conţinut. Era, din toate punctele de vedere, mort.

Zâmbi.

Ce renaştere glorioasă urma să trăiască!

Expresia de pe faţa fratelui său avea să merite toate umilinţele pe care fusese obligat să le îndure.

Şi totul datorită cărţii *Ameninţarea patriotului*, de Anan Wayne Howell.

Fusese mereu interesat de legi şi finanţe. Îi plăcea că erau atât de strâns legate, mai ales în Statele Unite. Americanii se mândreau că respectau legea cu stricteţe. *Stare decisis*, aşa îi spuneau. *Să respecţi hotărârea anterioară*. Mai toate sistemele legale din lume respingeau acest concept şi pe bună dreptate, fiindcă avea un defect. Dacă respectarea „hotărârii anterioare” însemna un dezastru? în acest caz, nu mai încălcai legea? Nu în Coreea de Nord. Însă americanii? Cu ei era altă poveste, îşi goli paharul cu o înghiţitură lungă.

Avea laptopul pe masă în faţă, iar pe ecran era o pagină din *Ameninţarea patriotului*. Citise o parte din ea înainte de a-l vizita pe Paul Larks. Studie din nou pasajul.

Printr-un ordin executiv semnat în 1942, Franklin Roosevelt a impozitat tot venitul personal de peste 25.000 de dolari (352.000 de dolari la valoarea actuală) cu sută la

sută. Vă puteţi imagina? Munceşti din greu un an întreg, iei decizii bune, obţii un venit respectabil, apoi dai guvernului tot ce depăşeşte 25.000 de dolari. Membrii Congresului nu erau de acord cu Franklin Delano Roosevelt şi, în înţelepciunea lor nesfârşită, au coborât rata la 90%. În final, impozitele au fost schimbate de preşedinţii Kennedy şi Reagan. JFK a scăzut impozitul la 70%, Reagan l-a coborât la 28%. În urma acestor scăderi de impozit, veniturile guvernului au crescut fulgerător laolaltă cu investiţiile. Anii ’60 şi ,80 au fost perioade cu fluctuaţii ale Codului Fiscal. George H.W. Bush a crescut impozitul la 31%, Clinton şi mai mult, la 39, 6%, pe urmă George W. Bush l-a tăiat la 35%. În prezent, impozitul a revenit la 39, 6%. Impozitul pe venitul personal reprezintă 82% din toate veniturile federale. Impozitul pe venit contribuie cu alte nouă procente. Aşadar, peste 90% din veniturile federale provin din impozitele pe venit.

Cum era proverbul acela?

„Un iepure isteţ are trei vizuini”.

Doar un alt mod de a spune: nu ţine ouăle într-un singur coş.

Odată rămas fără toate drepturile la succesiune, maşina de propagandă a tatălui său făcuse tot posibilul să creeze un scandal public. I se ordonase să accepte insultele în tăcere, apoi să plece din ţară. Tatăl lui dorise să-l vadă plecat.

Asta se întâmplase în urmă cu paisprezece ani.

Tatăl lui murise la doi ani după aceea, iar fratele vitreg preluase titlul de Conducător Iubit şi câştigase controlul absolut.

Şi acesta ar fi putut fi sfârşitul poveştii.

Dar în urmă cu câteva luni, în timp ce naviga pe internet, dăduse întâmplător peste Anan Wayne Howell. După ce cercetase site-ul, descărcase cartea lui Howell şi citise fiecare cuvânt, întrebându-se dacă nu cumva era biletul lui de ieşire din obscuritate. *Visător*? De ce nu? El avea ceva de care fratele lui nu se va bucura niciodată.

Viziune.

Iar asta îl ajutase să-şi dea seama de potenţial după teza radicală a lui Howell. Mai era totuşi o problemă. Pe Howell nu-l văzuse şi nu mai auzise nimeni de el de trei ani. Kim trebuia să-l găsească. Şi acea călătorie era modalitatea de a reuşi, crezuse el iniţial. Ulterior, singura pistă se pare că era o femeie cu o geantă neagră din piele şi posibilitatea ca Howell să apară a doua zi.

Îşi mai turnă puţin whisky.

Când încercase să meargă la Disneyland în Tokyo, nu fusese doar pentru copiii lui. Şi lui îi plăcea foarte mult. Atât de mult, încât avea un prinţ înrămat pe peretele biroului său din Macao. Îl înfăţişa pe însuşi Walt Disney, deasupra unei fraze pe care se ştia că o spusese vizionarul: „E distractiv să faci imposibilul”.

Aşa era.

Hana intră de pe balcon, unde se retrăsese după ce

veniseră din camera lui Larks. Singurătatea fusese mereu prietena ei.

Dintre toţi copiii lui, ea îi semăna cel mai mult. Avea douăzeci şi trei de ani şi, din nefericire, viaţa nu fusese blândă cu ea. Numeroase cicatrice se întrezăreau în îmbufnarea care, aparent, n-o părăsea niciodată.

— Trebuie să vezi chestia asta, rosti ea în coreeană.

Vorbea atât de puţin, încât el asculta mereu fiecare cuvânt.

Ieşi afară după ea.

Dedesubt, văzu o ambarcaţiune cu motor apropiindu-se dinspre canal şi înaintând pe o cale navigabilă artificială mai îngustă care ducea spre un chei din piatră. Erau multe taxiuri acvatice, care aduceau pasagerii la pasarela navei.

Ambarcaţiunea cu motor încetini.

Se aflau la treizeci de metri înălţime, ascunşi de întunericul nopţii, aşa că văzu doi bărbaţi, iar pe unul îl recunoscu.

Americanul enervant.

Hana petrecuse ultimele zece zile ţinându-se după Larks, însă sarcina le fusese îngreunată de un om care, se pare, proceda la fel. Reuşise să facă o fotografie, iar sursele din Phenian îi informaseră că numele lui era Harold Earl „Cotton” Malone. Înalt, fercheş, cu umeri laţi şi păr nisipiu. Fost comandant de marină care lucrase doisprezece ani la o agenţie de contrainformaţii cu numele de cod Magellan Billet, din cadrul Departamentului de Justiţie din SUA.

Malone se pensionase în urmă cu trei ani şi avea o prăvălie cu cărţi vechi, în Danemarca.

Aşadar, ce făcea acolo?

Malone îl urmărise pe Larks de fiecare dată când coborâse de pe vas, plimbându-se prin Dubrovnik în Croaţia, prin Valleta în Malta şi Kotor în Muntenegru.

— Se pare că domnul Malone s-a întors, zise el.

Ştiau că plecase de pe navă cu câteva ore înainte, absenţa lui ajutându-i să-i facă o vizită lui Larks. Geanta neagră din piele care lipsea nu-i ieşea din minte. Poate că exista o modalitate de a o găsi, dar americanul curios de jos putea fi o problemă.

— O să verifice camera lui Larks înainte de a se duce spre a lui. Aşa a făcut în fiecare seară, spuse el şi-i întinse o cartelă. Am luat-o mai devreme, când am plecat. M-am gândit că s-ar putea să ne fie de ajutor.

Ea primi obiectul cu aceeaşi tăcere vădită la care el se aşteptase.

— A venit momentul să ne ocupăm de problema asta.

Îi zise ce trebuia să facă.

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap şi plecă de pe balcon.

CAPITOLUL 8

ATLANTA

ORA 18.20

Stephanie intră pe aleea de pietriş din faţa casei sale. Locuia la şaizeci şi cinci de kilometri de lacul de acumulare Lanier, într-o căsuţă din piatră înconjurată de pini înalţi care dominau apa liniştită.

Coborî din maşină şi luă ziarul din capătul aleii. Plecase prea devreme dimineaţă, aşa că ziarul n-ajunsese. Aerul răcoros de seară era tipic pentru luna noiembrie şi, când ocoli casa către curtea din spate, ascultă păsările care-şi cântau serenade în timp ce căutau mâncare pentru cină. Procurorul general al Statelor Unite stătea pe o terasă cu flori de toamnă.

Şefa ei sorbea dintr-o cană cu un lichid aburind şi zâmbi atunci când o văzu.

— Se pare că ai scăpat teafără.

Stephanie trase un scaun din metal şi se aşeză pe perna moale.

— A fost interesant, cel puţin.

Harriett Engle fusese numită de curând, fiind fostă senatoare de Kentucky. Când anunţase că al patrulea ei mandat avea să fie ultimul, preşedintele Danny Daniels îi ceruse să demisioneze mai devreme şi să devină al treilea

procuror general. Nu se înţelesese prea bine cu primii doi aleşi. Unul se dovedise a fi un cameleon politic, iar celălalt, un tâmpit. Harriett se pare că era excepţia. Deşteaptă, pricepută, capabilă. Iniţial, Stephanie şi Engle nu se plăcuseră, aveau temperamente diferite. Totuşi, în cele din urmă, ajunseseră la o înţelegere.

— Ai o casă frumoasă, zise Harriett. Te-ai gândit bine când ai cumpărat locul ăsta.

Asta aşa era. Lăsase cheia acolo unde Harriett o putea găsi.

— După ce am depus jurământul, ţi-am citit dosarul, adăugă şefa ei. Eşti singură de multă vreme. Crezi că o să încetezi vreodată să-i duci dorul?

Soţul lui Stephanie, Lars, îşi luase viaţa în urmă cu mulţi ani. Din fericire, cu ajutorul lui Cotton Malone, rezolvase toate disputele pe care le avea cu trecutul.

— Am trăit separaţi mult timp înainte să moară. Totuşi dispariţia lui m-a afectat foarte mult.

Harriett zâmbi.

— Soţul meu a murit în urmă cu câţiva ani, zise ea.

Stephanie ştia deja asta. Engle se apropia de şaptezeci de ani, o vârstă contrazisă de pometii înalţi, tenul bronzat şi ochii verzi strălucitori. Părul ei blond grizonant, pieptănat peste cap şi prins în coadă, era neted ca marmura. Unii ar fi zis că un chirurg îi redase ceva din tinereţea de odinioară, însă acuzaţia ar fi fost o minciună. Pur şi simplu, nu acesta era stilul ei. Stephanie ajunsese să ştie că zâmbetul şiret al

lui Harriett nu oferea niciun, indiciu asupra stării ei şi-i contrazicea, de obicei, adevăratele sentimente. În plus, vocea dezarmantă, ca de bunică, ascundea un intelect îmbogăţit mai întâi la Facultatea de Drept, apoi rafinat la Harvard Kennedy School of Government – Facultatea de Guvernare şi Administraţie Publică Kennedy de la Harvard.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Harriett.

Îi povesti întâmplările de la mall.

— Individului Chick-fil-A se pare că-i place meseria, încheie ea. Totuşi n-aş angaja niciodată asemenea proşti jalnici şi superficiali.

Contrar celor afirmate în timpul şaradei jucate în magazinul universal, Terra Lucent îi raportase de îndată primul contact avut cu Trezoreria şi tentativa de şantaj. Informaţia fusese transmisă mai departe la Harriett, iar incursiunea în unitatea Magellan Billet a fost aprobată pentru a se afla ce se întâmpla, întâlnirea de la mall fusese aranjată de Stephanie ca să scoată problema la lumină, ştiind că Terra o să fie urmărită. Era de aşteptat ca întâlnirea de la mall să fie supravegheată audio, motiv pentru care aleseseră magazinul universal. Odată ce Individul Chick-fil-A afla că Terra mărturisise, era de aşteptat ca Trezoreria să acţioneze.

Şi aşa făcuse.

— Se concentrează, cu siguranţă, asupra lui Paul Larks, zise Stephanie. Şi nu-l vor pe Cotton prin preajmă.

Totul era misterios. Sarcina lui Cotton fusese simplă.

Procurorul american pentru districtul Alabama solicitase ajutorul agenţiei Billet. Procedura standard cerea ca numele tuturor fugarilor federali să fie date Agenţiei Naţionale de Securitate[7]. Numele Anan Wayne Howell era o combinaţie neobişnuită, uşor de găsit, şi fusese detectat în timpul unei supravegheri telefonice internaţionale de rutină, realizate de NSA. De acolo, FBI aflase că Larks avea să plece la Veneţia şi să urce la bordul unei nave de croazieră, ca să-l întâlnească pe Howell. Acesta se ascundea de trei ani, iar procurorul american credea că era o ocazie bună să pună mâna pe el. Aşadar, Stephanie îl angajase pe Cotton ca să-l urmărească pe Larks şi să vadă ce se întâmpla. Un scenariu tipic şi rapid, care ar fi trebuit să se desfăşoare fără peripeţii.

— Mi s-a spus că domnul Malone poate fi o pacoste, zise Harriett.

— E adevărat. Dar duce lucrurile la bun sfârşit, preciză Stephanie şi făcu o pauză. Se pare că secretarul Trezoreriei a decis că documentele lipsă, copiate, sunt atât de importante, încât e dispus să ameninţe şi să oblige membrii altor servicii secrete. Este interesant că secretarul nu crede că poate, pur şi simplu, să ne ceară informaţia. În ambele accesări ale dosarelor mele, au căutat doar rapoartele pe care le-a trimis Cotton din croazieră.

— Vor să ştie cât de aproape e.

— Aproape de ce?

7 National Security Agency (NSA) (n.red.).

— Nu ştiu, însă e vremea să aflăm.

Harriett îşi găsi telefonul şi formă un număr. Telefonul era pe speaker şi şefa îl puse pe masă. Se auzi sunând.

— Biroul secretarului Trezoreriei, răspunse o voce de femeie.

— Sunt procurorul general al Statelor Unite. Trebuie să vorbesc cu domnul secretar.

— Îmi pare rău, dar e...

— Vă rog să-i spuneţi domnului secretar că trebuie să discut cu el acum, altfel poate el să vorbească mai târziu cu preşedintele, după ce-i raportez tot ce ştiu despre Paul Larks.

Trecură două minute înainte ca o voce masculină să se audă.

— Bine, ai toată atenţia mea.

— Joe, i-am jucat o festă omului tău ca să văd cât de mult este implicat, îi zise Harriett după ce-i povesti tot ce se întâmplase.

— Cred că n-ar trebui să mă mir. Nu e punctul meu forte.

— Ce se petrece?

— Aşa cum a spus agentul meu, credem că Larks a copiat nişte documente foarte importante din arhivele Trezoreriei. Breşa a fost descoperită abia recent şi le vrem înapoi.

— Ce fel de documente?

— Clasificate.

— Am nevoie de mai mult, Joe.

— Nu pe telefonul ăsta.

Stephanie îşi dădu seama că sintagma *clasificate* nu însemna neapărat „top secret”. Totuşi aşa ceva nu discutai pe o linie telefonică nesecurizată.

— Căutăm un fugar, zise Harriett. Asta e tot. A fost pus sub acuzare de Curtea federală pentru evaziune fiscală, judecat şi condamnat în absenţă. A fugit din ţară imediat după ce a început procesul şi l-a enervat foarte tare pe procurorul local. Numele lui e Anan Wayne Howell. Pentru noi, nu e mare lucru.

Trecură câteva clipe de tăcere.

— Din păcate pentru mine, Harriett, este mare lucru. Aici sunt mai multe lucruri implicate decât ştii tu.

Stephanie simţi tensiunea din vocea secretarului.

— Asta deduc şi eu, spuse şefa ei. Însă abordarea voastră e total greşită.

— Posibil. Dar trebuia făcut.

— Ce rol are Kim Yong Jin în ecuaţia asta?

Acesta era un nume nou. În urmă cu douăsprezece ore, Harriett i-a indicat să-l trimită pe Malone în Italia ca să observe un transfer de bani nord-coreean. Aveau la dispoziţie nişte informaţii anterioare despre o fraudă cu asigurări, pe care i le transmisese lui Cotton. Însă nu se pomenise nicăieri de Kim.

— Mi-ai povestit despre transferul de bani şi că era prin apropiere Kim Yong Jin, continuă Harriett. M-ai întrebat

dacă am un om aproape de Veneţia, ştiind, bineînţeles, că am. Pe urmă m-ai rugat să-l trimit pe omul respectiv să fie martor la transfer.

Alte noutăţi pentru Stephanie.

— Ceea ce voiam era ca Malone să coboare de pe navă.

Aparent, persoana de la celălalt capăt al firului ştia în mod sigur mai multe decât spunea.

— Poţi să ajungi la Tribunalul Federal din DC la ora unsprezece? întrebă secretarul. Etajul şase. O să las vorbă la intrare ca să ţi se dea voie să treci.

— O aduc pe Stephanie cu mine.

— Aş prefera să n-o faci.

— Nu e negociabil. Ea reprezintă ochii şi urechile mele.

Altă pauză.

— Bine, Harriett, facem cum vrei tu.

Convorbirea se încheie.

— Nu mi-ai zis de Kim sau că Trezoreria îl *voia* pe Cotton la transferul acela de bani.

— Aşa mi s-a cerut. A fost o tâmpenie că am acceptat asta.

— Dar de unde ştia Trezoreria că era Cotton pe navă? întrebă ea. Primul lor contact cu Terra a fost *după* ce nava a plecat din port.

— Presupun că au şi ei pe cineva acolo care să-l urmărească pe Larks. După ce l-au găsit pe Malone, s-au concentrat pe agenţia Billet.

Din fericire, îşi luase măsuri de precauţie şi-i ordonase

lui Luke Daniels să-l ajute pe Cotton în cazul în care avea necazuri. Totuşi era nedumerită.

— Ce se petrece aici? Prea mult efort pentru nişte documente copiate. Ce e atât de important?

— Nu ştiu. Aşa că haide să mergem la Washington şi să aflăm exact în ce anume ne-am băgat.

CAPITOLUL 9

VENEŢIA

Hana Sung se uită la uşa închisă de la camera lui Paul Larks. Tatăl ei fusese din nou prevăzător şi se pregătise pentru orice eventualitate. Era deştept, de atât lucru era sigură.

Însă de ce n-ar fi fost?

Era un Kim.

Ea studiase istoria familiei. Primul Kim, străbunicul ei, se născuse aproape de Phenian. Legenda spunea că era fiul unui fermier sărac, dar, de fapt, tatăl lui era profesor, cu un venit peste medie. Se luptase cu japonezii în anii ’30, când ocupaseră Coreea, şi fusese acolo în 1945, când sovieticii eliberaseră ţara. Cea mai mare greşeală a lui era că nu insistase ca ruşii să pretindă toată peninsula. În schimb, Stalin respectase înţelegerea cu Roosevelt, împărţind ţara în două: Sudul mai populat, agricol, şi Nordul industrializat.

Primul Kim devenise Conducătorul Iubit din Nord şi-l convinsese în cele din urmă pe Stalin că putea să recucerească Sudul. În 1950, condusese Războiul de Eliberare a Patriei, dar intervenţia americană împiedicase reunificarea. În final, aşa cum ştia şi ea, se pusese la cale încetarea focului, iar ţara rămăsese împărţită şi războiul continua. Era interesant că, dacă cineva din Coreea de Nord

era întrebat de rezultatul marelui conflict, declara fără ezitare că Sudul invadase primul şi Kim câştigase. Ignoranţa reprezenta o trăsătură de caracter naţională. Însă cine putea să condamne poporul? Tot ce vedeau şi auzeau nord-coreenii era controlat.

Al doilea Kim reuşise să preia puterea cu uşurinţă şi-i oferise tatălui său titulatura de *Preşedintele Etern*, luând pentru el *Conducătorul Iubit.* Cultul personalităţii care începuse cu primul Kim sporise în intensitate cu al doilea. O filosofie politică de încredere în sine, aşa-numita doctrină *juche*, devenise obsesia naţională. Poporul se ghida după cele trei principii fundamentale: *chaju*, suveranitate în domeniul politicii, *charib*, independenţă economică, şi *chawi*, autonomie militară, şi credea că doar familia Kim putea să-l salveze. O greşeală, dar una de care puţini cetăţeni ai Coreei de Nord aveau să-şi dea seama.

Fusese învăţată că primul Kim era un mare general care călărea pe un cal alb şi purta o sabie enormă ce putea să taie un copac de parcă era brânză tofu. Transforma conurile de pin în gloanţe şi firele de nisip în orez, traversând râurile pe cărări de frunze căzute. Ambii Kim copleşeau oamenii cu iubire părintească. Se înfăţişau ca fiind nobili şi grijulii, chiar nemuritori şi aşa şi erau, dintr-un punct de vedere. Amândoi se odihneau în magnificul Palat al Soarelui, în sarcofage din sticlă, cu capul pe pernă, cu un drapel muncitoresc aşternut pe trup. Ea fusese de două ori în vizită. O experienţă surprinzător de emoţionantă, sporită de

faptul că sângele lor îi curgea prin vene. „Pilonul şi farul spiritual al speranţei Teoreticieni şi gânditori remarcabili. Neîntrecuţi şi iluştri comandanţi. O fundaţie solidă pentru prosperitatea ţării”. Aşa se descriau Preşedintele Etern, Marele Conducător şi Conducătorul Iubit.

„Oare laudele astea mă vor include şi pe mine?”, se întreba Hana.

Se îndoia de asta.

Tatăl ei făcuse nouă copii, doar trei fiind legitimi. Ea făcea parte din categoria celor nelegitimi. La douăzeci şi trei de ani, era cea mai tânără. Ceilalţi erau toţi căsătoriţi, cu copii la rândul lor şi încă trăind în Coreea de Nord. Îşi abandonaseră tatăl după căderea lui în dizgraţie. Doar ea rămăsese lângă el. Mama ei fusese una dintre numeroasele amante pe care le păstrase când era încă pe linie succesorală.

Aşadar, niciun copil al lor n-avea să fie un Kim.

În schimb, ea era Hana Sung.

Hana semnifica numărul unu, cel unic, important. Sung însemna „victorie”. Tatăl ei îşi dorise să şi-l schimbe, dar ea refuzase politicos. Şi nu insistase. Un defect al lui, desigur, pentru că el nu insista niciodată prea mult. Însă putea cere fără ezitare uciderea unui bătrân neajutorat şi să ordone ca un altul, care intervenise în furtul banilor, să fie eliminat. Era o contradicţie? Lumea îl credea prost şi leneş, un beţiv şi un cartofor. Ea aflase că toate aceste însuşiri negative erau doar nişte iluzii create cu grijă.

Tatăl ei era un Kim.

Şi această a treia generaţie, care-l includea pe fratele lui vitreg, era exact ca primele două.

Dar a patra generaţie?

Propria ei viaţă o luase pe un drum anevoios. N-avea o identitate reală, doar cea impusă de ceilalţi. Fusese vie, însă nu o persoană adevărată. Mai degrabă, proprietatea cuiva, folosită de alţii pentru nevoile *lor*, nu pentru ale ei.

În ultima vreme, lucrul acesta începuse s-o deranjeze.

Studie cu atenţie coridorul.

Dată fiind ora, erau puţini oameni în jur, doar câţiva veneau şi plecau din cabinele de lux de pe partea cealaltă.

Îl remarcase pe american, Malone, la începutul croazierei. Se ţinuse aproape de Larks, dar nu încercase să-l găsească pe tatăl ei. Ceea ce o punea pe gânduri. Oare Malone ştia despre el? Sau despre ea? Trase concluzia că nu ştia. Ceea ce făcea ca prezenţa lui să fie şi mai misterioasă. În urmă cu câteva minute, tatăl ei îi spusese exact ce voia să facă ea şi avea de gând s-o facă. Să-i execute ordinele, cel puţin pentru încă un timp, era cea mai prudentă soluţie.

Se apropie de cabina lui Larks şi folosi cartela de acces.

Uşa se deschise şi ea intră repede în spaţiul întunecat.

Spera că Harold Earl „Cotton” Malone avea să ajungă în curând.

CAPITOLUL 10

Malone sări din barcă. Luke Daniels rămase cu mâna pe maneta de accelerație și menținu carena aproape de cheiul din piatră.

— Vreau să revii aici la șapte dimineața, zise el.

Luke îl salută.

— Mi-a fost dor să primesc ordine de la tine, Pappy.

El zâmbi.

— De parcă le-ai urmat vreodată.

Nu-i plăcuse niciodată porecla, una pe care Luke o folosise chiar din prima zi. Desigur, el îi spunea agentului mai tânăr Studentul, o etichetă care nici lui Luke nu-i plăcuse prea mult. În vreme ce Malone lucra provizoriu, aflat acolo doar pentru o perioadă limitată, Luke lucra cu normă întreagă pentru Stephanie Nelle și agenția de contrainformații Magellan Billet. Era sudist, fost militar, nepotul președintelui Danny Daniels, lucru care, aparent, nu însemna prea multe pentru niciunul din cei doi Daniels. El și Luke se întâlniseră prima dată în Danemarca în urmă cu o lună și terminaseră misiunea în Utah. Când se despărțiseră în Salt Lake City, îi spusese lui Luke că așteptă cu nerăbdare următoarea întâlnire. Însă nu știa atunci că avea să se întâmple atât de curând.

Navigând cu barca spre terminalul navei de croazieră,

Luke îi explicase mai multe despre cele întâmplate. Cele douăzeci de milioane trebuiau să ajungă la bordul unui avion care urma să decoleze de pe aeroportul din Veneţia cu destinaţia Coreea de Nord. Statele Unite şi Europolul hotărâseră, în sfârşit, să adune dovezi împotriva fraudei cu asigurări şi probele de la un martor ocular puteau fi vitale. Desigur, nimeni nu se aşteptase la un furt.

— Cum se face că transferul de bani a avut loc tocmai aici, în Veneţia? îl întrebase pe Luke.

— Asta chiar nu ştiu. Eram la Roma şi Stephanie mi-a spus să vin imediat aici. Atunci, te-am sunat. Am primit ordin să-l ajut pe bătrân dacă dă de belea.

— Aşa s-a exprimat Stephanie?

— Aproape.

Îşi luă la revedere de la Luke, găsi pasarela şi trecu prin punctul de control care includea un detector de metale. Arma rămăsese la Luke până a doua zi, fiindcă n-o putea păstra fără să atragă atenţia. Personalul îi aruncă nişte priviri curioase, observând părul umed şi ciufulit, hainele stropite cu noroi şi mirosind urât după bălăceala din lagună.

— Taxi acvatic nebun, explică el zâmbind.

Era chiar după miezul nopţii, şi totuşi destui oameni încă veneau şi plecau, bucurându-se de ultimele ore la bord. În schimb, el şi Larks nu gustaseră prea mult din deliciile vieţii de noapte de pe navă, deoarece merseseră devreme la culcare. Camera lui era pe aceeaşi punte cu a lui Larks, dar la celălalt capăt.

Odată urcat la bord, luă liftul până la etajul 9 şi ieşi pe holul pustiu. I se părea ciudat ca un vas de croazieră să aibă etaje! îl urmărise cu atenţie pe Larks toată croaziera, însă se îndoia că Paul observase. Bărbatul mai în vârstă nu remarcase absolut nimic, rămânând solitar, de cele mai multe ori ducând o geantă Tumi neagră din piele. Memorase şi imaginea feţei lui Anan Wayne Howell din fotografia pe care i-o dăduse Stephanie, dar nu-l văzuse pe fugar. Existaseră totuşi destule lucruri care să-i distragă atenţia. Nava de croazieră avea trei mii de pasageri şi în fiecare port fusese o nebunie. În ziua aceea la Split, crezuse că era pe cale să tragă lozul cel mare, însă Larks plecase singur de la cafeneaua croată, după ce aşteptase două ore fără să ia legătura cu cineva. Ce era atât de important în privinţa lui Howell? Nu i se spusese decât că era un agent federal fugar care-l enervase pe procurorul american local şi că dispăruse la începutul procesului. Dar Malone ştia cum stăteau lucrurile. Oamenii angajaţi temporar aflau doar atât cât trebuiau să ştie. Şi, la drept vorbind, n-avea de gând să se bage prea mult în povestea asta. Pentru el, era o diversiune de ordin mental. Şansa să câştige uşor nişte bani. Nimic mai mult.

Oricum, lucrurile se complicaseră, cu siguranţă.

Muriseră deja nouă oameni.

Se hotărî să mai verifice o dată camera lui Larks. Plecase de pe navă chiar înainte de cina luată devreme, se îndreptase spre ţărm cu câteva ore înainte de tranzacţia

programată, cercetând clădirea şi asigurându-şi accesul cât mai erau uşile deschise. Apoi aşteptase răbdător până când venise momentul să urce la etajul opt. Trebuia s-o sune pe Stephanie şi să raporteze ce se întâmplase, însă Luke îl asigurase că se va ocupa el de asta. După aceea, trebuia să se întoarcă la Copenhaga şi la prăvălia lui.

Dar şi aici intervenea o problemă.

Nu putea să nege că-i era dor de Cassiopeia Vitt. Pentru el, singurătatea era ca o boală. Tocmai se obişnuise să aibă din nou o persoană specială în viaţă, însă aceasta plecase. Era divorţat de ceva vreme. Fosta lui soţie locuia tot în Georgia cu fiul lor adolescent, Gary. Mariajul nu se terminase frumos şi fuseseră nevoiţi amândoi să facă eforturi ca să-şi găsească liniştea. Se înţelegeau bine după divorţ. Din păcate, nu putea spune acelaşi lucru despre el şi Cassiopeia. Dacă se întorcea la prăvălie, trecutul îl va asalta şi nu se va mai gândi decât la acel eşec.

Se simţea slinos din cauza băii în lagună. Îşi ştersese noroiul de pe pantaloni şi pantofi în timpul plimbării cu barca, însă avea, cu siguranţă, nevoie de un duş şi puţin somn. A doua zi va fi pregătit să-l urmărească pe Paul Larks când cobora de pe vas. Voia să vadă unde-l conducea bătrânul şi, dacă era vorba despre aeroport şi un zbor spre casă, atunci slujba lui temporară se termina.

Se apropie de uşa cabinei lui Larks. Cazare scumpă, desigur, şi se întrebă cum şi-o permitea un fost funcţionar civil. Totul era tăcut şi dădu să plece, când observă că uşa

era întredeschisă. Fiecare cabină avea o încuietoare electronică şi balamale cu arc care asigurau închiderea acesteia. Exista şi un zăvor special pentru un plus de siguranţă. Al lui Larks fusese activat, deschizând uşa.

Ciudat.

Se uită la ceas. 12.48 a.m.

În ultimele zece zile, Larks se dusese devreme la culcare.

Nimic din toate astea nu părea în regulă.

Se apropie şi ascultă, dar n-auzi nimic. Ciocăni uşor şi aşteptă un răspuns. Nu primi niciunul. Ciocăni din nou, de data asta mai tare şi mai insistent. Niciun răspuns. Împinse uşa şi păşi înăuntru. Camera era întunecată, lumina difuză trecea prin uşile din sticlă de la balcon şi pătrundea şi din holul de afară.

— Domnule Larks, rosti el cu voce joasă.

Un holişor ducea în salonul principal şi o uşă deschisă din stânga spre ceea ce era, probabil, dormitorul. Văzu silueta unui om întins pe pat. Un braţ stătea peste marginea saltelei, cu mâna într-un unghi nefiresc.

Verifică pulsul.

Nimic.

Paul Larks era mort.

Se gândi la geanta Tumi neagră din piele şi ieşi în salon, examinând rapid încăperea, însă fără să găsească nimic. Întors în dormitor, cercetă baia şi dulapul, aprinzând şi stingând luminile.

Nicio geantă.

Lăsă aprinsă lumina în baie şi se întoarse lângă pat. Nu se vedea nicio urmă de violenţă. Se întrebă dacă Larks murise cumva din cauze naturale. Dar, dacă aşa era, cât de mare era coincidenţa? Pe noptieră observă trusa de insulină cu seringi. Când să scoată telefonul şi să ceară ajutor, ceva îl înţepă în piciorul drept.

Ascuţit.

Ca un ac.

Se trase în spate.

Camera se învârtea. Mintea i se înceţoşa. Muşchii din tot corpul începeau să-şi piardă forţa. Picioarele i se înmuiau. Şocat şi ameţit, se strădui să-şi menţină echilibrul. Căzu în genunchi pe covor. Lumea apărea şi dispărea printre gene şi întrezări o siluetă ivindu-se de după saltea. Cineva fusese sub pat. Priveliştea aceea îl făcu să se gândească la o altă noapte, din urmă cu câţiva ani, în sudul Franţei. Întunecată, cu vânt, când cineva trăgea în el. Cassiopeia Vitt.

Prima lor întâlnire.

Apoi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, la fel ca în Franţa, şi de data asta i se păru că desluşeşte silueta unei femei.

CAPITOLUL 11

Kim deschise laptopul şi se aşeză pe scaun. Apartamentul lui avea mai multe camere, incluzând sufrageria cu masa din mahon şlefuit. Comandase cina – gazpacho, o supă rece de roşii originară din Andaluzia, fazan înăbuşit şi diverse brânzeturi, alături de un vin produs în valea Loarei şi unul roşu, vechi. Acolo luase des masa, ceea ce-i permitea să nu iasă în evidenţă. Singurele lui ieşiri fuseseră la spa, pentru câteva tratamente plăcute. Sperase că o atmosferă europeană jovială la bordul navei ar putea încuraja amabilitatea dintre el, Howell şi Larks. Însă nu se întâmplase aşa ceva, iar prezenţa fostului agent american schimbase lucrurile şi mai mult. Acum, Hana se va ocupa de Malone. Era norocos că o avea pe ea. Coreea de Nord era, într-adevăr, lumea bărbaţilor, dar asta nu însemna că o femeie nu putea fi utilă.

Laptopul scoase un mic *beep*, semn că funcţiona.

Scrisese prima dată la facultate şi descoperise în scurt timp că-i plăcea experienţa. Un profesor englez îi spusese că toţi scriitorii aveau o mică voce în cap, una care nu spune „Scrie un bestseller” sau „Vinde multe cărţi”, ci le şoptea doar să scrie în fiecare zi. Dacă era ascultată, vocea tăcea. Dacă era ignorată, dorinţa nu se potolea niciodată. Învăţase de mult să asculte vocea aceea. Scrisul îi elibera

sufletul şi-i lăsa imaginaţia să zburde. Când tatăl lui îl lăsase fără dreptul său din naştere, scrisul îl salvase. Şi, în timp ce realitatea se pare că era mereu definită de alţii, viaţa lui creativă putea fi modelată după propriul plac.

Recitirea cărţii *Ameninţarea patriotului* şi vizita la Paul Larks îi stârniseră o furtună în gânduri.

Avea nevoie să se înalţe.

Scena îi deveni clară în minte.

— Nu vei fi urmaşul meu.

Se aşteptase la o mustrare, poate chiar la o măsură disciplinară, însă nu la aceste cuvinte.

— Faptele tale m-au umplut de ruşine şi de ocară. Consilierii mei au ajuns la concluzia că trebuie să fii înlocuit.

— Nu ştiam că asculţi de consilierii tăi. Eşti Marele nostru Conducător. Doar cuvântul tău contează. De ce ne pasă ce cred alţii despre mine?

— Nu poţi să fii urmaşul meu. Nu înţelegi ce este necesar ca să conduci naţiunea asta. Tatăl meu a condus ţara şi a muncit mult ca s-o reunifice. A invadat Sudul şi a dus un mare război, şi ar fi izbândit dacă nu era intervenţia americanilor. Oamenii încă îşi amintesc de autoritatea lui. Cinci sute de statui sunt înălţate în onoarea sa. După fiecare nuntă, mirii găsesc cea mai apropiată imagine cu el şi-i lasă flori la picioare. Trupul lui se odihneşte într-un coşciug din sticlă şi sute de mii de oameni vin în fiecare an ca să-şi prezinte omagiile. N-ai avea parte niciodată de manifestările unor asemenea sentimente.

Nu era de acord, dar rămăsese tăcut.

— Ce-a fost în mintea ta? întrebase tatăl lui. Să te duci în Japonia, şi într-un parc de distracţii? Ce te-a apucat?

— Dragostea pentru copiii mei.

— Îţi arăţi dragostea pentru copii când nu-ţi dezonorezi părinţii. Astfel, ei văd în tine ce aştepţi tu de la ei. Nu le-ai arătat copiilor decât ruşine.

Se săturase de insulte.

— Sunt patriot.

Tatăl lui începuse să râdă.

— Eşti un neghiob.

— Cine îmi va lua locul de Mare Succesor?

— Unul dintre fraţii tăi îşi va asuma rolul.

— Faci o greşeală. Nu sunt incompetent. Dimpotrivă, sunt fiul tatălui meu.

— Dacă ai fi fiul meu, ai avea o judecată mult mai bună.

— Şi a ta care este, tată? Continui să inciţi Sudul, îl ameninţi cu războiul, provoci numai nemulţumire. Aloci sume mari de bani fabricării armelor şi bombelor, iar oamenii flămânzesc, îi ameninţi tot timpul pe americani cu dezastrul, însă nu faci nimic ca să te afirmi. Şi de ce? Fiindcă nu laşi niciodată soldaţii să invadeze Sudul. Odată ajunşi acolo, ar vedea cât de bine hrăniţi sunt oamenii. Cât de bine trăiesc. Şi-ar da seama imediat ce minciuni le-ai spus. Uiţi, tată. Eu am văzut lumea. Ştiu adevărul. Aşadar, ce eşti tu în afară de un tigru din hârtie?

— Sunt conducătorul acestui popor.

— Ceea ce nu înseamnă nimic în afara lui. Am fost educat departe de aici, la insistenţele tale. Ştiu ce părere are lumea despre noi. Suntem luaţi în râs – ne cred idioţi. Suntem priviţi ca nişte copii obraznici care au nevoie de disciplină. Spui că te-am făcut de ruşine. Dar ruşinea cu care ne-ai copleşit tu pe noi?

Observ că decizia mea e cea corectă. Fraţii tăi n-ar vorbi niciodată cu mine aşa. Unul dintre ei va fi vrednic.

Yong Jin se simţea puternic şi nu se temu să continue:

— Vor fi ca tine. Alt tigru din hârtie, ameninţând pe toată lumea şi nefăcând nimic, batjocorit de toţi. Asta e moştenirea ta, tată. Nu va fi a mea.

— Eşti un visător. Asta ai fost toată viaţa. Pierdut în lumea ta egocentrică. Mama ta a fost la fel. Niciunul dintre voi nu va realiza nimic.

— Mama m-a învăţat să fac ceva concret. De asta trăieşte în Rusia. N-a mai răbdat insultele şi indiscreţiile. Căsnicia a însemnat ceva pentru ea. Aşa că a trecut la fapte. Acum va conduce unul dintre bastarzii tăi? Unii spun că şi tu eşti un bastard.

Mânia se întipărise pe faţa tatălui său.

— Noi doi nu vom mai vorbi niciodată. Să nu mai apari în faţa ochilor mei.

— Va fi plăcerea mea. Totuşi vreau să ţii minte ceva.

Se uitase fix în ochii tatălui său.

— Nu sunt un tigru din hârtie.

Reciti scena şi-i plăcu abordarea, deşi nu era chiar

similară cu adevărata confruntare cu tatăl său după incidentul din Tokyo. De fapt, fusese bătut, iar tatăl privise cum subalternii îi cărau pumni. Şi în timp ce stătea întins pe jos, cu coastele rupte şi sângele curgându-i din nas, tatăl lui îi spusese cu răceală că avea să fie dezmoştenit.

Nu zisese nimic atunci.

Nu-l provocase deloc.

Această variantă a istoriei era mult mai bună şi, cum tatăl lui era mort de mult, nu mai exista nicio persoană semnificativă care să-l contrazică. Într-o bună zi, când oamenii îi vor citi aventurile – şi o vor face istoria va remarca măreţia care-i fusese predestinată de la început.

Uşa se deschise şi intră Hana.

O instruise să-l atragă pe Malone în camera lui Larks, apoi să se ascundă sub pat şi să-l aştepte să se apropie. Americanul va face ceea ce era previzibil, de asta era sigur. O altă pasiune pentru el era înţelegerea naturii omeneşti.

— L-am anihilat, îl anunţă ea. Dar a căutat mai întâi geanta.

Căutarea îi spunea ceva. Nu ştia pentru cine lucra americanul sau de ce era interesat de Larks. Însă optase să nu-l ucidă, convins că era acolo din partea guvernului american. Dacă l-ar fi eliminat, asta ar fi atras mai multă atenţie, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Era mai bine să-i pună piedici lui Malone, să-i complice viaţa şi, dacă americanul era descoperit alături de un om mort, le rezolva pe amândouă.

— Avea hainele umede şi miroseau, zise ea.

— Ai idee de ce?

Ea clătină din cap.

— Domnul Malone va fi inconştient câteva ore. E vremea să ne odihnim şi noi şi să ne pregătim, adăugă el şi-i făcu semn spre laptop. Dar, mai întâi, am ceva ce vreau să citeşti. Nişte detalii dintre mine şi bunicul tău. E important să ştii exact ce s-a întâmplat între noi. Cred că ţi se va părea edificator.

CAPITOLUL 12

STATELE UNITE ALE AMERICII.

Reclamant (împotriva căruia se face apelul) vs

ANAN WAYNE HOWELL Reclamat (Cel care face apel)

Nr. 12 – 2367

Curtea de Apel a Statelor Unite Circuitul Unsprezece.

Anan Wayne Howell n-a depus declaraţie de venituri de aproape douăzeci de ani. În rechizitoriu a fost acuzat, cu patru capete de acuzare, de neglijare intenţionată a depunerii declaraţiilor de venit, faptă ce contravine Codului SUA 26 §7203. Howell a fost prezent la începutul procesului, însă a absentat voluntar de la celelalte termene şi ulterior s-a sustras jurisdicţiei instanţei de judecată. Un juriu al Curţii districtuale a Statelor Unite pentru Alabama l-a condamnat, *in absentia*, la trei ani de închisoare şi la o amendă de 12.000 de dolari.

Howell protestează împotriva taxelor. Principalul lui argument (prezentat prin avocatul numit din oficiu) este că n-avea nevoie să depună declaraţia, deoarece Amendamentul 16 nu face parte din Constituţie, insistând că amendamentul n-a fost ratificat corespunzător şi că urmărirea lui penală conform Codului Fiscal din 1954, 26 U.S.C. Secţiunea 1 *etseq*.[8] era nulă *ab initio*[9]. N-a prezentat

8 Şi următoarele (în latină, în original) (n.red.).

9 De la început (în latină, în original) (n.tr.).

Curţii decât o explicaţie scurtă, prin care n-a motivat de ce Amendamentul 16 este nul, afirmând doar că nu s-a întrunit numărul legal de legislaturi de stat care să ratifice amendamentul şi că secretarul de Stat din anul 1913, Philander Chase Knox, a falsificat registrul de certificare.

Howell susţine următoarele lucruri: (1) Textul transmis statelor de către Congres spre ratificare menţiona: „Congresul va avea puterea de a stabili şi colecta taxe pe venituri, din orice sursă ar proveni, fără a fi direct proporţionale cu mărimea statului şi fără a lua în considerare recensământul sau enumerarea”; (2) În 25 februarie 1913, secretarul Knox a confirmat că Amendamentul 16 a fost certificat cum se cuvine, după ce cel puţin 36 de state au trimis rezoluţii de ratificare către Departamentul de Stat; (3) Knox ştia că mai multe state nu adoptaseră corespunzător amendamentul, aşa cum fusese depus; (4) Mai ştia că avea datoria de a informa aceste state că trebuiau să ratifice o versiune conformă a amendamentului; n-a avut loc nicio ratificare în acest sens. Howell susţine că ratificarea Amendamentului 16 nu s-a produs potrivit articolului 5 din Constituţie şi că, prin urmare, Amendamentul 16 este inexistent.

De la început, remarcăm faptul că Amendamentul 16 există de o sută de ani şi că a fost aplicat de Curtea Supremă de nenumărate ori. Deşi acest lucru nu este suficient pentru a anula anchete judiciare, este convingător sub aspectul validităţii Astfel, pentru ca Howell să câştige,

am avea nevoie, la această oră târzie, de o dovadă excepţional de solidă a ratificării neconstituţionale. Howell (prin avocatul din oficiu) n-a făcut o asemenea demonstraţie, concluzionând cu îndrăzneală că amendamentul n-a fost ratificat corespunzător. N-a fost prezentată nicio probă pentru a dovedi această afirmaţie, iar Howell n-a citat nicio autoritate legală sau faptică ce obliga instanţa să evalueze alte cazuri (de altfel, nici pe secretarul de Stat, Knox, în 1913), în legătură cu afirmaţia lui că Amendamentul 16 a fost ratificat incorect Pe scurt Howell nu s-a obosit să demonstreze că amendamentul respectiv de o sută de ani a fost ratificat neconstituţional.

Pentru toate motivele prezentate mai sus, cu privire la condamnarea lui Anan Wayne Howell la toate capetele de acuzare, este confirmată decizia Curţii inferioare care l-a găsit vinovat

Kim încetă să mai citească de pe ecranul laptopului.

După ce Hana plecase la culcare, găsise online verdictul în cazul lui Howell şi-i studiase formulările. În timp ce fugea de lege, Howell publicase *Ameninţarea patriotului* în format electronic. Nu existase nicio modalitate de a găsi locaţia exactă a lui Howell. Larks fusese cea mai mare şansă, iar bătrânul îi promisese că avea să facă prezentările.

Dar asta nu se întâmplase.

„N-avem nevoie de implicarea străinilor”.

Nu se aşteptase la o respingere. Însă aşa erau americanii uneori. Aveau un aer arogant, o superioritate

care anunţa că ei, mai presus decât oricine, ştiau cel mai bine. Dar societatea coreeană existase cu multe milenii înainte ca măcar cineva să audă de Statele Unite. Coreenii se trăgeau din siberienii care migraseră în sud cu mii de ani în urmă. Cultura lor era străveche şi sofisticată, deşi împărţirea fizică şi politică a ţării din 1945 crease, în mod sigur, diferenţe între Nord şi Sud. El le recunoştea, chiar le aprecia. Tatăl, bunicul şi fratele lui vitreg le ignorau. Nord-coreenii tipici nu ştiau mai nimic despre lumea exterioară. Cum ar fi putut şti? Toate comunicaţiile erau controlate; El avusese noroc, fiindcă nu trăise multă vreme în acea bulă. Din nefericire, douăzeci de milioane de nord-coreeni nu puteau afirma acelaşi lucru. Tatăl său era extrem de mândru de capacitatea lui de a conduce; însă cine n-o putea face când aveai control total asupra a ceea ce vedeau, ce citeau, ce gândeau şi ce credeau oamenii?

Iar pedeapsa pentru neascultare?

Moartea. Sau, mai rău, lagărele de muncă forţată.

Odată ajunşi acolo, prizonierii rămâneau toată viaţa, apoi copiii lor şi copiii acestora. Erau învăţaţi că erau duşmani ai statului care fuseseră eradicaţi. Erau munciţi până la moarte şi ucişi la întâmplare, nici măcar oameni nu erau consideraţi. Aceea era moştenirea lăsată de modul în care conducea familia lui, iar fratele său vitreg continua cu aceleaşi politici de opresiune. Două sute de mii de oameni erau încă prizonieri în lagăre.

El va conduce cu *adevăratul* consimţământ al oamenilor,

după ce le va *câştiga* respectul.

Visător? Deloc.

Dar trebuia să le arate tuturor că era capabil de lucruri măreţe. În vreme ce rudele lui doar se lăudau cu gloria, el trebuia s-o atingă.

Se uită din nou la ecran şi la Dosarul nr. 12 – 2367, *Statele Unite* vs *Howell*.

„O dovadă excepţional de solidă a ratificării neconstituţionale”. Asta voia sistemul juridic american? Luă atunci o nouă hotărâre.

Bine.

Avea să le-o ofere el.

CAPITOLUL 13

Hana încerca să doarmă, însă, singură într-un pat moale, sub cearşafurile curate, încerca un sentiment straniu.

În primii nouă ani de viaţă, dormise pe betonul mizer, sub o pătură împuţită. Când era mică, mama ei o lăsa singură în fiecare zi, chiar după răsăritul soarelui. Aveau curent electric doar două ore pe zi, o dată de la patru la cinci dimineaţa, apoi de la zece la unsprezece noaptea. Prima oră era pentru pregătirea micului dejun, care nu era prea bogat. În general, porumb, nişte varză şi supă. A doua oră era ca să termini ziua cu câteva treburi, să mai încropeşti ceva de mâncare, pe urmă să dormi. Mâncarea constituia mereu o problemă. N-aveau niciodată destulă. Orice putea deveni mâncare. Şobolani, broaşte, şerpi, insecte. Înfometarea era modalitatea prin care paznicii deţineau controlul. Aproape fiecare prizonier era pipernicit din cauza malnutriţiei – îşi pierdeau dinţii, aveau gingiile negre, oase subţiate şi şira spinării curbată, inevitabil.

Se născuse o sclavă fără speranţă în Lagărul de muncă 14, sângele ei fiind mânjit de crimele mamei sale. Suprafaţa împrejmuită cu garduri se întindea pe cincizeci de kilometri de la nord la sud, jumătate din aceeaşi distanţă de la est la vest, iar gardurile electrificate, din sârmă

ghimpată, erau prevăzute cu turnuri de control şi patrule zi şi noapte. Nimeni nu se apropia de garduri. Pedeapsa era moartea pe loc, fie din cauza gardului, fie a gloanţelor. Aflase mai târziu că erau multe lagăre împrăştiate prin munţii nord-coreeni. Lagărul ei, din provincia Pyongan de Sud, îngrădea peste cincisprezece mii de oameni. Încă pe atâţia umpleau restul lagărelor.

Regulile din lagăr se învăţau de la naştere. Să nu evadeze. Nu se puteau întâlni mai mult de doi prizonieri. Să nu fure. Să asculte de paznici. Orice lucru suspect trebuia raportat. Prizonierii trebuiau să lucreze în fiecare zi. Cele două sexe trebuiau să rămână separate. Toate pedepsele trebuiau ispăşite. Cei care încălcau vreo regulă aveau să fie împuşcaţi pe loc.

Aproape jumătate din viaţă purtase nişte cârpe răpănoase pe post de haine, ţepene ca nişte scânduri din cauza mizeriei. N-aveau săpun, şosete, mănuşi sau lenjerie. Ea şi mama ei lucrau paisprezece ore pe zi, muncă silnică, şi asta aveau să facă până în ziua în care mureau. Principala cauză a morţii era malnutriţia, dar şi execuţiile. Legea fusese dată în anii ’50 de primul Kim. „Duşmanilor de clasă, oricine ar fi ei, trebuie să le fie eliminată sământa preţ de trei generaţii”. Lumea de dincolo de garduri nu ştia nimic despre ce se petrecea înăuntru. Nimănui nu-i păsa. Prizonierii erau uitaţi, însă ce făcuse mama ei? în cele din urmă, la opt ani, o întrebase.

— Păcatul meu a fost că m-am îndrăgostit.

Un răspuns straniu, unul pe care mama nu-l dezvoltase niciodată.

Locuiau împreună într-o cameră cu o masă şi două scaune, împărţind o bucătărie cu alte câteva zeci de persoane. N-aveau apă curentă, nici baie, doar un closet comun. Ferestrele erau din vinilin cenuşiu prin care intra puţină lumină, dar şi ploaia, vântul, zăpada, frigul. Insectele roiau vara, iar aerul duhnea mereu a excremente şi a putreziciune. O raţie de cărbune, extras din pământ de prizonieri, oferea puţină căldură iarna, deoarece era considerat neproductiv să omori prea mulţi prizonieri deodată.

— Vrei să sugerezi că sunt aici pentru că te-ai îndrăgostit? o întrebase pe mama ei.

Însă mama ei tot nu-i dezvăluise nimic.

Paznicii îi învăţau că păcatele părinţilor nu puteau fi şterse decât cu muncă grea, ascultare şi denunţarea altora. Mântuirea venea din turnătorii. Dacă-i turnai pe cei care încălcau regulile, primeai câteva boabe de orez. Dacă raportai o contravenţie, ţi se dădea voie să te îmbăiezi în râu.

Ajunsese să n-o mai sufere pe mama ei.

Apoi s-o urască şi să simtă o mânie cumplită faţă de ea.

Îşi alungă din minte gândurile acelea tulburătoare.

Se pare că, în sfârşit, o cuprindea somnul. Era târziu şi avea nevoie de odihnă. A doua zi urma să fie decisivă. A sperat de multă vreme că tatăl ei era diferit de ceilalţi Kim.

Lui aşa îi plăcea să spună. Primii doi stăpâniseră cu multă cruzime. El ar fi trebuit să fie următorul, dar ratase ocazia. Avusese dreptate cu ceea ce afirmase lângă patul lui Larks. Fusese martoră când cei puternici îi dominaseră pe cei slabi în fiecare zi, până la nouă ani, muncise curăţând zăpada, tăind copaci sau dând cărbunii cu lopata. Îi displăcuse mai ales să cureţe toaletele rudimentare – să desprindă fecalele îngheţate şi pe urmă să care bucăţile cu mâinile goale pe câmpuri. Învăţase de timpuriu să stea dreaptă şi să se încline în faţa paznicilor, fără să-i privească în ochi. Îşi petrecea zilele căutându-şi singură greşeli, abateri. De câte ori văzuse nou-născuţi omorâţi în bătaie cu pari din fier? Spectacolul fusese pregătit periodic pentru a-i descuraja pe prizonieri de la a se reproduce. La urma urmei, întreaga idee era să elimine trei generaţii de gânditori necorespunzători, nu să lase alta să se nască.

Existau două clase în lagăr. Internii, cei care erau născuţi acolo, şi Străinii, cei condamnaţi să meargă acolo. Principala diferenţă era că Străinii ştiau ce se afla dincolo de garduri, iar Internii habar n-aveau. Cunoaşterea îi făcea slabi pe Străini. Dorinţa lor de a trăi dispărea repede. Pentru Interni, faptul că nu ştiau nimic despre lume devenea un avantaj. În cazul lor, era în regulă să lingă supa vărsată pe jos. Cerşitul constituia un mod de viaţă, trădarea prietenilor, un mod de a supravieţui. Ceea ce le domina gândirea era propria vină, ruşinea şi eşecul. Din nefericire pentru ei, Străinii rămâneau paralizaţi de şoc, repulsie şi

disperare.

În timp ce viaţa ei se desfăşurase în spatele acelor garduri, ascunsă de lume, membrii familiei Kim trăiau ca nişte prinţi, fără să ducă lipsă de nimic. Tatăl ei declara că era într-o misiune de izbăvire. Însă ea se întreba ce avea să se întâmple dacă-şi îndeplinea scopul. Ce va face atunci când el va deţine, în sfârşit, puterea?

Citise ceea ce scrisese el despre ziua în care-l dezmoştenise tatăl lui. Nu ştia dacă era sau nu adevărat. Înşelătoria reprezenta, aparent, o caracteristică a familiei Kim. În lagăr, învăţase puţine lucruri despre conducătorii ţării. Abia după eliberare aflase mai multe informaţii, în mare parte tulburătoare. Paznicii fuseseră singura autoritate pe care o cunoscuse în lagăr. Ei o învăţau ce şi cum să gândească, ce şi când să spună. Aşa că tăcerea devenise cel mai bun prieten.

Alături de adevăr.

În vreme ce înainte, ca prizonieră, era un nimic, în prezent alegerile în viaţă îi aparţineau.

Ceea ce-i aducea linişte.

Şi somn.

CAPITOLUL 14

WASHINGTON, DC

ORA 22.58

Stephanie cunoştea Tribunalul Statelor Unite. Se afla în Judiciary Square, care a fost, mulţi ani la rând, centrul judiciar şi administrativ al Washingtonului, cu faţa spre sud către Constitution Avenue şi parcul National Mall. Nimic din aspectul clădirii nu ieşea în evidenţă, stilul era anost şi instituţionalizat, tipic pentru anii ’50 când fusese amenajată.

Ea şi Harriett Engle zburaseră din Georgia cu acelaşi avion al Departamentului de Justiţie care o adusese pe procurorul general în sud. Le aşteptase pe un aerodrom din nordul Atlantei, nu departe de casa lui Stephanie. Iniţial, planul fusese să aducă în vizor Trezoreria, apoi să se ocupe de restul a doua zi, după ce Cotton dădea raportul despre transferul de bani şi despre Larks. Dar toate acestea se schimbaseră odată cu telefonul secretarului Trezoreriei. Lucrurile se complicaseră şi mai mult după raportul dat de Luke Daniels, primit în timpul zborului. Cele douăzeci de milioane de dolari erau pierdute şi toţi participanţii la tranzacţie erau morţi.

Apariţia numelui Kim Yong Jin adusese şi ea o nouă problemă.

Kim fusese pregătit din naştere să preia controlul asupra Coreei de Nord. Se căsătorise de tânăr şi avea mai mulţi copii. Jocurile de noroc erau, mai mult ca sigur, o dependenţă, la fel ca alcoolul. După un incident în Japonia cu paşapoarte falsificate, tatăl său declarase public că fiul lui avea „o judecată care nu inspira încredere”. Această insultă nu doar îl transformase pe Kim într-un eşec, ci, prin deducţie, însemna şi că amândoi fraţii lui vitregi erau *cei de nădejde*. În cele din urmă, armata îl sprijinise pe unul dintre fraţii lui Kim, iar succesiunea fusese asigurată. Kim plecase din Coreea de Nord şi se stabilise în Macao, fiind un client fidel al cazinourilor şi petrecându-şi restul timpului în China sau în străinătate. Notele informative arătau că avea talent pentru artă şi niciun interes pentru politică. Era pasionat de film şi scria scenarii şi proze scurte, fiind o apariţie familiară în cinematografele din Japonia. Era considerat un tip versat care aprecia tehnologia, poate chiar receptiv, însă nu reprezenta un pericol. Nu se auzise mai nimic despre el de multă vreme.

Totuşi cevaşe schimbase.

Destul pentru ca, la un moment dat, Kim Yong Jin să apară pe radarul Trezoreriei.

Intrară în tribunal şi trecură de punctul de control, pe urmă paznicul le dirijă spre unul dintre etajele superioare. Ştia ce o aştepta acolo. Curtea de Supraveghere a Informaţiilor Externe[10], având rolul de a monitoriza cererile

10 Foreign Intelligence Surveillance Court (FISC), un organism creat în

de mandate de supraveghere împotriva suspecţilor de spionaj care activau în Statele Unite. Cele mai multe dintre aceste cereri veneau de la NSA sau FBI, dar Stephanie apăruse în instanţă de mai multe ori pentru agenţia de contrainformaţii Magellan Billet.

— Se pare că Trezoreria a fost ocupată, zise Harriett când urcară în lift.

— Ştiai că o să apară în instanţă?

Departamentul de Justiţie pregătea, în mod normal, toate cererile de mandate, iar avocaţii le susţineau în instanţă. Uneori însă, agenţiile foloseau propriii avocaţi.

— Asta e ceva nou pentru mine, răspunse Harriett.

Tribunalul fusese creat în urmă cu treizeci şi cinci de ani, cei unsprezece judecători fiind numiţi de preşedintele Curţii Supreme a Statelor Unite. Un judecător era mereu disponibil, procedurile se desfăşurau în secret la orice oră din zi şi din noapte, în spatele uşilor închise. Toate dosarele erau clasificate. În urmă cu câţiva ani, o hotărâre a acestei Curţi a fost dezvăluită presei de un bărbat pe nume Edward Snowden. Hotărârea dezvăluia că o filială a companiei Verizon fusese obligată să transmită zilnic informaţii către NSA despre registrul de apeluri, inclusiv cele naţionale. Impactul provocat de această dezvăluire fusese atât de puternic, încât crescuseră în intensitate discuţiile cu privire la reformă. Totuşi, în cele din urmă, animozitatea dispăruse şi Curtea se întorsese la treabă. Ea ştia că tribunalul

baza legii Foreign Intelligence Surveillance Act, FISA, din 1979 (n.red.).

coopera cu agenţiile de informaţii şi statisticile erau copleşitoare. Din 1978, au fost înregistrate 34.000 de cereri. Doar unsprezece fuseseră respinse şi mai puţin de cinci sute dintre acestea fuseseră modificate. Nu era tocmai o surpriză, având în vedere părtinirea judecătorilor, nivelul de discreţie şi lipsa oricăror relaţii adversariale, Era un loc în care guvernul primea ce voia atunci când voia.

Secretarul Trezoreriei le aştepta când ieşiră din lift. Coridorul din marmură albă era slab luminat, nu mai era nimeni prin preajmă.

Joseph Levy avusese norocul de a se naşte în Tennessee şi de a se împrieteni cu Danny Daniels, pe atunci guvernator. Îşi dăduse doctoratul în Economie la Universitatea din Tennessee şi în Drept, la Georgetown. Predase zece ani la facultate şi era favorit să devină şeful Băncii Mondiale, dar preferase să lucreze în Cabinetul lui Daniels. Era singurul din grupul iniţial care mai era acolo din primul trimestru. Cei mai mulţi trecuseră în sectorul privat, profitând de norocul lor.

— Acum depui personal cererile pentru mandat? întrebă Harriett.

— Ştiu că eşti supărată. Însă de data asta am fost obligat.

— Fir-ar să fie, Joe! Ori îmi dai o explicaţie, ori mă duc direct la Casa Albă.

Stephanie îşi dădea seama în acel moment de ce o adusese şefa şi pe ea. Nu era niciun secret că preşedintele

favoriza Magellan Billet. Agenţii ei fuseseră implicaţi în toate problemele importante din ultimii ani, inclusiv o tentativă eşuată de asasinare a lui Danny Daniels însuşi. Aşa că simpla ei prezenţă era de ajuns pentru ca secretarul Trezoreriei să ştie că ceea ce se aştepta el să rămână secret era pe cale să se schimbe.

— Se pare că am dat peste aceiaşi jucători, dar peste alt joc, spuse el. Îi urmărim pe Larks şi pe Kim Yong Jin de vreo două luni.

— Le-aţi monitorizat apelurile? întrebă Harriett.

Secretarul consimţi.

— Am început cu mandate pentru telefonul lui Larks de pe teritoriul naţional. Însă după ce Kim a luat legătura cu ei din străinătate, am obţinut alte mandate. Au comunicat în mod regulat şi în toate astea e implicat fugarul acela pe care-l caută procurorul din Alabama.

— De unde ştii despre Howell?

— Am citit rapoartele de la Magellan Billet.

— Pe care le-ai fi putut cere, pur şi simplu, zise Stephanie.

Secretarul îi aruncă o privire aspră.

— Din păcate, n-am putut.

Ea nu voia să cedeze.

— Şi totuşi, iată-ne aici, vorbind acum despre asta.

Enervarea apăru pe figura lui, însă îşi păstră calmul.

— Aşa e. Recunosc, am o problemă. Câteva dintre secretele de mult pierdute au ieşit la lumină.

— Sper că o să-mi dai mai multe explicaţii, opină Harriett.

— Urmaţi-mă!

Le conduse pe coridor spre o uşă din lemn. Înăuntru era o sală de şedinţe puternic luminată, mobilată cu o masă lungă şi neagră, cu scaune negre din piele de jur-împrejur.

— Judecătorul mă aşteaptă. Avem o cerere de mandat de supraveghere pe care trebuie s-o prelucrăm în seara asta. I-am comunicat că va veni chiar doamna procuror general şi că trebuie să stau mai întâi de vorbă cu ea. A fost de acord să ne ofere puţin timp. Ar trebui să citiţi ceva.

Secretarul le făcu semn spre o masă pe care erau două teancuri de hârtii. Deasupra fiecărui teanc se afla o foaie pe care scria cu litere îngroşate: *AMENINŢAREA PATRIOTULUI*, DE ANAN WAYNE HOWELL.

— E o copie printată a cărţii electronice publicate în urmă cu doi ani. Imediat după condamnare.

— Despre ce e? întrebă Harriett.

— Impozite. Ce altceva? Howell se dă drept expert în sistemul nostru.

— Nu eşti de acord? întrebă Stephanie.

— E un conspirator şi un paranoic. Aproape toate lucrurile scrise în carte sunt neadevărate. Dar sunt şi câteva frânturi care trebuie luate în seamă. Am făcut două copii şi am evidenţiat pasajele importante.

Stephanie se uită la Harriett. Ce altceva puteau face? Ceruseră o explicaţie şi primiseră una. Însă Stephanie mai

avea nişte întrebări.

— De unde ştiaţi că Malone era pe nava aceea?

— Cum am spus, i-am citit rapoartele.

— Nu e de ajuns. Aţi venit exact după ce nava de croazieră a ieşit din port. Aţi ştiut că era necesar să veniţi după acele rapoarte. De unde ştiaţi că era Cotton acolo?

— Îţi dai seama că interoghezi o persoană oficială cu funcţie în Cabinet.

— Care a încălcat nenumărate legi şi pasibilă de o condamnare la închisoare.

— Răspunde la întrebare, interveni Harriett.

— De la oamenii de pe teren, aflaţi acolo ca să-l urmărească pe Larks, însă l-au observat pe Malone. Aşa că am trimis nişte oameni să răsfoiască puţin dosarele voastre. Fără să atragă atenţia, speram eu. Dar partea asta n-a mers bine. Cât despre legile pe care le-am încălcat, am considerat că merita riscul.

Stephanie ştia că Joe Levy nu mai fusese, cu siguranţă, aruncat într-o luptă de o asemenea anvergură. El era specialist în Drept şi Finanţe. Din câte cunoştea ea, nu fusese niciodată în armată şi nu era instruit în operaţiuni de informaţii. Era, în mod sigur, depăşit de situaţie. Aşadar, ce-l făcuse să-şi încerce norocul în acel fel?

— Vă ocupaţi singuri de toate astea? întrebă ea. O operaţiune internaţională de informaţii condusă de agenţi ai Trezoreriei?

— Am considerat că e cel mai bine să se desfăşoare pe

plan interii. Paul Larks nu mi-a dat de ales. Nici Kim Yong Jin.

— Kim e o nulitate, zise Stephanie. De ce ar fi o problemă?

— Poate să citească.

Ciudat răspuns.

Apoi înţelese.

Teancurile de hârtii de pe masă.

— Mai există şi un alt motiv pentru care am ales să te implic, conchise secretarul. Toată povestea e... complicată. Trebuie să rămână aici, între noi. După ce citeşti câte ceva din cartea lui Howell, o să-ţi explic mai multe şi sper să fii de acord.

CAPITOLUL 15

VENEŢIA

Kim stătea întins în pat, cu draperiile grele trase, însă gândurile îl măcinau şi nu-l lăsau să doarmă. Simţea că se apropia de scopul lui, poate că adevărul nu mai era intangibil. Când dăduse prima dată peste site-ul lui Howell, crezuse că toată povestea era fantastică. Iar primul e-mail trimis lui Howell rămăsese fără răspuns.

Din fericire, la al doilea îi răspunsese.

Mă bucur să primesc veşti de la un tovarăş de suferinţă. Îmi pare rău totuşi să aud de arestarea ta. E o mare nedreptate cum ne atacă ţara. Am fost judecat şi condamnat fără să fiu acolo. Am ales să plec din ţară înainte să pună mâna pe mine. E păcat că trebuie să alegem între libertate şi ţară. Dar lupta trebuie să continue şi nu poate fi purtată din închisoare. De asta am scris cartea, care cuprinde toate lucrurile în care cred. Încurcătura asta a început cu mult timp în urmă, în altă epocă, în care s-au întâmplat lucruri uimitoare. Citeşte cartea şi dă-mi de ştire dacă-ţi este utilă.

Ca să primească răspuns, schimbase tactica şi pozase într-un om acuzat de evaziune fiscală, crezând că păcăleala asta avea să-i deschidă calea către Howell.

Şi aşa s-a şi întâmplat.

Prin urmare, trimisese mai multe întrebări, semnându-se Peter din Europa şi Howell răspunsese la toate. În timpul studiilor de licenţă, Kim se specializase în Istoria lumii şi Economie. Ambele materii îl interesau. Istoria Americii însă era ceva complet nou, iar el petrecuse ultimele luni citind, pregătindu-se pentru acest moment. Spre deosebire de ceea ce credea tatăl lui, nu era nici prost, nici leneş. Howell avea dreptate. Era posibil ca lucruri extraordinare să se fi întâmplat cu mult timp în urmă, sămânţa conflictului fiind plantată de un bărbat pe nume Andrew Mellon.

Despre care aflase absolut tot.

Thomas Mellon, un irlandez din provincia Ulster, emigrase în Statele Unite din Irlanda în 1818. Ajuns acolo, îşi propusese nişte obiective importante şi plecase la colegiu, apoi urmase Dreptul şi devenise un avocat de succes în Pittsburgh. În 1859, fusese ales judecător local, o funcţie în care excelase şi de care reuşise să profite. În cele din urmă, înfiinţase T. Mellon şi Fiii, un consorţiu bancar privat în Pittsbuigh. Avusese opt copii, al şaselea fiind un băiat pe nume Andrew, contemplativ, pătruns de o încredere în sine de netăgăduit

La vârsta de douăzeci şi şapte de ani, Andrew preluase conducerea băncii tatălui. În următoarele două decenii, obţinuse controlul altor bănci şi companii de asigurări. După aceea, se extinsese în afaceri cu gaze naturale şi aluminiu, unde finanţase crearea companiei Alcoa. În energie se făceau afaceri importante pe vremea lui Mellon,

iar compania înfiinţată în acest domeniu devenise cunoscută drept Gulf Oii. În 1910, averea familiei depăşea două trilioane de dolari la cursul zilei.

Mellon era un bărbat timid, tăcut şi viclean. Cei apropiaţi spuneau că avea un simţ al umorului sec şi un râs contagios, ambele rareori manifestate. Puţini prieteni i-au fost alături tot restul vieţii. Cu înţelepciune, îşi dăduse repede seama de valoarea influenţei politice şi devenise un donator important al Partidului Republican. În 1920, unul dintre cei mai apropiaţi prieteni, Philander Knox, un senator american din Pennsylvania, îl convinsese pe noul preşedinte, Warren Harding, să-l numească pe Mellon secretarul Trezoreriei, îndeplinise funcţia din 1921 până în 1932, pe durata a trei mandate prezidenţiale. Calvin Coolidge declara că „esenţa Americii o reprezintă afacerile” şi ţara prospera cu siguranţă. Cheltuielile şi impozitele fuseseră reduse, iar excedentul bugetar crescuse. În anii ’20, America devenise bancherul lumii, cu Mellon aflat la cârma naţiunii. Practic, nu putea să dea greş. Însă crahul bancar din 1929 schimbase această percepţie şi Marea criză economică pusese capăt domniei lui Mellon. Franklin Roosevelt ura tot ce ţinea de Mellon şi politica sa. Era atât de indignat, încât îl acuzase de evaziune fiscală, dar Mellon fusese exonerat în 1937, la trei luni după moartea sa.

Realizările lui de-o viaţă erau uluitoare.

Ca om de finanţe, era întrecut doar de J.P. Morgan. Se afla pe picior de egalitate cu Carnegie, Ford şi Rockefeller

ca industriaş. Înfiinţase cinci companii care ulterior ajunseseră în topul Fortune 500 şi sprijinise o fundaţie ce continuă şi azi să ofere milioane de dolari anual în contribuţii.

Însă poate că realizarea lui cea mai importantă abia de-acum urma să fie dezvăluită.

Howell îl aţâţase pe Kim cu ultima parte. Acesta din urmă muşcase momeala şi ceruse mai multe informaţii, aflând din alt e-mail că moştenirea secretă a lui Mellon n-ar putea fi uşor de găsit.

E suficient să spunem că Mellon era şi lipsit de scrupule, şi genial. Ştia cum să obţină şi să păstreze puterea. Dar a avut noroc. A condus economia noastră într-o perioadă în care lucrurile mergeau bine. Politica lui de impozite scăzute şi mai puţine reglementări funcţiona, înţeleg situaţia ta, Peter din Europa. N-am depus de mult timp o declaraţie de venit. Sincer, cred că legea nu-mi cere s-o fac. Nu cred nici că firmele tale americane trebuie să plătească impozite pe profit.

E păcat că sunt escrocate de guvern. Avocatul meu a încercat să argumenteze la proces că impozitul pe venit e ilegal, însă, din nefericire, dovada acestui lucru s-ar putea să nu mai existe. De aceea am fugit şi te-aş încuraja şi pe tine să rămâi ascuns. E o precauţie necesară. În acest fel, putem continua să căutăm. Am cercetat acest lucru multă vreme şi sunt convins că am dreptate. Dovada există. Rămâi vigilent şi ţinem legătura. Într-o bună zi, poate vom

găsi ceea ce căutăm. Slavă Domnului că există internetul!

I se părea că Andrew Mellon semăna mult cu tatăl lui. Un om rece, practic şi indiferent, concentrat pe un singur lucru. Deviza lui Mellon era să facă bani. Cea a tatălui viza puterea neîngrădită, nelimitată, fără nicio restricţie – abilitatea de a controla, fără discuţii, soarta a zeci de milioane de oameni. Trebuia să recunoască, era un afrodiziac puternic.

La fel şi nevoia de a demonstra că tatăl lui greşise.

Se va bucura de ziua în care fratele său vitreg va cădea în dizgraţie, când lacheii în uniforme militare îl vor implora să conducă. N-aveau încredere în el? îi va împuşca pe toţi. Deoarece în ziua aceea se va realiza ceea ce nimeni n-ar fi crezut că va fi posibil în Coreea de Nord, inclusiv tatăl său.

El nu era un tigru din hârtie.

Munţii din Coreea de Nord erau căminul multor tigri, cu trupurile cafenii şi dungi lungi şi negre. Legendele spuneau că, în urmă cu mult timp, un tigru şi un urs voiau să devină oameni. Dumnezeu le spuse să stea într-o peşteră o sută de zile şi să mănânce doar usturoi şi pelinariţă. Ursul rămase acolo timpul necesar şi deveni femeie, dar tigrul nu îndură aşteptarea şi plecă, rămânând un animal sălbatic. Mai târziu, ursul care se preschimbase în femeie se căsători cu fiul lui Dumnezeu şi născu un fiu, iar acesta deveni întemeietorul Coreei.

Tigrii erau neînfricaţi şi maiestuoşi. Nord-coreenii îşi decorau porţile de la intrare cu imagini ale tigrilor.

Acoperişul carului în care venea mireasa era făcut dintr-o pătură din blană de tigru, menită să-i apere pe însurăţei de spiritele rele. Femeile purtau broşe cu gheare de tigru, ca să le apere de spiritele rele. Odinioară, căpeteniile de trib obişnuiau să stea pe perne brodate cu imagini cu tigri.

Tigrii simbolizau puterea şi curajul.

„Dacă vorbeşti de tigru, acesta va apărea. Şi dacă vrei să prinzi un tigru, trebuie să mergi în vizuina lui”.

Mama lui îl învăţase aceste zicale.

Iar el ştia ce voia ea să spună.

Cuvântul *tigru* însemna „adversar”. Sau „provocare”. Sau orice părea intangibil. Ce femeie minunată! îl iubise aşa cum era el, spre deosebire de tatăl lui, care voia să fie altfel. Îşi petrecuse viaţa cultivându-şi o personalitate mondenă care părea indiferentă faţă de politică. Foarte puţini ştiau ce gândea sau cine era. Pentru el, cauzele nu erau adoptate cu caracterul aparent aleatoriu pe care-l manifesta familia lui. Cuvintele sale n-aveau să fie ignorate ori luate în râs. Pe drumul pe care mergea, Coreea de Nord părea condamnată să sfârşească printr-o lovitură de stat, o revoluţie sau din cauza simplei ineficienţe.

Va întrerupe ciclul de ridiculizare şi eşec.

Şi o va transforma în ceva de care lumea avea dreptate să se teamă.

CAPITOLUL 16

WASHINGTON, DC

În sala de şedinţe Stephanie stătea la masă vizavi de Harriett, iar copiile din *Ameninţarea patriotului* lăsate de secretarul Trezoreriei se aflau în faţa lor.

— O să am o discuţie lungă cu procurorul din Alabama, zise Harriett. Nu mi-a spus că fugarul este şi scriitor.

— Nici tu n-ai pomenit nimic de Kim sau de faptul că Trezoreria l-a cerut tocmai pe Cotton pentru transferul acela de bani.

— Ceea ce, aşa cum am menţionat deja, a fost o mare greşeală din partea mea.

— Trebuie să înţelegi că tăcerea ta l-a expus pe Cotton Malone unui risc inutil.

— Întotdeauna eşti atât de impertinentă cu şefii tăi?

— Doar când oamenii mei sunt în pericol.

— Te asigur. Mi-am învăţat lecţia, zâmbi Harriett.

Era aproape miezul nopţii în DC, ceea ce însemna că în curând avea să răsară soarele în Italia. Cotton voia ca Luke să se întoarcă la şapte dimineaţa, după cum raportase acesta. Debarcarea pasagerilor de pe nava de croazieră putea fi marea lor şansă.

Răsfoi paginile, introducerea promiţând „dezvăluiri surprinzătoare şi uluitoare”. Aruncă o privire rapidă asupra

titlurilor de capitole. „Nonperspective istorice”, „Tribunalele pot fi atât de proaste?”, „Un avertisment pentru Fisc”, „întrebări politice la care nimeni nu vrea să răspundă”.

— E un fel de manifest al evazionistului fiscal, explică ea. Ceea ce are sens, având în vedere problemele legale ale lui Howell. Însă data obţinerii drepturilor de autor sunt după condamnarea lui. Aşa că a scris asta în timp ce era fugar.

Mai multe pasaje erau evidenţiate cu nişte clame. Se opri la primul fragment şi citi.

Unul dintre misterele anilor ’20 a fost modul în care Andrew Mellon a reuşit să rămână secretarul Trezoreriei aproape unsprezece ani, pe parcursul a trei administraţii prezidenţiale. O perspectivă ar fi că Mellon a fost primul funcţionar public care a folosit Fiscul ca pe o armă împotriva duşmanilor lui politici. Aveau loc audituri de rutină ca să hărţuiască adversarii. Se făceau uneori acuzaţii penale, precum şi procese civile în instanţele administrative pentru impozite, toate menite să pună presiune pe duşmanii lui Mellon. Poate că se pricepea atât de bine să se răzbune, încât şi preşedinţii se temeau de el. Se poate face o analogie între situaţia lui Mellon şi J. Edgar Hoover, care a reuşit să conducă FBI pe durata a şase administraţii. Unii spun că celebrele dosare secrete ale lui Hoover au jucat un rol important. La fel ca în cazul lui Hoover, au avut loc mai multe anchete legate de activităţile lui Mellon şi au fost chiar şi cereri de punere sub acuzare, dar nimic nu s-a

materializat în ceva concret.

Există însă o poveste care persistă. Şi ar putea să explice, mai mult decât orice, longevitatea lui Mellon. În februarie 1913, Philander Knox era secretar, aflat la sfârşitul mandatului o lună mai târziu, un nou preşedinte (Woodrow Wilson) avea să numească un succesor. În 1916, Knox a fost ales în Senat din partea statului Pennsylvania. A candidat şi la preşedinţie la alegerile din

1920, dar n-a obţinut nominalizarea la convenţia Partidului Republican. În cele din urmă, a muncit mult ca să fie ales Warren Harding. Knox şi Mellon erau prieteni apropiaţi, amândoi din Pittsburgh, şi Knox a fost cel care l-a îndemnat pe Harding să-l numească pe Mellon secretarul Trezoreriei. Viitorul preşedinte, ca mai toţi oamenii din ţară, n-auzise de Mellon. Până atunci, acesta stătuse mai mult în umbră. Knox i l-a descris prima dată lui Harding ca fiind „un bancher din Pittsburgh, foarte bine văzut în Pennsylvania”, care oferise în mod activ sume mari de bani pentru alegerea lui Harding. Poate că tocmai acesta a fost singurul criteriu care conta cu adevărat. Mellon a fost ales şi a fost investit în martie 1921. Knox a murit în octombrie acelaşi an. Unii afirmă că, înainte de a muri, Knox i-a transmis un secret important lui Mellon şi că taina asta a fost adevărata explicaţie a longevităţii lui.

— N-am mai auzit chestia asta, spuse Harriett.

— Ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie doar imaginaţia lui Howell. Am citit verdictul Curţii de apel în

cazul condamnării lui. Avocatul lui din oficiu a încercat să aducă nişte argumente nebuneşti cum că Amendamentul 16 nu e legal. Secretarul avea dreptate. Howell e un conspirator fantezist. Vede lucruri care, pur şi simplu, nu există.

— Încep să mă întreb ce anume există cu adevărat. Stephanie încuviinţă.

Aşadar, citiră mai departe.

O întrebare bună ar fi: De ce i-ar transmite Philander Chase Knox ceva lui Andrew Mellon, care să fie dăunător Statelor Unite? Ceva ce Mellon putea folosi în avantajul lui politic. Din câte se ştie, Chase a fost toată viaţa patriot. A deţinut funcţii în trei Cabinete, de două ori ca procuror general (pentru McKinley şi Theodore Roosevelt) şi odată ca secretar de Stat (pentru Taft). A fost ales de trei ori în Senatul Statelor Unite din partea statului Pennsylvania. După standardele oricui, asemenea carieră ar fi fost considerată un mare succes. Însă pentru Knox n-a fost destul. Era un om extrem de ambiţios, care-şi dorea să fie preşedinte.

„Din păcate, vrea să zboare ca un vultur, dar are aripi de vrabie”, spunea un contemporan. Knox era considerat, în general, un intelectual genial, însă cu limba lui ascuţită şi atitudinea pompoasă câştigase puţini prieteni. Un alt contemporan zicea: „A slujit cu distincţie, dar n-a primit niciuna”. Reputaţia lui era cunoscută mai ales în Pittsburgh, unde era un favorit al elitei bogate a oraşului. Oameni ca

Andrew Carnegie, Henry Frick şi însuşi Mellon îl considerau prieten. Preşedintele Harding l-a respins din noul său Cabinet republican în martie 1921, ceea ce i-a displăcut vizibil lui Knox. Însă a continuat să facă parte din Senat, reprezentând Pennsylvania încă şapte luni înainte de a muri.

— Se pare că politica de atunci nu era foarte diferită de cea de acum, spuse Harriett. Senatul e încă plin de oameni care vor să devină preşedinţi.

— Şi tu la fel, nu?

— Eu am fost excepţia. Am vrut doar să fiu procuror general.

— De ce funcţia asta?

Şefa ei ridică din umeri.

— Mandatul meu în Senat era pe terminate şi voiam să am ceva de spus în alegerea persoanei care să-mi urmeze, aşa că mi s-a părut o idee bună să mă mut aici în ultimul an de carieră. Guvernatorul a primit sarcina să îndeplinească mandatul meu neterminat. Din fericire, m-a ascultat şi a ales persoana potrivită.

— Dar nu vei avea funcţia asta decât o perioadă scurtă de timp.

— Nu neapărat, zâmbi Harriett. Poate o să fiu ca Philander şi Mellon şi o să mă ţină în funcţie alt preşedinte.

Stephanie zâmbi şi ea, apoi îşi îndreptară din nou atenţia către manuscris.

Mellon însuşi n-a vorbit şi n-a scris nimic despre felul în

care şi-a păstrat poziţia în Cabinet atâta vreme, însă după moartea lui câţiva dintre asociaţii săi au făcut speculaţii. Au povestit cum a fost creată Galeria Naţională, cum a donat Mellon atât milioanele pentru construcţie, cât şi colecţia lui uriaşă, de opere de artă (valorând multe alte milioane). Roosevelt îl ura pe Mellon şi nu era bucuros că trebuia să accepte acel dar caritabil, dar preşedintele n-a avut de ales. Un refuz l-ar fi făcut să pară răutăcios şi nesăbuit, două trăsături pe care Roosevelt nu-şi permitea să le aibă în public. Câteva decenii după moartea lui Mellon, unii dintre asociaţii lui au început să şoptească despre lucrurile pe care Mellon le folosise pentru un avantaj politic maxim.

În noiembrie 1936, Mellon ştia că era pe moarte. În ajunul Anului Nou, s-a întâlnit cu Roosevelt la Casa Albă. L-a însoţit cel mai apropiat prieten, David Finley. Acesta avea să devină mai târziu custodele Galeriei Naţionale de Artă şi preşedintele fondator al Fondului Naţional pentru Salvarea Patrimoniului. Ştim de la Finley că preşedintele şi Mellon au vorbit între patru ochi aproximativ un sfert de oră. Finley scria în jurnal că Mellon a plecat de la întâlnire cu „o exuberanţă pe care n-o mai văzusem la acest om”. Când l-a întrebat, mentorul lui i-a răspuns: „I-am dat preşedintelui un bilet pe care l-am scris. L-a mototolit şi l-a aruncat pe jos. Totuşi va fi interesant de văzut ce va face până la urmă cu el”. Finley a încercat să afle mai multe, însă Mellon a continuat să vorbească pe un ton misterios. „E ceva care să-i dea de gândit, în final, va descoperi ce am lăsat în

urmă. Nu se va putea abţine să cerceteze şi totul va fi bine. Secretele vor fi în siguranţă şi eu îmi voi fi demonstrat punctul de vedere. Fiindcă oricât de mult m-ar urî şi s-ar certa cu mine, tot va face exact ce i-am cerut”.

— Finley a devenit o persoană importantă la Washington, spuse Harriett, părintele mişcării de salvare a patrimoniului. El a fost cel care s-a luptat să salveze tezaurele Europei după cel de-al Doilea Război Mondial. Eroii monumentelor au fost creaţia lui.[11]

Ea cunoştea reputaţia lui Finley. Credibil şi de încredere. Nu era nicidecum fanatic. Ceea ce dădea o importanţă şi mai mare povestirii lui Howell.

Continuară să citească pasajele marcate.

Finley şi Mellon era foarte apropiaţi. Au lucrat împreună la Departamentul de Trezorerie. În 1924, Finley a scris în locul lui Mellon cartea *Impozitele*: *Afacerea poporului*[12], în care explica perspectiva secretarului Trezoreriei asupra impozitelor. Cartea a fost extrem de populară. În 1927, Finley devenise cel mai apropiat asociat al lui Mellon, scriindu-i discursurile, ajutându-l să elaboreze politica oficială a Trezoreriei şi oferindu-i sprijin lui Mellon cu colecţia lui privată de artă. Mellon a murit în 1937, tocmai când începea construcţia Galeriei Naţionale. Muzeul s-a

11 Este vorba despre şapte directori de muzeu, artişti şi istorici de artă, bătrâni şi nepregătiţi de luptă, care au mers pe front în ultima conflagraţie mondială, pentru a salva capodoperele artistice ale lumii de nazişti şi a le înapoia proprietarilor acestora. (n.red.).

12 Taxation: The People’s Business (în engleză) (n.tr.).

deschis în 1941, cu Finley la conducere. Cărţile scrise de oamenii apropiaţi de Galeria Naţională au confirmat un aspect: chiar şi de dincolo de mormânt, Mellon dirija multe detalii. Finley, rămas loial, a făcut exact ce-i ceruse Mellon.

— Ce naiba! exclamă Harriett. E ca un film de Oliver Stone.

— Şi la fel de lipsit de dovezi, zâmbi Stephanie. Multe referiri vagi la surse nenumite. Dar nu mă mir. Am întâlnit lucruri şi mai ciudate decât acestea care s-au dovedit adevărate. Aşa că am învăţat să fiu receptivă.

— Este o altă lecţie pe care ar trebui s-o învăţ?

— Adevărul e că eşti de puţin timp în funcţia asta. Am avut de-a face cu multe chestii deosebite de-a lungul anilor. Aşadar, faptul că un fost secretar al Trezoreriei l-ar fi putut determina pe FDR[13] să acţioneze cum voia el nu pare foarte ciudat. Găsiră ultimul fragment evidenţiat.

Se ştiu puţine lucruri despre ce s-a întâmplat după întâlnirea aceea din ajunul Anului Nou. Dacă FDR a dat atenţie spuselor lui Mellon, nu există nicio dovadă care să fi fost descoperită. Există însă dovezi ale unei anchete interne în Departamentul de Trezorerie care a avut loc la începutul anului 1937. Documentele pe care le-am obţinut prin mai multe cereri privind Libertatea de Informare[14] conţin referiri la acea anchetă, solicitată de FDR însuşi. Din păcate, unele documente din cererea mea nu mi-au

13 Prescurtare de la Franklin Delano Roosevelt (n.tr.).
14 Freedom of Information Act – FOIA (n.red.).

parvenit (marcate drept clasificate), iar cele câteva pe care le-am primit erau redactate excesiv, adică multe pasaje erau înnegrite cu markerul. Ce putea fi atât de delicat încât trebuia să rămână secret zeci de ani mai târziu? Din cele câteva referinţe care au supravieţuit, ştim că Roosevelt a devenit preocupat de noul design din 1935 al bancnotei de un dolar şi a vrut să ştie dacă Mellon a avut vreun rol în această schimbare. Din nefericire, niciun document pe care l-am obţinut n-a oferit un răspuns la această întrebare. Mellon a murit în luna august 1937 şi atenţia lui Franklin Delano Roosevelt s-a îndreptat spre încetarea Crizei economice şi a tulburărilor crescânde din Europa. Nu sunt dovezi că Roosevelt şi-a mai bătut capul după aceea cu Andrew Mellon.

Un comentariu însă a scăpat cenzurii. Nu al lui Roosevelt, ci al lui Finley. În jurnalul său privat, publicat în anii ’70, Finley a povestit despre ultima conversaţie avută cu Mellon, cu doar câteva zile înainte de moartea mentorului său. Finley l-a însoţit pe Andrew Mellon, făcând un drum cu maşina de la apartamentul din Washington al acestuia spre Gara Union. De acolo, un tren avea să-l ducă în nord, spre Long Island, la reşedinţa fiicei lui. Plănuia să petreacă vreo câteva săptămâni acolo, să se revigoreze. Din păcate, acela a fost locul în care a murit. Iată fragmentul în care ei au trecut de centrul administrativ şi cultural din Washington, cunoscut drept The Federal Triangle, şi de terenul unde se pusese fundaţia Galeriei

Naţionale:

Am discutat despre anii ’20 şi timpul pe care l-a petrecut la Trezorerie. Era foarte mândru de serviciul lui public, îndrumase America spre o mare prosperitate. Criza economică nu era vina lui. „N-ar fi trebuit să se întâmple, a spus el din nou. Măcar dacă m-ar fi ascultat Hoover. Ne-am uitat la fundaţia pentru Galeria Naţională. Deşi pe atunci nu ştiam, avea să fie ultima dată când îşi vedea creaţia. A vorbit despre ajunul Anului Nou cu câteva luni înainte şi despre vizita noastră la preşedinte. L-am întrebat dacă s-a mai întâmplat ceva cu biletul mototolit. A clătinat din cap şi mi-a răspuns că secretele vor rămâne nedescoperite. „Preşedintele n-a căutat încă, dar o va face”. După aceea, am continuat drumul în tăcere. Când am ajuns la gară, ultimele lui cuvinte erau o descriere sumară a lui sau, cel puţin, a felului în care se autocaracteriza. „Sunt patriot, David. Să nu uiţi asta niciodată”.

CAPITOLUL 17

VENEŢIA

Malone deschise ochii.

Capul îi zvâcnea. Nu bea alcool şi nu trecuse niciodată printr-o mahmureală, însă, auzind lamentările altora, îşi imagina că agonia lui trebuia să fie asemănătoare. Unde era? apoi îşi aminti. Tot în apartamentul lui Larks.

Avea ceva în mâna dreaptă.

Clipi ca să înlăture ceaţa de pe ochi şi văzu o seringă.

Stătea întins pe covor, Larks era tot mort în pat. Lumina pătrundea din camera alăturată. Piciorul drept îl durea, acolo unde ceva îi străpunsese pielea. Acul de la seringă, bănui el. Îl durea şi piciorul stâng de la căderea din elicopter. Îşi frecă tâmplele şi se ridică în şezut. Orice ar fi fost lucrul care-l doborâse, avea efecte rapide şi persistente.

Se uită la ceas. Cinci şi douăzeci dimineaţa.

Fusese inconştient câteva ore.

Încă ameţit, se ridică în picioare şi se sprijini de perete. În sfârşit, avea hainele uscate, dar tot miroseau urât de la lagună. Reuşise, în mod sigur, să dea peste o grămadă de belele într-un timp scurt. Singura diferenţă de data asta era că plecase singur în căutarea lor acceptând oferta lui Stephanie. Clătină din cap şi încercă să înlăture năuceala,

zăbovind câteva clipe.

Auzi o mişcare dincolo de uşa deschisă şi-şi ciuli urechile în direcţia zgomotului. O umbră apăru înainte să intre cineva. O femeie. Era zveltă, cu talie mică şi părul blond-roşcat, lung şidrept, care încadra faţa unei persoane de vârstă mijlocie. Trei pistrui închişi la culoare formau un triunghi pe obrajii altfel fără pată. Ochii ei albaştri dovedeau lipsa de somn – dată fiind ora, era de înţeles –, totuşi erau hotărâţi şi concentraţi. Părea genul acela de persoană neliniştită, genul acela de personalitate pe care o întâlnise în repetate rânduri.

Poliţistă.

— Sunt Isabella Schaefer, zise ea. Departamentul de Trezorerie.

— Ai legitimaţie?

— Dar tu?

Îşi pipăi buzunarele, prefăcându-se că o caută.

— Nu, cred că nu. Bănuiesc că ştii cine sunt.

— Cotton Malone. Cândva lucrai pentru Departamentul de Justiţie, la celebra agenţie de contrainformaţii Magellan Billet. Acum eşti pensionat.

El sesiză sarcasmul.

— Nu eşti de acord cu asta?

— Vreau să ştiu de ce un anticar din Copenhaga dă peste cap munca mea de trei luni.

Alte noutăţi. Nici Stephanie, nici Luke nu pomeniseră nimic despre alte persoane chemate la petrecerea asta.

Ceea ce-l făcea să se întrebe dacă ştiau. N-ar fi fost prima dată când mâna stângă a comunităţii de contrainformaţii habar n-avea ce făcea dreapta.

— Cine l-a ucis? întrebă el şi făcu un semn cu seringa către pat.

— Se pare că tu.

— Da, să admitem că aşa e.

— Cine a afirmat că l-a ucis cineva?

— OK, îmi place şi asta. Aşa să rămână povestea. A murit, pur şi simplu.

— Nu pricepi, nu? Eu pun întrebări, tu răspunzi.

— Vorbeşti serios? Profiţi de funcţie? Eşti doar o agentă a Trezoreriei aflată departe de casă, mult în afara jurisdicţiei.

— Iar tu ce naiba eşti? Un afurisit de anticar. Ce autoritate ai?

— Am carnet de membru ca Librar-Anticar International.

— Chiar nu pricepi, din câte observ. Te-am găsit aici cu un om mort, ţinând o seringă care, sunt sigură, reprezintă cauza decesului.

— Şi cum de ai trecut pe aici?

— Îmi făceam doar meseria şi la un moment dat am văzut uşa întredeschisă.

— Înţelegi că a fost lăsată aşa intenţionat. Persoana care l-a ucis pe Larks a vrut să fiu găsit cu el, explică Malone şi aruncă seringa pe pat. Evident, ai aşteptat să mă trezesc. Pariez că m-a adormit aceeaşi substanţă care l-a

ucis pe Larks. Probabil un fel de sedativ. Am o gaură în picior unde am fost injectat.

Ea încuviinţă.

— Am verificat şi am găsit-o.

— Vai, mă simt abuzat! Şi de-abia ne-am cunoscut. Ce vrea Trezoreria de la Larks?

— A copiat nişte documente secrete. Le vrem înapoi.

— Trebuie să fie chestii importante, opină el tulburând apele, însă văzând că femeia refuza să înghită momeala, o întrebă: Ai fost tot timpul în croaziera asta?

Nu-şi amintea s-o fi văzut. Şi ar fi remarcat-o. Adevărul era că avea o slăbiciune pentru roşcate.

— Am fost aici, răspunse ea. Aşteptam să-l arestez pe Larks. Lucru pe care l-aş fi făcut mâine, când pleca de pe navă. Din păcate, acum e mort şi documentele nu sunt nicăieri de găsit.

— Erau în geanta neagră din piele?

— Aşa bănuiam, confirmă Schaefer cu un semn din cap. Bătrânul neghiob n-a mers nicăieri fără ea.

Chiar fusese la bord.

— Trebuie s-o sun pe şefa mea.

— Nu-ţi bate capul. Şeful meu a contactat-o deja pe Stephanie Nelle. De aceea eşti aici cu mine, şi nu arestat de poliţie.

În sfârşit, cooperare între agenţii.

Trezoreria şi Justiţia. Din nou împreună.

— Am nevoie de o aspirină, spuse el.

Ea îşi făcuse cu adevărat meseria. Control şi limitare. Însă el decise să mai întrebe o dată:

— Ce sunt documentele astea? De ce sunt atât de importante?

— Să presupunem că sunt informaţii pe care guvernul SUA nu le vrea făcute publice.

— Vrei să sugerezi că le-a scăpat celor de la Wikileaks?

— Aşa se pare.

— Atunci, de ce nu le-ai luat de la Larks când ai putut? De ce ai aşteptat?

Îşi dădu seama că ea nu mai voia să răspundă.

— Trebuie să pleci acasă, spuse ea.

— Nu mă opun. Mi-ar prinde bine un duş şi să-mi schimb hainele.

Şi un bărbierit. Firele ţepoase îl gâdilau pe gât şi pe bărbie.

— Chiar că puţi. Unde ai fost?

— O noapte grea în oraş.

— Sunt la curent cu transferul de bani şi că ai fost trimis pe continent ca să fii martor.

Era cu adevărat informată. De fapt, chiar mai bine decât el.

— Să spunem că întâlnirea nu a decurs conform planului.

— Atunci, chiar du-te acasă şi lasă asta în seama noastră.

Sincer, nu era un sfat rău.

— Cum rămâne cu Larks?

Ea luă seringa de pe pat.

— Nu e problema noastră. Cum am spus, pur şi simplu, a murit.

Malone îşi aminti de confuzia şi teama de mai devreme, când o femeie ieşise de sub pat după ce-i băgase un ac în picior.

— Apropo, tot nu mi-ai arătat o legitimaţie.

Ea stătea în faţa lui, îmbrăcată în blugi negri şi o cămaşă din mătase cu mâneci lungi, care-i evidenţiau pielea deschisă la culoare şi părul roşcat. Era atrăgătoare şi-i aducea aminte de actriţele Kathleen Turner sau Sharon Stone. Frumoasă, dar nu afectată de cunoaşterea acestui lucru. Şi avea încredere în sine. Nu era interesată să pară binevoitoare. O privi cum duse nemulţumită mâna la buzunarul din spate şi scoţând o legitimaţie pe care scria DEPARTAMENTUL DE TREZORERIE. AGENT SPECIAL. Pe fotografie scria ISABELLA SCHAEFER.

— Mulţumit? întrebă ea.

El consimţi şi zâmbi, pentru că nu se gândise nicio clipă că era agresoarea. Nu, ea era altcineva. O nouă jucătoare.

— Desigur, adăugă ea, tu n-aveai nicio legitimaţie, în afară de cartela de pe navă, de care ai avut nevoie să urci din nou la bord. Deci ai plecat fără portofel, fără acte de identitate, nimic care să arate cine sau ce eşti. Însă înţeleg de ce era necesar.

— E atât de reconfortant să ai de-a face cu un

profesionist! Trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre uşă.

— Nu vreau să te mai văd, zise ea.

— Nu-ţi face griji! N-o să mă mai vezi, rosti el fără să se oprească şi fără să-i arunce vreo privire.

CAPITOLUL 18

Isabella îl urmări cu privirea pe Malone, în timp ce acesta părăsea camera lui Larks. În urma lui, uşa se închise cu un zgomot metalic. Din fericire, plănuise să fie pregătită de la patru dimineaţa. Când verificase camera lui Larks, observase uşa întredeschisă. Malone avea dreptate, nu era decât o invitaţie. Îi găsise înăuntru pe Larks şi Malone, care fusese drogat, evident. Ea îi spusese adevărul. O înţepătură mică era vizibilă pe piciorul stâng, iar vinovatul era uşor de identificat Kim Yong Jin. Cine altcineva putea să fie? Atât Kim, cât şi Malone fuseseră la bord pe parcursul croazierei, urmărindu-l de aproape pe Larks. Malone o făcuse personal. Kim, prin intermediul fiicei sale stoice.

Era un dezastru!

Kim, în mod clar, ştia de Malone. Aşa că ea nu minţise. Fostul agent îi stricase munca grea. Ea se ţinuse la distanţă în tot acest timp, purtând peruci şi alte accesorii ca să-şi schimbe înfăţişarea. Încă n-avea idee de ce era Malone acolo. Raportase prezenţa lui cu zece zile în urmă, însă conducerea Trezoreriei nu-i mai comunicase nimic de atunci, doar că trebuia să continue urmărirea lui Larks, să stea cu ochii pe Kim şi să-l monitorizeze pe Malone. Cel mai tulburător aspect era că nu găsise geanta neagră din piele în camera lui Larks. Bărbatul în vârstă avusese ultima oară

geanta asupra lui la cină. Presupunea că în acea zi, la debarcare, se va întâmpla ceva. Angajatul ei verificase deja. Larks n-avea o cursă de avion înapoi spre casă decât a doua zi.

Nu-i plăceau surprizele, mai ales cele care interveneau în planurile atent elaborate. Pregătirea era cheia oricărei operaţiuni de succes. Şi ea se instruise pe deplin. Era operaţiunea ei şi doar a ei. Însuşi secretarul Trezoreriei o recrutase personal. Nici măcar supervizorul ei nu ştia unde era şi ce făcea. I se ceruse pentru prima dată să semneze un acord secret de confidenţialitate, care o obliga la tăcere în legătură cu ce afla, sub ameninţarea cu închisoarea.

Evident, miza era foarte mare.

Cotton Malone, spera ea, urma să plece acasă. Ea avea destule pe cap cu Larks, care era mort, şi Kim Yong Jin, care încă trăia. Exista o legătură între Larks şi Kim. Ştiau asta datorită microfoanelor ascunse şi interceptării e-mailurilor. Kim îi plătise lui Larks biletul de avion şi croaziera, ideea fiind să aranjeze o întâlnire faţă în faţă cu Anan Wayne Howell. Ea avea ordin să observe, apoi să obţină documentele copiate, aflate, probabil, la Kim. Şi totul din cauza lui Malone.

Clătină din cap.

Aşteptase toată viaţa o asemenea ocazie.

Oare o ratase?

Stephanie ridică ochii din manuscris când uşa se

deschise şi Joe Levy intră singur în cameră.

— OK, spuse Harriett. Am citit ce ai scos în evidenţă.

El se aşează la masă.

— Cu aproape două luni în urmă, NSA a monitorizat o discuţie provenind din Coreea de Nord în care era vorba despre Kim, începu el. Stephanie, ai avut dreptate. Se crede că individul ăsta e un idiot. Pare că tot ce face e să bea şi să joace jocuri de noroc. Pe urmă, din senin, devine foarte important şi Phenianul începe să se concentreze asupra lui. Se spun lucruri nebuneşti, menţionând tocmai cartea lui Howell. Se pare că şi Kim e foarte interesat de asta.

— N-am observat nimic în sensul ăsta, zise Stephanie. Şi primesc zilnic rezumate cu informaţii noi de la NSA.

— Am ţinut secrete aceste note informative. Trebuie trimise doar Trezoreriei.

Ea ştia că oricare divizie americană de servicii secrete putea pretinde că avea prioritate, păstrând informaţiile doar în cadrul departamentului sau agenţiei. Însă asta putea fi o treabă riscantă. Dacă nu mai ştia nimeni ce ştiai tu şi ar fi trebuit să ştie toţi, ghici cine era învinovăţit dacă lucrurile mergeau prost? Totuşi se făcea zilnic chestia asta, uneori doar pentru a proteja anchetele delicate, evitând să fie făcute publice.

— Lasă-mă să ghicesc, adăugă Harriett. Le-aţi clasificat pentru că apărea numele lui Paul Larks în discuţie...

El consimţi.

— Informaţiile trebuiau să rămână aici.

— Care e interesul lui Kim în privinţa lui Howell şi a lui Larks? întrebă Stephanie.

— Se pare că a început cu Kim şi Howell. Apoi Howell i-a pus în legătură pe Kim şi Larks. Am ajuns târziu şi am ratat o mare parte din conversaţia anterioară, dar ştim că Yong Jin încerca să demonstreze o teorie veche legată de Andrew Mellon. Howell a scris despre asta în carte.

— Despre ce e vorba? întrebă Harriett.

— O datorie veche pe care o are ţara.

Aşteptară amândouă ca secretarul Trezoreriei să explice.

— Totul e... complicat. Mai mult decât trebuie să spun acum. Să admitem doar că faptul că voi îl căutaţi pe Howell a intervenit în încercarea mea de a minimaliza greşeala făcută de Larks când a copiat acele documente şi pe urmă a discutat despre ele cu Howell şi Kim.

— Ce fel de greşeală? îl iscodi Harriett.

— Nu pot să intru în detalii. Şi nu e important pentru ce am nevoie de la voi acum. E de ajuns să spun că am apărut de mai multe ori în faţa acestei instanţe şi am obţinut mandate de supraveghere pentru Kim, Larks şi Howell. Le place să-şi trimită e-mailuri.

— Larks şi Howell sunt cetăţeni americani, preciză Harriett. Jurisdicţia Curţii se aplică doar celor cu cetăţenie străină.

Probabil un alt motiv pentru care secretarul evitase să

ajungă la Departamentul de Justiţie cu cererile de mandate.

— Amândoi lucrează cu un cetăţean străin şi împreună compromit securitatea ţării. Asta înseamnă că pot apărea în faţa instanţei.

— Kim şi Larks comunică în mod deschis şi cu bună ştiinţă? întrebă Harriett pe un ton de avocat.

Levy încuviinţă.

— De multe ori, deşi Paul Larks nu ştie că vorbeşte cu Kim Yong Jin. Crede că e un afacerist sud-coreean care trăieşte în Europa, ale cărui companii au fost impozitate incorect de Statele Unite. Habar n-are care e adevărata identitate a lui Kim sau, cel puţin, aşa credem noi.

Ceva o deranja pe Stephanie.

— Ştiai că va avea loc un jaf la Veneţia, nu-i aşa? Că era Kim. El a încercat să ia cele douăzeci de milioane de dolari, însă nu ne-ai spus nimic din toate astea şi mi-ai pus omul într-un mare pericol.

El consimţi.

— Ştiam că Yong Jin o să încerce să ia banii.

Stephanie era furioasă.

— Noi nu trimitem orbeşte oamenii în asemenea misiuni. Niciodată.

Secretarul rămase tăcut.

— Despre orice ar fi vorba, continuă ea, ar fi bine să fie important.

— Nici nu-ţi dai seama.

— Ce vrei de la noi? întrebă Harriett.

— Să vă retrageţi. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup.

Harriett clătină din cap.

— Am terminat cu jocurile, Joe.

Stephanie mai auzise şi altă dată tonul acela.

— Eşti complet depăşit de situaţie.

— Şi tu nu eşti?

— De asta am Magellan Billet. Ea *este* cavaleria. Îţi asumi riscuri nebuneşti, vorbeşti în ghicitori şi eviţi întrebările. Eu n-am de ales. Trebuie să merg la Casa Albă.

Stephanie se uită la ceas şi ştia ce se întâmpla în Veneţia.

— Pasagerii sunt debarcaţi chiar acum de pe nava aceea de croazieră.

— Sună-ţi oamenii, îi ceru Harriett. Spune-le care e situaţia.

Uşa de la sala de şedinţe se deschise brusc.

Intră un bărbat.

Era înalt, cu umeri laţi, cu părul des şi cărunt, îmbrăcat în cămaşă, fără cravată, şi purta o jachetă distinctivă din nailon albastru. Pe partea stângă de sus a pieptului era emblema preşedintelui Statelor Unite.

— Bună seara, zise Danny Daniels.

CAPITOLUL 19

VENEŢIA

Malone se simţea mai bine. Un duş, un bărbierit şi hainele curate îl transformaseră în cu totul alt om. Perioada în care fusese inconştient îi îndepărtase, de fapt, oboseala. Era odihnit şi gata de acţiune. Avea puţine bagaje pentru croazieră, doar o geantă de umăr pe care n-o scosese cu o seară înainte în faţa uşii, după cum i se ceruse. Aşa că trebuia s-o care singur.

Dar mai întâi intenţiona să-şi confirme o bănuială.

Ieşi din cabină şi se îndreptă spre centrul navei, rămânând pe puntea de deasupra foaierului principal, de unde aveau să plece pasagerii. Atriumul avea o înălţime de câteva etaje şi trei lifturi elegante din sticlă cu care oamenii se deplasau în sus şi în jos. Câteva dintre multele saloane de pe navă erau vizibile din perimetrul foaierului şi toate birourile de asistenţă erau acolo, la îndemână şi accesibile. În prima zi la bord, îl urmărise pe Larks cum schimbase dolari în euro la un asemenea birou.

Se întrebă ce făcea Cassiopeia. Îi era dor s-o vadă. Era una dintre puţinele persoane lângă care se simţea confortabil. Avea prieteni şi asociaţi, însă puţini apropiaţi. Pe de o parte, din cauza fostei meserii, pe de altă parte, din pricina personalităţii lui. Întotdeauna fusese rezervat. Poate

că avea o legătură cu faptul că fusese singur la părinţi. Cine ştie? Fosta lui soţie urâse autoizolarea asta permanentă. Cassiopeia era diferită. Şi ea preţuia timpul petrecut singură.

De fapt, se asemănau mai mult decât voia vreunul din ei să recunoască. Păcat că relaţia se terminase! N-avea de gând să mai ia legătura cu ea. Încercase, dar ea îi reconfirmase decizia. Orice mişcare din acel moment avea să fie a ei. Încăpăţânat? Posibil. Mândru? Cu siguranţă. Oricum, nu cerşise niciodată atenţia cuiva şi n-avea de gând să înceapă în acel moment. Nu făcuse nimic greşit. Problema era a ei. Dar tot îi era dor de ea.

Se uită la ceas. Opt fără un sfert dimineaţa.

Afară era soare, însă razele lui pătrundeau cu greu prin ferestrele în nuanţe de bronz de pe navă. Oamenii coborau pe pasarela principală către un culoar închis ce ducea spre terminal, unde îi aşteptau bagajele şi vama italiană. Dincolo de asta se aflau autobuzele, taxiurile şi cheiul din beton de unde bărcile aveau să transporte oaspeţii către oraş sau aeroport. Cei mai mulţi plecau pe apă. Terminalul se afla în capătul dinspre vest al Veneţiei, înainte de şoseaua principală care traversa laguna spre continent. Doar în terminal şi în jurul lui erau permise vehiculele pe insulă. Dacă bănuiala lui se confirma, trebuia să fie gata de plecare într-o clipă spre cine ştie unde.

Anunţurile chemau pasagerii să coboare de pe navă. Găsi un punct de observare pe o punte mai sus, lângă o

scară semicirculară care ducea jos, către toată agitaţia aceea. Oamenii coborau în şir de pe navă, aproape toţi având între şaizeci şi şaptezeci de ani. Perioada în care avea loc croaziera şi preţul călătoriei reduceau numărul familiilor şi copiilor. Cabinele erau populate cu profesionişti – oameni care mergeau de câteva ori pe an în croaziere în toată lumea, bucurându-se de pensie. El ce avea să facă? Oricât de greu îi era să recunoască, îi era dor să fie agent de teren. În urmă cu trei ani, ideea de a se retrage din Magellan Billet, de a-şi da demisia din postul de marină şi de a se muta în Danemarca păruse una bună. Să lase trecutul în urmă şi să meargă înainte. Dar lucrurile se complicaseră. Avusese în continuare necazuri, o criză venind după alta. La unele luase parte pentru că n-avea încotro, altele fuseseră opţionale. Şi iată-l în prezent plătit din nou pentru timpul lui.

Ca pe vremuri.

Ţinea cont de mai mulţi factori acolo. Primul era că cineva luase geanta neagră din camera lui Larks. Al doilea, că persoana respectivă avea să păstreze în geantă conţinutul. Al treilea, că omul acela, oricine era, se afla încă la bord. Al patrulea, că habar n-avea că mai era cineva interesat de asta. Şi al cincilea, că va fi persoana destul de încrezătoare încât să coboare de pe navă cu geanta în mână.

Pariu riscant? Fără îndoială. Însă era singurul pariu, aşa că rămase în spatele unei coloane împodobite şi urmări ce

se întâmpla jos. Orice avea să se întâmple urma să fie acolo. Poziţia îi oferea o vedere largă şi o observă pe Isabella Schaefer lângă un birou de asistenţă, urmărind la rândul ei.

Şi iată că apăru.

Geanta neagră din piele, cu cataramele distinctive din argint cu monogramă albă – EL – pe o parte. Era pe umărul unei tinere cu părul lung şi negru, care se îndrepta spre pasarelă cu paşi grăbiţi. Văzu că o remarcase şi agenta Schaefer şi că o luase pe urmele ei.

Îi era suficient.

Puse geanta pe umăr şi coborî scara.

Kim stătea într-un salon, aproape de ieşirea spre pasarelă, uitându-se la pasagerii care plecau. Hana era mai într-o parte, urmărind şi ea. Avuseseră grijă pe toată durata croazierei să nu fie văzuţi împreună. Iniţial, ideea fusese ca el şi Larks să discute în particular, apoi să ia legătura cu Howell. În primele zile ale croazierei, sunase în camera lui Larks de la un telefon de pe navă, dar apelurile rămăseseră fără răspuns. Aşa că Hana devenise ochii şi urechile lui, urmărindu-l pe bătrân şi aşteptând ocazia potrivită. Când Larks îi spusese că dăduse geanta altcuiva, primul lui gând fu că poate avea să apară acolo, la debarcare.

Sorbea din cafea şi scruta numeroasele feţe care-i treceau pe dinainte. Părea un om ca toţi oamenii, aşteptând în linişte plecarea. Din fericire, erau două grupuri

de coreeni la bord, unul în capătul opus al foaierului principal, toţi nerăbdători să plece. Era doar un turist oarecare. Se întrebă ce se întâmplase cu americanul Malone. Nu se auzise nimic pe navă de moartea cuiva. Din câte ştia el, Larks era încă mort în pat, nedescoperit.

Fu primul care o văzu, apoi o remarcă şi Hana.

Geanta Tumi.

O ducea o femeie tânără. Cum se numea? Jelena. Surprinse privirea fiicei lui şi încuviinţă.

Ea porni în urmărire.

Isabella era încântată.

Oamenilor buni li se întâmplau lucruri bune, iar ea credea că asta era dovada vie. Mai înainte fusese pe linie moartă, însă în acel moment bănuiala ei se confirmase. Documentele pe care le căuta erau chiar în faţa ochilor, în aceeaşi geantă neagră pe care o plimbase Larks zile întregi, atârnată pe umărul unei femei de douăzeci şi ceva de ani.

Venise vremea să facă totuşi ce ar fi trebuit să facă în urmă cu câteva zile. Malone avea dreptate. Ar fi putut să-l abordeze pe Larks în orice moment. Dar o parte din misiunea ei era să descopere cât de gravă era problema, aşa că-i lăsase lesa mai largă fostului angajat al Trezoreriei. Prea largă, de fapt. Însă greşeala era pe punctul de a fi remediată. Totul avea să fie din nou bine. Singura problemă o constituia Malone, care dovedea că altcineva de acasă devenise interesat de toată povestea. Dar în ce măsură şi

până unde? Din fericire, nu era problema ei. Se puteau ocupa alţii de asta.

Coborî de pe pasarelă după femeia tânără şi merse spre spaţiul asemănător cu un depozit, unde erau aranjate bagajele. Suspecta ei nu părea să-şi fi adus bagaje, fiindcă trecu pe lângă toată agitaţia, oprindu-se doar o clipă la punctul de control ca să arate paşaportul, pe urmă părăsi clădirea.

Isabella ţinu pasul cu ea, folosind mulţimea drept protecţie, şi ieşi la rândul ei. O luară la dreapta, departe de taxiuri şi autobuze, şi se îndreptară spre cheiul din piatră unde aşteptau taxiurile acvatice şi bărcile de transport. Vreo cincisprezece ambarcaţiuni săltau pe suprafaţa agitată a apei, pregătite să accepte pasageri şi luptându-se fiecare pentru spaţiu în dreptul cheiului lung. Multe comenzi, mai ales în italiană, mişcări grăbite şi mâini ocupate distrăgeau atenţia. Femeia se uită la bărci, căutând pe cineva.

Isabella nu putea lăsa femeia să plece. Aşa că se puse în mişcare, dând din coate prin mulţime şi apropiindu-se. În clipa în care întinse mâna spre suspectă, din stânga apăru un bărbat cu o şapcă roşie şi cozorocul tras pe frunte. Era scund, îmbrăcat în blugi, un pulover violet şi încălţat cu pantofi sport.

Îl văzu doar o clipă înainte s-o îmbrâncească, aruncând-o în apă peste marginea cheiului.

CAPITOLUL 20

WASHINGTON, DC

ORA 2.05

Stephanie nu se miră când apăru Danny Daniels. Totul la acel om intra în categoria lucrurilor la care nu te aşteptai, întotdeauna fusese îndrăzneţ şi arogant, un tip sociabil căruia îi plăcea să fie şef. Se întrebă ce avea să facă atunci când i se va termina al doilea mandat de preşedinte, după ce cariera lui în lumina reflectoarelor va lua sfârşit. Pentru un bărbat ca Danny, nu va fi un lucru bun.

El se aşeză la masă.

— Ce este grozav la miezul nopţii e că poţi să te mişti după bunul plac. Poţi să te furişezi uşor afară din Casa Albă.

— Bună şi ţie, spuse ea tachinându-l că uitase să salute.

El îi aruncă un zâmbet.

— Mă mir că eşti atât de agreabilă. M-am gândit că eşti supărată.

— Deci tu ai autorizat accesarea ilegală a dosarelor de la Billet?

— N-am fost eu. Joe, aici de faţă, a decis de capul lui să procedeze în felul acesta.

Ea văzu că secretarul Trezoreriei nu era bucuros să-şi vadă şeful, aşa că decise să profite de avantaj.

— Îţi dai seama că Trezoreria a pus în pericol viaţa lui

Cotton. Poate că au şi vrut să fie prins într-un schimb de focuri ca să ne încetinească.

— Oh, da. Înţeleg. Mare tâmpenie! De asta am venit aici. Secretarul şi cu mine o să avem o discuţie în privinţa asta, preciză el şi-i aruncă o privire încruntată peste masă. Doar noi doi. Şi pe urmă o să discutăm despre ce naiba ai făcut în Europa în ultimele zece zile, i se adresă el lui Levy.

Joe Levy rămase tăcut. Era un alt aspect al poziţiei în vârful piramidei. Doar cerul putea să te contrazică.

— Luke şi Cotton trebuie să ştie ce se petrece, adăugă ea. Tocmai mă pregăteam să dau un telefon.

Înlocuise telefonul stricat cu unul din cele două aparate de rezervă, ascunse acasă, pe care le avea mereu la îndemână.

— Imediat. Mai întâi, trebuie să stăm de vorbă. De aceea sunt aici în loc să dorm, rosti Daniels, pe urmă se întoarse cu faţa la secretarul Trezoreriei şi îndreptă un deget spre el. Ţi-am cerut un lucru simplu. Nişte informaţii despre un subiect relativ obscur. Acum mă trezesc că tu conduci o anchetă internaţională, în afara bazei legale, riscând siguranţa unor oameni care nici măcar nu lucrează pentru tine. Vreau să ştiu de ce. O să-mi dai nişte răspunsuri?

— Desigur, orice doriţi.

— Serios? Orice doresc? Prima întrebare e: De ce nu mi-ai zis adevărul de la început?

Levy nu răspunse.

— Domnule preşedinte, interveni Harriett, Congresul, din câte ştiam, este disfuncţional, dar povestea asta e egală cu poznele lor.

— Ei, asta ar putea fi luată drept o adevărată insultă, zise Danny. Însă înţeleg. E prima ta incursiune în treburi legate de contrainformaţii... sub conducerea Congresului. Dar în ramura executivă, unde preşedintele conduce Departamentul de Trezorerie, Departamentul de Stat şi celelalte agenţii, e un pic diferit. Noi n-avem luxul, aşa cum au comitetele congresionale, să declarăm că ştiam dinainte ce trebuia făcut. Întâmplător, ne desfăşurăm activitatea pe teren, în mijlocul jocului, şi trebuie să rezolvăm problemele pe măsură ce apar.

— E de preferat întotdeauna să ai un plan de joc, adăugă Stéphanie.

— Joe, du-te şi ia-ţi mandatele! Trebuie să discut singur cu doamnele, zise preşedintele, făcu o pauză, apoi continuă: Pe urmă, noi doi o să avem discuţia aia.

Secretarul ieşi din cameră.

— El e afacerist, mormăi preşedintele după ce se închise uşa. Nu ştie nimic despre munca în domeniul contrainformaţiilor.

— Dar tu ştii, îl tachină Stéphanie. Şi eşti şeful.

Doar ea putea să scape nepedepsită cu asemenea presiuni. Cu ceva vreme în urmă, pe durata altei operaţiuni importante, descoperiseră amândoi că aveau sentimente unul pentru celălalt.

O revelaţie neaşteptată pe care o păstraseră, cu înţelepciune, pentru ei. Căsnicia soţilor Daniels era terminată de ceva vreme şi exista doar ca o iluzie pentru public. Nu rămăsese de nicio parte mânia sau amărăciunea, doar o înţelegere că, după terminarea celui de-al doilea mandat, Danny Daniels avea să fie singur. Atunci, lucrurile se puteau schimba între ei.

Însă nu înainte.

— E vina mea, rosti el. Dar Cotton e bine, nu?

Ea încuviinţă, apoi preciză:

— Nu pot să afirm acelaşi lucru despre cele douăzeci de milioane sau despre cei nouă oameni care au murit.

— Nu mi s-a comunicat în ultimele două ore decât că se ştia despre Kim că avea de gând să încerce ceva în legătură cu banii. Joe a decis să păstreze pentru el informaţia asta. Ar fi trebuit să fiţi puse la curent în privinţa riscurilor.

— De ce n-am fost? întrebă Harriett.

— Păi, aici e buba. Cred că Stephanie are dreptate. S-ar putea ca Joe să fi acţionat aşa în mod intenţionat.

Recunoaşterea o luă prin surprindere.

— Ce vrea Kim? întrebă Stephanie.

— E complicat.

— Asta a tot repetat şi Joe, opină Harriett.

Stephanie arătă cu degetul la paginile de pe masă.

— Ai citit Ameninţarea patriotului?

— Din scoarţă în scoarţă, iar autorul nu e prost deloc.

— E un evazionist fiscal condamnat, îl contră Harriett.

— Asta aşa e. Dar o parte din lucrurile pe care le-a scris au sens.

Preşedintele vârî mâna în interiorul jachetei şi scoase o bancnotă de un dolar, pe care o aşeză pe masă.

— Uitaţi-vă pe verso!

Stephanie întoarse bancnota.

Pe reversul Marelui Sigiliu erau trase nişte linii.

— Eu le-am desenat, le lămuri preşedintele.

Ea examină steaua în şase colţuri.

— Ce semnificaţie au?

Uită-te la literele în dreptul cărora se formează triunghiuri.

Ea se conformă.

ASONM.

— E o anagramă, sublinie preşedintele. A cuvântului *mason*.

— Doar nu crezi că sunt implicaţi aici francmasoni! exclamă Harriett. De câte ori n-am auzit că ei controlează în secret ţara asta. Sunt numai prostii.

— Sunt de acord. Însă cuvântul *mason* e format din unirea acelor litere. E un fapt concret. Care, ca o

coincidenţă, formează şi o stea în şase colţuri.

— Sau Steaua lui David, murmură Stephanie.

— A naibii coincidenţă, nu crezi?

— De unde ştii aşa ceva? întrebă Stephanie.

— Din documentele clasificate copiate de Paul Larks. Acolo scrie de o altă bancnotă de un dolar cu liniile acelea trasate. Larks a vorbit cu Kim şi Howell despre o asemenea bancnotă.

— Şi asta de unde mai ştii? întrebă ea.

— Ieri am citit documentele clasificate pe care le deţine Trezoreria, cele Copiate de Larks. NSA mi-a oferit şi stenograma discuţiilor dintre Kim şi Howell. Spre deosebire de ce crede Levy, nu sunt nici ignorant, nici prost.

Dar ea era încă nedumerită.

— Despre ce e vorba?

— În urmă cu câteva luni, am primit o scrisoare de la o organizaţie evreiască importantă. Era vorba de un bărbat pe nume Haym Salomon. Cunoaşteţi vreuna din voi numele ăsta?

Nici ea, nici Harriett n-auziseră de el.

Aşa că le relată el conţinutul misivei.

Salomon s-a născut în Polonia, însă a emigrat la New York în 1772. Era evreu, foarte şcolit în finanţe, vorbea fluent mai multe limbi străine şi a devenit bancher privat, agent de bursă şi membru al unei societăţi de schimb de mărfuri. În 1776, erau trei mii de evrei care trăiau în coloniile americane. Salomon era activ în comunitate şi se

lupta pentru egalitate politică. A devenit patriot de timpuriu, a sprijinit Revoluţia şi chiar a fost arestat în 1778 de englezi şi condamnat la moarte. Dar a fugit din New York în tabăra rebelă din Philadelphia, unde şi-a reluat cariera financiară.

Revoluţia americană a fost finanţată fără o bază clară. Nu existau impozitări obişnuite sau împrumuturi publice. Nu se înfiinţase un sistem fiscal pentru colectarea taxelor, iar Trezoreria, mai mult de formă, rămânea goală. Era mereu nevoie de bani pentru provizii, muniţie, mâncare, haine, medicamente şi plata soldaţilor. Statele trebuiau să se îngrijească de trupele pe care le trimiteau la luptă, însă asta se întâmpla rareori. Membrii Continental Congress[15] nu prea aveau bani nici ei, caii lor erau respinşi în mod regulat, pentru că grăjdarii rămâneau neplătiţi. Moneda continentală nu era acceptată aproape nicăieri, considerată, în general, fără valoare. Lipsa banilor constituia cel mai bun aliat al englezilor, mulţi loialişti spunând că Revoluţia avea să se stingă după ce coloniştii nu-şi mai puteau plăti armata.

În 1781, Haym Salomon a intrat în vizorul lui Robert Morris, administratorul finanţelor nou înfiinţatei confederaţii a celor treisprezece colonii. A fost solicitat de Morris să negocieze poliţe pentru guvernul american aflat la început. Aşa a făcut, dar a oferit personal şi împrumuturi fără

15 Primul guvern al Statelor Unite ale Americii de la sfârşitul secolului al XVIII-lea (n.red).

dobândă multora dintre Părinţii fondatori şi ofiţerilor din armată. A devenit bancher şi casier pentru Franţa, un aliat esenţial al americanilor, şi a convertit poliţele franceze în monedă americană, finanţând soldaţii francezi care luptau în Revoluţie. Totodată, a făcut asemenea servicii pentru Olanda şi Spania, păstrându-l pe ambasadorul spaniol pe linia de plutire după ce fondurile din Spania au fost sistate din cauza blocadei englezilor. Din 1781 până în 1784, numele lui a apărut de aproape o sută de ori în jurnalul lui Robert Morris. De multe ori, scria doar atât: „Am trimis după Haym Salomon”.

În total, Salomon a împrumutat noul guvern american cu 800.000 de dolari, fără de care Revoluţia ar fi fost o cauză pierdută. N-a purtat niciodată o uniformă şi n-a ţinut o sabie în mână, însă a adus un serviciu enorm. A murit sărac, la patruzeci şi cinci de ani, în 1785. Îşi cheltuise averea în slujba ţării adoptive. I-au supravieţuit soţia şi patru copii. Toate documentele legate de împrumuturile lui au fost predate de văduva lui trezorierului din Pennsylvania. Dar acele acţiuni şi certificate s-au pierdut ulterior. Nu s-au plătit niciodată acele datorii. Fiul lui a făcut presiuni din 1840 până în 1860. În 1813, 1849, 1851 şi 1863, Congresul a sprijinit un fel de recompensă.

Însă recomandarea n-a primit niciodată aviz favorabil.

— Familia lui a încercat timp de peste o sută de ani ca datoriile să fie onorate, zise preşedintele. N-au fost niciodată. Rămân neplătite şi în ziua de azi. Scuza oficială a

fost întotdeauna lipsa documentelor corespunzătoare care să certifice faptul că datoriile au existat.

— Pare să fie una bună, remarcă Harriett.

— Numai că e o tâmpenie. În 1925, Congresul a vrut să le plătească moştenitorilor ce le datora. O recomandare a ieşit din comitet, dar nu s-a ajuns la un vot în plen. De ce? Secretarul de atunci al Trezoreriei a respins ideea. Numele lui era Andrew Mellon.

Stephanie începu să pună lucrurile cap la cap.

— Dacă multiplici creşterea procentuală în indicele preţurilor de consum din 1781 până în 1925, acei 800.000 de dolari împrumutaţi de Salomon ajung la 1, 3 miliarde de dolari, explică Danny. Însă e un calcul prea simplu. Scoate din discuţie o mare parte din valoare. Dacă foloseşti metoda din codul muncii, mai exact cât ar trebui să cheltuiască un muncitor în 1925 ca să achiziţioneze aceleaşi mărfuri cumpărate cu 800.000 de dolari în 1781, obţii 8, 5 miliarde de dolari. Întregul buget federal pentru anul fiscal 1925 a fost de numai zece miliarde, şi asta cu un deficit de patru sute de milioane. Aşa că înţelegeţi de ce Mellon a respins ideea. O restituire totală ar fi falimentat ţara.

— De ce mai contează toate astea? întrebă ea. Statele Unite deţin bunuri în valoare de trilioane şi, cu siguranţă, suma e negociabilă.

— Datoria aceea valorează azi şaptesprezece miliarde

doar prin metoda simplă CPI[16], dar trei sute treizeci de miliarde întrebuinţând metoda WPI[17].

— Repet, e negociabil, nu imposibil, şi în mod sigur nu merită toate astea.

— În cartea asta, Howell consideră că Andrew Mellon ori a găsit, ori i s-au dat documentele pe care se presupune că trezorierul le-ar fi pierdut. Le-a ascuns şi le-a utilizat ca să influenţeze trei preşedinţi ai Statelor Unite. Aşa a păstrat funcţia atât de multă vreme.

— Cu siguranţă, pare plauzibil, zise ea., însă n-o să ştim niciodată dacă e sau nu adevărat.

— De fapt, s-ar putea să aflăm adevărul. Scrisoarea pe care am primit-o îmi cerea să investighez datoria Salomon. Grupul considera că moştenitorii meritau ceva. Şi sunt de acord, merită. Aşa că am pus Trezoreria să cerceteze. Sarcina i-a fost dată lui Paul Larks. Pe urmă, s-a dezlănţuit furtuna.

— Larks a descoperit dovezile datoriei? întrebă ea.

— Cred că da şi am convingerea că a dat peste ceva şi mai important.

— Atunci, de ce n-ai aflat, pur şi simplu? Toţi oamenii ăştia lucrează pentru tine.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Tocmai de aceea am nevoie de amândouă în această misiune. Dumnezeu ştie că Trezoreria nu se poate ocupa de asta. Vreau echipa cea mai

16 Cost Performance Index – Indicele preţurilor de consum (n.red.).
17 Wage Price Index – Indice de evoluţie a salariului mediu (n.red.).

bună pentru treaba asta.

— Să intrăm de pe banca de rezervă? se miră ea. Când scorul nu e în favoarea noastră?

— Este o tactică bună.

— Linguşeala nu merge niciodată, spuse ea zâmbind.

— Dar nu poate să dăuneze, rosti el şi se uită în ochii ei. Stephanie, de data asta e diferit. S-au petrecut multe în ultimele patruzeci şi opt de ore. Am o presimţire rea. Joe Levy şi cu mine suntem pe punctul de a avea o discuţie edificatoare. N-o să mai fie o problemă. Însă avem nevoie de Cotton ca să găsească nişte răspunsuri.

Stephanie ştia răspunsul corect.

— S-a făcut.

— Asta am vrut să aud, zise preşedintele arătând cu degetul spre ea. Mai întâi însă vreau să auziţi pe cineva. Pe urmă, Stephanie, trebuie să mă duci undeva. Harriett, misiunea ta s-a încheiat.

— Nu e nicio problemă. Am multe altele de făcut. Şi de aceea avem agenţia Billet.

— Apreciez totuşi avertismentul, spuse el. Bună treabă, cum aţi scos Trezoreria la lumină.

— De ce să te duc undeva? vru Stephanie să ştie.

— Fiindcă serviciile secrete n-o să lase pe oricine să mă plimbe cu maşina.

CAPITOLUL 21

VENEŢIA

Kim se deplasa cu uşurinţă, urmărindu-l de la distanţă pe americanul Malone pe pasarela îngrădită până în zona de control al bagajelor. Hana era în faţa lui, mai aproape de locul unde mergea femeia cu geanta Tumi. Amândouă erau învăluite în lumina albastră-aurie a dimineţii, pe cheiul din piatră lângă care se aflau taxiurile acvatice. Oamenii păreau să mişune peste tot, săreau în bărci, îşi luau bagajele, strigând şi ascultând ordine. Înainte de a părăsi nava de croazieră, Kim îl văzu pe Malone coborând una din cele două scări semicirculare şi debarcând la rândul lui. Se miră să-l vadă. Se părea că stratagema lui de a-l întârzia cu Larks nu funcţionase. O căuta şi el pe femeia cu geanta? Greu de spus. Dar trebuia să ştie. Aşadar, Kim se amestecase cu mulţimea şi ţinea pasul cu americanul.

Se uită cum zăbovea Malone, Urmărind-o, în mod evident, pe femeia cu geanta. Hana stătea în stânga lui, pe cheiul care se întindea la douăzeci de metri în faţă, după care o lua spre dreapta şi continua alţi treizeci de metri către lagună. Cheiul se afla la capătul unui golfuleţ artificial care adăpostea nava de croazieră ce plutea ancorată în dreapta lui. Ştia că Hana avea să urmărească barca pe care o alegea femeia, apropiindu-se de ea într-un fel sau altul.

Marginea exterioară a cheiului nu era prevăzută cu nicio balustradă, bărcile stăteau aproape şi transferul de pasageri era efectuat prin orice loc disponibil din lungimea expusă.

O femeie căzu dincolo de margine şi se scufundă în apă.

Cu toată agitaţia, nu văzuse ce se întâmplase. Oamenii reacţionau, însă nu prea aveau ce face, întrucât cheiul se ridica la doi metri deasupra apei. Femeia ieşi la suprafaţă printre bărci, iar unul dintre barcagii o ajută. Momentul acela de zăpăceală îl făcu să piardă geanta din vedere.

Căută prin mulţime.

Pe urmă femeia care o căra reapăru.

Aproape că dădu peste el când trecu în viteză, îndreptându-se spre terminalul vasului de croazieră.

Malone se concentra şi asupra femeii tinere, şi asupra Isabellei Schaefer. Un bărbat cu şapcă şi pulover violet o împinsese intenţionat pe Schaefer, făcând-o să cadă peste margine. Mişcarea se petrecuse într-o clipă, dar fu de ajuns s-o scoată pe agentă din joc şi să-l avertizeze cu privire la identitatea agresorului. Anan Wayne Howell. Fără îndoială. Avea figura lui întipărită în minte. Şi, cu toate că purta şapcă pentru a-şi ascunde trăsăturile, văzuse destul ca să fie sigur.

Schaefer ieşi la suprafaţă şi părea în regulă.

Femeia cu geanta Tumi nu rămase pe loc, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre terminal. Să meargă după ea?

Sau să se ducă după Howell? Avea ordin să-l găsească pe Howell. Femeia părea să fie cel mai bun mod de a-şi atinge scopul. Privi mulţimea şi-l văzu pe Anan traversând cheiul printre pasageri, cu şapca scoasă şi părul negru şi des ce-i ieşea la iveală în acel moment.

Malone se scuză şi dădu din coate printre oamenii atenţi la taxiurile acvatice. Îl împiedică o clipă un morman de bagaje înmânat unui om dintr-o barcă. Howell era deja la vreo şaizeci de metri distanţă, în capătul opus, îndreptându-se pe marginea lungă spre lagună. O barcă se apropie şi Howell sări în ea. Ambarcaţiunea viră spre stânga şi navigă spre largul mării.

Auzi un fluierat.

Apoi încă unul.

— Pappy!

Se întoarse.

Luke Daniels era în apă, la cârma aceleiaşi bărci din seara precedentă. Alte două bărci îi blocau accesul la doc. Malone sări la prova primei bărci, apoi alergă pe acoperişul jos din lemn care proteja pasagerii de soare şi de stropii de apă. Trecu în barca următoare şi repetă figura. Luke îl aştepta la pupa şi veni pe punte lângă el.

— Bună sincronizare, zise el. Ştii ce trebuie să faci.

— Oh, da!

Luke trase de maneta de acceleraţie, se îndepărtă de aglomeraţie, apoi viră puternic la dreapta şi ambală motoarele.

Isabella era şi mânioasă, şi jenată. Fusese împinsă intenţionat. Mai rău era că femeia cu geanta plecase de mult. Unul dintre barcagiii de pe taxiurile acvatice o ajută să urce în barcă. Stătu pe punte, cu apa şiroind de pe ea, apoi se adună şi sări înapoi pe chei.

La naiba! La naiba! La naiba!

Greşeală de începător.

Nerăbdarea ei o dusese de nas. Atât de mult, încât încetase să mai gândească asemenea unui agent guvernamental cu experienţă.

Ba chiar mai rău decât atât poate că documentele dispăruseră.

Kim o lăsă pe femeia cu geanta să treacă, fără să se arate deloc interesat. Continuă să meargă înainte şi se uită la femeia care căzuse în apă şi se urca într-o barcă. Se opri şi privi în urmă, văzând-o pe Hana în urmărirea ţintei.

Se retrase mai mult în mulţime şi se îndepărtă de docul aglomerat, înapoi spre autobuz şi staţia de taxiuri, unde mergeau Hana şi cealaltă femeie. Nu văzuse ce se întâmplase cu persoana care căzuse în apă, deşi ar fi fost uşor s-o facă. Nicio balustradă nu îngrădea marginea exterioară şi erau mult mai mulţi oameni în jur decât ar fi fost cazul. Dincolo de terminal, ţinta cu geanta ignoră orice mod de transport terestru şi merse mai departe, părăsind locul. Trotuarul devenea din ce în ce mai îngust, aşa că

urmărirea putea fi problematică.

O găsi pe Hana, care stătea lângă un grup de oameni.

— Unde se duce? întrebă ea în coreeană, rămânând cu ochii pe femeia care se îndepărta.

Erau câteva variante. Cu siguranţă, una dintre ele era să meargă spre oraş. Începutul porţiunii cu acces pietonal a insulei, care era formată în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută din imobile, începea imediat după terminal. Pasarela care ducea către continent se afla tot la câteva sute de metri distanţă, aşa că era posibil să ia o maşină într-acolo. Mai era şi gara, la vreo jumătate de kilometru spre nord.

Femeia traversă şi o luă la stânga.

Brusc, Kim îşi dădu seama. Feriboturile spre ocean. Terminalul era la vedere, la o distanţă de o sută de metri.

— N-avem de ales, zise el. Mergi după ea.

Hana îl privi cu ochii ei căprui. El se întreba deseori ce era cu adevărat în mintea ei tulburată, fiindcă vorbea atât de puţin şi-şi alegea cu atâta grijă cuvintele, încât îi era imposibil să ştie exact la ce se gândea. Îl ura? îl iubea? Se temea de el? Nu ridica niciodată vocea şi nu era aspru cu ea, având doar atitudini şi expresii care nu indicau decât sentimente autentice. Ea nu făcea decât să-l mulţumească, fără să dea greş, veşnic doritoare.

Ca o fiică bună.

El consimţi.

Şi ea plecă.

CAPITOLUL 22

WASHINGTON, DC

Stephanie era uimită de eficienţa preşedintelui în materie de computere. Danny Daniels nu se pricepea prea bine la tehnologie.

— Ai luat lecţii? întrebă ea.

El pornise laptopul şi apăsa pe touchpad, deschizând programele pe care le voia şi introducând în portul USB un stick găsit în buzunar.

— Nu sunt neajutorat, răspunse el. În curând, o să fiu fostul preşedinte. Şi nimănui nu-i pasă de aşa ceva. Trebuie să am grijă de mine.

— Cum rămâne cu toţi agenţii de la serviciile secrete pe care-i ai tot restul vieţii? îl iscodi Harriett. Sunt sigură că o să te ajute.

Fosta senatoare se ridicase să plece, dar Danny o rugase să rămână câteva minute.

— Nu-i iau cu mine, preciză el. Urmez exemplul lui Bush şi-i refuz. Abia aştept să am parte de linişte şi pace.

Stephanie se îndoia de spusele lui. Omul acesta nu putea să stea degeaba. Trăise toată viaţa în lumina reflectoarelor, începuse la nivel local în statul Tennessee, apoi ajunsese guvernator, pe urmă în Senatul Statelor Unite şi, în final, la Casa Albă. Decenii de serviciu public, o criză

după alta. Reacţiona bine când se afla sub presiune – văzuse asta de multe ori. Şi putea să ia o decizie. Corectă sau greşită. Bună. Sau rea. El hotăra.

— Toată lumea ştia de înregistrările de la Casa Albă ale lui Nixon, adăugă el. Însă, până să le facă Nixon, şiretlicul era vechi. Totul a început cu FDR.

Îi explică despre campania prezidenţială din 1940. Roosevelt voia un al treilea mandat, lucru fără precedent, dar popularitatea lui scăzuse şi candidatul republican Wendell Willkie părea să câştige teren. Fuseseră probleme cu nişte citate greşite în ziare, multe venind din partea oamenilor prezenţi la nenumăratele şedinţe din Biroul Oval. Aşa că unui stenograf de la Casa Albă i-a venit o idee. Să pună microfoane în cameră. În acest fel, nu se putea pune la îndoială ce se discuta. La acea vreme, RCA Corporation, companie americană de produse electronice, testa un nou dispozitiv, de înregistrare imagine şi sunet miniatural, care o zi întreagă înregistra conversaţii ce puteau fi redate imediat.

— Bunicul dispozitivelor de înregistrare de azi, spuse el. RCA a donat o maşinărie din asta şi au instalat-o într-o cameră încuiată de sub Biroul Oval. Microfonul era ascuns într-o veioză de pe biroul lui FDR. A folosit sistemul vreo patru luni, din august până în noiembrie 1940. A înregistrat conferinţe de presă, întâlniri private, conversaţii aleatorii. Publicul n-a aflat că au existat până în anii ’70.

Ea înţelese termenul folosit. *Publicul*.

— Însă ceilalţi ştiau?

El încuviinţă.

— Înregistrările au fost depuse la Muzeul şi Biblioteca Prezidenţială FDR (FDR Presidential Library and Museum) din Hyde Park. Am pus pe cineva să le viziteze şi a găsit una interesantă. Aşa că am cerut să fie digitalizate informaţiile pe un stick.

— Şi de ce ai făcut asta? întrebă Harriett.

— Fiindcă unu şi cu unu fac întotdeauna doi. Bancnota aceea de un dolar m-a convins să cercetez, aşadar, am început căutările. Poţi să zici că-s curios, şi slavă Domnului pentru asta! Trăsătura asta mi-a salvat pielea de mai multe ori decât pot să număr.

Erau singuri, secretarul Trezoreriei era încă la judecător, ca să obţină mandatele de supraveghere.

— În 23 septembrie 1940, FDR a avut o discuţie în Biroul Oval cu unul dintre agenţii din serviciile secrete. Un tip pe nume Mark Tipton. Era unul dintre cei trei agenţi care rămâneau cu FDR pe durata zilei, în ture de câte opt ore fiecare. El şi preşedintele au devenit deosebit de apropiaţi. Atât de apropiaţi, încât Roosevelt i-a dat o misiune de îndeplinit. Danny apăsă pe touchpad.

— Ascultă aici.

FDR: Am nevoie de ajutorul tău. Dacă aş putea s-o fac singur, aş face-o.

TIPTON: Desigur, domnule preşedinte. M-aş bucura să fac orice îmi cereţi.

FDR: E ceva ce mi-a lăsat afurisitul acela de Andrew Mellon în ajunul Anului Nou în ’36. Uitasem de asta, dar Missy mi-a amintit zilele trecute de hârtia pe care mi-a dat-o el. Am mototolit-o şi am aruncat-o, însă ea a luat-o, împreună cu asta.

Pauză scurtă.

TIPTON: Cine a desenat liniile pe bancnota asta de un dolar?

FDR: Domnul Mellon a considerat că e bine să facă aşa ceva. Chiar în faţa mea. Vezi liniile de pe piramidă? Formează o stea în şase colţuri. Iar literele din colţ, o anagramă a cuvântului mason. Vreau să afli ce înseamnă asta.

TIPTON: Pot s-o fac.

FDR: Cuvântul respectiv, mi-a explicat Mellon, se referă la un indiciu din istorie. A zis că oamenii din trecut ştiau că un om ca mine – un aristocrat tiranic – avea să apară într-o bună zi. Ale naibii ghicitori! Le urăsc. Ar trebui să ignor asta, dar nu pot. Şi Mellon ştia asta. A lăsat-o ca să mă înnebunească. Am ordonat să se facă o anchetă la Trezorerie în legătură cu simbolul şi literele de pe Marele Sigiliu, însă nimeni nu mi-a dat o explicaţie. Am întrebat dacă au fost aşezate intenţionat acolo când a fost creat sigiliul în 1789. Nici asta nu mi-a putut spune careva. Ştii ce cred? Mellon a observat, pur şi simplu, literele şi le-a folosit în avantajul lui. Le-a potrivit cu ceea ce făcea el. Aşa era el. „Geniul printre răufăcătorii cu averi considerabile. Aşa i se

spunea. Şi aveau dreptate.

TIPTON: E un fel de pericol pentru dumneavoastră, domnule?

FDR: Exact la asta m-am gândit şi eu la început. Dar au trecut patru ani şi n-a ieşit nimic din asta. Aşa că mă întreb dacă Mellon mergea la cacealma.

TIPTON: De ce v-aţi pierde vremea cu aşa ceva?

FDR: Missy a fost de părere că n-ar fi trebuit să ignor simbolul ăsta. Mellon nu era un om cu înclinaţii spre bluff. Ea s-ar putea să aibă dreptate. De cele mai multe ori, aşa se întâmplă, dar să nu ne audă că spunem aşa ceva. Ea are cealaltă hârtie, cea pe care am mototolit-o. A venit în ziua aceea, după ce a plecat Mellon, a luat-o de pe jos. Dumnezeu s-o binecuvânteze! E o secretară eficientă. Uită-te, Mark, şi spune-mi ce vezi. Se pare că ar avea ceva de-a face cu două secrete din trecutul ţării. Distrugerea mea. Asta a zis Mellon că sunt. Ultimul lucru pe care mi l-a zis nemernicul acela a fost că mă va aştepta. Poţi să-ţi imaginezi o asemenea aroganţă? I-a spus preşedintelui Statelor Unite că-l va aştepta.

TIPTON: Ce să aştepte?

FDR: Cred că asta ar trebui să aflăm.

Trecură câteva clipe de tăcere.

FDR: *L-a citat şi pe Lordul Byron*. „Ce stranie-ntâmplare, de e s-o numim aşa, prin care astăzi lămurim astfel de lucruri”. *E din* Don Juan. Vreau să afli ce înseamnă toate astea.

TIPTON: Voi face tot posibilul.

FDR: Ştiu că vei face. Şi, Mark, vreau să rămână între noi.

Verifică, dar raportează-mi doar mie ce afli.

Danny opri înregistrarea.

— Sunt şi alte conversaţii, din alte zile, la fel ca asta. Discuţii diverse cu ajutoarele, nimic de importanţă istorică, n-avea niciun motiv să le înregistreze. Custozii de la bibliotecă mi-au relatat că înainte de toate astea, inclusiv de conversaţia pe care am ascultat-o, a avut loc o conferinţă de presă în Biroul Oval. Aceea a fost, cu siguranţă, înregistrată. Ei cred că personalul, pur şi simplu, uita uneori să oprească maşinăria, iar discuţia asta, la fel ca altele, a fost păstrată neintenţionat.

— Atunci, de ce să le ascundă? întrebă Harriett.

— Nu erau ascunse, de fapt. Înregistrările au fost descoperite la Biblioteca FDR din întâmplare în 1978. Sunt păstrate în arhive secrete, nu sunt disponibile pentru public. Asta e aproape neînsemnată, dacă nu ştii cumva ce ştim şi noi.

Stephanie ascultase fascinată. Tonul lui FDR era amplu şi rezonant, iar pronunţia era perfectă. Vocea lui în privat diferea de cea din public. Ceea ce auzise era o discuţie degajată cu un membru al personalului. Însă avea, negreşit, un aer conspirativ.

Mintea ei încerca să analizeze totul.

— Povestea asta a început, continuă Danny, când am

încercat să îndrept o greşeală. Treaba asta cu Salomon mă fascinează. Lui Paul Larks i s-a dat sarcina să efectueze nişte cercetări elementare. A făcut carieră ca funcţionar public, nu exista vreun semn că nu era de încredere. Dar a depăşit limitele. A susţinut că exista o muşamalizare elaborată şi că Salomon a fost tras pe sfoară. Apoi a zis că şi contribuabilii au fost înşelaţi. A devenit atât de nesupus, încât Joe i-a cerut până la urmă să se pensioneze. Imediat după aceea, am aflat că a vorbit cu Kim Yong Jin, iar la Phenian lumea a luat-o razna. Pe urmă aţi intrat voi două în peisaj, căutându-l pe Howell, care are şi el o legătură cu Larks. E un afurisit de circ cu trei ringuri.

— Ceea ce a ajuns în atenţia preşedintelui Statelor Unite, conchise Stephanie.

— Aşa e. Însă nu suntem complet în beznă. Punând cap la cap înregistrarea asta şi ceea ce a scris Howell, ştim că Mellon i-a lăsat lui FDR o bancnotă de un dolar şi o hârtie mototolită în ajunul Anului Nou din 1936. Mai ştim şi că, la scurt timp după aceea, Trezoreria a investigat operaţiunea de redesenare a bancnotei de un dolar din 1935. Înainte de anul acela, Marele Sigiliu al Statelor Unite nu se afla pe bancnotă. A fost adăugat de însuşi Roosevelt în ’35. Se pare însă că Mellon a profitat de decizia prezidenţială. E un fapt care nu poate fi contestat: liniile desenate pe bancnotă formează cuvântul *mason*.

Mai era ceva. Stephanie îşi dădu seama din glasul lui. Se uită la preşedinte, iar el îi spuse din priviri, pe care ea

învăţase să le citească: „Nu acum. Nu aici”.

Aşa că păstră tăcerea.

— Sunt nerăbdător să aflu cum se vor sfârşi lucrurile în Veneţia, continuă preşedintele ca şi cum episodul cu comunicarea din priviri n-avusese loc. Între timp, totuşi am avut şi puţin noroc. În înregistrarea pe care tocmai ai ascultat-o, bărbatul pe care l-ai auzit discutând cu FDR, Mark Tipton, e mort de mult. Dar fiul lui trăieşte. Are şaptezeci şi patru de ani şi ieri l-am găsit. Se numeşte Edward şi acolo mergem noi doi. Să discutăm cu el.

— Unde? simţi nevoia Stephanie să întrebe.

— La el acasă.

— De ce ai fi de acord cu aşa ceva?

— Fiindcă e singurul mod în care putem afla ce are de zis.

CAPITOLUL 23

VENEŢIA

Malone stătea lângă Luke în timp ce înaintau cu viteză prin lagună, urmărind barca luată de Howell. Îl sunase pe Luke mai devreme din cameră şi-i povestise despre moartea lui Larks, despre prezenţa Isabellei Schaefer şi despre ce avea de gând să facă pentru a găsi geanta.

— Au plănuit bine fuga asta, zise Luke. Au scos din joc Trezoreria.

— Ai aflat ceva despre Schaefer?

— Aveţi amândoi ceva în comun: o anumită reputaţie. Se pare că Isabella face lucrurile ca la carte. Nu încalcă niciodată nicio regulă. Nu prea există cenuşiu în viaţa ei cu alb şi negru. Unul dintre agenţii aceia care te calcă pe nervi, mama tipic americancă ce coace plăcinte. Aveam câteva în jandarmerie. O bătaie de cap. Ajungi să mori din cauza lor. Mi s-a spus că nu sunt mulţi care vor să fie partenerii lui Schaefer. Are o problemă de personalitate. Howell a fost cel care a împins-o în apă.

— L-am văzut şi eu puţin când a fugit. Îndrăzneţ, afurisitul! Se pare că ştia de existenţa Femeii Fantastice[18].

— Repede mai dai porecle, nu?

---

18 Wonder Woman, titlu de film şi numele unei supereroine dintr-o serie de producţii ştiinţifico-fantastice care a debutat pe marele ecran în 1974. (n.red.).

— Asta nu e a mea. Aşa i se spune în DC. Pe la spatele ei, desigur.

— Îţi dai seama că Howell cunoaşte mai multe decât noi.

— Da, înţeleg. Însă partea frumoasă e că nu pare să ştie că-l urmărim.

— Să rămână aşa. Nu te apropia prea mult.

Erau la vreo două sute de metri în spatele câtorva bărci care înconjurau ţărmul sudic al Veneţiei, îndreptându-se spre Canal Grande (Marele Canal) şi Piaţa San Marco. Un canal stâncos separa Veneţia de Giudecca, o fâşie în formă de banană la doar câteva sute de metri sud de insula principală. Traficul era îngreunat. Bărcile şi lentele *vaporetti* se plimbau încoace şi-ncolo, iar sunetul motoarelor şi al carenelor care plescăiau în apă îi zumzăia în urechi. În urmă cu zece zile, pe acolo trecuse nava de croazieră în drum spre sud, oferind pasagerilor privelişti uluitoare. Iar opt zile mai târziu, revenise pe acelaşi traseu. În stânga lui, silueta barocă, masivă şi bombată a Bazilicii Santa Maria della Salute domina intrarea în Marele Canal. Dar barca lui Howell nu luă virajul strâns într-acolo, ci păstră cursul spre est, paralel cu varietatea de turnuri şi clopotniţe ale Veneţiei. Miji ochii din pricina luminii puternice şi văzu Palatul Ducal, denumit anterior Palatul Dogilor deoarece acolo era sediul dogilor, precum şi cele două coloane iconice din granit cu roşu şi cenuşiu. În vârful uneia se afla leul înaripat al Sfântului Marcu, actualul patron al oraşului, celălalt fiind Sfântul Teodor, predecesorul său. Piaţa San

Marco, imediat în spate, era plină de vizitatori. Mulţi oameni se plimbau dintr-o parte în alta de-a lungul falezei într-o paradă ritmică. Încă o zi aglomerată în lumea turiştilor.

Barca lui Howell viră la stânga şi încetini.

Luke făcu aceeaşi manevră, păstrând distanţa.

— O iau spre canal, spuse el.

Malone ştia că Palatul Dogilor era despărţit de Puntea Suspinelor printr-un canal (rio de la Canonica), formând un drum spre nord către inima oraşului.

— Să ai grijă acolo, îl avertiză Luke. Ne pot vedea.

Canalul avea o lăţime de numai nouă metri, străjuit de-o parte şi de alta de întăriturile vechilor clădiri, cu piatra roasă de timp. Cândva nişte palate ale elitelor, în prezent găzduiau apartamente, hoteluri, muzee şi magazine, aflate printre cele mai scumpe proprietăţi din lume. Veneţia nu era plină de macarale, zgârie-nori, pasarele şi tuneluri. În *Serenissima* domneau timpul şi istoria.

— Ştiu că nu-ţi place să discuţi despre anumite lucruri, adăugă Luke când intrară încet în canal. Totuşi trebuie să întreb, Cum e cu Cassiopeia? S-a mai calmat?

Nu, nu-i plăcea să vorbească despre asta. Însă Luke fusese de faţă în Utah şi ştia tot.

— A plecat, îi răspunse Malone.

— Îmi pare rău. Ştiu că doare.

Cotton aprecia compasiunea celuilalt. Cam singurul lucru care rezultase din toată experienţa aceea fusese conştientizarea că sentimentele lui nu erau chiar moarte.

Simţise atracţie, intimitate, chiar dragoste. Şi în acel moment? Era cuprins de dor şi regrete.

— De ce nu-l înhăţăm, pur şi simplu, pe individul ăsta? întrebă Luke, arătând în faţă. Şi să sfârşim o dată pentru totdeauna.

— Aşa o să facem. Dar mai întâi vreau să văd.

— Pappy pune ceva la cale?

— Larks a fost ucis cu un motiv anume. Jaful de aseară a avut loc cu un motiv. Ceva îmi spune că există o legătură.

— Şi cum ai făcut saltul ăsta logic?

— Cu ajutorul anilor în care am avut de-a face cu porcăriile astea.

— Misiunea noastră are doar scopul de a-l prinde pe Howell.

— De când? O să afli, frăţie, că pe teren poţi să faci tot ce vrei. Spre deosebire de domnişoara Schaefer, am făcut carieră încălcând regulile.

— Îmi place cum gândeşti, zâmbi Luke.

Barca lui Howell viră la stânga şi dispăru după cotitură, înaintau pe furiş şi Luke ocoli acelaşi colţ, îndreptându-se direct spre oraş, către est, în capătul insulei cu terminalul vasului de croazieră.

Oare de ce nu se mira?

Kim traversă strada şi merse spre terminalul pentru feriboturi. Bărcile care plecau de acolo transportau pasageri în alte părţi din Italia, Croaţia şi Grecia. Feriboturile erau

vase potrivite pentru ocean, semănând mai mult cu navele de croazieră, echipate cu tot confortul, inclusiv cu cabine.

Femeia cu geanta Tumi intră în terminal şi Hana grăbi pasul. El merse mai departe fără să dea semne de nerăbdare. Era doar un simplu pasager, care se ducea nu se ştie unde. De vreo două ori, se uită în Spate şi nu văzu pe nimeni venind spre ei.

Singura lui grijă reală, Malone, trecuse peste două bărci, cu o geantă de voiaj pe umăr, menţinându-şi echilibrul înainte de a sări în altă barcă şi îndepărtându-se în viteză. Cale bătută! Kim se putea concentra pe ce avea de făcut.

Bagajul lor rămăsese la terminal şi trebuia preluat. Însă destinaţia lor nu era încă stabilită. Din fericire, n-aveau nimic împachetat care nu putea fi înlocuit. Lucrurile personale îl preocupau cel mai puţin. În prezent muncea ca să-şi schimbe atât viaţa, cât şi lumea. „Să faci imposibilul”, cum îi plăcea lui Disney să spună. În acest scop, îşi va cheltui timpul şi banii necesari, şi la naiba cu tatăl şi bunicul lui! într-o zi, oamenii vor admira *peste* cinci sute de statui ridicate în cinstea lui. Şi nu va fi nevoie să-şi îmbălsămeze trupul şi să-l expună ca la spectacol sub sticlă. Timp de secole de acum înainte, oamenii îi vor rosti numele nestingheriţi, cu capul plecat. Va deveni cel mai mare conducător al Coreei de Nord. Tatăl, bunicul şi fratele lui vitreg vor fi daţi uitării. După ce-şi va împlini acest ţel, recâştigarea Sudului urma să fie o misiune simplă. De fapt, Sudul ar fi putut să ceară reunificarea, o solicitare pe care

el putea s-o aprobe bucuros. Cât de satisfăcător ar fi să elimine zona demilitarizată şi să se uite cum armata americană pleca pentru totdeauna din Coreea de Sud! Ceea ce, dacă totul se termina conform aşteptărilor, trebuia să facă, n-avea încotro.

Intră în terminal şi o văzu imediat pe Hana la un ghişeu. Ea îşi termină treaba şi se apropie de el, întinzându-i două bilete.

El citi destinaţia.

Zadar, Croaţia.

Feribotul pleca la nouă şi jumătate dimineaţa. Ceasul îi arăta nouă fără zece.

— Mă întorc să iau bagajele, zise el. Stai cu ochii pe ţintă.

Malone încercă să se orienteze.

Drumul fusese relativ drept, prin partea nordică a Veneţiei, pe urmă, după o cotitură mică a canalului, observă întinderea Marelui Canal din faţă. Barca lui Howell se înclină spre dreapta. Luke se luă după ei. Viteza crescu pe când cotiră din nou prin canalul lat ce şerpuia de la sud la nord, apoi iar la sud, cu depoul feroviar în dreapta lor. Pasarela înainta de pe o parte a clădirii către continent, lăsând să treacă şi trenuri, şi maşini. Barca lui Howell mai parcurse doar vreo sută de metri şi viră brusc la stânga, după aceea încă o dată tot la stânga. Ajunseră înapoi în portul navei de croazieră, în capătul îndepărtat al clădirii

principale, unde câteva feriboturi erau ancorate în faţa unei serii de construcţii.

— A făcut un cerc mare, fu de părere Luke. Presupun că vrea să se asigure că nu e nimeni curios.

— Te-ai prins.

— Se pare că nu sunt chiar atât de buni la ceea ce fac, de vreme ce suntem aici.

Luke nu se luă după ei în lagună. Nu era nevoie. Văzură foarte bine cum Howell sări de pe barcă pe micul doc.

— Lasă-mă să cobor aici! zise Malone.

Erau la aproape o sută de metri de terminalul pentru feriboturi. Trebuia să se grăbească să nu-l piardă. Şi care barcă era?

— Ţine-mi geanta, spuse el.

— Vrei arma?

Malone clătină din cap.

— Dacă trebuie să urc pe un feribot, o să fie controale de securitate. Mai bine mă duc fără. O să te sun să-ţi spun ce se întâmplă. Între timp, vezi ce este cu agenta Schaefer de la Trezorerie şi ce face mai departe.

Luke îi aruncă un salut în treacăt.

— Da, domnule.

Malone sări pe ţărm chiar sub şosea şi începu să alerge. Îi luă cinci minute să ajungă la terminal. Încetini pasul, îşi reglă respiraţia şi intră. Mai erau destui oameni. Studie în viteză feţele tuturor. Patru feriboturi erau andocate afară. Fiecare era destul de mare. Apoi îl văzu pe Howell, stând la

rând la bilete, cu zece persoane în faţă. Un indicator luminos de deasupra cabinei arăta că era vorba despre feribotul către Zadar, în Croaţia. Se apropie şi se aşeză după şase persoane în spatele lui Howell. Destul de aproape, însă nu prea aproape. Când Anan ajunse la ghişeu şi-şi cumpără biletul, Malone făcu câţiva paşi în faţă şi ascultă cu atenţie. Auzi doar „Zadar”. Niciun feribot de legătură. Se uită la panoul luminos şi văzu că nava urma să-şi ridice ancora în douăzeci de minute.

Se întoarse la locul lui la coadă.

Când îi veni rândul, cumpără acelaşi bilet.

În doisprezece ani la agenţia Magellan Billet nu fusese niciodată în Croaţia.

Există un început pentru toate.

Kim trăgea valiza cu rotile după el. Hana făcea la fel. Mergeau spre pasarela către feribotul cu destinaţia Zadar. Portul croat se afla la cinci sute de kilometri spre est, dincolo de Marea Adriatică. El estima că drumul avea să dureze cinci ore, ceea ce însemna că vor ajunge pe uscat pe la ora două după-amiază. Hana plănuise din timp şi rezervase o cabină.

Dar nu exista niciun pericol ca Howell să-l recunoască şi să facă nişte asocieri, deoarece Kim nu-şi arătase faţa şi nu-şi folosise numele real nici cu Larks, nici cu Howell.

Aşadar, se îndreptau spre pasarelă.

Femeia cu geanta neagră urcase deja. Erau pe punctul

de a face acelaşi lucru, când doi bărbaţi îi atraseră privirea. Unul era Anan Wayne Howell, îi recunoscu figura de pe site-ul autorului american evadat. Celălalt era Malone. Amândoi se apropiau de vas.

El şi Hana rămaseră în urmă şi se ascunseră în spatele unei coloane masive.

— Asta ridică o mulţime de întrebări, murmură el.

Văzu că Hana era de acord.

Lucrurile tocmai se schimbaseră.

Documentele *şi* Howell intraseră din nou în joc.

— Haide, draga mea. Se pare că Soarta ne zâmbeşte.

CAPITOLUL 24

WASHINGTON, DC

Stephanie conducea, iar Danny stătea pe bancheta din spate. De fapt, dorise să conducă el, însă ea refuzase. O maşină cu doi agenţi de la serviciile secrete rula în urma lor. Un drum cel puţin neobişnuit, dar şeful statului nu lăsase loc de îndoială. Mergea să-l vadă pe Edward Tipton, şi fără ostentaţia obişnuită care însoţea coloana oficială prezidenţială. Ea cunoştea protocolul. Procedural, era nevoie de treisprezece vehicule, plus trei maşini de la poliţia locală pentru controlul traficului. Două limuzine prezidenţiale identice erau mereu incluse, alături de un SUV blindat pentru Serviciul Secret, un consilier militar, un doctor, o mică trupă de asalt, o unitate tactică specializată în materiale periculoase, presa şi comunicaţiile. În spate venea o ambulanţă. În total, un convoi lung şi negru cu lumini intermitente şi atenţie din plin. Nu şi de data asta. Totul era liniştit la parada lor de două maşini. Era de ajutor şi faptul că era toiul nopţii şi că străzile erau libere, fiindu-le simplu să iasă din DC spre partea rurală a Virginiei şi cartierul modest cu reşedinţe mai vechi.

— Celor din serviciile secrete le place să spună povestea despre Clinton în Manila, în 1996, zise Daniels. Chiar înainte să plece coloana, agenţii dintr-o maşină cu echipament de

supraveghere ultraperformant au surprins o discuţie în care era vorba de *nuntă* şi *pod*. Au crezut că *nuntă* ar fi un termen codificat pentru un atac terorist, aşa că au schimbat traseul, care includea şi un pod. Clinton s-a enervat foarte tare din cauza deciziei, însă n-a reuşit s-o anuleze. Evident, când agenţii au ajuns la pod, au găsit explozibil. Clinton a scăpat ca prin urechile acului. Mi s-a amintit mai devreme de norocul ăsta.

— Şi tot te-au lăsat să vii?

— Nu-i grozav? Le-am zis că mă îndoiesc că o să omoare cineva un tip care oricum o să fie trimis în curând la păscut, îmi place aşa. Frumos şi intim. O să mă bucur de pensie.

— Pe naiba! exclamă ea. O să înnebuneşti pe toată lumea.

— Inclusiv pe tine?

Ea zâmbi gândindu-se la posibilitatea asta, apoi întrebă:

— Cum l-ai găsit pe acest fiu?

— Am făcut nişte cercetări după ce am ascultat înregistrarea. Serviciile secrete aveau un dosar despre Mark Tipton. A fost un agent bun. A lucrat cu eleganţă. Dar a murit în urmă cu douăzeci de ani. Fiul lui trăieşte în apropiere, aşa că am luat legătura şi am tras lozul cel mare.

Ea ştia ce însemna asta. Şeful lui de personal, Edwin Davis, făcuse toate verificările.

— Unde e Edwin?

— Îmi face o favoare. L-am muncit destul de mult în

ultimele zile.

— El a găsit înregistrarea la Hyde Park?

— Da. Nu poţi să opreşti mult câinele ăsta să ia urma.

— Şi ce favoare face pentru tine la primele ore ale dimineţii?

— E o chestie pentru preşedinte. O să vină şi el curând.

Treaba asta cu Tipton trebuie s-o fac singur.

— Numai că nu eşti singur.

— Îmi place să te includ în ceea ce sunt *eu*.

Asemenea cuvinte nu puteau fi rostite între ei doi decât în intimitatea maşinii. Nu se petrecuse niciodată ceva necuviincios între ei, însă era nerăbdătoare să exploreze posibilităţile care se întrevedeau.

Găsiră casa. La parter erau aprinse luminile în mai multe camere. Bărbatul care le răspunse la uşă era scund, cu trăsături vizibil îmbătrânite – obraji scofâlciţi, păr aspru, mâini cu vene umflate. Dar zâmbetul era încă deschis şi ochii, lipsiţi de oboseală.

Se prezentară.

— Vă mulţumesc că ne primiţi la această oră şi într-un timp atât de scurt, spuse preşedintele.

— Cât de des vine preşedintele Statelor Unite la tine acasă? E o onoare.

— Deşi nu păreţi prea impresionat.

— Sunt un om bătrân, domnule preşedinte, am văzut şi am auzit multe. Tatăl meu a păzit preşedinţi aproape toată viaţa. Nu mă mai impresionează prea multe. Din fericire

pentru dumneavoastră, am fost mereu o persoană nocturnă. N-am dormit niciodată prea mult. Tata era la fel.

Stephanie remarcă înăuntru atmosfera caldă de cămin dată de podelele din lemn închis la culoare, mobila uzată şi covoarele jerpelite. Multe fotografii înrămate împodobeau mesele şi poliţa. Nu se vedea totuşi niciun telefon, niciun computer, doar un televizor cu ecran plat. Dar erau multe cărţi pe rafturi şi patru dintre ele erau aşezate una peste alta lângă fotoliul lui Tipton. Se pare că era un om de modă veche.

Se aşezară în salonul slab luminat.

Tipton se apropie de scaun, mergând mai greu.

— Când şeful de personal a apărut ieri la mine-n prag, n-am fost foarte şocat. Tata spunea că s-ar putea să se întâmple într-o zi.

— Tatăl dumneavoastră pare să fi fost un om deştept.

— A lucrat pentru Hoover, Roosevelt şi Truman. Însă a fost foarte apropiat de Roosevelt. Fiind invalid, FDR avea mereu nevoie de cineva care să facă alte lucruri pentru el.

Ea înţelese. Lucruri care nu puteau ajunge la lumina zilei.

— Am auzit înregistrarea în care tatăl dumneavoastră şi FDR vorbeau în Biroul Oval.

— Domnul Davis m-a lăsat şi pe mine s-o ascult ieri. Presupun că de asta stăm acum de vorbă.

Rămaseră tăcuţi o clipă.

— Aţi avut dreptate la uşă, domnule preşedinte. N-am

votat pentru dumneavoastră nici prima, nici a doua oară.

Danny ridică din umeri.

— E alegerea dumneavoastră. Nu mă deranjează.

Tipton zâmbi.

— Dar trebuie să afirm că v-aţi dovedit un om destul de cumsecade.

— Mandatul meu e pe sfârşite.

— Aşa se întâmplă. Preşedinţii vin şi pleacă.

— Şi funcţionarii civili rămân, nu?

— Aşa zicea tata.

— De ce n-aţi vrut să discutăm la Casa Albă?

Bărbatul mai vârstnic ridică din umeri.

— Tata mi-a spus că, dacă va dori vreodată cineva să discute despre asta, atunci să fie în privat. Mă îndoiesc că se întâmplă vreodată ceva privat la Casa Albă.

— E ca acvariul proverbial.

— Ştiţi ce s-a întâmplat în ziua în care a murit preşedintele Roosevelt, în 12 aprilie 1945?

— Doar ce am citit în cărţile de istorie.

— Sunt lucruri pe care nu le veţi găsi în cărţile de istorie. Lucruri pe care le ştiau doar cei care au fost acolo în ziua aceea. FDR era în Georgia, la Warm Springs, pentru câteva zile de odihnă. Tata era cu el.

Mark Tipton privi cum doctorul Bruenn termină examinarea zilnică a preşedintelui şi-l întrebă pe pacient:

— Cum vă simţiţi azi?

— În afară de o durere în gât, ceva mai bine ca de

obicei.

Într-adevăr, Roosevelt arăta mai bine decât în urmă cu câteva zile. Mai puţin obosit. Tenul lui palid era ceva mai îmbujorat deşi în ultima vreme arătase bolnăvicios, fără vigoare, de parcă i s-ar fi scurs tot sângele. Însă obrajii îi rămâneau scofâlciţi şi continua să piardă în greutate. Probabil de-abia dacă avea şaptezeci de kilograme.

— O să dau raportul obişnuit la Casa Albă, zise Bruenn.

— Spune-le că încă n-am murit.

Şi preşedintele îi arătă unul dintre zâmbetele lui caracteristice.

Dar toţi ştiau că FDR se stingea încet şi că nicio putere omenească nu putea împiedica asta. Bruenn, cardiolog în marină, afirmase ieri încetişor, ca să nu-l audă preşedintele, că inima, plămânii şi rinichii lui cedau. Tensiunea depăşea media normală. Un atac cerebral era aproape o certitudine. Însă iluzia era încă menţinută. Şi lui Roosevelt, şi ţării li se comunicaseră că diagnosticul era surmenajul. Nimic ce nu se putea rezolva cu puţină odihnă. Dar Tipton ştia că nu păcăleau pe nimeni, mai ales pe Roosevelt. Era alături de el de destulă vreme ca să observe semnele. De exemplu, în ultima vreme, când preşedintele se aventura să iasă, semnele cordiale cu mâna pe care le făcea celor ce-i transmiteau urări de bine erau neobişnuit de vlăguite. Uneori, nici nu existau. FDR nu neglijase niciodată publicul în trecut. Iar în călătoria asta, preşedintele evitase în mod suspect să meargă la piscina încălzită a centrului de

reabilitare din apropiere ca să înoate, lucru care-l încântase mereu.

Bruenn plecă şi Roosevelt se întinse după o ţigară, punând-o în suportul din fildeş pe care-l ţinea strâns între dinţi. Preşedintele găsi nişte chibrituri şi aprinse unul, însă mâna îi tremura incontrolabil. Atât de tare, încât nu putea duce flacăra la capătul ţigării. Tipton voia să-l ajute, dar ştia că nu era cazul. N-avea voie. Se uită la Roosevelt, care deschise un sertar de la birou şi sprijini cotul în interior, apoi îl închise puţin, ceea ce-i permise să ţină mâna nemişcată. În mod sigur, tremurul se agravase.

Încă un semn rău.

Roosevelt se bucură de câteva fumuri. Preşedintele purta cravata Harvard şi pelerina de marină, pregătit să stea nemişcat câteva ore ca să i se picteze portretul. Artistul era prieten cu Lucy Mercer Rutherfurd. Cei doi veniseră cu maşina din Carolina de Sud şi Roosevelt părea să se bucure că Lucy era acolo. Se cunoşteau de multă vreme, iar relaţia lor era motivul pentru care preşedintele şi Eleanor duceau vieţi separate. Roosevelt promisese în 1919 că avea să pună punct aventurii, însă nu se ţinuse de cuvânt. Şi era clar pentru toată lumea, inclusiv pentru Tipton, că Lucy îi oferea o fericire fără de care nu putea să trăiască.

— Mark, cum e vremea? întrebă FDR.

— O nouă zi călduroasă de primăvară în Georgia.

— Exact ce ne trebuie, nu-i aşa? Vino mai aproape,

vreau să-ţi arăt ceva.

Micuţa Casă Albă era o cabană simplă, din şindrilă albă şi pin solid de Georgia. Întreaga casă acoperită nu era mai lungă decât vagonul Pullman care-l adusese pe preşedinte în sud. Erau trei dormitoare, două băi mici, o bucătărie şi un foaier la intrare, toate ducând spre salonul central care dădea spre terasă. Predomina decorul rustic cu covoare ţesute şi mobilă din lemn noduros de pin. Două căsuţe separate erau amenajate pentru oaspeţi şi servitori. Exista o singură alee nepavată pe care se intra şi se ieşea. Roosevelt însuşi alesese locul în vârful dealului şi insistase asupra construcţiei spartane, schiţând el însuşi modelul.

Pe birou, în faţa preşedintelui, Tipton remarcă din nou bancnota de un dolar cu liniile roşii, aceeaşi din urmă cu cinci ani, precum şi bucata de hârtie mototolită pe care o văzuse prima dată tot în 1940. Roosevelt făcuse nişte însemnări pe un carnet. Observă că scrisul de pe pagină era schimbat, rândurile de sus fiind ferme şi citeţe, cele de mai jos strâmbe şi colţuroase, de-abia lizibile.

Alte efecte ale tremuratului.

— Înainte să vină doamnele pentru portret, spuse Roosevelt, haide să avem noi o discuţie.

Lucrau din când în când la acest mister încă din 1940, când Roosevelt îi ceruse prima dată ajutorul. Tipton făcuse ce putuse, intrigat de provocarea lui Andrew Mellon, dar istoria nu era punctul lui forte şi ghicitoarea era încă nerezolvată. Mai ales pentru că preşedintele nu-l lăsa să

solicite ajutorul nimănui din afară.

— Trage sicriul ăla mai aproape, zise Roosevelt.

Toată lumea observase fatalismul lui din ultima vreme. Vorbea des despre moarte, mai mult în glumă, însă tot nu-i era caracteristic. Când sosiseră la Warm Springs în urmă cu două săptămâni, venise cu ei şi o ladă mare cu cărţi, iar Roosevelt spunea mereu că era un sicriu.

— Am mai citit din cărţile astea, zise preşedintele. Ştim că literele de pe bancnotă formează cuvântul mason. Am încercat orice combinaţie, însă e singurul cuvânt pe care-l pot forma literele acelea. Aşadar, mason rămâne. Dă-mi, te rog, cartea aceea de sus.

Tipton luă din ladă un volum.

Viaţa unui patriot american – George Mason.

— El trebuie să fie, adăugă Roosevelt. Mellon a precizat că hârtia asta mototolită e un indiciu din istorie, de la un om care ştia că într-o bună zi va veni un om ca mine. Un aristocrat tiranic. În mod sigur, a spus-o ca o insultă şi Dumnezeu ştie că aşa am şi luat-o. Dar a insistat că era doar începutul. Deschide-o acolo, la pagina pe care am însemnat-o. Uită-te unde am subliniat.

Tipton o deschise.

Mason a fost unul dintre cei trei delegaţi la Convenţia Constituţională care au refuzat să semneze documentul finalizat. A spus că proiectul, adoptat fiind, oferea o „putere periculoasă” care avea să ducă la „monarhie sau aristocraţie tiranică”. Mason a declarat că „ar prefera să-şi

taie mâna dreaptă decât să-l adauge în Constituţie în forma actuală”.

— Şi n-a semnat-o, continuă Roosevelt. Mason a zis că individul nu era protejat de Constituţie şi era îngrijorat că guvernul întrecea măsura. Desigur, mai târziu a venit Bill of Rights[19] şi a rezolvat toate astea. Dar la fel ca Mason în cazul Părinţilor fondatori, nici Mellon nu era de acord cu abuzul de putere. Ba chiar a folosit aceste cuvinte. Aristocrat tiranic. Mi-a spus că istoria şi Mason erau la începutul călătoriei. Sunt o grămadă de ghicitori, însă, Mark, cred că e vorba de George Mason. La el se referea Mellon, adăugă Roosevelt şi ridică hârtia boţită. Mă bucur că Missy a păstrat asta.

Timp de douăzeci şi unu de ani, Missy LeHand lucrase ca secretară particulară a lui Roosevelt, ocupându-se de tot. Unii şopteau că era chiar mai mult decât o angajată, una dintre numeroasele „cunoştinţe private” ale preşedintelui, după cum le descriau cei din serviciile secrete. Din păcate însă, Missy murise în iulie trecut.

— Ascultă la mine, Mark. Ne concentrăm pe George Mason. El e începutul. Sicriul ăsta e plin cu cărţi şi notiţe pe care mi le-am luat. Vreau să lucrezi la asta şi să păstrezi pentru mine materialele astea, inclusiv bancnota şi foaia de hârtie. Le-am ţinut suficient.

— Domnule, aş putea să vă întreb de ce e atât de

19 Numele dat colectiv primelor zece amendamente la Constituţia SUA (n.tr.).

important?

— Înainte nu era. Serios, nu era deloc. Dar războiul e pe sfârşite, în curând, se va termina. Criza a trecut. În sfârşit, suntem din nou într-o situaţie stabilă. Aşa că am ajuns să mă gândesc la viitor şi ce putem face cu el. Mellon era atât de sigur că hârtia asta avea să-mi aducă sfârşitul. Chiar aşa a zis. Sfârşitul meu. Voia să pierd vremea, să alerg după asta, însă n-am făcut-o. Acum, când lucrurile se liniştesc, sunt curios. Ce-a lăsat nemernicul ăla în urmă ca să găsim noi? Ce e atât de important? A zis că sunt două secrete. Vreau să ştiu care sunt. Aşa că păstrează asta.

— Aşa voi face, domnule.

Auziră zgomote în camera de zi.

— Se pare că au venit doamnele pentru portret. Mi s-a spus că e un picnic mai târziu şi se pregăteşte un ceaun mare de tocană Brunswick.

— Trebuia să fie o surpriză.

— Ştiu. Aşa că n-o să spunem nimic, chicoti Roosevelt.

Preşedintele îşi termină ţigara, apoi îşi aranjă pelerina pe umeri.

— Împinge tu căruciorul. Nu pot să las doamnele să aştepte.

— Două ore mai târziu, i-a plesnit un vas de sânge la creier şi, în scurt timp, Franklin Delano Roosevelt a murit, zise Tipton.

— Ce a lăsat Mellon pentru el ca să găsească? întrebă Danny cu emoţie în glas. Acele două secrete?

Şi Stephanie era nerăbdătoare să afle.

— N-am idee. Tata n-a aflat niciodată. Iar lada aceea cu cărţi e la mine acasă de multă vreme.

— Nu v-a întrebat nimeni despre ea? îl iscodi Danny.

Tipton clătină din cap că nu.

— Absolut nimeni, aşa că tata a presupus că nimeni în afară de el nu ştia. Cu hârtia mototolită însă a fost altă poveste. Henry Morgenthau a venit la tata la câteva zile după ce l-au îngropat pe FDR. Aparent, ştia tot despre ce a făcut Mellon. Se pare că preşedintele i-a povestit şi lui.

Ea avea cunoştinţe de istorie. Morgenthau fusese secretarul Trezoreriei în aproape toţi cei doisprezece ani de mandat ai lui Roosevelt. Probabil era cel mai apropiat prieten şi consilier al preşedintelui.

— Morgenthau l-a întrebat de hârtia aceea. Voia să ştie unde era. Aşa că tata i-a dat-o. Nu l-a întrebat de cărţile din ladă sau de bancnotă.

— Putem să vedem dolarul? întrebă Danny.

— M-am gândit că o să vreţi, aşa că l-am scos.

Tipton deschise cartea de deasupra teancului de pe masă şi-i întinse lui Danny o bancnotă veche şi ştearsă.

Ea văzu linii trase cu cerneală, formând o stea în şase colţuri care uneau cele cinci litere din cuvântul *mason*.

Semăna cu cel făcut de Danny.

— Conform spuselor tatii, adăugă Tipton, însuşi Mellon a desenat liniile şi i-a dat bancnota lui FDR. Se vede că e emisă chiar în 1935. Acum nu mai avem bancnote ca asta.

Ea remarcase deja cea mai mare diferenţă. Deasupra lui UNU nu scria IN GOD WE TRUST[20]. Asta nu apăruse decât în anii ’50.

— A aflat vreodată tatăl dumneavoastră ceva despre bancnota asta? întrebă Danny. Vreun detaliu?

Tipton clătină din cap.

— A avut vreo idee legată de foaia mototolită?

— Mi-a zis că ce era scris acolo n-avea sens. Doar nişte şiruri de numere aleatorii.

Stephanie îşi dădu seama imediat.

— Un cod.

Tipton încuviinţă.

— Asta credea şi Roosevelt.

— De ce n-a pus un criptograf să-l descifreze? întrebă Danny.

— Roosevelt n-a vrut să implice pe nimeni altcineva, să ştie doar el şi tatăl meu. Cel puţin, asta i-a spus preşedintele. Abia mai târziu şi-a dat tata seama că şi Morgenthau cunoştea câte ceva.

— Numerele puteau să fie un cifru substitutiv, sugeră

20 Ne încredem în Dumnezeu, mottoul oficial al Statelor Unite (n.tr.).

ea. Erau la modă în perioada dintre cele Două Războaie Mondiale. Numerele reprezintă litere care formează cuvinte. Oricum, am avea nevoie de cheia prin care s-a creat codul. Documentul de bază. Fără el, nu prea avem şanse să descifrăm codul. De asta sunt atât de eficiente.

— Unde e sicriul? întrebă preşedintele.

Tipton arătă cu degetul.

— În debaraua din hol.

— Aveţi măcar idee cu ce anume ne confruntăm? întrebă Danny.

Tipton clătină din cap.

— După ce a murit Roosevelt şi Morgenthau a luat hârtia aceea, tata nu s-a mai ocupat de asta. Părea că nu mai avea importanţă. N-a mai adus nimeni vorba de subiect, aşa că tata a dat lada deoparte. O păstrez de când a murit. Nimeni, până ieri, nu m-a întrebat de ea. – Nu e nevoie să spun că...

Tipton îşi înălţă o mână la avertismentul preşedintelui.

— Păstrez de multă vreme secretul ăsta, pot s-o fac în continuare.

Stephanie mai avea şi alte întrebări, însă un ciocănit uşor în uşa de la intrare tulbură liniştea. Unul dintre agenţii de afară?

Tipton se ridică şi răspunse la uşă.

Primul care intră în casă fu Edwin Davis, şeful de personal de la Casa Albă. Era un bărbat îngrijit, aproape de

o vârstă cu ea, îmbrăcat în costumul obişnuit închis la culoare, cu faţa vigilentă şi proaspăt bărbierită. Nimic din aspectul lui nu lăsa să se înţeleagă că era miezul nopţii. O salută cu un zâmbet şi un semn cu ochiul. Trecuseră prin multe împreună şi erau prieteni apropiaţi.

Apoi Davis se întoarse cu faţa la şeful lui şi spuse:

— E aici.

Ea se uită la preşedinte.

— Când am aranjat întâlnirea asta, l-am întrebat pe domnul Tipton dacă i-am putea împrumuta biroul pentru altă discuţie pe care trebuie s-o am în particular. A acceptat, cu amabilitate.

— Mă duc la culcare, domnule preşedinte, zise Tipton. Vă rog să stingeţi luminile şi să încuiaţi uşa când plecaţi.

— Aşa voi face. Vă mulţumesc încă o dată.

— Asta ar fi aşteptat tata de la mine.

Bărbatul în vârstă se îndreptă spre scară şi urcă treptele.

Următorul bărbat care intră pe uşă era trecut de cincizeci de ani şi avea trăsături asiatice. Părul des şi negru era lung şi tuns elegant. Purta un costum făcut la comandă – Armâni, dacă ea nu se înşela cu sacoul încheiat în faţă şi pantofii din piele lustruiţi atât de bine, încât luceau, îi cunoştea figura.

Ambasador în Statele Unite.

Din Republica Populară Chineză.

CAPITOLUL 25

VENEŢIA

Isabella stătea chiar în interiorul terminalului, lângă ghişeul vămii. Pasagerii încă ieşeau din clădire, trăgând bagajele în urma lor. Era udă leoarcă, jenată şi mânioasă. Din fericire, telefonul ei mobil era rezistent la apă, modelul standard folosit de Trezorerie. Nu-l văzuse pe bărbatul care o împinsese în lagună, doar ceea ce purta. Nu voia să sune peste ocean, dar n-avea de ales. Secretarul Trezoreriei îi aştepta raportul şi-i spusese clar că era obligatoriu ca misiunea ei să aibă succes.

— Au dispărut documentele? întrebă el când termină ea de vorbit. Asta vrei să spui?

— Bănuiesc că am fost descoperiţi şi cel care m-a împins de pe chei lucra împreună cu femeia.

— Nu ştim nici măcar cine e?

— Ea a apărut în ecuaţie abia în ultimele ore. Însă, dacă ar fi să ghicesc, aş zice că lucrează cu Anan Wayne Howell.

Isabella citise stenogramele convorbirilor interceptate şi e-mailurile schimbate de Larks, Howell şi Kim. Deşi Kim folosise un alias când comunicase cu ambii americani, analiza vocii făcută la NSA îi confirmase identitatea. Iniţial, planul Trezoreriei fusese să aleagă călătoria peste ocean ca un mod ideal de a împinge lucrurile la limită, deoarece pe

teritoriul SUA ar fi existat probleme legate de protecţie constituţională. Operaţiunile străine de contrainformaţii aveau puţine reguli sau deloc. Doar rezultate.

— Nu e bine, Isabella. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea ura să dea greş.

— A existat un motiv pentru care l-au ucis pe Larks. Trebuie să fi fost Kim. Malone a dat peste asta din greşeală, iar Kim a încercat să-l scoată din joc implicându-l în moartea lui Paul. Partea bună e că nu cred că documentele sunt la Kim. Aşa că, probabil, e în impas.

— Isabella, noi căutăm documentele. E singurul lucru care ne interesează. Îmi pare rău că a murit Larks, dar el a ales să intre în afaceri cu diavolul. A primit ceea ce primesc toţi oamenii când fac aşa ceva. Trebuie să recuperăm documentele.

Era singura agentă în misiunea asta. Totul depindea de ea.

— Le-am dat de urmă şi înainte, o voi face din nou.

Câteva clipe, nu-i răsună în ureche decât liniştea.

— OK, rămâi pe fir. Însă e pe cale să fie implicată încă o agenţie.

Şi ea ştia care anume.

— Magellan Billet.

— Exact. Tu eşti tot ce are Trezoreria acolo, Isabella. Trebuie să ţii situaţia sub control. Fă ce trebuie să faci.

Convorbirea se întrerupse.

La naiba, stricase totul. Dar în vreme ce înainte era

vorba doar de Larks şi de Kim, alte personaje intraseră în joc. Prea multe ca ea să fie sigură cine era fiecare şi cum stătea treaba. Zbura fără hartă şi acesta nu era niciodată un lucru bun. Perfecţiunea. Asta voia şeful ei şi asta avea să-i ofere.

Tatăl şi bunicul ei lucraseră amândoi pentru FBI, bunicul fiind unul dintre oamenii de încredere ai lui Hoover. Aplicarea legii îi curgea prin vene. Nu ştia ce altceva ar fi preferat să facă în viaţă. Era singurul motiv pentru care era nemăritată. Bărbaţii n-o interesaseră niciodată şi se întrebă dacă nu cumva asta era mai important. Însă nici femeile n-o fascinau. Munca, iată afrodiziacul ei. Dosarul său la Trezorerie era fără pată, iar numărul arestărilor şi condamnărilor, considerabil. Investigase fraude bancare uriaşe, spălări de bani, corupţie la nivel guvernamental şi nenumăraţi evazionişti fiscali. Mulţi dintre agenţii Trezoreriei erau revizori contabili şi se ocupau mai mult de contabilitate. Ea era instruită doar în aplicarea legii. În stil vechi. Minte şi muncă de teren, lucrând împreună. Aşa o învăţase tatăl ei.

Avea treizeci şi şase de ani, dar părea mai în vârstă, ceea ce-i plăcea, de fapt. Muncea mult şi bine şi avusese noroc. Oamenii o invidiau, asta ştia sigur. Încă din prima zi, simţise presiunea de a reuşi, iar rezultatele vorbeau de la sine. Unii dintre cei mai mari evazionişti fiscali din istoria SUA se prăbuşiseră datorită ei. În urmă cu câţiva ani, adunase cele mai multe probe incriminatoare în dezastrul

uriaş de la Banca Elveţiei, ducând la schimbări semnificative în politica de confidenţialitate a băncii. Fără nicio îndoială. Operaţiunea decursese perfect. Ura oamenii care înşelau administraţia. Pentru ea, evaziunea fiscală constituia o formă de trădare. Guvernul exista pentru a proteja oamenii, iar oamenii îi datorau loialitate. Să încalci încrederea asta şi să furi de la ei era acelaşi lucru cu a declara război. „*Ce* este corect e corect”, zicea bunicul ei. Aşa era. Când se pensionase, J. Edgar Hoover în persoană venise să-i strângă mâna. Păstra o fotografie cu acel moment în biroul ei din DC. Într-o bună zi, când cariera ei avea să se termine, poate că un preşedinte o va felicita în acelaşi fel.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, îi şopti bunicului ei, care murise înainte să se nască ea.

Îşi adună gândurile şi încercă să nu se neliniştească.

În partea cealaltă a clădirii, observă un bărbat mai tânăr îmbrăcat în blugi cu talie joasă, o cămaşă neagră fără guler şi o jachetă deschisă la culoare. Se mişca lejer, cu agilitatea zveltă a unui atlet şi se apropie de unul dintre ofiţerii vamali italieni fluturând o legitimaţie. Avea aproape treizeci de ani, părul blond, tuns scurt, dar cu vârfuri răzleţe, faţa proaspăt bărbierită şi îmblânzită de un zâmbet larg care-i dezvelea dinţii. Afişa un aer milităresc şi încerca să intre în terminal, însă paznicul îl împiedică. În cele din urmă, reuşi să ajungă înăuntru. Cu siguranţă, era american şi, din felul în care păşea ţanţoş în cizme, venea din sud. Poate era

chiar şi un pic bădăran. Cunoştea genul, o varietate ciudată a bărbatului american.

Nou-venitul se îndreptă direct către ea.

— Domnişoară Schaefer, strigă el. Sunt Luke Daniels.

— Asta ar trebui să însemne ceva?

— Observ că rapoartele au fost corecte, chicoti el. Eşti ţâfnoasă.

Auzise ce se spunea despre ea. Douăzeci şi doi de parteneri în unsprezece ani. Niciunul nu rămânea mult, dar nici nu se implica vreunul la fel de mult ca ea.

— Ce fel de legitimaţie arătai acolo?

— O legitimaţie care-ţi poate salva fundul.

Interesant răspuns. OK. Asta o făcu atentă.

— Te-am văzut când ai făcut baie în lagună mai devreme, zise el. Te-a împins Anan Wayne Howell.

Negreşit, în acel moment el se bucura de toată atenţia ei.

— Ştiu unde e Anan Wayne Howell.

— El e ultima mea grijă.

— De fapt, e singura pistă pe care o ai. Toţi ceilalţi au plecat.

Avea intuiţie, trebuia să recunoască. Însă era posibil şi să fie un bluff.

— Pot să te îndrum în direcţia bună, continuă el. Dar o să te coste.

Adăugă un zâmbet la şarmul sudist, ceea ce o enervă. Însă îşi ţinu părerea pentru ea şi întrebă:

— Cine are plăcerea de a te avea ca angajat?

— Acesta e cumva farmec? Nu mă aşteptam. Mi s-a spus că nu eşti cea mai amabilă tipă.

— Poate sunt doar pretenţioasă.

— Sau poate există alt cuvânt mai potrivit, dar nu vreau să începem cu stângul. Nici eu nu cumpăr piersicile din vârful grămezii. Prea mulţi au pus mâna pe ele. Cele de mai jos sunt mereu mult mai bune.

Ei îi plăcea că nu încerca s-o facă pe grozavul. Avea, evident, un avantaj şi părea să ştie că ea se afla într-o încurcătură, însă nu era arogant şi tupeist. De fapt, părea chiar interesat să ajungă la o înţelegere. Ceea ce o făcea să se întrebe cât de multe ştia. Sau făcea parte din misiunea lui să afle tot ce putea de la ea?

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Pentru cine lucrezi?

— Magellan Billet.

Nu era de mirare. Se mişcau repede.

— Eşti cu Malone?

— Mă tem că trebuie să mi-l asum.

— Nu s-a dus acasă, aşa e?

El clătină din cap că nu.

— Câinele acela, pur şi simplu, n-ascultă ordinele.

— Ce preţ trebuie să plătesc ca să aflu unde este Howell?

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. Adevărul, fără porcării. Altfel, poţi să te descurci singură. Dar îţi spun de pe acum, n-o să găseşti nimic fără mine. Au şters-o toţi.

Credea că-i putea oferi destul acelui cowboy ca să-l mulţumească fără să pună nimic în pericol. Aşa că-l întrebă:

— Îţi spune ceva numele Haym Salomon?

El clătină din cap.

Ea îi povesti atunci totul despre o datorie care în prezent ajunsese la sute de miliarde de dolari.

— Asta e în geanta neagră? întrebă el după ce ea termină de vorbit. Dovada unui contract de împrumut?

Ea încuviinţă.

— Un împrumut mare.

Apoi aşteptă.

Era rândul lui să-i povestească ceva.

CAPITOLUL 26

VIRGINIA

Stephanie încerca să-şi amintească tot ce ştia despre ambasadorul chinez. Avea origini sărace, însă ajunsese să-şi dea doctoratul în Economie. Tatăl lui fusese un funcţionar guvernamental mărunt şi insistase ca fiul său să devină un om important. Ambiţia, alături de capitalism, invadase treptat cultura chineză. Citise rapoarte în care diplomatul era descris ca o persoană cu limba ascuţită şi cu mintea ageră. Dar se spunea şi că nu contesta niciodată autoritatea comunistă centrală sub niciun aspect. Ceea ce, mai mult decât orice, explica de ce era acolo. Faptul că i se oferise postul râvnit de ambasador în Statele Unite, la mare distanţă de ochii şi urechile celor din Beijing, însemna că i se acorda o încredere nemăsurată.

Relaţiile cu China se îmbunătăţiseră mult de când Ni Yong devenise noul conducător. Ea, Malone şi Danny Daniels jucaseră un rol important în această ascensiune. Însă ţara rămânea o tapiserie uimitoare care înfăţişa obiceiuri străvechi şi secrete întunecate. Din câte îşi amintea, era prima dată când Danny stătea faţă în faţă cu acel ambasador. Dacă o mai făcuse, nu circulase niciun raport informativ cum că ar fi existat vreo întâlnire între ei, ceea ce constituia procedura standard când era vorba de

un loc precum China. Faptul că ambasadorul fusese mai întâi de acord cu întâlnirea şi apoi cu deplasarea din DC în toiul nopţii acasă la un străin demonstra, în mod clar, cât de importantă era întrevederea.

Se făcură prezentările, apoi Danny spuse:

— Apreciez că aţi venit în seara asta. După telefonul pe care l-aţi dat ieri, se pare că avem o problemă comună.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte, dar am cerut să discutăm între patru ochi.

— În mesajul dumneavoastră aţi menţionat că aveaţi informaţii despre Coreea de Nord şi Kim Yong Jin. Doamna de faţă este implicată total în problema asta, aşa că trebuie să audă ce aveţi de spus. Ea se va ocupa de toate pentru mine, dar, din păcate, suntem în criză de timp.

Ambasadorul reflectă asupra situaţiei, apoi păru de acord.

— În ultima lună, am observat că sunt multe discuţii în Coreea de Nord despre Kim Yong Jin. Sunt oameni acolo care aproape sunt panicaţi din cauza lui.

— Şi noi am surprins aceleaşi discuţii, zise preşedintele. Bănuiesc că motivul pentru care sunteţi aici este că au discutat şi despre ţara dumneavoastră.

Ambasadorul încuviinţă.

— Coreea de Nord a fost mereu o sursă de controverse pentru noi. Încercăm să ajutăm – la urma urmei, sunt vecinii noştri. Însă este un loc pe care raţiunea pare să-l evite.

— E un mod delicat de a o spune, chicoti Danny. Măcar ţările voastre sunt aliate. Ei ne urăsc pe noi. Atunci, de ce sunt oamenii dumneavoastră atât de îngrijoraţi?

— Relaţia noastră cu Phenianul n-a mai fost aceeaşi de când am recunoscut sancţiunile impuse vecinului nostru.

ONU impusese de multă vreme penalităţi economice Coreei de Nord pentru testarea armelor nucleare. Fără îndoială că ţara construia o bombă şi nimeni nu credea că era o idee bună. În urmă cu câteva luni, China se alăturase, în sfârşit, sancţiunilor economice, demonstrând încă o dată o schimbare în direcţiile politice.

— Sunt conştient, adăugă ambasadorul, de marele respect pe care-l are premierul meu pentru dumneavoastră. Mă aflu aici la ordinul său direct. Faptul că ne-am alăturat sancţiunilor a fost un lucru la care Coreea de Nord, sigur, nu se aştepta. Iubitul lor Conducător a declarat public că nu e mulţumit de noi. Dar, desigur, nu poate împinge lucrurile la nesfârşit, deoarece, fără noi, n-are nimic. Noi suntem singura rută comercială rămasă.

Ea citise analiza confidenţială făcută de CIA. Chinezii îşi dăduseră acordul în privinţa sancţiunilor internaţionale pentru a împăca restul lumii, însă continuaseră în taină să aprovizioneze Coreea de Nord cu mâncare, medicamente şi bunuri industriale.

— Am împrumutat şi bani Coreei de Nord, continuă ambasadorul. Conducătorul Iubit se crede un mare constructor. A construit parcuri, blocuri de apartamente,

chiar şi o staţiune de schi. De curând, i-am oferit trei sute de milioane de dolari pentru un pod nou peste râul Yalu. Li s-au dat bani şi pentru autostrăzi şi căi ferate. Noi credem că este în interesul tuturor să menţinem ţara la un nivel de stabilitate.

— Ca să nu mai vorbim de concesiunile pentru mineritul magnezitului, zincului şi fierului.

Era impresionată de profunzimea cunoştinţelor preşedintelui. Puteai să spui ce voiai despre el, dar nu că era vreun prost.

— Comerţul conduce lumea, zise ambasadorul. Trebuie să primim ceva pentru toată generozitatea noastră.

Preşedintele zâmbi.

— Din nou întreb, de ce atâta îngrijorare? Se pare că Iubitul Conducător e al vostru cu căţel, cu purcel. Care e problema?

— Kim Yong Jin nu ne este deloc loial.

Bun argument.

— Domnule ambasador, interveni ea, Kim nu prea se află în postura de a face cuiva prea mult rău. Toate informările arată că bea prea mult, este pasionat de jocuri de noroc şi e mai interesat de femei decât de politică. E plecat din Coreea de Nord de când a murit tatăl lui, în urmă cu doisprezece ani. Nu e un jucător activ. Ce ar putea el să facă, de fapt?

— Credem că are de gând să-l detroneze pe fratele lui vitreg, să demonstreze tatălui său mort şi lui însuşi că nu

este – aşa cum a fost etichetat – incapabil.

— Oricum, ar trebui să aibă mijloacele prin care s-o facă, spuse ea. Pe care nu prea le are.

— Nu suntem siguri. Şi de aceea am venit aici în seara asta. Trebuie să pun o întrebare, una la care noi n-am putut răspunde. Premierul speră că ne veţi da un răspuns sincer şi deschis.

Ea şi Danny aşteptară.

— Ce anume din trecutul vostru îl interesează atât de mult pe Kim Yong Jin? Din interceptările noastre, ştim că păstrează legătura cu un fost angajat de la Departamentul de Trezorerie, Paul Larks, şi cu un om care a fugit de tribunalele voastre, un bărbat pe nume Anan Wayne Howell. Discută despre o mare fraudă şi o nedreptate din trecutul vostru naţional. Despre ce e vorba?

Şi lui Stephanie i-ar fi plăcut să ştie răspunsul la această întrebare.

— Nu pot să răspund, domnule ambasador, zise Danny, decât că s-ar putea să fie ceva care să ne dea tuturor bătaie de cap. Nici eu n-am ştiut tot până în urmă cu câteva zile. Aşadar, îmi este imposibil să ofer detalii concrete, cel puţin în acest moment.

— Nu-mi puteţi oferi nimic?

— Nu în clipa asta.

Însă ea se întreba cât de multe ştia Danny, de fapt.

— Din câte se pare, Kim se pregăteşte de o revenire, adăugă ambasadorul. Vrea ca fratele lui vitreg să dispară şi

să-şi recâştige dreptul din naştere. Pentru asta, plănuieşte să le facă rău şi Chinei, şi Statelor Unite. Are ţinte la nivel înalt, trebuie să recunosc. Dacă va avea succes, va reuşi ceea ce n-a izbutit niciun Kim – să obţină o victorie clară împotriva ţărilor noastre.

Ea sesiză teama din vocea ambasadorului în timp ce continua să scotocească după informaţii.

— Iată ce vă pot spune, zise preşedintele. În urmă cu câteva ore, Kim a încercat să fure douăzeci de milioane de dolari. Erau bani câştigaţi printr-o fraudă cu asigurări, trimişi în fiecare an către Conducătorul Iubit de ziua lui. Noi am fost acolo, urmărind tot, însă banii au fost distruşi într-un accident de elicopter. Totul s-a întâmplat la Veneţia. Kim e acolo chiar acum cu Howell, fugarul de care aţi pomenit.

— Şi cu fostul angajat al Trezoreriei, Larks, care e mort, preciză ambasadorul, trimiţând un semnal clar că nici cealaltă parte nu era complet în întuneric.

Însăşi Stephanie aflase informaţia în urmă cu doar câteva ore, mulţumită telefonului dat de Luke Daniels.

— Avem oameni la faţa locului, continuă ambasadorul. Din câte se pare, trupul lui Larks a fost găsit în cabină. Nu s-a stabilit imediat cauza morţii.

— Ce oameni aveţi acolo? întrebă preşedintele.

Şi ea voia să ştie, pentru că se puteau dovedi o problemă. Danny făcea cel mai bun joc, improviza, adaptându-se pe parcurs. Era pe jumătate Lyndon Johnson – cu vocea joasă şi tacticile dure –, pe jumătate Bill Clinton

– cu farmecul sudist şi aspectul dezarmant. Congresmenii se lamentaseră ani buni că nu puteau să-l refuze. El respecta o formulă clasică: „Răsplăteşte-ţi prietenii şi pedepseşte-ţi duşmanii”.

Şi asta făcea, cu vârf şi îndesat.

Întrebarea serii însă era în ce categorie se încadra China.

— Îl veţi elimina pe Kim, nu-i aşa? întrebă Danny.

— Nu noi. Dar Phenianul, are alt plan. Aşteaptă ca el să găsească întâi acel lucru. Pe urmă, vor să şi-l însuşească.

— Şi să-l folosească pentru a ne forţa mâna.

Ambasadorul încuviinţă.

— Acum înţelegeţi dimensiunea problemei noastre *comune*. Indiferent cine câştigă lupta asta între fraţii coreeni, noi doi rămânem în pericol.

— Fratele vitreg nebun, exilat şi căzut în dizgraţie nu e atât de prost pe cât credeau toţi, spuse Danny. Acum ştim măcar atât. Avem o vorbă în Tennessee, de unde vin eu: „Chiar şi aruncătorul orb de biscuiţi mai nimereşte ţinta câteodată”.

— Şi noi avem un proverb asemănător: „Cu timp şi răbdare, frunza de agud devine rochie de mătase”.

Preţ de câteva clipe, între ei se aşternu tăcerea. Totul la ambasadorul chinez vădea reţinere şi îngrijorare.

— Avem chiar acum cei mai buni oameni la Veneţia care se ocupă de asta, adăugă ea în cele din urmă.

— La fel şi nord-coreenii, replică ambasadorul şi se uită

la Danny. Trebuie să ştiţi, domnule preşedinte, că ţara mea n-are nicio nemulţumire în privinţa Statelor Unite. Noi nici n-am început, nici nu ne-am dorit această luptă. E un lucru bun pentru noi toţi să menţinem stabilitatea între ţările noastre. Dar Kim Yong Jin e altă problemă. El este o necunoscută. Aşadar, să sperăm că vom reuşi totuşi să-l oprim.

Ambasadorul se ridică şi le ură noapte bună. Danny nu încercă să-l oprească. Se pare că se spuseseră destule lucruri. Uşa din faţă se închise şi salonul se întoarse la liniştea dinainte, cu luminile difuze. Edwin Davis aşteptase afară, având sarcina de a-l duce pe ambasador înapoi la Washington.

Doar după ce auziră maşina îndepărtându-se, ea spuse:

— Îţi dai seama că minte.

— Sigur că da. Şi China îl vrea pe Kim. Cu siguranţă, au oameni acolo, gata de o manevră. Însă nu vor face nimic până când nu obţin ceea ce caută Kim. Beijing nu poate şi nu va lăsa ocazia să-i scape, oricât de multă bunăvoinţă se presupune că există între noi.

— Ceea ce sugerează întrebarea: de ce să ne pună în alertă?

— E simplu. Mai întâi, nu vrea să tulbure bunăvoinţa care chiar există între noi. Apoi trebuie să ştie dacă merită efortul.

— E real?

— Din păcate, e cât se poate de real, dar n-o să comit

aceeaşi greşeală pe care a făcut-o Joe Levy. Cotton şi Luke trebuie să ştie cu ce se confruntă.

— Noi cu ce ne confruntăm?

Ea văzu că el înţelegea întrebarea. Nu se referea la spionaj şi potenţiali asasini. Întrebarea ei avea un sens mai specific.

Mai american.

— O să-ţi răspund, o asigură el. Însă, mai întâi, sună în Italia.

CAPITOLUL 27

MAREA ADRIATICĂ

Malone stătea la o masă lângă una dintre ferestrele exterioare, sala mare de mese fiind aglomerată şi aerul încărcat de mirosul de ouă prăjite şi cafea amară. Feribotul era mai mult o navă de linie cu peste trei sute de cabine, saloane, baruri, foaiere, chiar şi un teatru. Avea loc pentru mai bine de o sută de camioane şi maşini ce ocupau punţile inferioare. Afară, se vedeau valurile albastre ale Adriaticii în timp ce se îndreptau spre est către Croaţia, navigând lin şi drept. Rămăsese pe lângă Howell toată ziua, îmbarcându-se după el şi păstrând distanţa. Erau câteva sute de persoane la bord pe numeroasele punţi, destule locuri în care puteai să dispari, dar Howell venise direct acolo şi-şi umpluse farfuria de la bufetul aranjat pentru micul dejun.

De fapt, nu era o idee rea. Aşa că-i imită gestul, servind un covrig, o banană şi un pahar cu suc de portocale. Nu mâncase de ieri după-amiază. Însă nu era nimic neobişnuit. Pe vremea când era agent cu normă întreagă, treceau zile întregi fără să pună ceva în gură. Anxietatea şi stresul muncii pe teren păreau să-i amorţească stomacul. La fel fusese la JAG[21], când prezenta cazuri în instanţă. Din

21 Iniţialele unui grup de procurori şi avocaţi militari (Judge Advocate General Corps) a cărui misiune este să investigheze infracţiunile comise în marină şi aviaţia americană. (n.red.).

fericire, după ce trecea starea de tensiune, apetitul îi revenea întotdeauna. Deocamdată însă, lucrurile se precipitau. Îl găsise pe Howell, aşa că femeia cu geanta nu putea fi prea departe. În Veneţia, ea o luase într-o parte, Howell în cealaltă, în mod sigur, ca să distragă atenţia în caz că erau urmăriţi. Fireşte, se îndoia că Howell conştientizase că două facţiuni separate – Departamentul de Justiţie şi Trezoreria – erau interesate de el. Dar păcăleala funcţionase parţial, pentru că erau acolo fără nicio altă persoană de la Trezorerie la vedere.

Ca la comandă, femeia cu geanta neagră Tumi intră din capătul opus, se apropie şi se aşeză lângă Howell.

Se sărutară.

Malone se relaxă în gălăgia provocată de veselă, tacâmuri şi conversaţie, mâncă micul dejun şi se prefăcu neinteresat de cele din jur, având aceleaşi gesturi ca ale celor câteva sute de persoane de la mese. Zgomotul, precum şi zumzetul motorului neobosit deveniră hipnotice şi se strădui să reziste dorinţei de a închide ochii.

Telefonul începu să bâzâie.

Pe ecran apăru cuvântul NECUNOSCUT.

Decise să răspundă, alt lucru care-l făcea să pară la fel ca multitudinea de oameni captivaţi de telefoanele mobile.

Era Stephanie.

— N-a apărut numărul tău, spuse el.

— Sunt în alt loc, sun de pe fix.

— Îi am pe Howell şi documentele sub ochi, şopti el.

— Spune-mi, zise ea.

El îi povesti pe scurt.

— La un moment dat o să te trezeşti cu musafiri, spuse ea.

Malone ascultă în timp ce ea îi explica despre Kim Yong Jin, un exilat căzut în dizgraţie care fusese cândva pe linia de succesiune în Coreea de Nord, şi despre legătura lui cu Howell şi Larks. Pe urmă, Stephanie îi istorisi despre conversaţia cu ambasadorul chinez.

— Bănuim că nord-coreenii şi chinezii urmăresc să pună mâna pe Howell şi pe documente. Ce-ar fi să le obţii tu pe ambele înainte să se întâmple ceva rău?

— Începe să devină ceva mult mai complicat decât o misiune de babysitting cu jumătate de normă.

— Nu te îngrijora, se auzi o voce masculină. O să mă asigur că-ţi creşte salariul.

Danny Daniels.

— Voi doi sunteţi mereu împreună? întrebă el. Cu siguranţă, aşa pare de câte ori vorbim la telefon.

Daniels râse.

— Avem nevoie să ne aduci documentele. De fapt, sunt mai importante decât Howell. Aşa că, dacă trebuie să alegi...

— Să sperăm că nu e cazul.

— Nu mă pot gândi la altă persoană pe care aş prefera s-o am acolo, zise preşedintele.

— Nepotul tău s-ar putea să aibă ceva de comentat.

— Experienţa întrece tinereţea. Asta-i tot.

— Au fost chinezii în spatele furtului de bani? şopti el...

— Nu, a fost Kim, răspunse Daniels. Nu voia ca fratele lui să ia banii anul ăsta. Oricum, nu sunt o pierdere pentru noi.

Bănuiala lui Malone era corectă. Toate aveau cumva o legătură între ele.

— Vreţi să folosesc o abordare directă sau ceva mai delicat ca să recuperez documentele?

— E alegerea ta, spuse Stephanie. Dar ia-le şi adu-l pe Howell acasă dacă poţi. Ai putea să-i zici că cei din China sunt mult mai puţin preocupaţi de siguranţa lui fizică decât noi. Chinezii vor să-l aresteze. O să fie mult mai în siguranţă într-un penitenciar federal.

— Haide să îndulcim oferta, interveni Danny Daniels. Spune-i lui Howell că primeşte amnistie prezidenţială dacă vrea să coopereze.

— Cam mare premiul, opină Malone.

— Vitele merg la abator mult mai repede când au mâncare în jgheab.

— O să ţin minte.

Termină convorbirea şi se întoarse la micul dejun. Pe feribot avea semnal Wi-fi, aşa că se conectă şi folosi browserul de pe telefon ca să afle mai multe despre Kim Yong Jin, rămânând totodată cu ochii pe Howell şi pe femeie.

Numele îi era cunoscut, însă îşi amintea puţine detalii.

Citi că Yong Jin avea cincizeci şi opt de ani. Dintr-un articol mai vechi, află că, atunci când Kim fusese prins încercând să intre ilegal în Japonia, alesese o identitate stranie, a unui călugăr dominican pe nume Pang Xiong. Ursul Gras. Ceea ce părea să i se potrivească lui Kim: din pozele de pe internet era evident că avusese mereu probleme cu greutatea. Mai erau doi fraţi. Actualul Conducător Iubit, care era cel mai tânăr, şi un frate mijlociu, care nu era niciodată luat în serios pentru vreo funcţie, deoarece tatăl îl considerase prea feminin ca să preia conducerea. Kim era încă cetăţean nord-coreean, deşi locuia în Macao. Singurul lui comentariu public despre actuala conducere din Coreea de Nord fusese în urmă cu zece ani şi nu era deloc măgulitor. „Elita puternică de la vârf care a condus ţara va continua să deţină controlul. Mă îndoiesc că o persoană care n-a fost instruită decât câţiva ani ca lider poate să guverneze”.

Un articol mai recent descria Coreea de Nord ca fiind activă de multă vreme în producţia de rachete balistice şi focoase nucleare. Ţara era încă sub sancţiuni internaţionale, fiind presată din toate părţile să înceteze progresele nucleare, inclusiv de către aliatul său principal, China.

Pe urmă, găsi un articol fascinant în *New York Times* de vara trecută în care era vorba despre un spectacol transmis în direct în toată Coreea de Nord. Un Tigru costumat, Minnie Mouse, Mickey şi alte personaje Disney făcuseră

paradă prin faţa Conducătorului Iubit şi a unui număr mare de generali în uniformă care aplaudau. Însuşi Mickey Mouse dirijase femei în rochii negre mulate, care cântau la vioară. Scene din filmele Disney erau redate în spatele muzicienilor. Se cântau vocal şi instrumental cântece Disney. Era citat un purtător de cuvânt pentru Disney, care declarase că folosirea secvenţelor nu fusese autorizată de companie. Se spunea că orchestra de pe scenă ar fi fost organizată de Conducătorul Iubit însuşi, care se pare că avea „un plan grandios de a aduce o schimbare dramatică în domeniul literaturii şi artei”.

El zâmbi. Ce ironic!

Un frate fusese condamnat şi privat de putere din pricina interesului său pentru divertismentul occidental. Celălalt folosise acelaşi lucru ca să-şi crească popularitatea. Înţelegea în acel moment de ce Kim Yong Jin îşi ura fratele. Dar nimic din toate astea nu explica exact ce se întâmpla acolo. Erau multe frânturi şi elemente, însă încă nu se vedea nimic clar.

Termină de mâncat şi bău restul sucului. Howell şi femeia erau tot la masă. Era pe cale să meargă într-acolo şi să încheie cu asta, când intră un bărbat în încăpere. Avea fruntea rotundă, capul durduliu şi cărnos înfipt pe trupul greoi şi molatic. O faţă latră şi aspră, cu părul tuns scurt, gâtul gros şi bărbie inexistentă. Dacă înlocuiai cămaşa, pantalonii şi jacheta de designer – care, în mod sigur, arătau mai bine pe umeraş – cu o uniformă verde ternă

încheiată până la gât, obţineai stereotipul perfect al nord-coreeanului.

Kim Yong Jin.

CAPITOLUL *28*

VENEŢIA

Isabella îşi schimbase hainele şi-şi uscase părul. Bagajul ei era în taxiul acvatic lângă cârmaci, alături de două valize pe care Luke Daniels le aruncase în barcă. Se îndreptau spre aeroport. Chiar înainte de a pleca din terminal, Daniels dăduse un telefon scurt. După aceea, o informase că nu numai Howell, ci şi Kim şi femeia cu documentele erau pe un feribot către Zadar, Croaţia, cursă programată să ajungă acolo peste trei ore.

Exact ce-şi dorea ea să audă.

Pista care se răcise era din nou fierbinte.

Era încrezătoare, sigură de ea, deţinea controlul. Aşa că aranjase un zbor scurt cu un avion închiriat. Aparatul urma să survoleze Adriatica şi să aterizeze chiar înainte de sosirea feribotului. Singurul lucru pe care Daniels nu-l pomenise era cum de ştia toate acele detalii.

Aşa că-l întrebă.

— Malone e pe feribot, îi răspunse el. Noi l-am urmărit pe Howell după ce te-a împins în apă şi ne-am luat după el.

Erau singuri în cabina închisă în care încăpeau, de obicei, vreo zece pasageri. Taxiul acvatic era supraîncărcat şi duruitul motoarelor le estompa discuţia.

— Poate e un lucru bun că Malone nu ascultă ordinele,

zise ea.

Altfel ar fi trebuit s-o ia de la început, irosind trei luni de muncă pe teren.

— Acest Haym Salomon, spuse Daniels. Era chiar atât de important?

Nu strica să-i dezvăluie mai multe despre acest subiect.

— Aş zice că da. Continental Congress[22] era falit. N-avea aur sau argint şi pe vremea aceea moneda ţării trebuia să aibă garanţii reale. Fiecare colonie emitea bani proprii, dar predomina hiperinflaţia. Preţurile au crescut, negustorii au refuzat să mai accepte dolari Continentali. Aveam nevoie disperată de un împrumut de la francezi, însă nu s-a realizat. Totuşi au pătruns banii francezi şi au inundat piaţa americană. Obligaţiuni trimise soldaţilor care luptau aici cu noi.

Îi povesti cum îşi dăduse seama Salomon de utilitatea acelor obligaţiuni franceze şi începuse să cumpere acele poliţe cu scopul de a stabili o valoare standard. Dar exista un risc. Dacă Revoluţia Americană eşua, poliţele aveau să se devalorizeze, iar Salomon pierdea tot. N-avea cum să-şi recupereze investiţia.

— Însă credea în cauză, spuse ea. Şi ceea ce a făcut el a finanţat armata continentală. Şi-a investit întreaga avere ca să cumpere poliţele franceze. Apoi a dat împrumuturi Congresului, în mare parte din rezervele proprii. Se aştepta

22 Primul guvern al Statelor Unite, la sfârşitul secolului al XVIII-lea (n.red.).

ca împrumuturile respective să fie plătite după ce se încheiau luptele. Din păcate, a murit în 1785, înainte să se întâmple asta.

— Şi văduva lui a fost trasă pe sfoară cu restituirea?

— „Trasă pe sfoară” e prea mult spus. Ea a înaintat documentele pentru datorii şi a cerut restituirea banilor, însă actele au dispărut. Fără ele, n-avea dovada împrumuturilor. Deci documentele lipsesc din anul 1785.

Barca înainta, ocolind Veneţia prin nord-vest şi luând-o spre aeroportul internaţional.

— În timpul Războiului de Independenţă, Salomon şi George Washington au devenit apropiaţi. Washington era recunoscător pentru tot ce făcea Salomon. Când s-a terminat războiul, l-a întrebat pe Salomon ce ar dori în schimb. Omul era modest şi a răspuns că nu voia nimic pentru el, ci pentru evreii americani. Aşadar, câţiva ani mai târziu, în calitate de preşedinte, după moartea lui Salomon, Washington s-a asigurat că le aducea un tribut adăugat la Marele Sigiliu al naţiunii. Ai o bancnotă de un dolar?

El găsi una în buzunar şi i-o întinse.

Ea o întoarse pe dos şi-i arătă partea dreaptă a bine-cunoscutului vultur care ţinea treisprezece săgeţi în gheare.

— Uită-te aici, deasupra păsării. Treisprezece stele. Observi ceva la ele?

Ea trasă cu degetul conturul a două triunghiuri.

O stea cu şase colţuri.

— Steaua lui David, explică ea. Darul lui Washington pentru Haym Salomon.

El era şocat.

— N-am remarcat asta niciodată.

— Puţini au observat. Dar după ce o vezi, e greu de ratat. Cam ca săgeata din logoul de la Fedex.

Vedea că era fascinat. Şi ea fusese când aflase prima dată.

— Presupun că istoria nu te-a interesat prea mult la şcoală, nu-i aşa? îl iscodi ea.

— La naiba, când eram la şcoală, nu mă pasiona învăţatul.

— Paul Larks investiga nişte probleme mai delicate pentru secretarul Trezoreriei, care aveau legătură cu Haym Salomon şi revendicările solicitate de moştenitorii lui. Însuşi preşedintele a cerut să se facă anchetă. Larks a descoperit nişte informaţii, însă, din păcate, lucrurile importante au fost eliminate de Andrew Mellon în 1925, când Congresul

examina din nou autorizarea restituirii. O anchetă ulterioară, ordonată în 1937 de FDR, a confirmat că Mellon, probabil, luase documentele de restituire ale lui Salomon.

— Ceea ce demonstrează că guvernul SUA datorează acum moştenitorilor trei sute treizeci de miliarde de dolari?

— Cam aşa ceva.

— Nu pricep. De ce l-ar interesa asta pe un om cum e Kim Yong Jin? în regulă, poate datorăm cuiva trei sute treizeci de miliarde, dar nu e un incident internaţional.

Ea avea nevoie ca omul acesta s-o creadă.

„Găseşte documentele, Isabella”.

Nu putea să-l dezamăgească iar pe şeful ei.

— Larks a copiat nişte documente confidenţiale...

— Asta înţeleg. Însă voi încă aveţi originalele. Nu e sfârşitul lumii.

— De fapt, este. Acele copii sunt Importante, mai ales dacă ştii la ce te uiţi. Nu vrem să devină publice. Iar Anan Wayne Howell, cu tot fanatismul lui, s-ar putea să ştie exact ce înseamnă.

Se întreba de cât timp lucra Luke Daniels pentru Magellan Billet. Din câte ştia ea, agenţia angaja doar cei mai buni oameni. Stephanie Nelle, şefa unităţii de multă vreme, era aproape legendară. Se gândise şi ea cândva să se angajeze acolo. Trebuia să fii avocat de multă vreme ca să faci parte din unitate, dar în ultimii ani cerinţa aceea fusese eliminată. Poate că Stephanie Nelle avea s-o remarce în misiunea asta. O mutare în spionajul

internaţional ar fi fost bună. Văzuse cum era în timpul câtorva misiuni.

Daniels îi zâmbi.

— Probabil chiar mă crezi idiot.

Ea nu spuse nimic.

— Înţeleg ce zici. Însă înţeleg şi ce nu zici. Atâta bătaie de cap pentru nişte copii? Prostii! Totuşi o să te las să păstrezi ceea ce ţii numai pentru tine. Cel puţin, încă un timp. Deoarece în clipa asta chiar nu contează.

Ea rămase tăcută.

— Ţi-a mâncat pisica limba? întrebă el. Mi se întâmplă şi mie câteodată. Îţi dau un sfat. Nu încerca povestea asta stupidă cu Pappy. El e...

Ea avea o privire perplexă pe care o observă şi el.

— Malone. El e Pappy. Eu sunt de-a dreptul amabil în comparaţie cu el. Pappy nu tolerează deloc porcăriile astea. Să nu-l provoci.

— O să ţin minte.

Îl privi cum studia din nou bancnota.

— E chiar uimitoare totuşi povestea cu Steaua lui David, adăugă el. Aproape m-ai dus de nas cu asta.

— E adevărat ce am spus. Sunt multe lucruri uimitoare legate de bancnota de un dolar, replică ea şi se hotărî să-i mai ofere o fărâmă de adevăr. În ultimii ani, bancnotele de zece, douăzeci, cincizeci şi o sută de dolari au fost toate refăcute. Li s-au adăugat tot felul de elemente noi ca să fie mai greu de contrafăcut. Ai auzit vreodată de Omnibus

Appropriations Act?

El clătină din cap că nu.

— Secţiunea III din lege interzice în mod expres Trezoreriei sau Biroului de Gravare şi Tipărire[23] să folosească fonduri alocate de Congres pentru refacerea bancnotei de un dolar, îi explică ea şi-i arătă bancnota din mână. Aceasta trebuie să rămână exact aşa cum e.

Privirea lui era întrebătoare.

— În *asta* constă misiunea noastră de aici, îl lămuri ea.

23 Bureau of Engraving and Printing (în engleză) (n.red.).

CAPITOLUL 29

MAREA ADRIATICĂ

Yong Jin se bucura de anonimat. Nici Howell şi nici femeia cu geanta nu-i cunoşteau identitatea. Camera aglomerată era plină cu străini, cu excepţia unei persoane care stătea singură în partea opusă la o masă de lângă fereastră.

Malone.

Americanul reuşise nu doar să scape din capcana care i se pregătise, dar îşi croise şi drum până acolo. Bănuia că Howell îl adusese, deoarece nu văzuse nici urmă de Malone când o urmărea pe femeia cu geanta.

Hana stătea la tejghea, la douăzeci de metri distanţă, bând apă dintr-o sticlă.

Pentru Kim, cunoaşterea configuraţiei terenului şi a tuturor jucătorilor din încăpere era o abilitate deprinsă din viaţa într-o societate autocratică, unde nimeni n-avea încredere în nimeni. Să înşeli vigilenţa tuturor era cel mai eficient mecanism de deţinere a controlului. Familia lui, care ocupa vârful piramidei politice, se bucurase întotdeauna de luxul de a-şi găsi oponenţi sub nivelul lor, niciodată deasupra. Însă asta nu însemna să-ţi ignori familia. Tatăl său îl executase pe propriul unchi, declarându-l duşman al poporului. În tinereţe, nu înţelegea

de ce. Dar pe măsură ce înaintase în vârstă, ideea că familia putea reprezenta cea mai mare ameninţare devenise o realitate mult mai clară.

Fratele lui vitreg era dovada vie.

În cazul lui Kim, familia îi era apropiată şi deci inofensivă. Copiii lui crescuseră, toţi erau căsătoriţi în afară de Hana. Niciunul, din câte ştia el, nu era interesat de politică. Fiii lui erau afacerişti, fiicele erau mame sau profesoare şi trăiau în Coreea de Nord. Nu vorbise cu niciunul de când plecase. Se părea că pierderea puterii includea şi pierderea copiilor. Doar Hana rămăsese loială, întotdeauna lângă el, fără să-l judece vreodată. Îi amintea foarte mult de mama ei. Nu fuseseră căsătoriţi. Doar una dintre multele amante pe care le avea. În această privinţă, el, tatăl şi bunicul lui semănau foarte mult. Nu se putea abţine. Femeile erau o slăbiciune pentru el. O întâlnise pe mama Hanei în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, când era încă în graţii, atras fiind de frumuseţea ei. Pe soţia lui n-o deranjau indiscreţiile partenerului de viaţă, mulţumită cu averea şi privilegiul de a fi căsătorită cu moştenitorul care i le oferise. Însă şi ea îl părăsise după căderea în dizgraţie, rămânând în Coreea de Nord când el fugise în Macao. Lucru care nu-l supărase prea mult. Căsnicia devenise deprimantă, răpindu-i talentul şi energia de care avea atâta nevoie.

Privindu-i pe Howell şi pe femeia despre care Parks spunea că se numea Jelena, constată că erau legaţi unul de

altul. Atingerile uşoare şi conversaţia neprotocolară dezvăluiau o relaţie apropiată. Păreau foarte relaxaţi unul în preajma celuilalt, mulţumiţi că totul se petrecuse conform planului. Aşadar, ce putea face mai departe? Putea să acţioneze în mai multe feluri.

Dar Jelena luă decizia în locul lui.

Se ridică, îl sărută uşor pe buze pe Howell şi plecă, lăsând geanta pe masă. Oare se ducea la toaletă? Sau în altă parte? Nu conta prea mult. Erau despărţiţi, iar el surprinse privirea Hanei.

Îşi dădu seama că ea ştia exact ce să facă.

Malone îl studia pe Kim Yong Jin, care era în mod clar interesat de Howell şi de femeie. Trebuia să presupună că el cunoştea şi identitatea lui, şi pe a lui Howell, deoarece cine altcineva la bordul unei nave de croazieră i-ar fi putut înscena moartea lui Paul Larks?

Prin urmare, ce era de făcut?

Răspunsul veni când femeia cu geanta îl lăsă pe Howell şi merse spre toaletă.

Kim ţâşni imediat spre masa lui Howell şi se aşeză pe scaunul rămas liber.

— Domnule Howell, nu ne-am cunoscut niciodată. Însă, de fapt, ne cunoaştem. Eu sunt Peter din Europa.

Dură o secundă, dar Kim văzu că Howell părea să-l recunoască.

— Am comunicat prin e-mailuri, rosti Howell. Ce faci aici?

— Te căutam.

Howell semăna mult cu poza de pe site. Avea treizeci şi ceva de ani, statură atletică, părul negru rărit. Biografia de pe site menţiona şi o diplomă în Ştiinţe politice. Nu era trecută experienţa în muncă, iar Kim se îndoia că omul din faţa lui realizase prea multe, în afară de faptul că dăduse peste cea mai isteaţă armă de distrugere în masă concepută vreodată.

— Cum m-ai găsit? întrebă Howell cu îngrijorare în glas.

— M-a ajutat Paul Larks. Presupun că de la el mă cunoşti drept Coreeanul.

Remarcă mirarea de pe faţa americanului când întinse mâna după geantă şi dădu să plece.

— N-ar fi o mişcare înţeleaptă.

— Du-te naibii!

Howell ridică geanta.

— O am pe Jelena.

Howell încremeni.

— E prizoniera mea.

Howell aruncă o privire prin încăpere, în direcţia în care dispăruse femeia.

— Aşa e. Tocmai a plecat. Însă asociaţii mei au ascuns-o undeva. Viaţa ei e acum în mâinile tale.

Vorbea cu voce joasă, îndreptându-şi cuvintele şi privirea direct spre interlocutorul lui. Folosirea numelui

Jelenei trimitea încă un mesaj că era şi bine informat. Dar el nu uitase de Malone, care stătea în cealaltă parte a încăperii şi, în mod sigur, îi urmărea.

Howell se aşeză.

— Mult mai bine, spuse Kim.

Îi lăsă un moment să se adune.

— Trebuie să afirm că sunt dezamăgit de tine şi de Larks. Am plătit să veniţi aici, pentru că voiam să vă cunosc pe amândoi. Am crezut că împărtăşeam aceleaşi idealuri. Pe urmă însă am aflat că nu mă consideraţi de *încredere*. Un străin.

— Asta nu te priveşte. Nu sunt trădător.

— Eşti doar un om care crede că regulile nu i se aplică şi lui.

— Nu se aplică nimănui.

— Nu cumva minţi, domnule Howell? Este adevărat ceea ce spui? Asta am venit să aflu. Chiar împărtăşim aceleaşi idealuri? Vreau să cred ce spui.

Se gândea că ar putea să funcţioneze dacă apela la orgoliul acestuia. Oamenii ca Howell, care se autoconvingeau de dreptatea cauzei lor, erau uşor influenţaţi de cei care le cântă în strună. Aceeaşi tactică funcţiona în fiecare zi în Coreea de Nord.

— Eşti cetăţean american? întrebă Howell. Chiar plăteşti taxe? Te supui legilor noastre?

Kim clătină din cap.

— Nimic din toate astea. Am minţit în legătură cu

problema mea. Dar numai fiindcă vreau să înţeleg cu adevărat ce anume ştii.

— De ce te interesează?

— Se pare că oricine ar vrea să te ajute în această cauză ar trebui considerat un prieten. Mă îndoiesc că ai prea mulţi aliaţi. Din câte ştiu, eşti un infractor condamnat care fuge de justiţia americană. Şi totuşi, mă condamni pentru motivele mele?

— Nu-ţi spun absolut nimic, şopti bărbatul mai tânăr aplecându-se în faţă.

Aparent, Howell se liniştise. Însă îi reveniseră obrăznicia, precum şi îndrăzneala care-l ghidase în exil.

Kim îşi expuse clar părerea.

— Atunci, ea va muri.

— O să cer ajutorul echipajului. O să te denunţ.

— Şi eu o să fac la fel cu tine. Numai că tu o să fii pasibil de arestare şi extrădare înapoi în SUA, iar Jelena o să fie pe fundul Adriaticii, cu greutăţi legate de corp, scufundată la adâncime.

Vedea că Howell începea să înţeleagă că vorbea serios.

— Ce vrei? îi arătă geanta.

— Să citesc ce e acolo. După aceea, o să vorbim din nou. Feribotul continuă să alunece uşor spre est pe apa liniştită. N-avea timp pentru agonia evidentă a indeciziei lui Howell. Aşa că luă hotărârea pentru el, întinzându-se după geantă.

— Aşteaptă aici, rosti sec Kim.

CAPITOLUL 30

VIRGINIA

Stephanie se simţea deja mai bine ştiind că agenţii ei erau informaţi cu privire la potenţialul pericol. Era adevărat ce-i spusese lui Joe Levy. Nu riscase niciodată inutil viaţa oamenilor săi. După convorbirea cu Cotton, îl sunase pe Luke, care tocmai intrase în legătură cu agenta Trezoreriei, pe nume Isabella Schaefer.

— Ar trebui să pun Trezoreria s-o retragă, zise preşedintele.

Erau încă singuri în biroul lui Ed Tipton. Mai era puţin până în zori. Era obosită şi trebuia să doarmă, dar ştia cum să reziste. Preşedintele era cunoscut drept pasăre de noapte.

— Mai bine nu, spuse ea. Agenta are un avans de zece zile faţă de noi. Ne putem folosi de cunoştinţele ei.

El n-o contrazise şi nu obiectă. Rămase tăcut, ca şi cum analiza o idee nouă. Ea sunase de fiecare dată de pe telefonul fix al lui Tipton. Danny o asigurase că gazda lor spusese că era în regulă. Însă ea începea să înţeleagă ideea.

— Chinezul ştie că sunt şi eu implicată.

— Ceea ce înseamnă că te urmăresc *şi* te ascultă.

Cu alte cuvinte, ai grijă cu telefoanele mobile. Nimic nu

era sigur cu ele.

— E afurisitul ăla de FDR, replică el. E numai vina lui. A fost cel mai norocos nenorocit din lume.

— Era invalid.

— Ceea ce nu l-a împiedicat să fie inteligent. Cele mai mari succese ale lui au venit după poliomielită. Înainte, era doar un puştan bogat şi alintat, singur la părinţi, băiatul mamei. Tot ce făcea în viaţă era doar ce voia el. Nu ştia ce înseamnă cuvântul *nu*.

Stephanie ştia câte ceva despre Roosevelt. Tatăl lui murise când avea optsprezece ani şi mama lui dobândise, într-adevăr, o influenţă covârşitoare. În tinereţe era atrăgător, deştept şi ambiţios, folosind banii familiei şi relaţiile ca să urce treptat pe scara politică. Dar nu era nimic în neregulă cu asta, oricine ar fi fost în poziţia asta ar fi făcut la fel. Totuşi a pierdut două alegeri înainte de a se îmbolnăvi de poliomielită în 1921. Apoi câştigase cu 6-0. Două mandate de guvernator al New York-ului. Patru mandate de preşedinte al Statelor Unite.

— Am citit multe despre dragul de FDR, adăugă Danny. Nu mi-am dat seama înainte, însă nu era chiar atât de inteligent şi n-a avut vreo performanţă la şcoală. Perora mai mult decât asculta şi nu se dădea înapoi de la înflorirea adevărului când îi convenea. Profesorii nu vorbeau prea laudativ despre el. Nu ştia mai nimic despre bani sau economie. De ce ar fi ştiut? Toate rudele din partea ambilor părinţi erau bogate. Totul îi venea mereu de-a gata. Bunicul

lui din partea mamei vindea opiu în China. Îţi imaginezi ce ar scrie presa de azi despre asta?

Ea se întreba ce era cu fanfaronada aceea care nu-i stătea în caracter.

— Primele două mandate de preşedinte au fost un eşec, continuă el. Şomajul în 1939, după şase ani sub conducerea lui Roosevelt, era mai mare decât în 1931, înainte de a fi ales. Valoarea acţiunilor a scăzut şi mai mult. Iar datoria naţională? Acesta e cel mai mare cadou. A crescut mai mult în anii ’30 decât în cei o sută cincizeci de ani dinainte. N-a făcut decât să emită bani, să-i cheltuiască şi să emită iar. Dacă n-ar fi venit al Doilea Război Mondial, ar fi fost un preşedinte cu două mandate, dispărut şi uitat. Războiul a salvat ţara asta, nu FDR.

— Totuşi el a oferit oamenilor speranţă.

— Stephanie, le-a zis ce voiau să audă şi i-a atins la coarda sensibilă. A susţinut steagul, maternitatea şi pe Dumnezeu. Astăzi, ar fi fost făcut bucăţi de presă. Părerile lui schimbătoare despre problemele esenţiale ar fi fost subiect de glumă la TV. Însă a trăit într-o perioadă în care nimeni n-a scris că era invalid. Presa era mai prietenoasă – de-a dreptul serviabilă. Gândeşte-te la campania din 1940, a cărei deviză s-a axat pe jurământul de a nu intra în război. Pe urmă, în 1941, de cum a fost instituit a treia oară, a implementat Legea[24] împrumutului şi a închirierii

24 Lend-Lease (în engleză) a fost o lege promulgată de F.D. Roosevelt în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, la 11 martie 1941, care dispunea vânzarea, închirierea sau împrumutarea oricărei categorii de

pentru englezi. Asta înseamnă să nu intri în război? Noi le furnizăm echipament, ei iau echipamentul şi luptă. Cât timp credea că o să accepte nemţii aşa ceva? Dacă Japonia n-ar fi atacat Pearl Harbor, sigur ar fi făcut nemţii ceva împotriva noastră. Dar niciun reporter nu l-a luat vreodată la întrebări. Nimeni n-a suflat o vorbă. Roosevelt avea mână liberă.

— Ce înseamnă toate astea? Ce importanţă are povestea cu FDR?

— Are, deoarece era un nemernic încrezut, care umilea şi lua de sus pe toată lumea. Şi astea nu sunt cuvintele mele, ci ale lui Dean Acheson, care a lucrat pentru el şi a văzut cu ochii lui şi iată-ne acum, câteva decenii mai târziu, confruntaţi cu rezultatele acelei aroganţe.

Ea era încă nedumerită.

— Omul ăsta predica despre conducerea morală, însă avea mai multe amante decât poţi număra. Vorbim despre Kennedy şi Clinton şi indiscreţiile lor. Dar erau nişte amatori pe lângă FDR. Îşi mintea soţia în fiecare zi. Orice om care poate să facă aşa ceva n-are o problemă să mintă şi ţara. A ales să-l atace pe Andrew Melipn doar pentru că putea, însă a pierdut, nu glumă. L-a subestimat pe Mellon. Bătrânul acela nu era prost.

— Ai fost reţinut cu ambasadorul. Nu i-ai spus despre ce e vorba. Dar ştii, nu-i aşa?

---

mijloace militare tuturor ţărilor a căror apărare era socotită vitală pentru apărarea Statelor Unite. Această lege a îngăduit ţării să devină „arsenalul democraţilor”, (n.red.).

— Acela e un alt nemernic cu două feţe. China vrea ce trebuia să descopere FDR.

— Vrei să-mi explici ce anume este?

— Ştim că Mellon i-a dat ceva lui FDR când s-au întâlnit în 1936. Trebuie să fi fost pagina aia cu numere. Codul. Asta trebuia să descifreze FDR. Mellon, probabil, deţinea nişte documente care puteau să dăuneze Statelor Unite. Poate aveau legătură cu Haym Salomon. A fost un fel de anchetă internă la Trezorerie în 1937. Ştim şi asta. Larks a copiat raportul, precum şi alte documente clasificate.

— Cotton are documentele în vizor. L-ai auzit.

— Asta mă linişteşte puţin. Nu vreau să cadă în mâna cui nu trebuie.

Numele Haym Salomon îi suna, în sfârşit, cunoscut lui Stephanie.

— Este o statuie mare din bronz în centrul oraşului Chicago, lângă râu. George Washington, Robert Morris şi Haym Salomon. Am văzut-o.

El consimţi.

— E acolo din ’41. Roosevelt îi spunea „acest mare triumvirat al patrioţilor”. E unul dintre memorialele dedicate lui Salomon. E o personalitate uitată, dar pare să fi fost una importantă. La naiba, le datorăm moştenitorilor lui trei sute de miliarde de dolari!

— Însă noi doi ştim că n-are cum să fie vorba numai de asta.

— Sunt de acord. Dar în 1936 datoria ar fi fost tot de

multe miliarde şi ar fi constituit o mare problemă. La fel a fost şi în anii ’20, când Mellon a prezentat prima dată informaţia. Restituirea ar fi falimentat atunci naţiunea. Ca să nu mai spunem de ruşinea adusă de toată povestea. Deci Mellon, fiind aşa cum îl ştim, a utilizat ce ştia în folosul lui şi a reuşit să rămână la putere până când Marea Criză a făcut ca şantajul său să devină nerelevant. Atunci a scăpat Hoover de el.

— Trebuie să fie mai mult de atât.

— Este.

Erau de multă vreme în casa lui Tipton, iar ea simţea că trebuiau să termine discuţia în maşină, unde ar fi fost singuri.

— N-ar trebui să plecăm? întrebă ea.

Danny se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întorc la Casa Albă înainte să înceapă ziua şi acolo, rosti el cu o voce joasă şi obosită. Uite care-i treaba, Stephanie. Mellon a pus la cale un fel de vânătoare. Ceva menit să fie „sfârşitul lui FDR”, pentru a folosi cuvintele lui. I-a oferit un cod şi un punct de plecare pe un bilet, însă FDR, fiind un nemernic arogant, l-a mototolit şi l-a aruncat. Acum ştim că hârtia aceea exista încă în aprilie 1945, când a murit FDR, şi că i-a fost dată lui Morgenthau la Trezorerie.

— Dar nu era printre hârtiile pe care le-ai citit ieri.

El clătină din cap.

— Nu, nu era.

Ceea ce dădea naştere la mai multe întrebări. Stephanie se abţinu pe moment să le dea curs, preferând o alta.

— De ce ar ascunde Mellon ceva cu un potenţial distructiv atât de mare şi să-i dea lui FDR o cale de a-l găsi? Dacă îl ura pe preşedinte, trebuia să-l folosească şi să pună capăt.

— E aşa cum a scris Finley în jurnal. Mellon *era* patriot. Îl ura pe FDR, însă nu ura America. A ascuns ceea ce avea, apoi i-a dat duşmanului său o cale de a descoperi acel secret, doar ca să-l chinuiască. De fapt, *voia* ca FDR să-l găsească. Sigur, dacă era atât de incriminator cum spunea Mellon, Roosevelt l-ar fi distrus. Zis şi făcut, numai că FDR ar fi cântat după cum îi cânta Mellon. Pentru oameni atât de orgolioşi ca ei, era mai mult decât suficientă satisfacţia. Şi azi facem acelaşi lucru. Ne chinuim duşmanii din presă sau pe internet, sau pe reţelele sociale. Îi lăsăm să se perpelească şi să-şi piardă minţile.

Iar ea nu se îndoia că Danny vorbea din experienţă.

— Dar Mellon şi-a supraestimat importanţa, spuse ea, şi FDR n-a muşcat momeala.

— Cel puţin, nu destul de repede, după cum ne-a zis Tipton mai devreme. Se pare că în ziua în care a murit, la nouă ani după întâmplarea aceea, FDR s-a decis, în sfârşit, să fie atent. Problema pentru noi e că potenţialul acela distructiv e încă undeva acolo, aşteptând să fie găsit de duşmanii *noştri*.

Danny se opri, părând dus pe gânduri, apoi întrebă:

— Chiar crezi că pe hârtie e scris un cod?

— Aşa pare şi are şi sens.

— Atunci, trebuie să găsim hârtia aia mototolită.

CAPITOLUL 31

MAREA ADRIATICĂ

Malone se uită cum Kim se îndepărta cu geanta neagră Tumi în mână. Se gândi ce să facă. Să plece după el? Sau să rămână acolo? Faţa lui Howell era cuprinsă de îngrijorare. În mod clar, orice se întâmplase îl depăşea. Cum Kim n-avea unde să plece de la bordul feribotului, se decise să rămână cu Howell şi să vadă ce putea afla. Se ridică, traversă încăperea şi se aşeză la masa lui.

— Tu cine naiba eşti?

Howell îl privea cu o suspiciune instinctivă. Apoi figura celui mai tânăr se lumină când îl recunoscu pe musafir.

— Ah, la naiba! Eşti de la guvern. Fiscul? FBI?

— Niciuna din ele. Sunt un om care poate să te ajute. Ce s-a întâmplat mai devreme?

— Ştie toată lumea asta afurisită ce fac? *Tu* cum m-ai găsit?

Începeau să atragă atenţia.

— Vorbeşte mai încet, OK? Ce-a vrut Kim?

— Cine-i Kim?

— Tipul care tocmai a fost aici. Kim Yong Jin.

— Cine-i ăsta?

— Nu e un om cu care vrei să ai de-a face.

— Ai venit să mă arestezi?

— Ăsta a fost planul iniţial, însă lucrurile s-au schimbat. Paul Larks e mort.

Îşi dădu seama că Howell nu ştia asta.

— Kim l-a ucis.

Howell părea frustrat şi înspăimântat totodată.

— Situaţia scapă de sub control. Poate nu mă crezi, dar habar n-am cine e coreeanul ăsta. Am schimbat doar câteva e-mailuri, însă a folosit un nume fictiv. Ce vrea de la mine?

— Sincer, te cred. Dar trebuie să ştiu ce e în geantă.

— Ascultă… cum te cheamă?

— Cotton Malone.

Howell îi aruncă o privire ciudată.

— Cum te-ai ales cu aşa un nume?

— E o poveste lungă şi n-avem timp. Răspunde la întrebare.

— Coreeanul acela, Kim, o ţine ostatică pe Jelena, iubita mea. A spus că o omoară dacă nu-i dau geanta. Ea e nevinovată. Ne-am cunoscut în Croaţia. Acolo am stat ascuns. Ea doar îmi făcea o favoare. Larks mi-a cumpărat biletul pentru croaziera aia, însă l-am schimbat pe numele ei.

Se îndoia că Larks cumpărase ceva. Mai degrabă, Kim finanţase toată aventura ca să adune jucătorii la un loc.

— Ce e în geantă? repetă el.

— Dovada unei conspiraţii care va distruge America.

— Ce afirmaţie îndrăzneaţă!

— Pentru cine lucrezi?

— Departamentul de Justiţie.

— Nu pot să las să i se întâmple ceva Jelenei. Nu merită aşa ceva. El a spus că se întoarce după ce se uită pe documente.

Se uită din nou fix în ochii lui Howell şi spuse pentru ultima dată:

— Zi-mi ce e în geantă.

Kim intră în cabina pe care o închiriase Hana pentru ei. Avea două paturi şi o mică baie cu duş. Călătoreau amândoi cu paşapoarte false, cu alte nume, pe care le obţinuse în Macao. Îi plăcea că putea să se plimbe prin lume fără oprelişti şi, în comparaţie cu încercarea de a ajunge în Japonia cu ani în urmă, tehnologia falsificării era superioară. În plus, nimeni nu-i dădea atenţie.

— Ce face musafira noastră? întrebă el.

Hana îi arătă patul pe care era întinsă femeia, sub efectele aceluiaşi medicament folosit cu Malone şi Larks. I se părea mult mai uşor să călătorească având în geantă medicamente în loc de arme. Nimeni nu-i interoga niciodată. Tocmai de aceea cei mai mulţi oameni aveau la ei mici farmacii.

— N-a fost o problemă, răspunse Hana.

Erau cu două punţi mai jos decât sala de mese, către prova. Văzu că Hana observase geanta şi zâmbi la gândul succesului lor.

— A sosit vremea să vedem dacă toate astea au meritat, spuse el.

Malone asculta cum Howell explica faptul că Amendamentul 16 din Constituţie era o consecinţă directă a deciziei din 1895 a Curţii Supreme, care stipula că impozitele pe venit trebuie distribuite conform Articolului I, Secţiunea 2, din

Constituţie. Asta însemna că oamenii care locuiau în state mai puţin populate plăteau un impozit mai mare pe venit, aşa încât cota-parte din total era egală cu cea a statelor cu populaţie mai numeroasă. O asemenea nedreptate fundamentală fusese făcută intenţionat de Părinţii fondatori, pentru că nu susţineau impozitările directe. Distribuirea devenise un mod de a le descuraja.

Şi funcţionase.

Impozitele directe fură evitate de Congres.

Dar la începutul secolului al XX-lea, perspectiva se schimbă. Gilded Age[25] produsese clase distincte de „avuţi” şi „sărmani”. Începuseră tulburările sociale, iar ideea unui impozit care să-i „jupoaie pe bogaţi” devenise populară printre liberalii din Partidul Republican şi cel Democrat. De mai multe ori, democraţii introduseseră legea în Camera Reprezentanţilor pentru impozitarea veniturilor mai mari, însă de fiecare dată ramura conservatoare a partidului republican o respinsese în Senat. Atunci începuseră democraţii să spună despre republicani că erau „partidul bogaţilor”.

25 Perioadă de creştere masivă a populaţiei în SUA şi de manifestare ostentativă a bogăţiei, cuprinzând cu aproximaţie intervalul 1877-1897. (n.tr.).

Şi eticheta se păstrase.

Stârnind discuţii despre realegeri.

În aprilie 1909, democraţii propuseseră altă lege pentru un impozit naţional pe venit ca o stratagemă de a-i face de râs pe republicani şi de a-i forţa să recunoască public că-i sprijineau pe cei bogaţi. Nimeni nu dădea legii vreo şansă să treacă – chiar dacă îi dădeau, mai era şi problema că impozitele pe venit nedistribuite fuseseră considerate neconstituţionale cu cincisprezece ani în urmă. Totuşi, spre uimirea tuturor, Teddy Roosevelt şi alţi republicani liberali sprijiniră măsura. Republicanii conservatori fură cuprinşi de panică. Dacă se opuneau proiectului de lege, deveneau în mod sigur „partidul bogaţilor”. Dacă-l sprijineau, îşi pierdeau baza politică – adică bogaţii.

Aşa că aleseră să se abţină.

În iunie 1909, preşedintele William Taft, republican, îi luă pe democraţi prin surprindere şi propuse Amendamentul 16. Aşadar, în momentul în care se părea că democraţii aveau să treacă o lege de impozitare a veniturilor, republicanii aleseră să paseze toată problema către state pentru aprobare. Mai mult decât atât, dacă amendamentul era validat, avea să elimine opoziţia Curţii Supreme de impozitare a veniturilor, anulând cerinţa distribuirii şi permiţând ca impozitul să fie impus în mod egal la nivel de ţară. Strategia republicană părea genială în teorie, fiindcă amendamentul avea şanse mici să treacă de Congres şi, chiar dacă o făcea, trei pătrimi dintre state ar fi

respins-o, cu siguranţă.

Însă se înşelară.

Senatul sprijini amendamentul cu 77-0, iar Camera, cu 318-14.

După aceea, fiecare stat îl ratifică până când, în 12 februarie 1913, secretarul de Stat, Philander Knox, declară amendamentul „în vigoare”.

— Când primul impozit pe venit a fost aprobat în 1913, îi spuse Howell lui Malone, era doar de 1% din primii 20.000 de dolari şi 7% din ceea ce depăşea 500.000 de dolari. La valoarea de azi, ar fi 1%, pentru primii 298.000 de dolari şi 7% pentru ce depăşeşte 760.000 de dolari. În 1939, doar 5% din populaţie avea nevoie de declaraţie de venit. Astăzi, peste 80% trebuie să depună declaraţia.

Howell părea să fie un adevărat fanatic căruia-i plăcea să se bazeze pe statistici ca să-şi sprijine punctul de vedere.

— Procedura de colectare s-a schimbat în 1943, când FDR a început să reţină din plăţi şi salarii. Impozitele pe venit erau colectate chiar la ghişeul de încasare a salariilor, înainte de termenul de colectare impus contribuabilului. Atunci, totul s-a transformat dintr-o taxă pentru cei bogaţi într-o taxă pentru mase.

Se uită din nou prin sală şi nu văzu nici urmă de Kim.

— Îmi fac griji pentru Jelena, zise Howell.

— Vorbeşte mai departe. Te asigur, e în regulă. Deocamdată.

Kim deschise geanta şi scoase un teanc gros de hârtii prinse la un loc cu o clamă neagră din métal. Câteva sute de pagini, toate părând să fie xeroxate, cu excepţia uneia. Scrută toată grămada, remarcând doar fragmente. Pagini întregi erau capsate la un loc.

Una dintre copii îi atrase privirea.

Un raport.

Departamentul de Justiţie Biroul Avocatului General Memoriu

24 februarie 1913 Ratificarea Amendamentului 16 al Constituţiei Statelor Unite ale Americii

Pe acesta îl ştia din cartea lui Howell. Fusese scris de avocatul Departamentului de Justiţie către secretarul de Stat. Se făcea referire la acest raport în alte documente – măcar atât aflase din carte –, dar nu fusese niciodată făcut public, ci ascuns în dosare secrete în cadrul Departamentului de Trezorerie şi găsit de Paul Larks. Îl cuprindea emoţia.

O parte din motivul pentru care avea încredere în Howell era că raportul acesta exista.

Şi iată-l acolo în faţa lui.

Malone îl asculta pe Howell, încercând să judece credibilitatea acestuia din urmă.

— Nu te cunosc foarte bine, spuse Howell. Nici măcar n-ar trebui să vorbesc cu tine. Trei ani m-am ascuns de

guvern.

— Nu te condamn că n-ai încredere în mine. Ai dreptate, am fost trimis aici să te aduc înapoi. Însă lucrurile s-au schimbat. Larks e mort şi prietena ta are probleme grave. Aşa că fă-ţi un serviciu şi vorbeşte mai departe.

— Întotdeauna eşti atât de amabil?

— De fapt, azi am o zi bună.

Bărbatul mai tânăr clătină din cap.

— Am scris cartea folosind fragmente de informaţii şi multe ipoteze. Recunosc. Dar asta e tot ce aveam. Am auzit povestea despre Mellon şi FDR cu ani în urmă. Una dintre legendele acelea urbane de care e plină istoria americană. Se presupune că Mellon ar fi avut dovada că Amendamentul 16 era ilegal. Mai avea şi probe că America datora o sumă fabuloasă moştenitorilor unui om care ne-a împrumutat bani în timpul Revoluţiei.

— De asta nu plăteşti taxe?

— Sigur că da. E ilegal ce fac ei. Am creat un site şi am încercat să răspândesc vestea, dar n-am primit decât o vizită din partea agenţilor Fiscului. Au apărut într-o zi şi mi-au răsturnat toată casa cu fundul în sus. Oh, da, aveau mandat de percheziţie, însă nu căutau nimic. Au venit doar ca să-mi transmită un mesaj.

— Aveau un motiv întemeiat să-l facă de vreme ce n-ai plătit taxele.

— Ştiu. M-au pus sub acuzare şi m-au judecat repede. Am mers în prima zi la proces şi am văzut că totul era o

farsă, aşa că am plecat cât mai repede chiar înainte să mă condamne. Ceea ce au şi făcut, în contumacie. De atunci, mă ascund.

— N-a trebuit să predai paşaportul când te-au pus sub acuzare?

Howell dădu din cap că nu.

— Idioţii nici nu m-au întrebat dacă aveam paşaport şi nu le-am oferit voluntar informaţii. Am obţinut paşaportul cu câţiva ani înainte, pentru o croazieră în Caraibe. Bineînţeles că mi-a venit la îndemână când am fugit. Am condus din Alabama în Mexic, pe urmă am dispărut şi am ajuns în Croaţia. M-am gândit că n-o să dea nimeni două parale pe un mic evazionist fiscal.

Se înşelase.

— Când a apărut Paul Larks?

— A luat legătura cu mine pe site. Partea aceea despre guvernul care datora bani moştenitorilor s-a dovedit adevărată, în urmă cu câteva luni, lui Larks i s-a cerut să afle dacă apărea ceva în documentele oficiale despre o datorie către Haym Salomon. Solicitarea a venit chiar de la preşedinte. Nu erau prea multe informaţii, însă a aflat că Mellon, în anii ’20, ar fi obţinut dovezi ale datoriei din dosarele Trezoreriei. Pe urmă, Larks a descoperit povestea cu Amendamentul 16 în aceleaşi dosare secretizate. Detalii care l-au şocat. Era un tip foarte excentric. Cam ciudat. Pentru un funcţionar guvernamental de carieră, nu-şi iubea prea mult angajatorul. S-a enervat că

SUA comiteau fraude fiscale din 1913. S-a dus la secretarul Trezoreriei, care i-a ordonat să uite că a văzut ceva. Asta l-a enervat şi mai mult. Slavă Domnului că înainte să-şi piardă slujba a reuşit să obţină o copie a informaţiilor! Asta îmi aducea.

— De ce ţie?

— A găsit cartea mea pe internet, a citit-o şi mi-a zis că s-ar putea să aibă nişte lucruri care să dovedească faptul că aveam dreptate. Îl deranja ideea că oameni ca mine erau judecaţi şi trimişi la închisoare. Şi îl supăra şi faptul că şeful lui îi cerea să uite toată povestea. Mi-a spus ce avea şi informaţiile lui păreau să umple golurile. Larks avea dreptate. Ceea ce face guvernul e greşit.

— Şi ce rol are Kim în toate astea?

— Din punctul meu de vedere? Niciunul. Am crezut că e doar un alt tip pe care-l căuta Fiscul. Îşi spunea Peter din Europa. Am vorbit pe internet despre lucruri obişnuite. Impozite, închisoare, lucruri de genul ăsta. N-am discutat detalii decât cu Larks.

Malone se gândi că, de fapt, Kim juca la ambele capete, manipulându-i pe Howell şi Larks ca să afle ce putea de la amândoi.

— În cele din urmă, Larks mi-a dezvăluit că vorbea cu un coreean, adăugă Howell. Dar n-am făcut legătura între cei doi. De ce s-o fi făcut? Mi-a spus că Yong Jin voia să ne întâlnim. N-aveam de gând să mă întorc în State, însă a precizat că asta nu era o problemă: coreeanul era peste

ocean. Deci Larks s-a oferit să plătească pentru croazieră şi mi-a rezervat un bilet. Doar am schimbat numele cu al Jelenei. După ce am mai discutat, Larks şi cu mine am convenit că nu voiam să fie implicaţi străini, ci s-o facem noi singuri. Oricum, aveam nevoie să ne întâlnim faţă în faţă, deci am profitat de călătorie.

Ascultă, n-ar trebui să facem ceva? Să mergem în căutarea Jelenei? Are probleme.

— E o navă mare de pe care nu pleacă nimeni până nu ajungem la ţărm.

În mintea lui Malone se contura o imagine, dar o piesă din puzzle lipsea...

— Trezoreria a trimis o agentă aici ca să ia documentele înapoi. Ai împins-o în apă în Veneţia. De unde ştiai că era aici?

— Nu ştiam. Am văzut-o doar că se apropia de Jelena, aşa că am scos-o din joc. Habar n-aveam cine era.

— Atunci, spune-mi ce nu mi-ai spus. Şi nu mă minţi. Am încercat să fiu clar, însă se pare că nu înţelegi. Sunt singurul prieten pe care-l ai.

Văzu că Howell începea să-l creadă.

— Există un act între cele aduse de Larks, care e special. Singurul document original între atâtea copii. Asta voiam să văd, de fapt. De aceea a venit Larks.

Aşteptă.

— E o hârtie mototolită pe care i-ar fi dat-o Andrew Mellon lui Franklin Delano Roosevelt.

CAPITOLUL 32

Departamentul de Justiţie Biroul Avocatului General Memoriu

24 februarie 1913 Ratificarea Amendamentului 16 al Constituţiei Statelor Unite ale Americii

Anterior, secretarul de Stat s-a adresat Biroului Avocatului General pentru a stabili dacă înştiinţările de ratificare propuse de mai multe state a Amendamentului 16 din Constituţie sunt în forma corespunzătoare şi, dacă este aşa, se solicită ca biroul să pregătească anunţul necesar ce trebuie făcut de secretarul de Stat conform Secţiunii 205 a Statutelor Revizuite.

În urmă cu unsprezece zile, acest birou a trimis secretarului de Stat un memoriu detaliat legat de problemele observate la procedura de ratificare a Amendamentului 16. Nu voi reitera ce s-a afirmat acolo, voi întreba doar de ce nu s-a luat nicio măsură cu privire la conţinut. Se pare că un răspuns mai puternic decât tăcerea este necesar, date fiind problemele legale grave apărute (motiv pentru care a fost inclus exemplul din Kentucky). Dar, în locul unei anchete mai detaliate, secretarul de Stat a cerut o clarificare legală în privinţa puterii sale de a declara constituţional amendamentul ratificat. Curtea Supremă n-a luat niciodată direct în considerare această

chestiune, dar a fost dată o hotărâre în *Field* vs Clark, 143 SUA 649 (1892), şi anume:

Ceea ce trebuia să facă preşedintele era să ratifice actul Congresului. Nu să creeze o lege. Era doar agentul departamentului legislativ, cu scopul de a constata şi a declara evenimentul care, conform dorinţei lui exprimate, avea să aibă loc.

Acelaşi principiu este valabil pentru secretarul de Stat, cu privire la declararea ratificării amendamentului propus în Constituţie. Congresul i-a delegat autoritatea de a declara „voinţa exprimată" a statelor legată de orice amendament propus. Secretarul de Stat este singurul funcţionar administrativ care poate face această precizare legală. Doar el poate să decidă cum să facă lucrul acesta. Însă istoria este instructivă. În ceea ce priveşte toate celelalte amendamente constituţionale aprobate (sau respinse) din 1787, secretarul de Stat a declarat de fiecare dată că statele au comunicat departamentului aprobarea sau respingerea. Această declaraţie n-a fost niciodată contestată de vreo instanţă.

Kim se opri din lectură.

Iată dovada că existau îndoieli, în 1913, cu privire la validitatea Amendamentului 16 din Constituţia americană, exact cum bănuise Anan Wayne Howell. Ştia că amendamentul fusese declarat valid – verifică în cartea lui Howell – în 25 februarie 1913, a doua zi după ce memoriul pe care-l avea în mână îi fusese trimis secretarului de Stat

de către avocatul general. Dar, după cum scria Howell în carte, această acţiune oficială nu sugera decât că amendamentul era „în vigoare”, nu „ratificat corespunzător”. Un joc de cuvinte, desigur, însă unul important. Poate era făcut de secretarul de Stat ca răspuns la îngrijorările exprimate în scris de avocatul general?

Şi care erau aceste îngrijorări?

Memoriul nu oferea detalii, în schimb, se referea la alt document întocmit cu unsprezece zile mai devreme. Căută în paginile rămase şi nu găsi nicio copie după acel document, ci un raport de la secretarul Trezoreriei, Henry Morgenthau, pentru preşedintele Statelor Unite, cu data de 26 ianuarie 1937. Şi acesta era menţionat în cartea lui Howell.

Alte date necoroborate aici.

Iată care era raportul.

Conform ordinului dumneavoastră prezidenţial, bancnota de un dolar a fost schimbată în 1935. Schimbările încorporate atunci au fost următoarele: pe faţă, numeralul albastru 1 a fost schimbat în cenuşiu şi făcut mai mic; UNU cenuşiu din dreapta a fost eliminat; sigiliul Trezoreriei a fost micşorat şi suprapus pe WASHINGTON, DC; şi UN DOLAR stilizat a fost adăugat la sigiliul Trezoreriei. Pe verso au fost efectuate modificări, de asemenea, care includ Marele Sigiliu al Statelor Unite. Conform cerinţei dumneavoastră (după cum s-a notat pe pagina următoare), sigiliul este înfăţişat cu reversul în stânga şi faţa în dreapta.

Trecu la pagina următoare şi studie o copie a imaginii bancnotei, observând că Roosevelt aprobase şi ceruse în mod expres ca sigiliul să apară după specificaţiile lui.

Îşi îndreptă atenţia înapoi la memoriu, în care se nota că reversul Marelui Sigiliu al Statelor Unite, aşa cum apărea pe bancnota de un dolar schimbată, înfăţişa un peisaj arid dominat de o piramidă neterminată cu treisprezece trepte, având în vârf Ochiul Providenţei. La baza piramidei erau gravate numeralele romane MDCCLXXVI, 1776. Deasupra era expresia latinească ANNUIT CGEPTIS, care înseamnă „Dumnezeu ne-a sprijinit în acţiunea noastră”.[26] Sub sigiliu se afla un stindard semicircular pe care scria NOVUS ORDO SE-CLORUM, citat preluat din Viigiliu, tradus literal „Noua Ordine a Secolelor”, şi nu prin „Noua Ordine Mondială”, ceea ce în limba latină ar corespunde cu „Novus Ordo Mundi”. De fapt, Charles Thomson, un om de stat implicat

26 Alte surse arată că semnificaţia este „începutul a fost încuviinţat“, fraza referindu-se, printre altele, la reuşita conspiraţiei de a pune bazele statului masonic american. (n.red.).

în desenul Marelui Sigiliu al SUA, a propus această frază din opera poetului latin, care să semnifice începutul „noii ere americane”, apărută în 1776 cu semnarea Declaraţiei de Independenţă.

Un şirag de treisprezece perle se întindea spre exterior către marginea bancnotei. Pe reversul Marelui Sigiliu apărea un vultur pleşuv, simbolul Statelor Unite. Deasupra vulturului se afla un grup strălucitor de treisprezece stele, aranjate în forma unei stele în şase colţuri. Pieptul vulturului era acoperit cu un scut heraldic cu treisprezece dungi care semănau cu cele de pe steagul Americii. Stelele şi dungile simbolizau primele treisprezece stele ale uniunii. Vulturul avea o panglică în cioc pe care scria E PLURIBUS UNUM, „Din mai multe state, o naţiune”. În ghearele din stânga, ţinea treisprezece săgeţi. În cele din dreapta, o ramură de măslin cu treisprezece frunze şi treisprezece măsline. Împreună, reprezentau puterile opuse ale războiului şi păcii. Încă un şir de treisprezece perle se întindeau spre marginea bancnotei.

A fost luată în considerare întrebarea dumneavoastră despre mesajul ascuns din Marele Sigiliu. Faptul că liniile desenate între literele A M S O N de pe reversul mesajului nu formează doar o stea în şase colţuri, ci şi cuvântul MASON, nu poate fi explicat. Marele Sigiliu a fost creat într-o perioadă de douăzeci şi trei de ani, începând cu 1776 şi sfârşind cu 1789. Au fost analizate şi respinse multe modele. Simbolismul se găseşte în abundenţă în sigiliu, mai

ales cu repetarea numărul 13 în multe desene. Dar totul a fost cu intenţia de a reflecta sentimentul patriotic, o celebrare a Statelor Unite ale Americii nouformate. Nu s-au găsit dovezi că s-ar fi înserat mesaje secrete în mod intenţionat.

Cea mai recentă schimbare a bancnotei de un dolar s-a petrecut începând cu sfârşitul anului 1933 şi s-a terminat la sfârşitul anului 1934, după cum aţi ordonat. Au participat mulţi funcţionari de carieră în Trezorerie, cei mai mulţi fiind angajaţi când Mellon era secretar al Trezoreriei, însă n-a fost descoperită influenţa lui asupra modelului.

Copiile rămase aveau legătură cu schimbarea din 1935, cu justificările oferite pentru fiecare adăugire artistică. Nimic nu părea să iasă în evidenţă. După aceea, dădu peste încă un raport Mai recent.

Datat în ultimele nouăzeci de zile.

De la Paul Larks către actualul secretar al Trezoreriei.

CAPITOLUL 33

ZADAR, CROAŢIA

Isabella coborî din micul avion, în vreme ce Luke Daniels era deja pe pistă, fără ochelarii de soare. Vremea se stricase treptat în timpul zborului peste Adriatica. Soarele splendid al dimineţii italieneşti fusese acoperit de pătura neagră de nori adusă de o vijelie balcanică ce sufla dinspre est, alături de o scădere vizibilă a temperaturii.

Zborul fusese scurt şi fără evenimente. Trebuiau să fie cu aproximativ o oră în faţa lui Malone. Terminalul de andocare a feribotului era la unsprezece kilometri distanţă, pe o peninsulă îngustă unde se afla centrul oraşului Zadar. Nu vizitase niciodată Croaţia, călătoriile ei peste ocean fiind restrânse în zona centrală a Europei şi în Anglia, şi erau întotdeauna legate de serviciu. Nu pleca niciodată în vacanţă. Zilele de concediu adunate depăşiseră limitele atât de mult, încât supervizorul ei îi spusese să înceapă să le folosească. Până atunci, ignorase această directivă.

— Am văzut nişte taxiuri în cealaltă parte a aeroportului când ne pregăteam de aterizare, zise Luke. Trebuie să ştii că nord-coreenii şi chinezii ar putea să aibă oameni plasaţi aici care-l urmăresc pe Kim. S-ar putea să dăm peste ei.

— De unde să ştie ei unde e Kim?

El ridică din umeri.

— Probabil pentru că şi ei l-au urmărit. Doar să fii vigilentă.

— Întotdeauna sunt.

— Da, cum ai fost şi pe cheiul din Veneţia.

— Te simţi mai bine acum că ai zis asta?

— Sincer, da. Totuşi haide să fim serioşi, bine? Câtă experienţă ai în confruntări cu o echipă de asasini? Ăştia nu sunt evazionişti fiscali fiţoşi. Oameni ca ei chiar o să-ţi facă rău.

Ea îl privi fix.

— Ştiu cum să mânuiesc o armă. Pot să am grijă de mine.

— Domnişoară, nici măcar n-ai idee! chicoti el.

— Doar ia-te după mine, şi o să fie bine.

— Să-ţi dau o veste. Pappy nu primeşte ordine.

— Pappy nu e la comandă. Eu sunt.

— De când?

Grosolănia masculină părea să fie riscul meseriei. În ultima vreme însă, începea să iasă la lumină şi cea de tip feminin. Ultimii ei doi parteneri fuseseră femei, amândouă imprevizibile şi încercând să iasă în evidenţă în ceea ce credeau că era o lume a bărbaţilor. Şi ele îşi asumau riscuri. Făceau greşeli. Ea ura expresia „o lume a bărbaţilor”. Şi femeile puteau să reuşească. Ea era dovada vie a acestui fapt: lucra direct pentru secretarul Trezoreriei într-o misiune strict secretă. Nu trebuia decât să respecţi regulile, să faci ce ţi se spune şi să obţii rezultate. Astfel aveai

mereu de câştigat, indiferent de sex. Totul în legătură cu misiunea asta îi fusese explicat în detaliu. Înţelegea. Miza era mare. Iar ea ştia ce trebuia făcut, şi naiba să-i ia pe cowboy-ul acela sudist şi tipul pensionat pe nume Pappy!

Ea. Era. La. Comandă.

În timpul zborului, reuşise să afle câte ceva despre Luke Daniels. Primise un e-mail de la Washington că era fost militar, în forţele speciale, fusese decorat şi făcuse câteva stagii peste ocean. Lucra de aproape doi ani pentru agenţia de contrainformaţii Magellan Billet şi avea norocul să fie nepotul preşedintelui Statelor Unite. Ceea ce-l făcea să coboare câteva locuri pe lista ei a respectului. Pe ea n-o ajutase nimeni să avanseze în carieră şi-i ura pe cei care o luau pe scurtătură.

— Trebuie să ajungem la cheiul pentru feriboturi, spuse ea. Înainte să vină furtuna.

Malone aştepta ca Howell să-i explice.

— Larks mi-a povestit despre un document original pe care l-a găsit în arhivele Trezoreriei, o hârtie mototolită. De cum am auzit ce-a spus, am început să înţeleg. Ştim că Mellon s-a întâlnit cu Roosevelt în ajunul Anului Nou în 1936. Scrie în jurnalul lui David Finley – unul dintre cei mai apropiaţi oameni ai lui Mellon – publicat în anii ’70. Întâlnirea era pentru finalizarea Galeriei Naţionale de Artă, dar Mellon i-a dat ceva lui Roosevelt, ceva ce preşedintele a mototolit şi a aruncat.

— Crezi că e aceeaşi bucată de hârtie?

— Dacă nu, e o coincidenţă a naibii de mare...

Nu putea să-l contrazică.

— Pe pagina aceea sunt scrise nişte numere. Larks a scanat-o şi mi-a trimis-o.

— Asta înseamnă că e în contul de e-mail al lui Larks sau pe un computer acasă la el?

Howell clătină din cap că nu.

— Bătrânul era al dracului de paranoic. Mi-a zis că a trimis-o din altă parte. N-a menţionat prin intermediul cui sau de unde şi n-am întrebat. Toate conturile mele de e-mail sunt pe nume false. Am păstrat o copie pe un cont. E un fel de cod, însă nu l-am descifrat. Am vrut foarte mult să văd originalul, aşa că l-a adus cu el. Face parte din ceea ce a luat coreeanul cu el mai devreme.

Ceea ce punea la îndoială decizia lui Malone de a-l lăsa pe Kim să plece. Ordinul lui Stephanie şi al preşedintelui fusese clar. Să obţină documentele.

— Există în geanta aia şi o copie a raportului din 1913 făcută de avocatul general. Larks mi-a trimis o scanare şi după acela. Este semnificativ, deoarece îi spune secretarului de Stat că poate să facă aproape orice vrea în privinţa declarării amendamentului constituţional drept valid. Face referire la un memoriu anterior de la avocatul general. Cred că respectivul memoriu constituie dovada noastră palpabilă, este cel în care sunt expuse toate problemele. Însă Larks nu l-a găsit în arhive.

Malone înţelegea.

— Crezi că l-a luat Mellon?

— E foarte posibil.

— Cum se face că ştii toate astea? Se pare că toate informaţiile importante au fost secretizate. Cum de le-ai pus cap la cap?

— Mai întâi am citit despre asta pe internet. Sunt multe nebunii scrise despre Amendamentul 16. Zeci de ani, oamenii au încercat să convingă tribunalele că taxa pe venit e ilegală. Ohio era stat în momentul în care a fost ratificat amendamentul? Unii spun că nu. Dar nu sunt de acord. Era. Alţii sunt de părere că Amendamentul 16 nu abroga în mod clar clauzele contradictorii anterioare ale Constituţiei, aşadar, era invalid. Ceea ce e ridicol. Alţii zic că depunerea declaraţiei de venit încalcă protecţia oferită de Amendamentul 5 împotriva autoincriminării sau că este o „luare în posesie” şi nu poate fi impusă „fără o compensaţie corectă”. Unul spunea că Amendamentul 16 este neconstituţional fiindcă încălca interdicţia din Amendamentul 13 împotriva „înrobirii involuntare”. Original, dar nebunesc. Niciuna dintre căile astea nu este valabilă.

— Eşti avocat?

— Nu, la naiba, sunt inutili. Iar eu sunt doar un om care a citit foarte mult despre un subiect. Dacă citeşti câteva sute de cărţi despre acelaşi lucru, începi să observi cam câte nu ştiu aşa-zişii experţi.

— Şi care e modul de a câştiga lupta?

— Lasă-mă să-ţi povestesc ce am găsit în Tennessee.

Ascultă cum Howell îi istorisi despre o călătorie în orăşelul Knoxville pe care o făcuse un prieten de-al lui în urmă cu o lună la Arhivele de Stat. Aleseseră statul la întâmplare, unul dintre cele patruzeci şi două care ar fi ratificat Amendamentul 16. În această declaraţie de certificare din 1913, secretarul de Stat, Philander Knox, remarcase că Tennessee aprobase Amendamentul 16 în 7 aprilie 1911. Registrele arătau că amendamentul fusese transmis guvernatorului pentru a fi validat în 13 ianuarie 1911. La data de 25 ianuarie, o rezoluţie de ratificare fusese introdusă în Senat.

— Exact aici am găsit o problemă, continuă Howell. O prevedere a Constituţiei statului Tennessee stipula clar că niciun amendament constituţional nu putea fi introdus spre ratificare dacă legislatura de la acea vreme a fost aleasă *după* propunerea amendamentului. Nu mă întreba de ce au regula asta. E ciudat, ştiu. Însă asta era legea statului pe atunci. Şi încă în Constituţia lor. Dar au ignorat-o, pur şi simplu, şi au mers mai departe.

Howell îi explică apoi cum legislatura, din Tennessee încălcase propriile reguli procedurale, care prevedeau ca legile să fie citite o dată, în trei zile diferite, în Cameră, şi, dacă treceau de aceasta, erau trimise Senatului pentru dezbatere.

Şi viceversa.

— Ceea ce nu s-a întâmplat cu rezoluţia asta de ratificare. Mai grav, Constituţia statului Tennessee de la acea vreme interzicea legislaturii să atribuie capacitatea de impozitare oricui ar fi afectat oamenii acelui stat. Cu toate astea, au făcut-o, dând Congresului puterea de a impozita venitul fără distribuire egală. Era un lucru nou, cu siguranţă. Pe urmă, ca să-i pună capac, nu există vreo dovadă scrisă că Senatul a votat vreodată ratificarea. Niciuna. Nicio urmă. Aşadar, cum s-a aprobat? Şi cum de a bifat secretarul de Stat al SUA căsuţa cu „Da” în dreptul statului Tennessee?

Avocatul din Malone căuta o portiţă de scăpare, un fir de aţă de care să se agaţe şi să-i explice aceste greşeli, dar nu era niciunul. Legislaţia trebuia adoptată conform legii. Să omiţi sau să ignori orice parte a procedurii putea fi absolut fatal. Şi cu un amendament constituţional propus? „Aproape” n-avea să fie niciodată suficient.

— Fii atent, continuă Howell. Nu există nicio pagină din documentele originale despre toate astea în arhivele din Tennessee. Toate au dispărut. Prietenul meu a pus totul cap la cap din surse secundare şi cu ajutorul unui funcţionar foarte serviabil care ştia unde să caute în dosarele acelea vechi.

— Deci nimic din toate astea nu te ajută cu ceva.

Howell clătină din cap.

— Niciun pic. Am nevoie de dovezi. Cred că celălalt memoriu, cel pe care nu l-a găsit Larks, e biletul meu spre

libertate.

Înainte să fiu pus sub acuzare, am trimis agenţilor federali peste cincizeci de cereri pe baza Libertăţii de Informare. Cele mai multe lucruri pe care mi le-au dat erau inutile, însă din când în când mai găseam câte o piesă folositoare. Prietenul meu a făcut de atunci drumuri în capitalele altor patru state, a cercetat arhivele şi a aflat aproape acelaşi lucru. Uneori dădea peste acte originale, dar de cele mai multe ori erau dispărute. De parcă ar fi venit cineva şi ar fi curăţat tot. În unele locuri, se vedea că paginile erau tăiate cu lama din registrele de procese-verbale.

Malone plasă informaţia în context şi o lăsă să-i zboare liberă prin minte.

Lucrurile începeau să capete sens.

Iar problema lui se agravase.

Kim citi memoriul pe care Paul Larks i-l dăduse secretarului Trezoreriei americane.

Am examinat cu atenţie toate documentele cu privire la orice revendicare a banilor datoraţi moştenitorilor lui Haym Salomon.

Se pare că, într-adevăr, documentaţia referitoare la aceste datorii a fost predată de văduva lui Salomon trezorierului din Pennsylvania în 1785. Această documentaţie a ajuns în final la Alexander Hamilton, care, din câte se pare, n-a luat nicio măsură în această privinţă.

Acele documente au rămas în Arhiva Naţională până la sfârşitul secolului al XIX-lea, când au fost returnate Departamentului de Trezorerie, împreună cu alte mii de dosare. Dar nu se mai găsesc în arhivele Trezoreriei, fie clasificate sau nu. Fără instrumentele comerciale concrete, semnate de părţile necesare, n-avem cum să evaluăm dacă cererile de revendicare ale moştenitorilor lui Haym Salomon sunt valide.

Însă, în cele câteva documente în care se menţionează revendicarea Salomon, există nişte informaţii îngrijorătoare cu privire la Amendamentul 16 din Constituţie. A ieşit în evidenţă un memoriu pe care avocatul general de atunci l-a trimis secretarului de Stat, Philander Knox, în care se specifică faptul că existau îngrijorări legate de procedura de ratificare. Era o referire precisă la statul Kentucky. Aşadar, încercând să verific adevărul celor scrise, am călătorit personal la Frankfort şi am cercetat dosarele aflate în arhivele din Kentucky. Ancheta a dezvăluit că rezoluţia de ratificare a Amendamentului 16 care a trecut prin Cameră (prima dată în 26 ianuarie 1910, apoi din nou în 10 februarie 1910) şi cea dezbătută în Senat (prima dată în 9 februarie 1910, a doua oară în 11 februarie 1910) aveau formulări diferite. Ceea ce este şi mai îngrijorător, votul de ratificare în Senat (care a avut loc pentru ultima dată în 11 februarie 1910) a fost de 9 voturi pentru şi 22 împotrivă. Dar memoriul transmis din Kentucky către secretarul de Stat indica faptul că votul de ratificare din Senat a fost de

27 pentru şi 2 împotrivă. Incredibil, deşi a fost respinsă, măsura de ratificare a trecut până la urmă de Senat şi a ajuns pe biroul guvernatorului. Însă a fost blocată prin veto (în 11 februarie 1910). Ratificarea n-a mai fost dezbătută vreodată de legislatura din Kentucky. Acel veto n-a fost anulat niciodată. Totuşi Kentucky este trecut ca şi cum ar fi ratificat Amendamentul 16 în 8 februarie 1910. Vizita mea la Arhivele de Stat a scos la lumină şi alt lucru îngrijorător. Multe dintre dosarele originale lipsesc. Multe consemnări în jurnalul Camerei Reprezentanţilor şi al Senatului, rezoluţia însăşi a ratificării şi mesajul de veto al guvernatorului nu mai sunt acolo. Ce am aflat provenea din surse secundare neoficiale.

După părerea mea, este posibil ca statul Kentucky să nu fi ratificat niciodată în mod valid Amendamentul 16. Acest lucru i-a fost adus la cunoştinţă secretarului de Stat, Knox, care, în 1913, se pare că n-a făcut nicio încercare de a investiga problema. El a ignorat un comunicat anterior trimis de avocatul general, care detalia şi alte aspecte îngrijorătoare. Acel memoriu, datat în 13 februarie 1913, nu s-a găsit în arhivele noastre. Recomand ca întreaga problemă să fie supusă unei anchete amănunţite.

Ridică ochii spre Hana.

— Draga mea, se pare că am obţinut o parte din ce am venit aici să găsim.

Observă documentul original printre copii.

O singură foaie boţită.

În discuţiile lui cu Larks, înainte să fie considerat o ameninţare, acesta îi povestise despre o foaie de hârtie mototolită cu nişte numere înscrise. Un fel de cod despre care Anan Wayne Howell credea că îi fusese dat preşedintelui american Franklin Delano Roosevelt de Andrew Mellon. Oare ceea ce ţinea în acel moment în mână era aceeaşi hârtie? *Cheia*? Aşa spunea Larks că o descria Howell. Ce altceva putea să fie?

— Te-ai gândit cum să plecăm de pe barca asta? o întrebă el.

Ea dădu aprobator din cap.

Ascultă în timp ce ea explica.

Femeia pe nume Jelena era întinsă pe pat, încă ameţită de medicamentul administrat de Hana.

Dar adusese şi el nişte stimulente.

— Trezeşte-o atât cât s-o putem conduce, zise el. O luăm cu noi. S-ar putea să ne fie de folos.

CAPITOLUL 34

Malone analiza opţiunile, hotărându-se la cea mai bună cale de urmat. Bănuia că Yong Jin se ascundea într-una din multele cabine de pe feribot. N-avea să fie greu de aflat în care anume. Dacă dădea o sută de euro unui steward, putea obţine informaţia. Se îndoia că rezervarea era făcută pe numele real al lui Kim, însă câţi coreeni de cincizeci şi ceva de ani puteau fi la bord? îl văzuse cineva sau îl ajutase cu bagajul. Va găsi acea persoană. Dacă nu, îl va aştepta la pasarelă.

— Larks a intrat într-un mare bucluc, spuse Howell. Acel memoriu din 1913, în care avocatul general îi prezenta secretarului de Stat îngrijorările sale, este convingător. Kentucky a fost menţionat în mod special. Larks a plecat acolo şi a descoperit nişte probleme, aşa cum a descoperit şi prietenul meu în Tennessee. A văzut şi că lipseau originalele. Când a raportat acest lucru, i s-a ordonat să uite tot ce a văzut şi ce ştia. Numai că bătrânul n-a renunţat. Până la urmă, l-au pus să semneze un acord de confidenţialitate şi l-au scos la pensie. N-a avut de ales – trebuia să accepte sau să-şi piardă pensia.

— Însă Larks ţi-a povestit totul.

Howell încuviinţă.

— Şi-mi aducea şi dovezi ca să pot să fac ceva în

privinţa asta.

Duruitul motoarelor încetă şi nava încetini. Văzuse deja Croaţia pe hublou, la câţiva kilometri distanţă, indicând că se apropiau de destinaţie.

— Andocăm în curând, zise Malone.

— Ce ai de gând să faci?

Era o întrebare bună, dar voia ca Howell să ştie.

— Dacă ce spui e adevărat, o să mă asigur că povestea nu va fi muşamalizată.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Se gândi dacă să-i spună lui Howell de o graţiere prezidenţială, apoi decise să mai ţină puţin informaţia secretă.

Sirenele sunară alarma.

Un murmur înăbuşit de îngrijorare cuprinse feribotul.

— Fuoco! Fuoco!

Foc!

Kim mergea în faţă, iar Hana venea după el, ajutând-o pe femeia ameţită care abia se ţinea pe picioare. Hotărâseră să lase bagajul pradă focului. Bunurile personale erau ultima lor grijă. Cel mai important era să coboare de pe feribot înainte să andocheze, cu geanta neagră pe care o ţinea în braţe şi cu altă geantă în care avea laptopul şi alte câteva lucruri esenţiale.

Hana explorase docurile când erau încă în Veneţia după ce se îmbarcaseră, pregătind o retragere în grabă dacă se

punea problema. Înainte de a ieşi din cabină, dăduseră foc cearşafurilor, prosoapelor, mobilei şi hainelor în plus. Vâlvătaia crescuse rapid în intensitate. El îi admira ingeniozitatea. Un mod perfect de a distrage atenţia.

Urcaseră două punţi până în locul unde bărcile de salvare atârnau de gruie. Fiecare ambarcaţiune avea o lungime de aproape cinci metri, complet acoperită, vopsită în alb şi portocaliu aprins. Vinciurile controlau lansarea, iar butoanele de la nivelul punţii erau uşor accesibile.

Alarmele de incendiu răsunau pe navă.

Se uită spre ţărm. Se apropia furtuna. Din norii groşi începuse să se cearnă ploaia şi briza din vest, rece şi tăioasă ca o coasă, mătura crestele valurilor cu spumă. Erau la câţiva kilometri vest de Zadar, dincolo de o serie de arhipelaguri care protejau portul de largul mării. Se apropie de un panou de control pe care sclipeau butoanele, întrerupătoarele fiind activate, în mod sigur, de alarmă. Aveau denumiri în engleză şi italiană. Pe punte, oamenii alergau pe lângă el, împiedicându-l să se gândească... Apăsă pe un comutator pe care scria ÎMBARCARE. Gruiul pivotă în exterior, apoi vinciurile coborâră barca la nivelul punţii. Hana o urcă pe femeie în cabina acoperită. Pe urmă se sui şi el. Bănuia că existau butoane în interior pentru lansare – şi erau, un set aproape identic cu cel de pe panoul exterior.

Feribotul încetinise atât de mult, încât aproape oprise.

Apăsă pe dispozitivul LANSARE şi barca de salvare

coborî cu repeziciune.

În clipa în care chila atinse apa agitată, apăsă pe DECUPLARE şi se desprinseră de feribot.

Hana întinse femeia pe o bancă lucioasă cu spetează înaltă. Interiorul era spaţios, puteau să încapă vreo douăzeci şi ceva de oameni. O văzu pe Hana apăsând un buton şi motoarele prinseră viaţă. Apoi acţionă maneta de acceleraţie şi învârti cârma.

Astfel, porniră.

Malone sări în picioare şi-i făcu semn lui Howell să-l urmeze. O alarmă de incendiu n-avea cum să pornească tocmai atunci din întâmplare. Întregul feribot se cutremură când elicele schimbară ritmul şi direcţia. Cu voci ascuţite, nişte membri ai echipajului ordonară tuturor să-şi păstreze calmul. Se îndreptă spre ieşire. Un marinar de punte alergă spre el, aşa că-l întrebă în italiană:

— Ce se întâmplă?

— Foc dedesubt.

— Jelena, murmură Howell.

Malone era de aceeaşi părere. Mai mult ca sigur, era implicată în treaba asta. Una dintre bărcile de salvare cobora pe frânghiile vinciului spre apă. Nu se dăduse nicio comandă de abandonare a navei. Alergă într-acolo şi ajunse tocmai când barca se desprinse şi se îndepărtă cu motoarele pornite. Trapa laterală era deschisă şi, preţ de-o clipă, apăru o faţă înainte ca un braţ să se întindă şi să

închidă trapa.

Kim Yong Jin.

— Parcă ziceai că n-are unde să plece, spuse Howell.

— M-am înşelat.

Aruncă o privire la bărcile de salvare rămase. De ce nu? Funcţionase o dată.

Howell părea să-i citească gândurile.

— Nu fără Jelena. N-o las aici.

Malone n-avea chef de aşa ceva.

— Poţi să vii de bunăvoie sau cu forţa.

Şi vorbea serios. L-ar fi bătut până şi-ar fi pierdut cunoştinţa şi l-ar fi aruncat în barcă la nevoie. Howell părea să simtă că n-avea de ales, aşa că dădu aprobator din cap.

Îl împinse pe bărbatul mai tânăr în faţă şi alergară spre panoul care controla altă barcă de salvare. Fumul începuse să iasă din prova navei. Oamenii alergau încolo şi încoace, înspăimântaţi de imaginea ameninţătoare. Un membru al echipajului în uniformă apăru şi ţipă la el în italiană să plece de lângă butoane. Ignoră ordinul şi coborî barca la nivelul punţii, făcându-i semn lui Howell să sară înăuntru. Membrul echipajului se strecură prin mulţime şi-l prinse pe Malone cu braţul pe după gât, trăgându-l înapoi.

N-avea timp pentru asta, aşa că-i înfipse un cot în coaste.

O dată. De două ori.

Strânsoarea de la gât slăbi.

Se răsuci şi-l lovi cu pumnul în falcă, aruncându-l la

podea. Câţiva pasageri se aplecară să-l ajute. Malone profită de moment ca să sară în barca de salvare şi să trântească trapa, încuind-o din interior. Găsi comutatoarele şi apăsă pe DECUPLARE.

Căzură imediat şi aterizară în valurile agitate.

Eliberă frânghiile vinciului şi porni motoarele.

Isabella coborî din taxi, în timp ce Luke Daniels îi plătea şoferului. Parcurseră distanţa scurtă pe străzile aglomerate în douăzeci de minute. Bagajele lor, precum şi cele ale lui Malone fuseseră lăsate în dulăpioarele cu cifru din aeroport. Aveau să-şi bată capul mai târziu cu asta. Deocamdată, feribotul era prima lor grijă.

Zadar părea exemplul perfect de contrast. Suburbiile erau mai moderne, Cu parcuri industriale şi zone comerciale, pe când Oraşul Vechi era plin de biserici, monumente şi ruine romane. Centrul istoric, o reţea de clădiri joase cu ţiglă roşie înconjurate de ziduri groase din piatră, ocupa o peninsulă cu formă dreptunghiulară de vreo cinci kilometri lungime şi un kilometru şi jumătate lăţime, care înainta în golf. O pasarelă o lega de continent. Când erau pe cale să aterizeze pe aeroport, observase că portul era protejat de câteva insule dispuse în şiruri paralele cu coasta. Contururile crenelate ale golfuleţelor adânci şi insuliţelor brăzdau ţărmurile. Stăteau în faţa zidurilor vechi ale oraşului, în vârful peninsulei, unde andocau vapoarele. Furtuna de care se temea venise, învăluind totul într-un

întuneric cenuşiu şi profund. Crengile golaşe ale copacilor din apropiere tremurau în briza puternică. În golf, la aproximativ un kilometru şi jumătate distanţă, văzu feribotul şi auzi sirena.

— E o alarmă, spuse Daniels.

Din partea din faţă a navei ieşea fum, împrăştiat imediat de vânt. Ceva era în neregulă. Văzură o barcă de salvare coborând în apă şi îndepărtându-se.

— Îţi dau şanse de doi la unu în ceea ce priveşte omul din barca aia, zise el.

— Ce vrei să spui?

— Pariez că e evadarea lui Kim. Trebuia să scape de acolo înainte să andocheze.

— Cum a reuşit să fure barca? N-ar fi trebuit să fie posibil.

— Eşti chiar atât de naivă? Sau doar proastă? Acolo fiecare e pentru el. Faci ce trebuie să faci.

— Eu nu lucrez aşa. N-am făcut-o niciodată. Nici n-am s-o fac vreodată.

El clătină din cap a dezgust.

Încă o barcă de salvare coborî în apă.

— Şi ştiu cine a furat-o pe aia, adăugă Daniels, apoi îşi scoase telefonul mobil şi sună.

Vântul din golf făcea vârtejuri ca nişte fantome din ploaia ceţoasă. Frigul îi îngheţa faţa. Trebuiau să găsească un adăpost, dar Luke Daniels nu se mişca, era atent doar la cele două bărci portocalii care se îndepărtau de feribot şi o

luau spre nord, departe de oraş. Când i se răspunse la telefon, auzi discuţia când Daniels activă difuzorul.

— Pappy, eşti într-una din bărcile alea?

— Eu sunt. Kim e în faţă.

— Suntem pe ţărm, zise Daniels. Pe doc. E şi Femeia Fantastică aici cu mine.

Pe ea o enerva atitudinea aceea dispreţuitoare şi porecla pe care ştia că o foloseau colegii ei din Trezorerie.

— Documentele sunt la Kim, zise Malone. Nu putem să-l lăsăm să scape. E un act original acolo pe care trebuie să-l luăm înapoi.

Ea înţelegea ce însemnătate avea ceea ce aflase Malone, lucru care-i îngreuna sarcina de a controla situaţia.

— S-ar putea să nu reuşesc să-l ajung din urmă, spuse Malone. Bărcile astea nu sunt făcute pentru viteză. Poţi să-l urmăreşti de pe uscat?

Privirea lui Daniels trecu de la valurile care dansau spre litoralul din dreapta lor, şerpuind în zigzag spre nord, unde clădirile şi pădurile de pin se învecinau. Se vedea un port ferit, poate la trei kilometri distanţă, însă îl zărea şi ea.

O autostradă mărginea coasta cât vedeai cu ochii, cu plaje întinse între şosea şi apă.

— Am înţeles, Pappy. Venim imediat după tine.

CAPITOLUL 35

VIRGINIA

Stephanie se îndepărtă cu maşina de casa lui Ed Tipton. Conform rugăminţii acestuia, stinseseră luminile şi încuiaseră uşa din faţă după ei. Danny împrumutase de la ea douăzeci de dolari şi-i pusese sub telefonul lui Tipton, o compensaţie pentru apelurile în străinătate. Ei i se păruse un gest ciudat, dar tipic. Lui nu-i plăcea să rămână dator nimănui.

Preşedintele stătea pe bancheta din spate, cu lada din lemn pe care o luase din debara. Aprinsese lumina şi cotrobăia în cutie. Strălucirea luminii în semiîntunericul din maşină îi micşora vizibilitatea în oglinda retrovizoare, dar ştia că nu trebuia să-i ceară s-o stingă. Autovehiculul cu cei doi agenţi de la serviciile secrete venea aproape în urma lor. Mai era aproape o oră până în zori. Surprinzător, nu era obosită, deşi, în mod normal, ar fi trebuit să fie. Trecuse peste pragul de oboseală cu câteva ore în urmă şi ajunsese în punctul în care corpul funcţiona pe autopilot, deci la naiba cu somnul.

— E plină de cărţi vechi, zise el. Mai toate sunt despre George Mason. Şi mai e şi ăsta.

Întinse mâna şi-i arătă printre scaunele din faţă un volum subţire cu copertă cartonată. *Taxation*: *The People’s*

Business. Scris de Andrew W. Mellon.

— Nu ştiam că era scriitor, spuse ea.

Cartea dispăru înapoi pe bancheta din spate.

— Despre asta ştiu tot. Edwin mi-a explicat ieri despre ea.

— Aţi fost ocupaţi amândoi. N-aveţi de condus o ţară?

— De fapt, se conduce singură, chicoti el. Mai ales când nu mai poţi fi reales. Nimănui nu-i pasă ce am de zis.

Ea ştia că nu era adevărat.

— Decât dacă vrei să le pese.

— Pe pagina de început scrie că a fost publicată de MacMillan Company în 1924. Edwin zicea că David Finley, apropiatul lui Mellon, a scris-o în locul lui, însă tot ce e în carte vine de la Mellon, îl auzi răsfoind paginile.

Apoi începu să citească din carte cu glas tare.

Problema guvernului este să stabilească impozite care vor aduce venituri maxime Trezoreriei şi, totodată, să nu împovăreze prea mult contribuabilii sau activităţile comerciale. O politică de impozitare sigură trebuie să aibă în vedere trei factori. Să producă venituri suficiente pentru guvern; să uşureze, pe cât posibil, povara impozitelor pentru cei care sunt cel mai puţin capabili s-o ducă; şi să înlăture acele influenţe care ar întârzia dezvoltarea treptată a afacerilor şi industriei de care, conform ultimei analize, depinde atât de mult prosperitatea noastră. Mai mult decât atât, ar trebui creat un sistem permanent de impozitare, nu doar pentru un an sau doi, nici din cauza efectului pe care l-

ar putea avea asupra oricărei categorii de contribuabili, ci având în vedere condiţiile pe o lungă perioadă de timp, cu scopul de a exercita un efect definitiv asupra prosperităţii ţării per ansamblu.

Acestea sunt principiile fundamentale pe care se bazează politica de impozitare a Trezoreriei şi orice revizuire a impozitelor care le ignoră se va dovedi doar o improvizaţie şi trebuie înlocuită în cele din urmă cu un sistem bazat pe considerente economice, nu politice.

Nu există niciun motiv pentru care problema impozitelor să nu fie abordată dintr-o perspectivă obiectivă şi comercială. Revizuirea impozitelor n-ar trebui să devină vreodată mingea de fotbal a politicilor subiective sau de clasă, ci ar trebui realizată de cei care au elaborat un studiu minuţios pe subiect, sub toate aspectele, şi sunt pregătiţi să recomande o direcţie care, în cele din urmă, se va dovedi a fi în interesul ţării.

N-am considerat niciodată impozitarea un mijloc de a răsplăti o categorie de contribuabili sau de a o pedepsi. Dacă un asemenea punct de vedere ajunge vreodată să controleze politica noastră publică, atunci tradiţia libertăţii, a justiţiei şi egalităţii de şanse, înseşi caracteristicile civilizaţiei americane, va dispărea şi în locul ei vom avea o legislaţie de clasă cu toate defectele aferente. Cel care încearcă să perpetueze prejudecăţile şi ura de clasă face un deserviciu Americii.

Încercând să promoveze sau să înfrângă legislaţia

asmuţind o categorie de contribuabili împotriva alteia, demonstrează o înţelegere total greşită a acelor principii de egalitate pe care a fost întemeiată ţara.

— Se înţelege de ce s-au certat Mellon şi Roosevelt, spuse Danny. Războiul de clasă era instrumentul lui Roosevelt de obţinere a celor patru mandate. Şi-a jucat cartea de câte ori a avut ocazia. Dar a fost o manevră deşteaptă. Erau mult mai mulţi „avuţi” decât „sărmani”, iar numărul mare de votanţi câştigă alegerile.

Ea îşi dădea seama că era ceva care nu-i dădea pace.

Aşa fusese toată noaptea.

— Mellon avea dreptate, adăugă el. Creşterea impozitelor nu sporeşte încasările. De fapt, se întâmplă exact opusul.

Bogaţii găsesc o cale prin care să-şi protejeze banii şi să evite taxele mai mari. Şi cine poate să-i condamne? însă de fiecare dată când am scăzut impozitele, au crescut încasările. Harding. Coolidge. Hoover. Kennedy. Reagan. Bush. Ei au priceput toate astea.

— Care e problema? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Secretarul Trezoreriei m-a minţit. Edwin a aflat că Larks ar fi furat un document original împreună cu celelalte copii. Joe Levy nu mi-a zis o vorbă despre asta. Pun pariu pe ce vrei că Morgenthau a clasificat hârtia aceea mototolită pe care a luat-o de la Mark Tipton, cea pe care Mellon i-a dat-o lui Roosevelt, iar Larks a şterpelit-o de la Trezorerie.

— Şi acum e în libertate undeva, cine ştie unde în lume,

şi poate să cadă în mâinile celor care încearcă să descopere cum să spargă codul. Întreabă-l pe secretarul Trezoreriei dacă a minţit. Joe lucrează pentru tine. Dacă nu vorbeşte, concediază-l.

El stinse becul din maşină.

— Tocmai asta e. Nu cred că vrea să-mi facă rău. De fapt, intuiesc că încearcă să mă protejeze.

— De ce anume?

Ea se apropie de o ieşire către autostradă şi intră pe şosea mărind viteza; cele două faruri erau încă în spatele ei.

— Hârtia aceea mototolită, răspunse el.

Ea încuviinţă.

— N-o să-l concediez pentru că a depăşit limitele. Trebuie să citeşti toată cartea lui Howell.

Ea văzuse destul când o frunzărise la tribunal ca să priceapă ideea de bază.

— E un fanatic al impozitului pe venit. Se pare că are multe idei împotriva Amendamentului 16.

— Uite ce e, rosti el cu vocea joasă şi distantă. Datoria noastră naţională este de şaisprezece trilioane de dolari. Dobânda acestei datorii este de două sute de miliarde pe an. Am găsit deunăzi un site cu un calculator care ţine pasul cu datoria naţională, care creşte cu fiecare secundă. Am stat puţin şi m-am uitat la porcăria aia. Sporeşte cu vreun milion de dolari pe minut. Poţi să-ţi imaginezi? Este de-a dreptul uluitor.

— Şi ai stat, pur şi simplu, să te uiţi?

— Te cam hipnotizează, chicoti el.

Ea zâmbi. Uneori, preşedintele era ca un copil mare.

— Nouăzeci la sută din banii folosiţi pentru a plăti datoria vin dintr-o singură sursă, adăugă el.

Şi ea ştia de unde. Impozitul pe venit.

— Imaginează-ţi ce-ar fi dacă impozitul ar fi ilegal, continuă el pocnind din degete. Nu mai sunt cele nouăzeci de procente. Dispar. Pur şi simplu.

Ea înţelese aluziile, totuşi întrebă:

— Ar putea fi înlocuit?

— Serios? Congresul ar trebui să adopte un nou amendament, apoi treizeci şi opt de state ar trebui să-l ratifice. Ar trece mult timp şi datoria ar creşte în continuare cu un milion de dolari pe minut. Apropo, n-am putea împrumuta niciun sfanţ ca să acoperim deficitul, pentru că garanţiile noastre n-ar mai valora nici cât o ceapă degerată. Chiar dacă introduci un nou impozit pe venit, tot n-am putea să ne revenim. Trilioanele acumulate ca datorie ne-ar falimenta. Mai rău chiar, ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că am ştiut tot timpul că Amendamentul 16 era ilegal, însă l-am declarat valid şi am continuat să-l colectăm? E fraudă şi devenim răspunzători de acele trilioane de dolari pe care le-am furat de la oameni.

— Exagerezi puţin, nu crezi?

— Nu sunt sigur. Am o presimţire rea, Stephanie, de care am învăţat să ascult. Mă tot gândesc la chinezi şi la

nord-coreeni. Şi la Kim. Ce urmăreşte? apoi îmi amintesc că primul nostru creditor este China. Îi datorăm 1, 2 trilioane de dolari care cresc de la un minut la altul. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă nu ne-am achita datoria?

Ea ştia. Economia Chinei s-ar fi prăbuşit.

— Crezi că Yong Jin caută muniţie ca să desfiinţeze impozitul nostru pe venit?

— L-ai auzit pe ambasador. Spre deosebire de Conducătorul Iubit, Kim nu datorează nimic Chinei. Mai degrabă le-ar trage clapa. Ambasadorul acela era speriat. Am văzut asta în ochii lui şi am auzit-o în glasul său. A încercat s-o ascundă, dar îi era frică.

Şi ea simţise teama aceea, observând unele fraze ascunse din conversaţie şi o ezitare acolo unde n-ar fi trebuit să existe.

Stephanie conducea mai departe spre nord cu viteză, încă departe de traficul dimineţii. Cerul de deasupra se schimba din negru în roz. Spre est, marginea ascuţită a răsăritului strălucitor începuse deja să răspândească lumina cenuşie a zorilor.

— Rufele astea murdare ale noastre, murmură el, miros foarte urât. Însă, datorită lui Paul Larks, s-ar putea să iasă la aerisit. Ai ştiut că ceva mă deranjează. Am văzut-o în ochii tăi la Trezorerie. Asta este. Călcâiul lui Ahile pentru noi.

Rulară o vreme în tăcere, cufundaţi în gânduri.

— Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, zise Danny

într-un târziu.

— O să iau legătura cu Luke şi Cotton după ce te las la Casa Albă.

— Aşa să faci. Trebuie să ştiu ce-au aflat acolo.

În faţă apărură luminile de la Capitoliu. După câteva minute aveau să ajungă la Casa Albă.

— Mai este ceva, spuse Danny de pe bancheta din spate, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii. Lucruri pe care nu le puteam rosti de faţă cu Harriett.

CAPITOLUL 36

CROAŢIA

Isabella alerga prin ploaie după Luke Daniels pe pavajul care lucea de umezeală. Se întreba ce voia să spună când îl anunţase pe Malone: „Venim imediat după tine”. Răspunsul la întrebare îl află în momentul în care Daniels chemă un taxi, apoi, când maşina se opri să-l ia, deschise portiera şoferului, îl scoase afară pe acesta şi-l împinse pe caldarâmul ud.

Pe urmă îi făcu semn Isabellei să urce.

Ea ezită.

— Bine, stai acolo. Şi aşa eşti o pacoste, strigă el.

La naiba! Trebuia să se ducă. Aşa că se grăbi spre portiera din faţă, o deschise şi urcă în maşină. El se aşeză la volan, băgă maneta în viteză şi porniră, cu cauciucurile scrâşnind pe asfaltul ud de ploaie.

— N-ai furat niciodată o maşină? o întrebă el.

— Nu chiar.

— Bine ai venit în lumea mea! zise el clătinând din cap.

— Îţi dai seama că şoferul acela o să cheme poliţia.

— Să sperăm că până atunci o să fim undeva unde nu ne pot găsi.

Luke conducea pe un drum pe marginea peninsulei, în afara zidurilor oraşului, de-a lungul cheiului, îndreptându-se

spre pasarela către continent şi, bănuia ea, spre ţărm în direcţia în care o luaseră Kim şi Malone cu barca. Încercau să-i prindă şi el recupera treptat distanţa, depăşea maşini, ţâşnea prin intersecţii şi ignora toate regulile de circulaţie.

Şi atrăgând multă atenţie asupra lui.

Claxoanele urlau şi frânele scârţâiau.

— Ai mai făcut asta şi altă dată? întrebă ea, încercând să-şi păstreze calmul şi să se ţină bine pe scaun.

El trase tare de volan spre stânga şi o luară spre nord, pe marginea golfului.

— Am exersat puţin.

Taxiul era un Audi murdar şi boţit. Interiorul duhnea a nicotină, iar ea deschise geamul cât să pătrundă puţin aer curat.

— Nu scăpa golful din ochi, îi spuse el.

Stropii cădeau ca gloanţele pe maşină, lovind parbrizul în valuri de apă. Ea se uită printre ştergătoare şi văzu feribotul. Cele două bărci de salvare portocalii nu se zăreau, dar o bucată de uscat care înainta spre golf, lângă portul pe care-l văzuseră mai devreme, le bloca vederea. Trebuiau să parcurgă o distanţă mai mare, dincolo de ieşitura aceea, ca să distingă ceva.

Daniels părea să-şi dea şi el seama.

Aşa că apăsă şi mai tare pe acceleraţie.

Kim stătea lângă Hana. Ea pilota barca departe de feribot, către ţărm. Ploaia cădea ca o perdea groasă, ceea

ce era şi bine, şi rău. Furtuna le oferea o acoperire excelentă, însă transformase şi golful într-o nebunie agitată. Ostatica lor era întinsă pe o bancă lucioasă şi nu se mişca. Geanta neagră era pe umărul lui, iar valiza, la picioare. Trebuiau să găsească un loc unde să coboare, preferabil cu puţini oameni în preajmă. De acolo, cu siguranţă puteau lua un taxi sau un alt mijloc de transport care să-i ducă la aeroport sau la gară.

Barca de salvare aluneca mai departe, cu motorul torcând într-un ritm constant, dar lent. Ştergătoarele abia dacă reuşeau să îndepărteze apa de pe parbriz. El se apropie de hublourile de la babord şi văzu conturul uneia dintre numeroasele insule care protejau golful. Prin hublourile de la tribord, zări ţărmul, străjuit de clădiri şi copaci. De la hubloul din spate, observă altă barcă de salvare care venea spre ei.

Americanul.

Cine altcineva?

Malone ţinea cârma dreaptă pe marea învolburată. Barca de salvare era mai mult ca un dop plutitor cu motor, făcut să rămână drept, însă nu neapărat stabil. Motoarele erau, de asemenea, construite să fie durabile. Ambarcaţiunile cu care fugiseră el şi Kim erau identice, aşadar, dacă barca din faţă nu încetinea, n-avea cum să acopere un gol de aproape un kilometru şi jumătate dintre ei. Dar putea să ţină pasul cu ei şi asta avea de gând să

facă. Şi să spere că Luke va fi acolo când Kim va coborî pe uscat.

Se obişnui repede, deoarece răul de mare nu fusese niciodată o problemă pentru el. Era evident că Howell nu era marinar. Salturile în sus şi în jos şi dintr-o parte în alta îşi spuneau cuvântul.

— Scoate capul prin trapă, îl sfătui Malone. Ia puţin aer şi stai în acelaşi timp cu ochii pe Kim.

Urletul vântului se auzi şi mai tare când se deschise trapa. Ploaia rece pătrunse înăuntru. Nu ştia nimic despre geografia locului, doar că se îndreptau spre nord, într-un golf protejat din două părţi de uscat. În mod normal, marea ar fi fost calmă şi apa limpede.

Dar nu în acea zi.

Îl auzi pe Howell vărsându-şi maţele.

Maneta de acceleraţie era apăsată la maximum şi navigau cât de repede se putea, ceea ce nu era prea mult. Însă cel puţin se îndreptau în direcţia bună.

Kim reveni lângă Hana şi luă o hotărâre.

— Trebuie să încetinim barca aia care ne urmăreşte. Sunt aproape sigur că e domnul Malone acolo, totuşi, oricine ar fi, trebuie să-i dăm de furcă. Din fericire, avem ceva care ar putea să facă exact acest lucru.

Privirea i se îndreptă spre femeia semiconştientă.

— A venit momentul să scăpăm de ea.

Deschise trapa laterală, apoi ridică femeia ameţită de pe

bancă şi o ajută să meargă spre chepeng. Se îndoia că era capabilă să înoate, efectele drogului asupra muşchilor şi nervilor ei fiind prea accentuate.

Dar înecul ei ar fi fost o distracţie şi mai mare.

O împinse afară cu capul înainte.

Malone zări corpul cuiva căzând din barca din faţă.

— Ai văzut asta? strigă el la Howell.

— E cineva în apă şi nu se mişcă.

Spera că Howell nu se va prinde, însă acesta îşi dădu seama.

— E Jelena. Ea e. Dispare sub valuri.

Malone îşi dădu seama că era obligat de Kim să aleagă, deşi n-avea de ales şi Kim ştia asta. Întoarse prova spre babord.

— Mai tare la stânga, strigă Howell. O prinde curentul.

— Vino aici, strigă el.

Howell se conformă rapid.

— Ţine cârma şi manevrează acceleraţia! Ţine barca aproape de ea!

Alergă la trapă.

Apoi sări în apă.

Kim rămase cu privirea îndreptată în spate şi văzu cealaltă barcă virând şi încetinind, apoi un bărbat sări în valuri.

— Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi până ajungem la ţărm,

spuse el.

Peisajul din dreapta lor devenise mai uniform, cu mai puţine clădiri, mai multe păduri de pin şi plaje pustii. Pe urmă, bucata de pământ se sfârşea şi remarcă o zonă împădurită care forma altă peninsulă, cu mai multă apă şi alt ţărm croat dincolo de aceasta, spre dreapta.

— Acolo. Evită întinderea aia pustie şi îndreaptă-te spre continent.

Isabella văzu ambele bărci în golf, una mult în faţa celeilalte. Apoi zări ceva aruncat din barca din faţă şi scufundându-se în apă. Un om. A doua barcă încetinise şi cineva sărise în marea învolburată. Prima barcă îşi continuă ruta, fără să ezite. Ocoliseră toate obstacolele de pe coastă şi în acel moment vedeau tot golful. Prima barcă se îndepărta de altă peninsulă către marginea continentală.

— Putem să-l prindem, zise Daniels. Vine spre noi.

Rulau încă repede, şoseaua fiind liberă în ambele direcţii. Ceaţa le acoperea mereu parbrizul şi geamurile, aparatul antijivraj generând mai mult zgomot decât căldură. O uşoară acalmie se ivea când se potoleau rafalele. Apoi o imagine nouă îi atrase atenţia. Lumini roşii care sclipeau. Şi o sirenă care urla şi se tânguia. Întoarse capul şi văzu în spate o maşină de poliţie.

— N-avem timp de ei, zise Daniels.

— S-ar putea să nu fie de acord cu tine.

— Mai întâi trebuie să mă prindă.

Luke acceleră motorul mai tare şi botul maşinii zvâcni brusc în faţă. Pe urmă, drept înainte pe şosea, ea văzu mai multe lumini sclipind şi maşini blocând drumul. Numără şase autovehicule. Asta explica lipsa traficului de pe banda opusă. Se apropiau în viteză de o baricadă, la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă. Oamenii în uniformă erau pregătiţi. Mai mulţi aveau armele îndreptate în direcţia lor.

— O să treci peste ei? întrebă ea.

Opt sute de metri.

Aşteptă să vadă ce făcea Daniels.

Patru sute de metri.

Deodată, parbrizul deveni o pânză de păianjen formată din mii de linii opace. Cineva trăsese spre ei şi le era imposibil să mai vadă în faţă. Daniels păru să înţeleagă zădărnicia gestului şi ridică piciorul de pe acceleraţie, apăsând pedala de frână şi trăgând tare de volan spre dreapta. Spatele maşinii se învârti, ajungând perpendicular pe şosea, şi rulară aproape o sută de metri pe pavajul ud înainte de a se opri.

După aceea, linişte.

Doar ploaia care cădea pe plafon tulbura liniştea.

Oamenii în uniformă încercuiră maşina, strigându-le cuvinte într-o limbă pe care ea n-o înţelegea.

Însă nu era nevoie.

— Nu-i a bună, mormăi Daniels.

De data asta, era de acord cu el.

CAPITOLUL 37

WASHINGTON, DC

ORA 7.25

Stephanie îl lăsă pe Danny la Casa Albă, apoi merse spre hotelul Mandarin Oriental, unde stătea de fiecare dată când era în oraş. Valiza ei fusese trimisă cu un angajat al Departamentului de Justiţie, care aşteptase avionul când ajunsese în urmă cu câteva ore de la Atlanta. Din fericire, hotelul avea o cameră liberă şi-şi văzu lucrurile când deschise uşa. Unul dintre băieţii de serviciu cărase lada cu cărţi şi-i dădu un bacşiş de cinci dolari după ce o aşeză pe covor.

Un duş fierbinte şi ceva de mâncare ar fi fost grozav. Deci se puse la punct, pe urmă urcă la etajul opt, la Tai Pan Club, unde se servea micul dejun. Trebuia să afle ce se întâmpla în Veneţia. Nu primise niciun raport de la nimeni de câteva ore. Ultima dată când auzise veşti de la Luke Daniels, acesta se îndrepta spre Croaţia împreună cu agenta de la Trezorerie, iar Cotton era pe un feribot cu restul jucătorilor, inclusiv cu geanta plină cu documente. Poate avuseseră noroc şi lucrurile erau sub control. Pe de altă parte, învăţase să nu se bazeze pe noroc. Mai degrabă ţi-l făceai singur.

În acel moment, nouă dintre cei doisprezece agenţi ai ei

erau în misiuni pe tot globul. Controlul operaţional pentru opt agenţi era deja în sarcina adjunctului ei. Ea îl păstră pe Luke Daniels. Cotton era independent, singurul contractor din exterior care lucra pentru ea. Îi utiliza din când în când, dar cu măsură. Prefera să aibă control absolut asupra oamenilor ei. Cotton era excepţia, deşi putea, uneori, să devină problematic. Totuşi era cel mai bun om care lucrase vreodată pentru ea. Însă nu i-ar fi spus asta niciodată. Nici nu era cazul. El ştia deja.

Danny o încurajase să citească volumul lui Howell şi voia un raport complet de îndată ce soseau veştile de peste ocean. Aşadar, ca să treacă timpul mai repede, îi urmă sugestia şi descărcă o copie a cărţii *Ameninţarea patriotului*. Înainte de a trece la lecturarea efectivă, verifică cele patruzeci şi trei de comentarii. Celor mai mulţi le plăceau ideile unice prezentate, dar credeau că premisa era cam exagerată. Altora le plăcea foarte mult, însă păreau nişte anarhişti şi aproape toţi comentatorii urau impozitul pe venit.

Cine nu-l ura?

Se hotărî să rămână în salon o vreme şi să citească. În introducerea cărţii scria că Howell nu era avocat, dar petrecuse câţiva ani studiind impozitul federal pe venit. Îi invita pe toţi cititorii să-i conteste afirmaţiile şi să-i investigheze concluziile pe cont propriu. „Dezbaterea e sănătoasă”, scria el la un moment dat.

Asta aşa era.

Se uită la conţinut şi decise să sară peste pagini, concentrându-se mai întâi pe capitolul în care Howell discuta posibilitatea ca Amendamentul 16 să nu fi fost ratificat corect.

În paragraful de deschidere, el recunoştea sincer că n-avea nicio dovadă, însă pe urmă preciza:

În ultimele două decenii, mulţi opozanţi ai impozitului (inclusiv eu) au susţinut că Amendamentul 16 nu face cu adevărat parte din Constituţie. Prin urmare, impozitul pe venit e ilegal. Este acesta un argument valid? câţiva protestatari au efectuat cercetări exhaustive şi au descoperit că versiuni ale amendamentului, ratificate în state individuale, conţineau erori minore. În unele nu era scris cu majusculă cuvântul „State” sau se folosea „venit” în loc de „venituri”. Altele conţineau cuvântul „remuneraţie” în loc de „enumeraţie”. În altă versiune era „impunere taxe” în loc de „creştere taxe”. Se pune deci întrebarea: dacă numărul necesar de state n-au votat pe acelaşi text al Amendamentului 16, poate fi acest amendament considerat cu adevărat ratificat?

Trebuie să recunoaşteţi că este o întrebare bună. Când Congresul sau o legislatură de stat adoptă o lege, cele două Camere din guvernământ trebuie să aprobe acelaşi text. Dacă nu, nu există legea. În schimb, sunt două voturi separate pe două versiuni diferite ale aceleiaşi legi. În mod similar, dacă statele n-au votat acelaşi text, s-ar putea spune că n-au ratificat toate acelaşi Amendament 16.

Există o anumită logică a acestei concluzii, dar instanţele au susţinut permanent că variaţiile minore din aceste versiuni pe care le-au votat statele sunt nesemnificative. Aceleaşi instanţe afirmă că fiecare legislatură de stat care a acţionat asupra amendamentului intenţiona să-l ratifice sau să-l respingă, *exact cum a fost propus de Congres*. Când au votat, au înţeles că votau ca să aprobe sau să respingă Amendamentul 16 *aşa cum a fost propus de Congres*. Judecătorii care au analizat această problemă au susţinut toţi că „textul amendamentului, aşa cum a fost trimis în diversele instrumente de stat spre ratificare, a fost acolo doar pentru examinare. Orice erori din text n-au fost nişte propuneri de schimbare a amendamentului care se ratifica, erau doar erori din neglijenţă care nu diminuează intenţia per ansamblu a legislaturii de stat de a ratifica amendamentul în forma propusă”.

Altă hotărâre pe care instanţele au folosit-o pentru a-i învinge pe opozanţii impozitului este că declaraţia oficială (a funcţionarului guvernamental adecvat) a datei efective de adoptare a unui amendament constituţional este definitivă. În 1913, secretarul de Stat era funcţionarul guvernamental însărcinat să stabilească dacă un amendament din Constituţie fusese ratificat cum se cuvine (astăzi, această sarcină îi revine arhivarului Statelor Unite). Instanţele, deşi se consideră autorizate să stabilească sensul Constituţiei şi legilor, *nu* se consideră competente să

precizeze când începe aplicarea textului definitiv al Constituţiei şi a amendamentelor sale. În 1922, Curtea Supremă a hotărât în cazul *Leser* vs *Garnetty* 258 SUA130 (1922), că, atunci când secretarul de Stat certifică ratificarea unui amendament la Constituţie, nicio instanţă nu este autorizată să cerceteze aserţiunea ca să stabilească dacă a fost sau nu ratificat. Desigur, această hotărâre a venit la nouă ani după ce Philander Knox a certificat Amendamentul 16. Însă acelaşi principiu a fost aplicat în 1913. Ce s-ar întâmpla în prezent dacă s-ar propune un amendament şi trei pătrimi din state nu l-ar ratifica, dar arhivarul Statelor Unite ar ignora realitatea şi l-ar declara ratificat? Curtea Supremă stipulează că instanţele nu pot pune la îndoială această acţiune evident greşită. Bunul-simţ ar cere ca instanţele să conteste, bineînţeles, acest lucru. Ceea ce, în sine, ignoră problema adevărată.

O ultimă justificare pe care instanţele o oferă pentru a învinge opozanţii impozitului este că Amendamentul 16 este în vigoare de peste o sută de ani, că a fost dezbătut şi implementat de instanţe, inclusiv de Curtea Supremă în nenumărate cazuri, prin urmare, este valid. După cum scria un judecător: „Deşi acest lucru nu este suficient pentru a împiedica o anchetă judiciară, este convingătoare în privinţa validităţii”. Să împingem acest argument către o concluzie logică. Dacă o lege a fost ilegală de la bun început, dar tot a fost adoptată, ar însemna că e legală

doar pentru simplul fapt că există de multă vreme?

Sigur că nu.

Iată care este realitatea: instanţele, pur şi simplu, nu vor să audă că Amendamentul 16 ar putea fi nevalid. Implicaţiile acestei concluzii sunt prea groaznice ca să le ia în considerare. Aşa că judecătorii şi-au format propria logică strâmbă ca să respingă orice contestaţie. Problema este că logica asta nu rezistă la o cercetare amănunţită. Şi când va veni ziua în care cineva va prezenta dovada concretă nu doar a eşecului de a ratifica amendamentul, ci şi a faptului că secretarul de Stat l-a declarat eficient în 1913 în mod greşit, instanţele nu vor avea de ales, vor trebui s-o ia în considerare.

Iată ideea finală. Chiar dacă Amendamentul 16 n-a fost ratificat corespunzător, afirmă unii, asta nu înseamnă că entitatea legislativă bicameralăă din SUA n-ar putea să impună un nou impozit pe venit. Este adevărat. Congresul ar putea încă să impună un impozit pe venit, însă ar trebui să fie distribuit, după cum cere Articolul I, Secţiunea 2. Desigur, asta nu s-ar întâmpla niciodată. Teama Părinţilor fondatori legată de „impozitele directe” n-a dispărut. Mai degrabă, este mai puternică în prezent. Niciun Congres n-ar aproba un impozit pe venit care are cote foarte diferite în funcţie de locul unde trăiesc oamenii.

Şi nu uitaţi de „partea îngrozitoare” de care se tem instanţele cu adevărat. Imaginaţi-vă o clipă că Amendamentul 16 este nevalid, că aşa a fost de la început

şi că secretarul de Stat din 1913 ştia destul cât să fie cel puţin bănuitor – şi totuşi l-a declarat „în vigoare”. După orice definiţie, asta e fraudă. Nu numai că aplicarea Amendamentului 16 ar înceta imediat, dar Statele Unite ar trebui să plătească trilioane şi trilioane de dolari pe care i-a furat în mod ilegal de la cetăţeni. Luând în considerare această posibilitate, este uşor de înţeles de ce instanţele se străduiesc atât de mult să-i susţină validitatea.

Se opri din citit.

Tot ceea ce scria Howell avea sens. Argumentele lui erau logice, implicaţiile clare, o parte din ele amintind de temerile exprimate de Danny în maşină. Înţelegea în acel moment de ce era îngrijorat. Era evident că citise cartea. Încercă să-şi amintească şi altceva din ce scrisese Curtea Federală de Apel în cazul lui Howell, imediat după ce spusese că, „pentru ca Howell să câştige, am avea nevoie, la această oră târzie, de o dovadă excepţional de solidă a ratificării neconstituţionale”. Apăsă pe tastele laptopului şi găsi decizia instanţei de judecată pe internet, apoi identifică pasajul de la sfârşit.

Howell (prin avocatul din oficiu) n-a făcut o asemenea demonstraţie, concluzionând cu îndrăzneală că amendamentul n-a fost ratificat corespunzător. N-a fost prezentată nicio probă pentru a dovedi această afirmaţie, iar Howell n-a citat nicio autoritate legală sau faptică ce obligă această instanţă (de altfel, nici pe secretarul de Stat, Knox, în 1913) în legătură cu afirmaţia lui că

Amendamentul 16 a fost ratificat incorect. Pe scurt, Howell nu s-a obosit să demonstreze că amendamentul de o sută de ani a fost ratificat neconstituţional.

Dovada pe care o căuta Howell era cumva în geanta neagră care traversa în acel moment Marea Adriatică în drum spre Croaţia? China, Coreea de Nord şi Kim Yong Jin păreau să creadă că în ea se găsea ceva semnificativ.

Era de acord cu Danny.

Această criză era, în mod sigur, diferită.

Avea şi ea aceeaşi presimţire rea.

CAPITOLUL 38

Croaţia

Kim urmărea în continuare pe hublourile din spate cum distanţa dintre el şi barca lui Malone se mărea. Mai mult decât atât, se lăsase ceaţa, înghiţind totul în cale şi oferindu-le o acoperire excelentă. Ceaţa şi ploaia le vor ascunde evadarea. Mai aveau o jumătate de kilometru până la ţărm. Nici el şi nici Hana nu păreau afectaţi de răul de mare, deşi ar fi trebuit să fie. Puntea de sub picioarele lui se ridica şi cobora cu regularitate.

— Trebuie să ştim unde suntem, îi spuse el.

Erau, în mod sigur, la nord de Zadar. Văzuse oraşul portuar în timp ce-şi plănuiau evadarea. În clipa aceea, navigau paralel cu continentul, protejaţi la vest de bariera insulelor şi a arhipelagurilor stâncoase. Furtuna însă venise din est şi nu slăbea deloc. Din fericire, ţărmul era încă vizibil. Hoteluri, staţiuni de odihnă şi alte clădiri umpleau plajele, iar valurile se înălţau într-o învălmăşeală de spumă.

Purta în continuare, agăţată de umăr, geanta neagră, închisă bine. Nu putea lăsa ploaia să strice ce era înăuntru. Avea nevoie de timp să examineze tot, fără presiuni din afară. Nu era o idee bună să se îndrepte imediat spre aeroport sau gară. Malone era în continuare acolo, poate avea chiar ajutor. Aveau nevoie de un refugiu şi închirierea

unei camere la un hotel de pe litoralul croat era cel mai la îndemână.

Observă în faţă câteva clădiri adunate la un loc.

Şi docurile. Îi făcu semn Hanei.

— Acolo se termină călătoria noastră.

Malone simţea marea împresurându-l, apa rece îi tăia răsuflarea, lăsându-l fără vlagă. Ieşi la suprafaţă între valurile înalte de peste un metru şi se uită după Jelena.

Femeia nu se vedea nicăieri.

Inspiră adânc şi se scufundă, înotând cu putere. Hainele deveniră în curând o greutate periculoasă, însă nu se opri. Încerca disperat să-i dea de urmă pe sub valurile agitate. Se întrebă dacă nu cumva fusese drogată. Asta părea să fie arma preferată a lui Kim. Dacă aşa era, n-avea cum să înoate.

„Calmează-te”, chibzui el.

— Jelena, Jelena! strigă Malone peste urletul vântului, odată revenit la suprafaţă.

Călca apa cu putere şi se străduia să-şi controleze panica. Experienţa din marină îl învăţase despre senzaţia de disperare pe care o ai plutind singur pe o mare agitată. Furtuna nu făcea decât să-i sporească anxietatea, iar frigul îi amorţea picioarele, aşa că se zbătu şi mai tare. Spera ca Howell să ţină cârma dreaptă, rămânând pe urmele lui în apă. Dacă nu, putea fi luat de valuri, la fel ca Jelena.

Atunci apăru barca de salvare din ceaţă, în dreapta lui.

— Aici, strigă el cât putu de tare.

Prova rotunjită se întoarse spre el şi Malone zări ştergătoarele de parbriz mişcându-se în continuare cu putere. Apa rece îi provoca o durere cumplită de cap. Între două mişcări ca să rămână la suprafaţă, ridica mâna în aer ca să atragă atenţia. Se părea că Howell îl văzuse şi se apropia de el. N-avea să fie uşor. În sfârşit, Anan apăru în dreptul trapei deschise.

Privirile li se întâlniră.

El clătină din cap.

— Nu. Nu, şopti Howell.

Şocul apăru pe faţa bărbatului mai tânăr, apoi tristeţea.

Malone urcă la bord. Îl dureau muşchii şi respira greoi. De partea cealaltă a cabinei acoperite, Howell se clătina, ţinându-şi capul în mâini.

Malone trăgea adânc aer în plămâni, revenindu-şi treptat după efortul depus. Frigul îi amorţea muşchii şi încă simţea gustul înţepător al apei sărate. Cu siguranţă, erau pături sub băncile din lemn, aşa că scoase una şi se înfăşură în ea.

Privi prin hublouri.

Nimic altceva decât ceaţă.

Kim dispăruse.

Isabella arestase destui oameni, dar nu fusese niciodată condusă cu propriile mâini legate la spate. Poliţiştii locali nu fuseseră prea amabili atunci când îi scoseseră cu forţa din

taxi şi-i luaseră imediat de la locul incidentului. Chibzuit, Luke Daniels îşi ţinuse gura. Şi ea făcuse la fel. Lucrurile se vor lămuri, însă nu în ploaie. Isabella trebuia să vorbească neapărat cu cineva cu autoritate mai mare – de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului.

Fură transportaţi înapoi în centrul oraşului Zadar, într-o clădire cu douăzeci şi patru de etaje, aflată pe continent, cu faţa spre Oraşul Vechi. Pe drum, ea văzu că feribotul ajunsese şi andocase. Incendiul fusese stins. Stăteau singuri pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, doi poliţişti fiind pe locurile din faţă.

— După ce rezolvăm problema asta, îi şopti ea lui Daniels, ne vedem fiecare de drum.

El îi aruncă o privire încruntată.

— Şi eu care credeam că e ceva special între noi.

— Din cauza acestei atitudini, Kim a reuşit să scape.

— Kim a scăpat pentru că am avut ghinion. Am făcut tot posibilul.

Putea doar să spere că Malone reuşise să-l oprească pe Kim. Documentele acelea nu puteau fi pierdute.

Maşina era parcată, însă, înainte ca poliţiştii să coboare, se auzi soneria unui telefon mobil, ca nişte clopote de biserică. Telefoanele lor fuseseră confiscate după arestare, dar cel care suna nu era al ei.

— E al meu, şopti Daniels.

Poliţistul de pe scaunul pasagerului răspunse la telefon.

— Luke. Eşti acolo?

Îl auzeau pe Malone prin difuzorul activat.

— Cine e la telefon? întrebă poliţistul.

— Dar tu cine naiba eşti?

— Policija.

Malone îşi dădu seama că vocea de la telefon nu era a lui Luke Daniels şi, cu toate că limba croată nu era printre cele pe care ştia să le vorbească, înţelese ce spunea.

Poliţia.

Se hotărî s-o facă pe grozavul.

— Cotton Malone la telefon. Departamentul de Justiţie al Statelor Unite. Agenţii Daniels şi Schaefer sunt cu dumneavoastră?

Isabella auzi ce spunea Malone şi văzu că poliţistul pricepuse fiecare cuvânt. Schimbă o privire cu colegul lui, amândoi părând că încearcă să decidă cum să răspundă. În cele din urmă, poliţistul care ţinea telefonul zise:

— Îi avem pe amândoi. Sunt arestaţi...

— Sub ce acuzaţie?

— Furt de maşină. Conducere imprudentă. Punere în primejdie a siguranţei publice.

— Sunt agenţi ai guvernului Statelor Unite aflaţi în misiune. Vă sugerez să luaţi imediat legătura cu ambasada americană.

— Nu primim ordine de la dumneavoastră şi n-avem cum să ştim cine sunteţi şi dacă spuneţi adevărul.

— O să ştiţi cine sunt când ajung acolo.

Îi plăcea curajul lui Malone. Verde în faţă. Direct. Fără aiureli. Daniels spusese că avea un prag scăzut de toleranţă.

Oricum, cei doi poliţişti nu păreau îngrijoraţi. Şi cel care vorbise încheie conversaţia.

Malone puse telefonul înapoi în buzunar şi apucă din nou cârma, apoi porni motoarele. Ceea ce spusese poliţistul era valabil şi în cazul lui. Nici el nu putea şti cu cine vorbise.

Însă nu putea să se ocupe în acel moment de asta.

Erau încă învăluiţi în ceaţă şi ploaia cădea întruna, cu stropi grei ca nişte alice. Dacă Luke şi Isabella dăduseră de necaz, însemna că Yong Jin dispăruse cu documentele. Trebuiau să dispară şi ei. Barca de salvare era furată şi feribotul ajunsese deja în port, iar poliţia urma să se implice, desigur. N-avea timp pentru aşa ceva. Stephanie se putea ocupa mai târziu de poliţia locală, asta era treaba ei. Misiunea lui era să-l găsească pe Kim cu documentele. Făcuse o greşeală pe feribot dându-i nord-coreeanului şansa să fugă. Bineînţeles, atunci nu ştia ce importanţă aveau documentele sau cât de îndrăzneţ putea să fie Kim. Singura lui şansă era Howell, care stătea nemişcat pe o bancă.

Rămase cu ochii pe parbriz, încercând să găsească drumul prin negură şi admirând botul ascuţit al bărcii împungând marea.

— O să am nevoie de ajutorul tău.

— A ucis-o. Pur şi simplu, a aruncat-o şi a lăsat-o să se înece, se văită Howell.

Nu era timp pentru remuşcări.

— Atunci, răzbună-te!

Adăugase o intensitate copleşitoare în voce, sperând ca Howell s-o remarce.

— Fii sigur. Aşa o să fac. Dar am şi eu o miză aici. Libertatea mea era în geanta aia.

— S-ar putea să n-ai nevoie de ea.

— Ce vrei să spui?

CAPITOLUL 39

Hana se afla în clasă, tăcută, după cum era regula. Din prima zi, toţi fuseseră învăţaţi să stea drepţi, să se încline în faţa Profesorului şi să nu vorbească decât dacă li se punea o întrebare directă. Clădirea şcolii semăna cu cea în care locuia cu mama ei, un pătrat simplu din beton cu un vinilin murdar acoperind ferestrele. Profesorul stătea pe un podium, cu tabla în spate. Purta uniformă şi un pistol prins la şold. Nu ştia cum îl chema, dar n-avea importanţă. Ascultarea era tot ce conta. Cei patruzeci de elevi erau aşezaţi separat în bănci, băieţii de-o parte, fetele, de alta. Îi ştia doar pe câţiva dintre ei după nume. Regulile din lagăr descurajau prieteniile apropiate şi alianţele erau interzise, fiindcă amândouă duceau la conflicte.

— Trebuie să spălaţi păcatele mamelor şi taţilor voştri, le spuse Profesorul. Aşadar, munciţi din greu.

Petrecea aproape întreaga zi amintindu-le de inutilitatea lor.

Şcoala începea la ora opt dimineaţa. Absentarea nu era permisă niciodată. Chiar săptămâna trecută o ajutase pe Sun Hi, care era bolnavă, să traverseze lagărul. Fata era, probabil, singura ei prietenă, deşi nu ştia definiţia exactă a cuvântului. Îi plăcea să fie lângă ea. Când Profesorul le permitea să-şi îndepărteze păduchii din păr, ea şi Sun Hi se

curăţau una pe alta. În pauzele dintre ore, când Profesorul le dădea voie să joace „piatră, hârtie, foarfecă”, stăteau întotdeauna împreună. Amândouă se născuseră în lagăr. Numele erau permise pentru Interni doar ca mod de identificare. Însă identităţile, personalităţile, caracterul – acestea erau interzise. Totuşi era atrasă de Sun Hi, fie doar şi pentru că reuşea astfel să fie cu cineva de vârsta ei. Altcineva în afară de mama ei. Simpla interacţiune dintre doi prizonieri nu era descurajată, deoarece ajuta la eliminarea încălcării regulilor.

Şcoala începea mereu cu chonghwa. Armonia. Un moment în care Profesorul îi critica pentru tot ce făcuseră greşit în ziua precedentă. Le amintea din nou de lipsa lor de valoare. Numai că de data asta păcatele erau ale lor, nu ale părinţilor.

Avea nouă ani şi învăţase să scrie şi să citească. În fiecare an, primeau un singur caiet. Creioanele erau făcute dintr-o bucată ascuţită de lemn carbonizat. Exerciţiile de scriere se limitau la explicaţii despre cum nu reuşiseră să muncească din greu. Citirea presupunea învăţarea regulilor din lagăr. În acea zi, Profesorul părea deosebit de mânios. Criticile lui erau aspre, dar nimeni nu scotea un sunet. Dacă erai întrebat ceva, răspunsul corect era acelaşi: „Azi voi fi mai bun”.

— Fiţi atenţi! strigă Profesorul la elevi.

Ştia ce urmează. Un control inopinat.

Unul câte unul, se apropiară de Profesorul care-i pipăia

peste tot, apoi le scotocea prin buzunare. Nimeni nu încălcase regulile, cu excepţia lui Sun Hi, care avea cinci boabe stricate de porumb.

— Nenorocito! Ai furat mâncare? întrebă Profesorul. Aici tăiem mâna hoţilor.

Sun Hi tremura, nu spunea nimic, fiindcă nu i se pusese nicio întrebare.

Profesorul ţinea în palma deschisă boabele înnegrite.

— De unde le ai?

O întrebare. La care trebuia să răspundă.

— De... pe câmp.

— Îndrăzneşti să furi? Om de nimic ce eşti. Eşti o nulitate. Şi crezi că poţi să furi?

Vorbea repede, cu voce tare. De două ori dusese mâna dreaptă la pistolul de la şold, însă nu scosese încă arma. Împuşcarea prizonierilor era ceva zilnic, dar nu se întâmplase niciodată în şcoală.

— Uitaţi-vă la nulitatea asta mizerabilă! se adresă Profesorul elevilor. Scuipaţi-o!

Făcură toţi ce li se spusese, inclusiv Hana.

— Îngenunchează! îi ordonă Profesorul lui Sun Hi.

Prietena ei căzu pe podea.

Toţi purtau aceiaşi pantaloni, pantofi şi cămăşi negre primite în urmă cu un an. În acel moment erau doar nişte cârpe zdrenţuite care le acopereau prea puţin pielea.

— Repetă subsecţiunea trei din regula numărul trei a lagărului, îi ceru Profesorul lui Sun Hi.

— Oricine fură... sau ascunde... mâncare sau orice aliment va fi... împuşcat pe loc.

— Şi tu ce ai făcut? întrebă Profesorul.

— Am... încălcat... această regulă.

Ea auzea teama din vocea lui Sun Hi.

Niciun elev nu se mişca, toţi stăteau drepţi şi încremeniţi.

Ascunderea mâncării sau a oricărui aliment era una dintre cele mai rele infracţiuni din lagăr. Erau învăţaţi acest lucru de când începeau să vorbească, precum şi faptul că oricine încălca regula asta merita o pedeapsă aspră. Dorinţa de a fura era doar un alt defect moştenit din sângele trădător al părinţilor. Nevrednicia dădea naştere doar nevredniciei.

Profesorul ridică rigla din lemn, cea pe care o folosea în timpul lecţiilor. Înălţă braţul drept în aer şi bucata subţire din lemn o lovi pe Sun Hi în cap.

Fata se prăbuşi pe podea.

— Ridică-te! urlă Profesorul.

Sun Hi se îndreptă încet, ameţită de lovitură. Primi încă una. Apoi încă una. Niciun sunet nu-i ieşea de pe buze, dar faţa îi era schimonosită de teamă şi eşec. Era cât pe ce să se prăbuşească din nou, dar Profesorul o ţinu dreaptă de păr şi continuă pedeapsa, lovind-o de fiecare dată în cap.

Începură să-i apară umflături pe scalp.

Îi curgea sânge din nas.

Sun Hi se încovoie, apoi ochii i se înceţoşară şi se aplecă

în faţă. Însă Profesorul continua s-o lovească, strângând din dinţi cu un rânjet ciudat şi având în ochi un amestec de ură şi dispreţ, în cele din urmă, slăbi strânsoarea şi lăsă trupul fetei să se rostogolească pe podea.

Se uita la elevă, răsuflând din greu. Pe urmă se apropie de uşa deschisă şi aruncă cele cinci boabe putrezite de porumb în vânt. Îşi drese glasul dezgustat şi le spuse elevilor:

— Nimeni n-are voie să le atingă.

Sun Hi stătea nemişcată, sângerând, cu faţa umflată de durere.

Rămase acolo tot restul zilei, în vreme ce ei învăţau lecţiile.

Dezamăgirea o făcea mereu pe Hana să se gândească la Sun Hi. Prietena ei era moartă de paisprezece ani. Şi asta fusese pentru ea. O prietenă. În acel moment era sigură de asta.

Nimeni în clasă nu mai vorbise vreodată de Sun Hi. Era ca şi cum nici nu existase. Nimeni nu pusese la îndoială pedeapsa. Toţi îşi dăduseră seama că fusese necesar. Tristeţea şi regretul erau două sentimente pe care le învăţaseră abia *după* ce plecaseră din lagăr. În spatele gardurilor, supravieţuirea era tot ce conta. Niciun prizonier nu-l judecase vreodată pe altul pentru ceva. Nu-i judecaseră niciodată nici pe paznici, nici pe Profesor.

Totuşi ziua aceea o schimbase.

Deşi avea doar nouă ani, se hotărî că nimeni n-o va lovi

în cap cu rigla din lemn până îi plesnea ţeasta. Şi niciodată nu va mai scuipa un prieten. Dacă refuzul acesta însemna că va muri, putea să accepte acest deznodământ. Bineînţeles, sinuciderea era mereu o opţiune. Mulţi alegeau această cale, mai ales Străinii. Însă orice rudă care supravieţuia era aspru pedepsită pentru această sfidare, ceea ce făcea ca opţiunea în speţă să fie şi mai ispititoare. O încânta gândul că mama ei ar putea fi pedepsită astfel. Dar să te sinucizi în lagăr era o problemă. Unii se aruncau în puţurile minelor. Alţii alegeau otrava. Cel mai rapid mod era să alergi spre garduri şi să aştepţi ca paznicii să tragă. Însă cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să dai greş în asemenea încercare. Asta însemna din nou muncă silnică, foame, bătăi şi tortură.

În ziua în care murise Sun Hi, Hana nu ştia nimic despre ce se afla dincolo de lagăr. Dar atunci decise că va afla. Cum? Nu ştia. Însă avea să găsească o cale. Crimele mamei nu erau şi ale ei. Sun Hi furase cinci boabe de porumb pentru că murea de foame. Profesorul greşea. Paznicii greşeau. În ziua aceea, la doar nouă ani, încetă să mai fie copil.

— Eşti atât de deşteaptă, îi spusese Sun Hi.

— Şi tu, atât de ascultătoare.

— Asta înseamnă numele meu. Ascultare şi bucurie. Mama mi l-a dat la naştere.

— Îţiplace de mama ta? întrebase ea.

— Sigur că da. Păcatele tatălui meu ne-au adus aici.

N-o uitase niciodată pe Sun Hi, căreia îi curgea nasul mereu şi mai şi zâmbea câteodată. Mama Hanei o botezase Hyun Ok. Asta însemna „deşteaptă”. Dar ura orice lucru legat de mama ei, aşa că nu folosea niciodată acest nume. Paznicii şi Profesorul îi spuneau târfă, aşa cum făceau cu orice femeie. Ei îi plăcea numele pe care i-l dăduse Sun Hi când aveau voie să se joace în pădure sau să înoate în râu, înainte ca boabele stricate de porumb să le schimbe vieţile amândurora.

Hana Sung.

Însemna „prima victorie”, deşi nu pricepuse niciodată de ce se gândea Sun Hi la izbândă în acest fel. Însă îi plăcea numele, aşa că-l păstră, fără să-l rostească vreodată în preajma mamei sale.

Făcuse alegeri de două ori în viaţă. În ziua în care îi murise prietena şi când o găsise tatăl ei. Amândouă duseseră la decizii irevocabile. Şi ambele erau speciale, pentru că *ea* le luase.

Se apropia momentul celei de-a treia.

Când tot ea avea să decidă.

CAPITOLUL 40

WASHINGTON, DC

Stephanie citea în continuare *Amenințarea patriotului*, textul fiind destul de interesant, raționamentul aprofundat, iar ipoteza bazată în mod clar pe date concrete. Howell combătea Amendamentul 16 cu îndemânarea unui avocat. Argumentele lui păreau un amestec atent de legendă, istorie, speculație și ipoteză. Atât cât s-o facă să afle mai mult. Mai ales despre Andrew Mellon, care părea să fie la mijlocul poveștii. Își aminti fragmentele citite mai devreme, la tribunal, despre Mellon și Philander Knox. Erau prieteni apropiați, atât de apropiați, încât Knox îl convinsese în 1920 pe Warren Harding să-l numească pe Mellon secretarul Trezoreriei. Găsi unul dintre pasajele subliniate de secretarul Trezoreriei și cuvintele care le intrigaseră și pe ea, și pe Harriett Engle.

„Unii spun că, înainte de a muri, Knox i-a transmis un mare secret lui Mellon”.

Următoarele pagini dezvoltau această afirmație îndrăzneață, pasaje care nu fuseseră subliniate de Joe Levy.

Philander Knox a fost mai degrabă un pion decât tură sau nebun. Abilitatea lui de a se deplasa pe tabla de șah a politicii părea să fie limitată la câte o pătrățică o dată. Succesul lui venea din faptul că făcea ceea ce voiau alții să

facă. El însuşi voia să fie preşedinte, dar n-a reuşit să transforme dorinţa în realitate. Multe întrebări în privinţa lui rămân fără răspuns.

Mai întâi, presupunând că ar fi existat probleme cu procedura de ratificare din 1913, de ce le-a ignorat Knox şi a declarat Amendamentul 16 „în vigoare”? Knox era republican. Şeful său, Taft, era preşedinte republican şi amendamentul în speţă fusese propus de Taft şi aprobat de Congres, unde republicanii deţineau majoritatea. Iniţial, în 1909, amendamentul fusese propus, dar se presupunea că nu va trece de Congres ori de ratificare. Însă Congresul a aprobat prin vot decisiv conţinutul şi statele au început, unul câte unul, să-l ratifice.

În 1913, ţara se orientase în mod clar spre stânga. Progresivismul devenise popular, iar sprijinirea elitei bogate însemna sinucidere politică. Cei trei candidaţi la preşedinţie din 1912, Taft, Teddy Roosevelt şi Woodrow Wilson, au sprijinit ratificarea. Democratul Wilson a câştigat alegerile, învingându-i decisiv pe republicani. În februarie 1913, când Knox a validat ratificarea (ca una dintre ultimele lui sarcini ca secretar de Stat), ultimul lucru pe care voia naţiunea să-l audă era că ar putea fi probleme. Acest tip de revelaţie „în ceasul al doisprezecelea” ar fi fost considerat o măgărie din partea republicanilor. Chiar dacă Knox ar fi declarat amendamentul nevalid, democraţii care erau la putere în 1913 l-ar fi propus iar şi l-ar fi retrimis spre ratificare, asumându-şi toate meritele. Aşadar, republicanii n-ar fi

câştigat nimic productiv sub aspect politic dacă ar fi contestat ratificarea.

Biografii remarcă faptul că Philander Knox era mândru că se afla în centrul atenţiei. Legal vorbind, era singurul care putea decide în privinţa viitorului Amendamentului 16 şi el a ales să-l lase aşa. Însă este posibil să fi demonstrat vagi urme de conştiinţă, în loc să declare amendamentul „ratificat”, aşa cum se întâmplase cu amendamentele constituţionale anterioare şi ulterioare, a ales un limbaj straniu pentru a-l certifica, spunând doar că era „în vigoare”. Era un mesaj cumva? O aluzie la adevăr? Nu vom şti niciodată. Tot ce cunoaştem este că, în 1920, în încercarea de scurtă durată de a obţine nominalizarea pentru preşedinţie a Partidului Republican, din 1920, Philander Knox a declarat de mai multe ori că „el a salvat partidul în 1913”. Nicăieri însă n-a explicat această afirmaţie.

A doua întrebare este un corolar al celei dintâi. Dacă ceva din toate astea este adevărat, de ce ar fi dezvăluit Knox în final ce făcuse? Răspunsul este dat de desconsiderarea lui Harding faţă de Knox. În martie 1921, când Harding a intrat în funcţie, Knox, deşi era încă senator al Statelor Unite pentru Pennsylvania, devenise un om înverşunat. Pare rezonabil ca, la un moment dat, să-i fi spus prietenului său apropiat, Andrew Mellon, ce se întâmplase în 1913.

Ca viitor secretar al Trezoreriei, oare Knox s-a gândit că

Mellon trebuia să ştie că ar putea fi probleme cu impozitul pe venit? Sau poate credea că Mellon avea să-l înţeleagă? Poate doar îşi exagera importanţa aparentă? în orice caz, Philander Knox a murit în 21 octombrie 1921 şi, odată cu el, a dispărut orice şansă de a găsi alte explicaţii.

Desigur, ea ştia lucruri pe care Howell nu le cunoştea. Informaţii care umpleau golurile şi transformau speculaţiile lui în adevăruri.

Era, într-adevăr, de acord cu Danny.

Secretarul Trezoreriei ascundea ceva.

Dar ce anume? Cât de grav putea fi?

Dădu paginile până la sfârşitul cărţii lui Howell şi citi ultimul paragraf.

Cazul meu juridic nu este atipic. Sunt mii de oameni judecaţi şi condamnaţi fie deoarece n-au depus o declaraţie de venit, fie pentru evaziune sau fraudă fiscală. Mulţi dintre aceşti oameni au fost condamnaţi la închisoare, inclusiv eu. Dar dacă speculaţia este adevărată şi Amendamentul 16 n-a fost ratificat? Dacă lucrul acesta a fost demonstrat din clipa în care Philander Knox a declarat amendamentul „în vigoare”? Nu este niciun secret că guvernul păstrează secrete. Uneori este în interesul nostru ca ele să rămână ascunse. Însă alteori mantia secretizării este folosită doar pentru avantaje politice sau ca să se ascundă greşelile. Lyndon Johnson a încercat asta în cazul Vietnamului. Nixon, cu Watergate. Reagan, în cazul Iran-Contras. Desigur, toate aceste tentative au eşuat şi adevărul a ieşit în cele din

urmă la iveală. Ce va avea istoria de spus în privinţa Amendamentului 16? Tot ce s-a spus până acum este suficient? Sau capitolul final urmează a fi scris? Se va vedea cu timpul.

Telefonul ei mobil începu să vibreze, îl pusese pe vibraţii ca să nu atragă atenţia, deşi în jurul ei se aflau foarte puţini oameni. Pe ecran apărea numele lui Cotton. În sfârşit. Se ridică, merse într-un colţ ferit şi se întoarse cu faţa la peretele tapetat.

— Am aşteptat.

— E dezastru.

Nu asta voia să audă.

— Avem o grămadă de probleme, zise el, şi toate sunt grave.

CAPITOLUL 41

CROAŢIA

Isabella era în celulă cu Luke Daniels. Trecuseră două ore de când fuseseră aduşi acolo din ploaie. În acest timp, ea nu vorbise mai deloc. Nici Daniels. El stătea întins pe o altă bancă din oţel, cu ochii închişi, şi nu părea îngrijorat. Odihna era ultimul lucru la care se gândea ea. Mai important era să iasă din celulă şi să reia urmărirea.

Din momentul în care fuseseră închişi, ceruse să-şi folosească telefonul mobil, dar poliţiştii locali refuzaseră. Din scurta convorbire din maşină, cu siguranţă Malone îşi dăduse seama că aveau necazuri. Aşadar, spera să fie trimise ajutoare. Nu fusese niciodată în situaţia aceea până atunci şi nu ştia cum o să evolueze. Se părea că Daniels n-avea asemenea griji.

Se ridică, se duse la el şi-l scutură să-l trezească.

— Ce n-ai... zise el, trezindu-se din moţăială.

— Sforăi.

El se ridică şi se frecă la ochi ca să alunge somnul.

— Nu sforăi.

— Dacă zici tu.

El se uită la ceas.

— Trebuie să pleci undeva? întrebă ea.

— Nu, înălţimea Voastră. Numai că ar trebui să se

întâmple ceva deja.

— Vrei să-mi explici?

— Nu chiar, zâmbi el şi clătină din cap.

— Am intrat în buclucul ăsta pentru că ai făcut-o tu pe Speed Racer[27].

— Şi de unde ştii de *Speed Racer*? câţi ani ai?

Ea nu-i răspunse. În schimb, zise:

— De ce n-ai luat taxiul ca să ne ducă unde voiam să mergem? De ce să furi o maşină? Pe urmă să conduci ca nebunul. Ai fi putut să răneşti pe cineva.

El se sprijini de perete.

— Trebuie să mergi acasă, să-ţi porneşti calculatorul şi să alergi după evazionişti fiscali. Meseria asta nu e pentru tine.

— Îmi fac treaba. Şi fără să stârnesc atâtea necazuri. Nu e necesar.

El se uită la ea cu o privire înflăcărată.

— Aş vrea să nu fie. Dar uneori trebuie să faci ce trebuie să faci. Putem doar să sperăm că n-a scăpat Kim.

De data asta, avea dreptate. Documentele trebuiau recuperate. Acestea erau ordinele primite. Însă ca să facă asta, trebuia să-l găsească pe Cotton Malone. Ceea ce nu părea o sarcină uşoară. Şi mulţumită isteţului care stătea în faţa ei în celulă, Malone putea fi unica pistă rămasă.

Uşile din metal se deschiseră şi ea văzu un bărbat în

27 Personaj dintr-un serial japonez de desene animate din 1967. (n.red.).

costum jilav, singur, care intră în spaţiul pentru deţinuţi. Era de vârstă mijlocie, avea chelie, o mustaţă dezordonată şi papion.

Uşile se închiseră în urma lui. Se apropie de celulă şi se prezentă drept ataşatul adjunct de la ambasada americană.

— Am venit cu maşina din Zagreb, zise el.

— Era şi timpul! spuse Daniels ridicându-se. Avem treabă.

— Acuzaţiile care vi se aduc sunt destul de grave. Croaţii vor să vă trimită în judecată.

— Şi eu vreau să câştig la loto, însă niciuna din astea n-o să se întâmple.

— Nu e nevoie să fii încăpăţânat.

— Ar trebui să-l vezi când se enervează, interveni ea, neputându-se abţine.

— Foarte amuzant, chicoti el.

— Ascultă, ne aflăm în misiune, eu sunt trimis de Departamentul de Justiţie, ea, de Trezorerie. Nu ţi s-a comunicat?

Salvatorul lor încuviinţă.

— Oh, da, am primit o înştiinţare de la însuşi secretarul de Stat. Mi-a zis să vă scot imediat de aici.

— Atunci, de ce vorbim printre gratiile astea?

— Cum rămâne cu Malone? Ştii ceva despre el? întrebă ea.

— Tocmai am petrecut ultima jumătate de oră cu el, consimţi bărbatul.

Într-adevăr, era chiar interesată. Măcar ştia că Malone era prin preajmă.

— Unde e?

— E la American Corner, centrul de informare din cadrul bibliotecii orăşeneşti, nu departe de aici.

Le explică apoi că în acel centru se găsea o colecţie de cărţi şi DVD-uri despre viaţa, istoria şi societatea americană. Erau opt asemenea arhive răspândite în Croaţia, prima fiind deschisă în Zagreb. Biblioteca-gazdă oferea spaţiu de depozitare, utilităţi şi conexiune la internet, precum şi un coordonator local. Ambasada contribuia cu un televizor, un DVD-player şi mai multe computere.

— Este un mod prin care oamenii de aici pot afla direct lucruri despre noi, pe cont propriu. I-am ajutat să implementeze programul.

— Văd că eşti mândru de asta, spuse Daniels. Dar poţi să ne scoţi de aici?

Bărbatul încuviinţă.

— Sigur că da. Domnul Malone a zis că trebuie să vă duc direct la el, la bibliotecă.

Pe ea tot o deranja ceva.

— Ai menţionat că secretarul de Stat te-a sunat personal?

El consimţi cu un semn din cap şi scoase telefonul mobil.

— Chiar pe ăsta. Foarte palpitant, de altfel. Ambasada e

la două ore distanţă, în Zagreb, însă eram deja pe drum spre Zadar pentru nişte treburi. Secretarul mi-a spus să iau întâi legătura cu domnul Malone şi să-l duc la bibliotecă, pe urmă să vin direct aici.

Avea tonul concis şi clar, direct la subiect, ceea ce-i plăcea.

Dar asta îl irita în mod vizibil pe Daniels.

Ei îi plăcea şi lucrul acesta.

— S-a renunţat la toate acuzaţiile, adăugă trimisul. O să-i plătim o sumă taximetristului pentru maşină, precum şi ceva în plus pentru deranj. Din fericire, n-a păţit nimeni nimic, ceea ce înseamnă că va fi mai uşor de rezolvat.

— Şi telefonul meu? întrebă Daniels.

— Ah! Mă bucur că mi-ai amintit.

Scoase două telefoane din buzunarele de la sacou şi le întinse printre gratii.

— Pentru amândoi.

— Trebuie să dau un telefon, zise Daniels.

— Aici nu funcţionează, spuse trimisul. E o secţie de poliţie, ştii.

— Atunci, scoate-ne de aici.

Ea era de acord. Cu cât scăpa mai repede de Luke Daniels, cu atât mai bine. Ştiind unde era Malone, avea să meargă acolo şi să discute cu el faţă în faţă. Cu puţin noroc, documentele erau la el sau, cel puţin, ştia unde se aflau.

— Poliţiştii o să vină imediat să descuie celula.

— Mulţumesc, spuse ea, oferindu-i un zâmbet. Domnul

Daniels şi cu mine nu suntem făcuţi să stăm atât de aproape unul de altul. Abia aştept să-mi văd de drum.

— Însă asta nu e posibil, opină trimisul.

Ea observă că afirmaţia asta îi atrăsese şi lui Daniels atenţia.

— Ce vrei să spui? Chiar te rog, las-o să plece.

— Mi s-a comunicat s-o aduc şi pe domnişoara Schaefer. Că nu trebuie să plece de una singură. Astea au fost ordinele.

— De la cine? întrebă ea.

— Secretarul de Stat a spus că ordinul a venit direct de la preşedintele Statelor Unite.

CAPITOLUL 42

WASHINGTON, DC

ORA 10.30

Stephanie examina documentele din arhivă într-o cameră, cu uşile închise, împreună cu secretarul Trezoreriei, care scosese la lumină tot ce se presupunea că ar fi copiat Paul Larks.

— Joe, trebuie să-mi explici. De ce au fost clasificate documentele astea? Conţin numai nimicuri.

El ridică din umeri.

— E o întrebare bună. Dar decizia de a le clasifica a fost luată de alţi oameni cu multă vreme în urmă. Presupun că aveau motivele lor.

— Asta e tot ce a luat Larks?

El consimţi.

— E totul acolo. Astea sunt toate.

Ea ştia că secretarul minţea. Cotton o informase despre ce aflase el, inclusiv existenţa unui memoriu al avocatului general din 1913 şi o foaie de hârtie mototolită cu nişte numere pe care o furase Paul Larks.

Ambele lipseau.

— Joe, presupun că încerci să ne ajuţi. Că ceea ce se întâmplă este atât de grav, încât vrei să-l protejezi pe preşedinte, să protejezi ţara. Făcu o pauză. Însă trebuie să

încetezi să mă minţi.

El simţi ceva în tonul vocii ei.

— Ceştii?

— Omul meu de la faţa locului a aflat multe lucruri.

— Mult mai multe decât cel trimis de mine.

Ea aşteptă.

— E grav, murmură el. Foarte grav. S-ar putea să fie o problemă cu Amendamentul 16. Ceea ce a scris Howell în carte? E uluitor de aproape de adevăr.

— Spune-mi despre pagina originală pe care a furat-o Larks. Cu numerele pe ea.

— Exact pagina asta e problema.

— Am nevoie de mai mult.

El se ridică.

— Vino după mine.

Ieşiră din cameră şi merseră pe un coridor către o uşă dublă pe care scria PRIVAT. Oamenii roiau de colo colo, deoarece lucrul începuse deja în dimineaţa aceea de marţi. După ce vorbise cu Cotton, Stephanie plecase de la hotel şi venise direct acolo. Orice informare a preşedintelui trebuia să aştepte până afla mai multe. Cotton avusese dreptate, multe lucruri merseseră prost pentru el. Şi situaţia se deteriora foarte repede şi pentru ea.

Dar poate că exista totuşi o cale prin care să întoarcă situaţia în favoarea lor.

Dincolo de uşile duble erau mai puţini oameni. Nu mai fusese până atunci în partea aceea a clădirii. Şi nu-şi

amintea să mai fi fost la Trezorerie decât o dată. Înainte de întâlnirea asta, departamentul nu figurase pe radarul agenţiei Billet. Serviciile secrete rezolvau majoritatea problemelor confidenţiale. Secretarul o conduse la altă uşă închisă pe care o descuie cu o cheie din metal. Înăuntru era o cameră mică de lucru, cu o masă şi câteva scaune. Dosarele erau aşezate în şiruri ordonate, doar câteva hârtii fiind împrăştiate. Un dispozitiv de distrus documente se afla lângă masă.

— Aici am lucrat la toată povestea asta. De când a divulgat Paul Larks secretul. Aici sunt toate documentele din arhivele noastre în care se menţionează ceva cât de puţin legat de problema noastră. Am rugat-o pe agenta mea, Isabella Schaefer, care este acum în Italia, să le adune.

Ea se apropie de masă şi aşteptă mai multe explicaţii.

El închise şi încuie uşa.

— Problema este că n-avem o copie a originalului furat de Larks. După ce a plecat spre Europa, am confiscat computerul lui şi am căutat în adresele de e-mail. Nici acolo n-am găsit nimic. I-am ascultat convorbirile telefonice doar în ultimele trei săptămâni. Ştim că a comunicat mult cu Howell înainte de asta. Am aflat că hârtia aceea mototolită este importantă numai datorită memoriului scris de Henry Morgenthau către FDR. Măcar atâta lucru tot avem. Era într-o serie de dosare clasificate pe care Larks nu le-a verificat şi slavă Domnului că n-a făcut-o! Dacă l-ar fi luat,

probabil n-am fi ştiut nimic.

— Agenta ta ţi-a raportat ceva?

El clătină din cap că nu.

Stephanie îi povesti ce se întâmplase cu poliţia din Croaţia şi cum ceruse Casei Albe să intervină. Edwin Pavis se ocupase de problemă cu guvernul croat, iar secretarul de Stat trimisese un reprezentant la Zadar să asigure eliberarea celor doi agenţi.

— Domnişoara Schaefer este ocupată, îi zise ea. Am apelat la persoane din Casa Albă pentru a-i ordona să meargă cu omul meu. Sper că nu te superi, însă mi s-a părut mai potrivit să-i păstrăm împreună.

El încuviinţă.

— Sigur, înţeleg. Acum e jocul tău.

— Nu în întregime. Tot nu ştiu ce cunoşti.

— Eşti sigură că vrei?

N-avea de ales.

— Spune-mi.

El se aplecă, ridică una dintre hârtii de pe masă şi i-o înmână. Era un memoriu de la secretarul Trezoreriei, Henry Morgenthau, adresat lui Franklin Roosevelt, cu data de 5 decembrie 1944. În partea de sus, cu litere mari, scria „A se citi doar de către preşedinte”.

Am găsit răspuns la întrebările pe care mi le-aţi adresat săptămâna trecută. Am pus agenţi să chestioneze mai mulţi angajaţi ai Trezoreriei, foşti şi actuali, oameni care erau acolo în anii ’20. Am aflat că în 1925 fostul secretar Mellon

s-a interesat de o posibilă revendicare financiară pe care ar avea-o moştenitorii lui Haym Salomon împotriva Statelor Unite. Congresul, pe atunci, lua în considerare o formă de restituire şi a făcut o anchetă oficială la Trezorerie în privinţa oricărei documentaţii care putea exista în arhivele noastre. Într-adevăr, s-au găsit nişte documente. Acestea au fost luate şi înmânate direct domnului secretar Mellon. Acele documente n-au mai fost returnate şi nu se ştie nici acum unde se află. Dacă doriţi o informare personală, pot să vă ofer una cu privire la revendicarea lui Salomon. Având în vedere natura delicată a subiectului, aş prefera să nu aştern pe hârtie aceste opinii.

Sunt încă tulburat în urma dezvăluirilor pe care mi le-aţi făcut în privinţa acţiunilor secretarului Mellon din 31 decembrie 1936. Această enigmă pe care v-a lăsat-o de descifrat nu este doar insultătoare, ci se apropie de trădare. Această ţară se află acum în război şi nu ne permitem să fie periclitată activitatea eficientă a guvernului. Este vital să menţinem o poziţie puternică şi decisivă. Comentariul lui Mellon, conform căruia ceea ce v-a lăsat va aduce „sfârşitul dumneavoastră”, este îngrijorător. Bancnota de un dolar pe care mi-aţi arătat-o, cu anagrama literelor, dă de gândit în mod special. Este o coincidenţă? Dacă da, este una despre care doar Mellon pare să fi fost informat. Dar referinţa la „aristocratul tiranic” nu este greu de descifrat. Am studiat istoria şi acele cuvinte au fost cândva spuse de George Mason, din Virginia, unul dintre

delegaţii care au refuzat să semneze Constituţia la Philadelphia. Ceea ce ar explica şi semnificaţia cuvântului MASON format de steaua cu şase colţuri. Pagina mototolită cu numere pe care mi-aţi arătat-o este, în mod sigur, un cod. Aş sugera să rugaţi criptografii s-o examineze.

Este posibil ca documentele despre Salomon care lipsesc să fie ceea ce v-a lăsat secretarul Mellon să descoperiţi. Mi s-a zis că respectivele documente ar putea fi nu doar dăunătoare sub aspect financiar, ci şi de-a dreptul stânjenitoare. După cum aţi spus, Mellon a remarcat că pagina cu numere conţine „două” secrete naţionale. Nu ştiu care ar putea fi celălalt. Sugestia mea este să urmăriţi pista şi să vedeţi unde duce.

Ea umplu golurile în gând cu ceea ce ştia deja. Evident, FDR discutase despre situaţia cu Mellon cu altă persoană în afară de agentul Mark Tipton de la serviciile secrete. Însă asta nu era o surpriză. Ştia că Roosevelt avea obiceiul de a delega aceeaşi sarcină mai multor oameni, spunând fiecăruia să nu discute cu nimeni despre asta. Pentru el era o modalitate de a obţine mai multe puncte de vedere. Ed Tipton le relatase ei şi lui Danny că FDR se concentrase pe George Mason. Lada, într-adevăr, era plină cu cărţi despre Mason. În acel moment, ea a înţeles cum se ajunsese la acel interes crescut faţă de George Mason.

— Henry Morgenthau îl ura pe Mellon, spuse Levy. Sprijinea din toată inima vendeta pornită de Roosevelt împotriva lui Mellon în legătură cu impozitele. Desigur, s-a

întors împotriva amândurora.

— Ceea ce ne învaţă că nu e bine s-o faci.

— Înţeleg, Stephanie. Şi eu fac nişte jocuri. Dar nu suntem în 1944. Lumea este un loc diferit. Ţara e diferită. Roosevelt trebuia să-şi bată capul cu războiul, însă a murit la şase luni de la memoriul lui Morgenthau. Şi toate astea au fost date uitării.

Ea vedea că mai era şi altceva.

— Ce e, Joe?

El îi întinse o foaie de hârtie maronie şi ferfeniţă. Un memoriu original de la avocatul general către secretarul de Stat cu data de 24 februarie 1913.

— Larks a găsit hârtia asta şi a copiat-o. Nu i-am arătat-o preşedintelui ieri şi nici ţie. Lucrurile legate de Salomon sunt una, dar asta e cu totul altă poveste. Este al doilea secret la care se referea Mellon.

— Aici e vorba despre probleme cu Amendamentul 16, preciză ea după ce o citi. Face referire la Kentucky în mod special.

— Unde a mers Larks. A descoperit că era posibil ca statul să nu fi ratificat niciodată amendamentul, însă Knox a certificat că ar fi făcut-o.

Ea făcu semn cu copia din mână.

— Şi celălalt memoriu? Cel trimis cu unsprezece zile mai devreme şi în care se pare că sunt ridicate şi mai multe probleme?

El clătină din cap.

— Nu e aici. Şi ăsta e adevărul.

Ea făcu din nou un semn cu hârtia.

— Există vreo dovadă că Morgenthau a văzut memoriul acesta de la avocatul general?

— Dacă l-a văzut, n-a menţionat nimic în niciun document. Însă pe vremea aceea, să găseşti ceva în arhivele noastre ar fi durat săptămâni, fiindcă însemna luarea la mână a fiecărui dosar. Era uşor ca lucrurile să se piardă.

— Poate n-a vrut să se ştie.

— Posibil. Dar nu există nicio dovadă nicăieri că a căutat măcar. S-a concentrat, în mod sigur, pe povestea cu Salomon şi şi-a dat seama că s-ar putea să mai fie ceva, însă nimic nu sugerează că ar fi făcut cercetări în acest sens. Repet, erau toţi preocupaţi de război, pe urmă FDR a murit. Am făcut şi eu nişte verificări. Avocatul general care a scris memoriul pe care-l ai în mână, din 1913, a plecat din funcţie şi a trecut în nefiinţă la trei luni după ce l-a trimis.

— Atunci, spune-mi, ce e atât de îngrozitor încât eşti dispus să-ţi rişti slujba şi cariera?

— Larks a citit memoriul din 1913 şi a devenit obsedat de asta. S-a dus în Kentucky şi a descoperit nişte probleme, ceea ce i-a dat apă la moară. I-am zis să uite toată povestea şi să renunţe, dar nu m-a ascultat. Până la urmă, am trimis-o pe

Isabella Schaefer, agenta care e acum în Croaţia, nu doar în Kentucky, ci şi în alte trei state, iar ea a găsit

probleme asemănătoare. Proceduri îndoielnice, minimă respectare a regulilor, originale lipsă. Mai multe decât de ajuns ca să pună la îndoială ratificarea corectă de către acele state a Amendamentului 16. Însă Larks o luase deja razna, cerea o anchetă oficială. Nu puteam face aşa ceva. Aşa că l-am îndepărtat şi l-am redus la tăcere făcând documentele confidenţiale, ameninţându-l cu închisoarea.

— Şi fără nicio dovadă, ar fi fost doar un conspiraţionist nebun.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar bătrânul era cu un pas înaintea noastră şi a făcut nişte copii. Şi ulterior am aflat că a furat originalul şi a păstrat pentru sine cea mai bună dovadă. O singură pagină cu nişte numere aleatorii...

— Mototolită.

Părea mirat.

— Exact. De unde ştii?

— Acum o are Kim Yong Jin.

Şocul se întipări pe faţa lui Levy.

— Stephanie, nu cred că amendamentul a fost ratificat cum trebuie. S-ar putea să fie nul şi poate aşa a fost de la bun început. Am convingerea că Mellon ştia asta şi a folosit-o în avantajul lui politic.

Iar ea ştia deja restul.

— Numai că asta nu trebuia să se afle. Era ceva între Mellon şi Roosevelt.

Avocatul din ea începu să estimeze efectele negative. Danny avusese dreptate în maşină, pe drumul de

întoarcere din Virginia. Dacă persoana care certificase Amendamentul 16 fusese anunţată că procedura de ratificare a înregistrat erori şi totuşi validase amendamentul, era fraudă. Ceea ce însemna că fiecare cent încasat prin Amendamentul 16, adoptat în mod ilegal, putea face obiectul unui proces şi al unei restituiri. Milioanele de procese ar fi distrus economia americană. Pe lângă asta, încasările actuale ar fi încetat până intra legal în vigoare un substitut pentru sursa de venituri. Poate o taxă directă generatoare de venituri care să fie împărţite de guvernul federal cu statele? Sau un fel de taxă pe valoare adăugată la nivel naţional sau impozit forfetar? Sau un nou amendament care să permită impozitarea legală a veniturilor, scutind, totodată, guvernul federal de obligativitate de a împărţi banii cu statele? Toate reprezentau o opţiune viabilă. Însă aveau nevoie de timp pentru a fi adoptate, răgaz în care guvernul SUA ar fi rămas fără nouăzeci la sută din venituri.

— Kim vrea să folosească asta împotriva noastră, zise Levy. Şi poate s-o facă. O să ne distrugă fără să tragă un singur glonţ. O să ne întoarcă sistemul legal împotrivă. Poate să facă ceea ce Coreea de Nord ameninţă de zeci de ani că va face. Noi râdem de ei. Ce sunt ei? Doar o ţară mică, nesemnificativă, aflată la celălalt capăt al lumii. Dar uite cât rău poate face.

Ceea ce explica şi de ce era China atât de interesată. Peste un trilion de dolari de datorie neplătită i-ar fi afectat

şi pe ei foarte mult. Stephanie trebuia să recunoască, stratagema era ingenioasă. Şi inteligentă. Iar ei n-ar fi aflat niciodată de asta dacă n-ar fi avut loc câteva întâmplări norocoase care să-i îndrepte în direcţia bună.

— Înţelegi de ce am încercat să limitez răspândirea informaţiei, adăugă el. Dacă preşedintele ar afla ceva din toate astea, ar face parte din conspiraţie. În momentul de faţă, poate că ştie ceva despre ăsta.

— Înţeleg, Joe, confirmă ea şi arătă cu mâna la dispozitivul de distrus documente. Pui la cale o curăţenie?

El consimţi.

— Fiecare pagină de aici o să devină confetti. Asta ar fi trebuit să se întâmple de multă vreme.

Ea nu era cu totul împotrivă.

— Încă nu. OK? Haide să terminăm întâi cu asta. Între timp, totul o să rămână între noi doi.

— Cum procedăm cu Kim? Dacă are foaia mototolită originală, s-ar putea să descopere ce anume i-a lăsat Mellon lui Roosevelt.

— S-ar putea, însă Kim are o problemă. E la şase mii cinci sute de kilometri distanţă, în Croaţia, şi ce vrea el nu este acolo. Totul e să restricţionăm noi activitatea până când găsim noi codul aici mai întâi.

— Dar el are singurul indiciu care arată unde să căutăm.

— Poate nu, zâmbi ea.

Mai era apoi şi *cealaltă* problemă.

Şi cum Justiţia şi Trezoreria erau aliate...

— Joe, am nevoie de ajutor ca să terminăm cu asta.

CAPITOLUL 43

CROAŢIA

Malone aştepta în biblioteca orăşenească din Zadar, o clădire de un cenuşiu-albăstrui, cu un singur etaj, care – în anii ’20, din câte i se spusese – servise drept club ofiţerilor din armata italiană. În cursul unei renovări recente, cele trei aripi fuseseră legate prin coridoare din sticlă şi, la mijloc, aveau un bufet în formă de pavilion care forma o curte interioară. Biblioteca se afla pe continent, cu faţa spre peninsula cu Oraşul Vechi. Dincolo de geam, ceaţa dispăruse, dar ploua în continuare, deşi nu cu aceeaşi intensitate. În depărtare, feribotul era încă ancorat în capătul de nord al peninsulei.

Reuşise să aducă barca de salvare la ţărm, lăsând-o pe o porţiune de plajă lângă unul dintre hotelurile la nord de centrul oraşului. Ceaţa şi vijelia îi limitaseră opţiunile, mai important fiind să se întoarcă pe uscat şi să-i ia urma lui Kim. Vorbise cu Stephanie şi raportase tot ce se întâmplase, inclusiv faptul că Luke şi Isabella Schaefer aveau nevoie de ajutor. Nu se îndoia că ea se va ocupa de asta. Între timp, el trebuia să rezolve problema cu Howell şi Kim. Într-o convorbire cu Stephanie, o anunţase unde debarcaseră el şi Howell. Rămăseseră pe loc până când veni o maşină condusă de un tip cu aspect ciudat, cu

papion la gât. Acesta le arătă legitimaţia de la Departamentul de Stat şi-i conduse direct la bibliotecă, explicându-le pe drum motivul.

Ascunsă într-o aripă a bibliotecii era o secţiune care conţinea cărţi, biografii, romane – orice şi tot ce avea legătură cu America pentru neiniţiaţi. De asemenea, erau trei calculatoare conectate la internet, despre care trimisul zicea că se aflau la dispoziţia lor. Asta fusese cu aproape o oră în urmă. Howell stătea deoparte, încă şocat de întâmplarea cu Jelena. Şi el era deranjat de ce se întâmplase şi privea tăcut vreo cincisprezece păsări care ajunseseră în golf. Zburau jos, apoi plonjau în apă în căutare de mâncare, cu aripile strânse şi capul înainte, formând o rachetă cu cioc în vârf. La vest, unde cerul se contopea cu marea, cenuşiul palid şi apos se transforma într-o pâclă de culoare sepia.

Auzi o mişcare şi se întoarse. Revenise trimisul ambasadei cu Luke Daniels şi Isabella Schaefer.

— Nu pot să vă las singuri nici cinci minute fără să vă aresteze cineva? întrebă el.

— A fost numai vina lui, zise Isabella, arătând spre Luke.

Iar Malone o credea. Îi explică tot ce se întâmplase pe feribot, apoi spuse:

— N-am găsit-o pe Jelena. Kim a aruncat-o din barcă doar ca să mă încetinească.

— Nu era nevoie să moară, bâigui Howell. Nu era implicată.

— Până când ai implicat-o tu, şuieră Isabella. Tu ai trimis-o în croaziera aceea.

Howell făcu ochii mari.

— Să ia nişte documente de la un bătrân nebun. Habar n-aveam că erau şi nord-coreeni implicaţi.

— Asta se întâmplă atunci când oamenii îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

— Lasă-l în pace, interveni Malone. Abia a murit iubita lui.

— Nu primesc ordine de la tine, se răsti Schaefer, apoi îndreptă degetul spre Howell. Tu mergi la închisoare.

— De fapt, nu merge. Urmează să primească o graţiere prezidenţială.

— Pentru ce?

Malone ridică din umeri.

— Ce-ar fi să-l suni pe Danny Daniels şi să-l întrebi? Ştiu doar ce mi-a zis, că individul ăsta este iertat de această dată. Gata! Renunţă!

Howell se uită la el.

— Ce vrea preşedintele de la mine? Să-l ajut? Sau să tac?

Malone încuviinţă.

— E ceva mai grav decât faptul că n-ai depus declaraţii de venit. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să-ţi dai seama. Şi cred că-i eşti dator lui Kim Yong Jin.

Howell se ridică în picioare.

— Ai dreptate. Ce vrei să fac?

Îi plăcea energia tânărului.

— Mi-ai spus că ai o copie digitală după memoriul avocatului general şi după pagina cu numerele.

Howell consimţi.

— Sunt într-o căsuţă sigură de e-mail deschisă sub un nume fals.

— Poţi să accesezi adresa de e-mail de aici?

Howell încuviinţă.

Malone îi indică unul dintre computere.

— Fă-o!

Când Howell se aşeză şi începu să tasteze, el se întoarse spre Luke.

— Kim are destule piese din puzzle ca să le unească. Însă nu cred că are suficiente ca să dea lovitura. Pariez că nu înţelege imaginea de ansamblu. De asta avea nevoie de Howell. Noi ştim lucruri pe care el nu le cunoaşte şi, cel mai important...

— E de partea greşită a oceanului ca să găsească ceva cu adevărat, completă Luke.

Malone aprobă din cap.

— Şi dacă-l putem ţine aici, vom avea lucrurile sub control.

— Asta dacă presupui că Yong Jin acţionează singur, zise

Isabella. Totuşi, în cazul în care are oameni în SUA, aşteptând să primească veşti de la el, ce ne facem?

— Uite-o din nou! exclamă Luke. Raza asta de soare pe care am ajuns s-o iubesc. Din păcate, are dreptate. Nu ştim

lucrul ăsta

— Pariez că n-are, opină Malone. Nimic la individul ăsta nu-mi sugerează că-i place să joace în echipă. Aşadar, presupun că e aici doar cu femeia care mi-a înfipt acid în picior, zise el, apoi se întoarse spre Isabella. N-ai idee cine ar putea fi, nu-i aşa?

— Hana Sung. Fiica lui. Era şi ea în croazieră, îl urmărea pe Larks ca şi tine.

El desluşi insulta tacită din voce la adresa eşecului său de a o observa pe Hana.

— Doar în filmele de la televizor personajul pozitiv ştie că mai e cineva care urmăreşte prada. Erau trei mii de oameni pe vaporul acela, multe feţe de care să ţii cont. Şi să nu uităm că tu eşti cea care l-a lăsat pe Larks prea liber.

— Nu crezi că ştiu asta? Am înţeles. Voi sunteţi profesionişti. Eu sunt doar amatoarea care a stricat tot.

Malone avea totuşi nevoie de ajutorul ei, aşa că decise s-o lase mai moale.

— Se poate spune şi aşa. Pe de altă parte, ai fost nevoită să iei o decizie în vâltoarea evenimentelor. Tuturor ni se întâmplă asta. Uneori o nimerim, alteori, nu. Aşa că să nu ne mai batem capul şi să terminăm odată.

— Am găsit-o! strigă Howell.

Se apropiară de computer şi se uitară la ecran, pe care se vedea o imagine a unei foi boţite cu patru şiruri de numere.

După cum bănuia Malone, înşiruirea reprezenta un cifru. Stephanie îi spusese fiecare detaliu pe care-l aflase şi în acel moment el trebuia să-l descifreze. Apelă la memoria lui fotografică, axându-se pe detalii. *Aristocrat tiranic*. *George Mason*. *Istorie şi Mason sunt la începutul căutării*. *Un citat din Lordul Byron*. *Ce stranie-ntâmplare*, *de e s-o numim aşa*, *prin care astăzi lămurim astfel de lucruri*. *Şi Mellon a spus că-l va aştepta pe Roosevelt*. Asta îi spusese Stephanie. Elemente disparate, toate asociate cumva.

— Ştiu ce e asta, zise Isabella.

Era curios să audă ce avea de comentat.

— Îmi aminteşte de cifrul Beale. Ai auzit de el?

El clătină din cap.

— Se povesteşte că, prin 1820, un bărbat pe nume Thomas Beale şi douăzeci şi nouă de alţi oameni au descoperit o comoară în Munţii Blue Ridge din Virginia. Nu se ştie din ce motiv, au reîngropat-o şi i-au ascuns locul în trei pagini cu numere, exact ca astea. Unul dintre cifruri a fost dezlegat. Celelalte două sunt încă un mister.

— Şi de unde ştii asta? întrebă Luke.

— Am şi eu hobby-uri în afară de serviciu. Cifrurile mă fascinează.

Făcu semn cu mâna spre un computer.

— Se poate?

— Sigur că da, fu de acord Malone.

Ea se aşează şi începu să tasteze, găsi on-line o imagine a unor foi cu cifrul lui Beale. Şi avea dreptate. Paginile semănau. Numere la întâmplare, şir după şir.

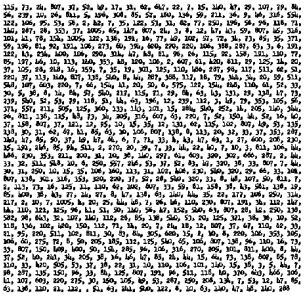

— Al doilea dintre cele trei cifruri a fost dezlegat folosind Declaraţia de Independenţă, preciză ea. Este explicat totul aici. Atribuim câte un număr fiecărui cuvânt din Declaraţie, pe urmă asociem cu codul. Primul număr din cifrul Beale este 115. Al 115-lea cuvânt din Declaraţia de Independenţă este *instituit*. Acesta începe cu *i*. Aşadar, prima literă a codului este *i*.

Un cifru clasic de substituire. Simplu şi uşor, cu condiţia să ştii ce document se folosise drept cheie. Fără aceasta, dezlegarea cifrului devenea aproape imposibil de făcut.

— Se pare că tocmai ai demonstrat de ce eşti aici, o lăudă Luke. Pappy, cred că s-ar putea să aibă dreptate.

Malone era de acord. Părea posibil.

— Nu trebuie decât să aflăm ce document a folosit Mellon, spuse Howell.

Malone se gândea deja la asta, dar mai întâi îl întrebă:

— Mi-ai spus că Yong Jin a luat legătura cu tine întrebuinţând un alt nume. Peter din Europa. Mai ai e-mailul

acela?

Howell încuviinţă.

— Păstrez tot.

Probabil Kim era mulţumit de el însuşi, reuşise să obţină documentele furate, apoi să scape de pe feribot. Malone greşise dându-i această ocazie, însă în acel moment întrezărea o cale prin care să aibă din nou un avantaj.

— Kim are încă cifrul original, remarcă Isabella.

— Şi presupun că Trezoreria nu deţine o copie, spuse Malone.

Ea clătină din cap.

— Aşa se explică, zise Luke, de ce sunt atât de nerăbdători s-o ia înapoi.

— Nu-l putem lăsa pe Kim s-o păstreze, spuse ea.

— Crede-mă, n-o să-i folosească la nimic, replică Malone. Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştie.

— Exact asta sfârşeşte prin a-ţi face rău, zâmbi Luke. Întocmai.

CAPITOLUL 44

Hana făcea duş şi-şi simţea toată pielea sensibilizată de apa fierbinte. A face baie era încă, pentru ea, un lux. De câte ori deschidea un robinet şi lăsa apa curată şi proaspătă s-o cuprindă, se gândea la lagăr. Acolo, nimeni nu făcea baie, decât dacă i se dădea voie, şi doar când ploua sau în apele reci ale râului. Nu-şi dăduse seama cât de groaznică fusese viaţa ei decât după ce devenise liberă. Internii, pur şi simplu, nu ştiau că se putea şi altfel. Lagărul *era* lumea lor. Acolo, fusese doar o copilă scundă şi slabă, cu părul tuns periuţă, purtând mereu pe cap o cârpă albă murdară legată la gât. Pe la şase ani, bătăile de la mama ei deveniseră ceva banal. Şi întotdeauna din pricina mâncării. Până să împlinească şapte ani, mama pleca în fiecare zi să lucreze pe câmp, lăsând-o singură. Bucăţelele de mâncare lăsate pentru ea nu-i ajungeau niciodată până la prânz. De îndată ce mama ei pleca, devora ambele porţii fără să se gândească la posibilitatea că mama ei ar putea muri de foame. De ce i-ar fi păsat? Nu conta decât burta ei. Paznicii încurajau astfel de conflicte şi nu se opuneau când prizonierii se atacau unul pe altul. Violenţa aceea îi scutea pe ei de o bătaie de cap, deoarece, oricum, aveau să moară toţi în curând.

Se întrebă dacă va veni o vreme în care să nu se mai

gândească la lagăr. Probabil că nu. Trecuseră paisprezece ani, dar amintirile nu se şterseseră. Se gândi din nou la ziua după ce fusese omorâtă Sun Hi, când se apropiase ultima dată de mama ei. Deja de-abia îşi mai vorbeau, lumea ei fiind aproape pe de-a întregul învăluită în tăcere.

— De ce sunt aici? întrebase ea din nou.

Mama nu răspunsese. Ca de obicei.

Nu erau prea diferite ca mărime şi greutate. Crescuse, iar mama ei se împuţinase. Nu exista în sufletul ei niciun pic de afecţiune pentru persoana care-i dăduse viaţă. De fapt, ura faptul că se întâmplase aşa ceva. Şi nu din pricina a ce rata dincolo de garduri, ci doar din pricina a ce se întâmpla înăuntru. Sun Hi nu mai era. Şi abia în acel moment îşi dădea seama ce însemna pentru ea pierderea aceea. Un sentiment ciudat de frică îi răsărise în suflet când o văzuse pe Sun Hi murind pe podea, şi pentru prima dată în viaţa ei se simţea cu desăvârşire singură.

O lopată stătea sprijinită de perete. Mama ei o căra pe câmp şi înapoi în fiecare zi. Apucă mânerul din lemn şi răsuci lama într-un cerc larg, izbind-o pe femeie direct în stomac. Se asigurase, intenţionat, că partea plată şi rotunjită o va lovi prima dată. Mama se îndoi, apucându-se de mijloc. A doua lovitură cu capătul rotunjit o făcu să se prăbuşească pe duşumea.

Aruncă lopata la o parte şi sări pe ea, dându-i capul pe spate.

— N-o să mă mai baţi niciodată.

Şi vorbea serios.

— Te-am întrebat de ce sunt aici. Răspunde-mi!

Se pare că violenţa era singurul lucru care funcţiona în lagăr. Paznicii o foloseau cu regularitate. Profesorului se pare că i-a făcut plăcere uciderea lui Sun Hi. Copiii mai mari îi abuzau pe cei mici. Şi odată, nu de mult, fusese forţată să se uite cum mama ei satisfăcea un paznic, fără ca vreunul dintre ei să manifeste vreo emoţie. După ce terminase, paznicul o pălmuise şi o lovise până când cucerirea lui reuşise să se târască şi să scape.

Răsuflările întretăiate ale mamei se liniştiră. Ochii îi sticleau, nu de frică, ci din alt motiv. Unul nou.

— Tu... eşti o... Kim.

— Ce înseamnă asta?

— E... ceea ce eşti.

— Explică-mi, altfel te bat iar.

Mama ei zâmbise.

— Asta... este o Kim.

Atunci nu pricepuse nimic din toate astea.

După aceea, totul se schimbase.

Spre deosebire de mama ei, Hana nu petrecuse decât puţin timp pe câmpuri şi nu fusese trimisă în mină. În schimb, muncise într-o fabrică de sticlărie. În alte locuri se produceau ciment, oale şi uniforme. Viaţa ei ar fi trebuit să fie la fel de neînsemnată ca a mamei. Dar la o săptămână de la moartea lui Sun Hi, când mergea acasă de la fabrică, paznicii îi legară mâinile la spate şi-i puseră o cârpă la ochi.

O aruncară într-un jeep şi o duseră pe un drum denivelat. Apoi fu condusă într-o clădire, unde îi scoaseră legătura de la ochi. Camera era fără ferestre şi goală, doar cu un scaun pe care fu aşezată ea. Auzise poveşti despre astfel de locuri şi se întreba dacă ziua aceea era cea în care paznicii aveau să-şi bată joc de ea. Uşa se deschise şi intră un bărbat scund şi îndesat, cu o faţă umflată, îmbrăcat în haine negre, simple, semănând cu o uniformă.

Avea părul tuns scurt, ca paznicii, fără favoriţi. Însă, în loc de trăsăturile lipsite de emoţii pe care le văzuse în jurul ei toată viaţa, omul acela îi zâmbea.

— Eu sunt tatăl tău.

Se uitase la el, nesigură de ce putea răspunde. Era o păcăleală?

— Mama ta şi cu mine ne-am cunoscut cândva. Eram îndrăgostiţi. Însă tatăl meu a trimis-o aici. N-am ştiut asta până de curând. N-am ştiut nici că tu exişti.

Era nedumerită.

— Am cerut să fii adusă la mine, zisese el. Cum te numeşti?

— Hana Sung.

— Mama ta te-a botezat aşa? zâmbise el.

— Altcineva mi-a dat numele. Dar îmi place.

— Atunci, vei fi Hana Sung.

— O cunoşteaipe mama?

El consimţise cu o mişcare din cap.

— Eram apropiaţi. Însă asta s-a întâmplat cu mult timp

în urmă.

— Eu m-am născut aici.

— Ştiu asta. Dar nu vei mai locui aici.

— Cine eşti?

— Kim Yongjin.

Şi atunci, îşi dăduse seama ce voia să spună mama ei.

Era cu adevărat o Kim.

În ziua aceea, tatăl ei o salvă din lagăr, însă orice concept de recunoştinţă îi era străin, şi atunci, şi-n prezent. La prima lor întâlnire, nu se gândea decât la faptul că poate, poate, nu va mai mânca varză stricată şi porumb putrezit. Nici lăcuste, greieri sau libelule. Mai rău, nu va mai voma ce mâncase, după care să mănânce voma ca să-şi amăgească foamea. Strugurii, coacăzele sălbatice şi zmeura găsite uneori în pădure, aveau să-i lipsească, dar nu şi şobolanii, broaştele şi şerpii pe care-i vânase.

— Cum rămâne cu mama? îl întrebase ea.

— Nu pot s-o ajut.

Asta chiar o bucura. După atacul cu lopata, nu-şi vorbiseră deloc, deşi continuau să locuiască împreună. Fiecare îşi vedea de ale ei şi, cu siguranţă, dacă se ivea ocazia, una ar fi pârât-o pe cealaltă paznicilor, aşa că erau amândouă precaute.

— Sunt un om important, zisese tatăl ei.

— Poţi să dai ordine? întrebase ea. Ca paznicii?

El dăduse aprobator din cap.

— Nimeni de aici n-ar pune la îndoială ce spun eu.

— Atunci, vreau să faci ceva pentru mine.

El părea mulţumit că-i ceruse ceva.

— Vreau să fie pedepsit cineva care i-a făcut rău prietenei mele.

— Ce i-a făcut?

Ea îi povestise despre Sun Hi, apoi spusese:

— Vreau să fie pedepsit pentru asta. Dacă eşti, într-adevăr, important, poţi s-o faci.

Două ore mai târziu, fu dusă în altă cameră fără ferestre. Cu gleznele în cătuşe, Profesorul atârna cu capul în jos, neputând atinge podeaua nici măcar cu braţele întinse. Sângele îi năvălise în cap şi hainele puţeau a urină.

— Ce-ai vrea să fac cu el? o întrebase tatăl ei.

— Să-l omori, aşa cum a făcut el cu Sun Hi.

— M-am gândit că asta o să zici, aşa că am pus să fie adus şi ăsta.

Apoi apăruse un paznic cu o riglă în mână.

Apa de la duş i se prelingea pe corp şi senzaţia pe care o avea de la spuma săpunului îi calma nervii zdruncinaţi. Religia era interzisă în lagăr, iar tatăl ei nu credea în nimic. Nici ea nu credea, de fapt. Internii nu credeau decât în ei înşişi. Stătuse în ziua aceea privind cum îl loveau în cap pe Profesor cu rigla, fiecare lovitură fiind grea şi precisă. Spre deosebire de Sun Hi, care îndurase bătaia în tăcere, el striga de durere ca un căţel. Apărură umflături care plesniră, iar sângele i se scurgea pe podea.

La început, se zbătu, după care renunţă şi muri.

— Eşti un bărbat important, îi spusese tatălui ei.

— Voi fi următorul conducător al acestei ţări.

În ultimii paisprezece ani, îl urmărise pe tatăl ei ridicându-se, pe urmă căzând în dizgraţie. O luase din lagăr, apoi împreună cu el când fugise din ţară în Macao. Fusese educată mai întâi în Coreea de Nord, după aceea în şcolile particulare din China, unde se familiarizase cu istoria lumii de dincolo de gardurile lagărului.

Din care o parte o şocase.

Cu mult timp în urmă, aproape un sfert din zece milioane de oameni muriseră în ceea ce lumea numea Războiul Coreean. Nordul invadase, de fapt, Sudul, însă nicio tabără n-a repurtat o victorie decisivă. Milioane de nord-coreeni mureau de foame şi ţara era atât de izolată şi coruptă, încât nicio naţiune nu voia să aibă de-a face cu ea. Tatăl ei se născuse un prinţişor comunist, crescuse în lux şi fusese educat în străinătate, în vreme ce oamenii mureau cu zecile de mii în fiecare an din pricina malnutriţiei. Învăţase că educaţia şi legăturile de sânge însemnau totul în Coreea de Nord.

La fel ca puterea.

Tatăl ei fusese cândva general cu patru stele în Armata Populară Coreeană, deşi n-avea experienţă pentru această funcţie. În timp ce ea nu învăţase în lagăr nimic despre ţară, despre lume şi conducătorii ei. Abia după ce fusese scoasă de acolo, în scurta perioadă în care frecventase şcolile publice, i se povestise că America era malefică, o

întruchipare a răului, Coreea de Sud era şi mai rea şi Coreea de Nord ar fi fost invidiată de toată lumea. Spre deosebire de toţi ceilalţi elevi crescuţi în afara lagărului, ea n-avusese şi nu slăvise niciodată o fotografie cu Conducătorul Iubit, nici cu tatăl lui sau cu tatăl celui din urmă. Prizonierii nu erau suficient de importanţi ca să fie spălaţi pe creier. Viaţa ei nu fusese nimic altceva decât o veşnică dovadă a păcatelor părinţilor. Apoi i se spusese că, de fapt, făcea parte din conducerea ţării, parte din aparatul de stat ce condamnase atâţia oameni să trăiască în spatele gardurilor – asta fusese prea greu de acceptat.

Ea n-avea să-i uite niciodată pe prizonieri.

Niciodată.

Îl văzuse pe tatăl ei ucigând un bătrân neajutorat, pe urmă aruncând o femeie drogată peste bord ca să se înece. El nu dădea importanţă vieţii altor oameni. Familia Kim era la fel ca paznicii sau Profesorul. Străbunicul ei crease lagărele, bunicul ei le dezvoltase, iar unchiul ei vitreg le păstra în funcţiune. Sute de mii erau încă prizonieri, adăugându-se zilnic tot mai mulţi. Familia Kim o omorâse pe Sun Hi, ar fi putut la fel de bine s-o fi bătut chiar ei cu rigla. Şi nu se îndoia că tatăl ei, odată ajuns în funcţia de conducător suprem, avea să continue tradiţia. El spunea altceva, dar ea ştia mai bine.

El *era* un Kim.

Termină duşul şi închise apa, având trupul curat, imaculat. O învăluia aburul, pereţii uzi din marmură calzi

încă la atingere. Stătea goală, cu apa picurându-i de pe piele. Un lucru era sigur.

Ea nu era o Kim.

Numele o fascinau, poate pentru că în primii nouă ani de viaţă nu însemnaseră mai nimic. Îşi făcuse timp să studieze numele tatălui ei şi aflase că Yong se referea la vitejie, iar Jin, la o bijuterie.

El nu era niciuna, nici alta.

Numele ei era diferit.

Hana Sung.

Prima victorie.

Care-i arăta drumul.

CAPITOLUL 45

Kim termină prânzul, adus de o jumătate de oră prin room-service. Făcuse o alegere bună cu hotelul, o clădire selectă cu vedere spre golf şi care oferea servicii la nivelul cu care se obişnuise.

După ce abandonaseră barca, el şi Hana merseseră într-o mică suburbie în nordul oraşului Zadar, unde găsiseră un taxi. Şoferul le sugerase acel hotel şi-i lăsase la uşa de la intrare. Ţinuse strâns geanta neagră, iar Hana venise cu valiza de pe feribot. Per ansamblu, evadarea decursese perfect. Scăpase definitiv de american, cu tot cu documente, era gata să treacă mai departe.

Hana făcea duş şi trebuia să facă şi el. Purta un halat moale pe care-l găsise în dulapul din cameră, deoarece hainele erau la curăţătorie. Trebuia să mai cumpere altele, însă asta putea face mai târziu sau a doua zi. Apartamentul lor era cel mai mare, cu două dormitoare, două băi şi o cameră de zi spaţioasă. Uşile din sticlă dădeau spre terasa cu vedere la mare. Ziua devenise friguroasă, vântul încetase în sfârşit şi ceaţa se ridicase, rămânând doar o fâşie subţire şi cenuşie. Valurile continuau să vină spre golf, pulsul mării fiind încă puternic, constant şi neobosit.

Documentele din geantă erau întinse pe masă, un teanc provenit direct din dosarele secrete ale Departamentului de

Trezorerie al Statelor Unite. Ştia că originalul unic era cel mai important. Păcat că nu reuşise să stea mai mult de vorbă cu Howell! Avusese de gând să scoată mai multe informaţii de la el ameninţând că-i va face rău iubitei lui. Din păcate, avantajul acela dispăruse, la fel ca Howell. Aşa că trebuia să descurce singur iţele mai departe...

Îşi adusese laptopul în valiză şi-l conectase la reţeaua Wi-fi a hotelului. După o scurtă trecere în revistă a ştirilor zilei, află o veste tulburătoare despre Coreea de Nord. Şase administratori guvernamentali cu funcţii înalte fuseseră arestaţi, judecaţi şi condamnaţi sub acuzaţia de „tentativă de a răsturna statul cu tot soiul de intrigi şi metode dezgustătoare, cu ambiţia nebunească de a acapara puterea supremă a partidului şi statului nostru”. Conspiraţioniştii fuseseră etichetaţi drept „trădători de ţară în vecii vecilor”.

Toţi şase fuseseră executaţi imediat.

Se uită pe lista cu nume şi văzu că patru dintre ei erau surse din cadrul guvernului la care apelase cu regularitate. Unul fusese informatorul lui în privinţa transferului de bani din Veneţia.

Asta nu era o coincidenţă.

Fratele său vitreg era pe urmele lui.

Se aşteptase la repercusiuni din pricina celor douăzeci de milioane de dolari, dar nu atât de repede. Cum prinseseră de veste la Phenian despre dezastrul din Veneţia? Nu mai auzise nimic de la cei angajaţi să fure cele

douăzeci de milioane, însă soarta lor era nesemnificativă. Dacă nu fuseseră luaţi prizonieri şi interogaţi, nu era mai nimic care să-i lege de el. Nimeni nu-l urmărise pe feribot. Cum ar fi putut? Totul se petrecuse atât de spontan. Anunţul public despre cele şase execuţii era modul fratelui său de a-i trimite un mesaj. Decenii de inerţie au lăsat Coreea de Nord încremenită în timp. Ce spusese tatăl lui? „Trebuie să ne învăluim ţara într-o ceaţă densă, ca să-i împiedicăm pe duşmani să afle prea multe despre noi”. Aşadar, când ceaţa era ridicată în mod intenţionat, însemna ceva important.

Laptopul scoase un clinchet, semnalizând un nou e-mail. Se uită în listă şi observă expeditorul. PATRIOT. Era numele întrebuinţat dintotdeauna de Anan Wayne Howell. Avea multe e-mailuri păstrate care purtau eticheta asta.

Trase laptopul mai aproape şi deschise e-mailul.

M-ai lăsat pe feribot. Presupun că tu erai într-una din bărcile de salvare şi un agent american pe nume Malone era în cealaltă. M-a abordat după ce ai plecat, pe urmă a dispărut când a pornit alarma de incendiu. Ceea ce mi-a convenit. A venit să mă ia înapoi în Statele Unite. Presupun că tu ai pus focul. Jelena nu era pe feribot, aşa că bănuiesc că e cu tine. Pot să-ţi zic că n-ai cum să faci vreun progres în privinţa documentelor fără mine. Sunt lucruri pe care nu le ştii.

O vreau înapoi pe Jelena, teafără. Şi vreau să fiu liber. Ai ce-mi trebuie ca să-mi dovedesc nevinovăţia. Haide să

cădem la o învoială.

Te interesează?

Da, îl interesa.

Din fericire, Howell nu părea să ştie ce se întâmplase pe apă. Dar era firesc, date fiind furtuna şi ceaţa. Vizibilitatea fusese aproape zero. Malone era cine ştie unde, iar Howell se pare că fugise şi luase legătura cu singurul om care l-ar fi putut ajuta. Din păcate, Howell avea dreptate. Erau lucruri pe care Kim nu le ştia şi nici n-avea timp să le descopere de unul singur. Acele şase execuţii constituiau un motiv suficient de bun să urgenteze lucrurile. Descoperirea detaliilor legale şi istorice ale acestui puzzle era una. Ceea ce făcea cu informaţiile acelea, odată descoperite, era cu totul şi cu totul altceva. Asta necesita manevre prudente printre avocaţi, publicişti, presă şi instanţe. N-avea să fie uşor să distrugă Statele Unite, însă nici nu mai părea imposibil.

Degetele se mişcară pe tastatură, formulând un răspuns.

Malone era sigur că Yong Jin va reacţiona ca un cartofor. Din puţinul pe care-l citise şi din ce observase, Kim avea impresia că era mai deştept decât toţi. Şi acest fel de aroganţă ducea, de obicei, la greşeli. Aşa că schiţase un e-mail pe care să-l trimită Howell, profitând de ceea ce i se părea a fi slăbiciunea lui Kim.

Ambiţia.

În acel moment înţelegea miza jocului.

Kim voia să distrugă Statele Unite şi, dacă o parte din nenorocirea asta se revărsa asupra Chinei, cu atât mai bine. Meritul lui era că dăduse peste ceva care putea chiar să funcţioneze. Vorbise serios mai devreme. Trebuiau să-l ţină pe Kim Yong Jin acolo şi să spere că nu aştepta nimeni instrucţiuni de cealaltă parte a Atlanticului. Stephanie îi spusese mai înainte că NSA, mulţumită unei hotărâri judecătoreşti, asculta tocmai telefonul mobil al lui Kim. Ca de obicei însă, toate apelurile internaţionale din şi către Statele Unite erau, de asemenea, interceptate. Milioane de apeluri. Şi softul folosit de NSA pentru recunoaşterea unor cuvinte precum *impozite pe venit*, *Amendamentul 16*, *Andrew Mellon*, *Roosevelt* şi altele.

— Crezi că a văzut e-mailul? întrebă Isabella.

— Şi dacă da, spuse Luke, o să muşte momeala?

El era convins că da.

— E singura lui mutare posibilă. Sunt lucruri pe care, pur şi simplu, nu le ştie.

Erau tot la American Corner, secţiunea respectivă a bibliotecii fiind închisă temporar. Malone avea hainele umede şi aspre de la apa de mare.

Computerul scoase un sunet.

Toţi ochii se îndreptară către răspunsul lui Kim.

Sunt gata să ajungem la o învoială.

Kim îşi asuma un mare risc, însă credea că era unul

calculat. Howell, fugar american, după trei ani de alergătură, n-avea cum să vadă cu ochi buni un agent cum era Malone. De altfel, acelaşi lucru era valabil şi pentru Kim, dar Howell credea, că Yong Jin încă o avea pe Jelena şi acesta era un lucru de care-i păsa. Tot ce trebuia să facă era să ducă blufful până la capăt.

Apăru un mesaj nou de la Howell.

Trebuie să ne întâlnim şi vreau să fie şi Jelena acolo, ca să mă asigur că e teafără. După aceea, o să-ţi spun lucruri care o să-ţi deschidă ochii. Nu ştiu ce ai de gând, nici nu mă interesează. Însă, dacă scoţi totul la iveală ca fiind o fraudă, asta nu poate decât să mă ajute. Nu vreau să merg la închisoare. Am studiat asta mulţi ani şi n-am scris în carte tot ce ştiu. De fapt, ai cea mai importantă piesă din puzzle. Foaia aia originală cu numere. Dar ca să-ţi fie de folos, trebuie să stăm de vorbă.

Isabella trebuia să admită că ceea ce făcea Malone părea o manevră inteligentă. Păcălea un şarlatan folosindu-se de temeriile şi aşteptările acestuia. Semăna cu modul în care se ocupa ea de un evazionist fiscal, făcându-l să creadă că era acolo ca să-l ajute, apropiindu-se astfel tot mai mult de adevăr. Anchetase atât de mulţi, încât procentajul condamnărilor obţinute de ea ajunsese la un impresionant nouăzeci şi trei la sută. O ajuta faptul că era selectivă, ţinându-se deoparte de cazurile îndoielnice şi urmărind numai infractorii adevăraţi. Din păcate, în acea

misiune nu exista asemenea lux. Trebuia să te descurci cu cărţile primite. Luke Daniels avusese dreptate. Malone era dur, dar deştept.

Însă la fel era şi ea.

Veni un nou răspuns din partea lui Kim.

Cum propui să facem asta?

— Peştele a înghiţit momeala, zise Luke şi zâmbi larg.

Malone încuviinţă cu o mişcare din cap spre Howell.

— Adu-llamal.

CAPITOLUL 46

WASHINGTON, DC

ORA 11.00

Stephanie îl apelă încă de două ori pe Cotton peste ocean de pe un telefon fix, apoi ieşi pe uşa din faţă a clădirii Trezoreriei. Ea şi Joe Levy stabiliseră să păstreze pentru ei ce aflaseră, cel puţin încă o vreme. Levy avea dreptate. Cu cât ştia Casa Albă mai puţin în acel moment, cu atât era mai bine. Totul cerea imperios precauţie. *Păşeşte uşor*, *mergi încet*. Se întâmplau multe. Ea ştia câte ceva, dar trebuia să afle mai multe.

Citise în *Ameninţarea patriotului* multe referinţe la Galeria Naţională de Artă. Howell menţionase că Mellon murise în 1937, tocmai când începea construcţia galeriei. Muzeul nu se deschisese oficial decât în 1941. Potrivit lui Howell, Mellon dăduse indicaţii, cu privire la multe aspecte ale proiectului chiar şi de dincolo de mormânt. Primul director al muzeului, David Finley, îi era credincios fostului şef şi făcuse exact ce dorea Mellon. Cotton îi sugerase să exploreze mai departe. Mellon crease codul cu un scop, aşa că era cu atât mai bine dacă ştiau mai multe despre acel om.

Un telefon dat la biroul central al Galeriei Naţionale o îndrumase către asistenta custodelui, o femeie tânără care

se presupunea că era expertă în privinţa lui Mellon. În urmă cu câţiva ani, prima lui biografie fusese, în sfârşit, publicată, iar custodele lucrase ca asistent de cercetare pentru autor. Aşadar, în vreme ce Cotton şi Luke continuau treaba în Croaţia, ea decise să arunce la rândul său o mică momeală.

Trecuse pe lângă Galeria Naţională de o mie de ori, însă nu intrase decât o dată sau de două ori acolo. Arta n-o interesase niciodată prea mult. Galeria masivă ocupa colţul de nord-est al parcului National Mall, cu faţa spre Constitution Avenue, în umbra Capitoliului. Exteriorul era realizat în stilul clasic, cu portaluri impunătoare la fiecare capăt, porticuri ionice în mijloc şi un dom înălţându-se spre cer. Predominau armonia şi proporţiile, toate elementele fiind formate din marmură în tonuri calde de roz.

Ajunsă înăuntru, fu îndrumată spre etajul al doilea, unde o găsi pe Carol Williams, o femeie cu înfăţişare plăcută şi părul scurt şi negru.

— Este prima mea experienţă cu un serviciu de informaţii, zise Carol. Custozii au rareori ocazia să se ocupe de asemenea lucruri, dar mi s-a spus că vreţi să aflaţi mai multe despre domnul Mellon.

Stephanie dădu din cap aprobator.

— Câteva informaţii în plus n-ar strica.

— Pot să întreb de ce?

— Da, însă nu pot să răspund. Sper că înţelegeţi.

— Treburi de spionaj?

— Ceva de genul ăsta, zâmbi ea.

Carol făcu un gest larg cu mâna.

— În mod sigur, aţi venit în locul potrivit ca să aflaţi mai multe despre domnul Mellon. Aici, în rotondă, remarcaţi un exemplu perfect al influenţei sale. A vrut ca domul de pe clădire să fie punctul central al exteriorului, ca să contrabalanseze dimensiunea aripilor lungi. A fost foarte criticat pentru decizia asta. Oamenii credeau că doar Capitoliul trebuia să aibă dom. Aici, în interior, se observă că Mellon avea dreptate. Acest spaţiu oferă locul perfect de întâlnire a marilor coridoare. O adevărată piesă de rezistenţă.

Deasupra lor se înălţa un dom casetat, cu nişe în formă de scoică şi un oculus din sticlă în centru, semănând izbitor cu Panteonul din Roma. O înşiruire circulară de coloane groase din marmură verde propteau tavanul, cu pereţi de calcar alb-gălbui în spate. În centru se afla o fântână arteziană în care clipocea apa.

— Statueta din bronz din fântână este Mercur, făcută cândva spre sfârşitul secolului al XVIII-lea sau începutul secolului al XIX-lea. Domnul Mellon a achiziţionat-o pentru colecţia lui.

— De ce îi spuneţi *domnul*, ca şi cum ar fi încă aici?

— Păi, este încă aici.

Straniu răspuns.

— Clădirea a fost imaginată întru totul de el. A fost monumentul lui pentru ţară şi, dat fiind că el achita

facturile, dorinţele i-au fost, în general, respectate.

O ascultă pe Carol spunând că Mellon alesese arhitectul şi aprobase fiecare aspect al designului. El optase pentru marmura de Tennessee în exterior şi mare parte din decor în interior. Voia ca sălile de expoziţie să fie armonioase, însă nu elaborate, cu scopul de a exprima locul şi perioada. Aşadar, se folosise ipsos la lucrările germane, flamande şi italiene timpurii. Damascul, pentru perioada italiană târzie. Lambriuri pictate în cazul pânzelor franceze, engleze şi americane, în galerii nu erau permise alte ornamente, Cu excepţia câtorva canapele. Mellon insista că o clădire nu trebuie niciodată să eclipseze operele pe care le adăposteşte.

— Avea un ochi bun, adăugă Carol, şi fler în privinţa lucrurilor. Ar fi fost uşor pentru el, cu toţi banii lui, să construiască un palat. Dar a refuzat intenţionat să facă asta. În schimb, a construit un loc unde să fie apreciate operele de artă.

— Îl admiraţi?

— Pentru artă? Bineînţeles. Pentru gusturile lui? Oh, da. Însă erau şi alte aspecte în legătură cu el mai puţin admirabile. La urma urmei, era un produs autentic al epocii lui. În primul rând, al Gilded Age, perioada de la sfârşitul secolului al XIX-lea în care averile erau dobândite prin lăcomie şi ambiţie nemiloasă. În al doilea rând, al prosperilor ani ’20, când averile fie creşteau, fie se risipeau. Cea a domnului Mellon a crescut însutit.

Gazda îi făcu un semn şi lăsară rotonda în spate, apoi o luară pe un coridor lung cu sculpturi care se întindea de la est la vest. Deasupra, tavanul cu grinzi circulare şi luminatoare lăsa să intre soarele dimineţii târzii. Sculpturile erau aliniate pe mijloc, între uşile cu frontoane ce duceau spre alte săli de expoziţie. Vizitatorii treceau încolo şi încoace, admirând sculpturile. Ea observă că holul era încă un spaţiu simplu şi elegant care nu te copleşea.

— Îl interesa istoria? întrebă ea.

Carol încuviinţă.

— Tatăl său, Thomas, a spus odată că, „în scurta călătorie a vieţii, putem vedea undele de la suprafaţă, însă nu şi curenţii care schimbă direcţia principală a apei”. Doar istoria poate să descopere cauzele care provoacă lucrul acesta. Şi fiul lui avea aceeaşi părere. Istoria era importantă pentru el. Cartea lui despre taxe este considerată încă un reper. Multe dintre lucrurile pe care le-a scris atunci sunt valabile şi azi.

Îşi aminti că Danny îi citise fragmente din carte în maşină.

— Nu era un susţinător al statului maximal, continuă Carol. Pentru el, mai puţin însemna mai mult. N-a fost niciodată de părere că guvernul trebuia să aibă grijă de oameni. Credea că oamenii trebuiau să aibă grijă de ei înşişi. Şi nu era o atitudine nemiloasă. Doar preţuia independenţa personală. Programul New Deal, din punctul lui de vedere, încălca libertatea asta, fiindcă guvernul se

ocupa de toate în locul tău. Asistenţa Socială, asigurarea de şomaj, salariul minim. El se împotrivea acestor lucruri. Era, în mod evident, un rezultat al conjuncturii. Înainte de 1932, ideile de redistribuire a averii şi de ajutor social nu erau foarte populare.

Se opriră în apropiere de capătul galeriei, înaintea altor portaluri dreptunghiulare.

— Domnul Mellon admira personalităţi istorice? Cum ar fi George Mason?

Lui Carol i se lumină faţa.

— De unde ştiaţi? L-a admirat foarte mult pe Mason. A avut nevoie de curaj să nu semneze Constituţia, dar s-a ţinut tare. Era genul de independenţă pe care o respecta domnul Mellon. A contribuit la renovarea reşedinţei Gunstan Hall, casa lui Mason din Virginia din moşi-strămoşi. A fost restaurată în anii ’30 şi în prezent e un muzeu minunat.

Ceea ce putea explica de ce folosise Mellon acel nume la începutul căutării. Faptul că pe Marele Sigiliu steaua în şase colţuri şi cinci litere formează cuvântul *mason* era, cu siguranţă, doar o coincidenţă. Una foarte norocoasă pentru Mellon, pe care a întrebuinţat-o ca să-l enerveze pe al treizeci şi doilea preşedinte al Statelor Unite. Şi oricât a protestat FDR, era, bineînţeles, curios. Îndeajuns ca să pună un agent de la serviciile secrete şi pe secretarul Trezoreriei să investigheze. Din păcate, Roosevelt nu trăise destul ca să ducă sarcina până la capăt.

Părăsiră coridorul şi intrară într-o grădină spaţioasă.

— Şi aici se vede influenţa domnului Mellon, spuse Carol. Voia ca vizitatorii să se simtă revigoraţi şi înălţaţi sufleteşte, nu frânţi şi obosiţi. Aşa că a pus să se adauge aceste spaţii verzi, unde oamenii să se odihnească printre plante şi să asculte apa susurând.

— Lumina soarelui cobora prin luminatoarele dintr-un alt tavan cu grinzi circulare, sporind senzaţia că se aflau în natură. Vrejuri de la diverse plante se înălţau până la şase metri înălţime. Trandafirii, begoniile şi crizantemele aduceau un plus de culoare. Totul era îngrijit cu meticulozitate. Se aşezară pe o bancă din piatră de lângă perete şi ea ascultă cum custodele povestea mai departe despre Andrew Mellon.

— Tatăl său, Thomas, dorea ca toţi fiii lui să înveţe pe de rost *Epistle to a Young Friend* (*Epistolă pentru un prieten tânăr*), de Robert Burns. Aţi citit vreodată poezia?

Ea clătină din cap că nu.

— Burns a scris-o în 1786 pentru cineva care urma să plece în lume. E ca un sfat în privinţa autonomiei şi a simţului practic. Domnul Mellon avea o strofă preferată. De vrei să vezi zâmbetul auriu al Fortunei, stăruie în aşteptare. Grăbeşte-te prin orice amăgire pe care o sprijină onoarea. Nu s-o ascunzi în tufăriş, nici pentru vreun însoţitor de tren. Ci pentru privilegiul glorios de a fi independent.

Ea zâmbi gândindu-se la ingeniozitatea versurilor.

— La vârsta de zece ani, domnul Mellon recita poezia şi,

pe urmă, împreună cu tatăl său repetau cu glas tare ultimul vers. Burns a scris poezia pentru un tânăr pe nume Andrew. Desigur, era şi prenumele domnului Mellon, o coincidenţă care-i plăcea nespus.

Lui Stephanie îi trecu prin minte ce auzise pe caseta cu FDR. Roosevelt îi spunea lui Mark Tipton că Mellon citase din Lordul Byron. *Ce stranie-ntâmplare*, *de e s-o numim aşa*, *prin care astăzi lămurim astfel de lucruri*.

Straniu, într-adevăr.

— Strofa aceea din Burns l-a definit pe domnul Mellon, spuse Carol. Toată viaţa s-a ghidat după el.

— Ceea ce a făcut Roosevelt, replică Stephanie, felul în care l-a atacat spre sfârşitul vieţii pentru evaziune fiscală. Trebuie să fi fost devastator.

Carol încuviinţă.

— Pentru un om cu statutul lui, a fost îngrozitor să fie descris ca un escroc şi un pungaş. A participat la toate şedinţele instanţei în fiecare zi, ceea ce a durat multe luni. A respins personal toate acuzaţiile şi a câştigat. Din păcate, a murit înainte ca decizia să fie anunţată.

— Aveţi idee de ce l-a luat Roosevelt în vizor?

— Politica. Nu există altă explicaţie. Cine era să sară să-l apere pe cel mai bogat om din ţară împotriva preşedintelui Statelor Unite? Mai ales când jumătate din populaţie era şomeră. Roosevelt a văzut în Mellon o ţintă uşoară, un mod de a-şi îmbunătăţi imaginea politică. O lovitură sigură, fără aproape nicio repercusiune.

Numai că Roosevelt pierduse şi Mellon trecuse în ofensivă. Dar femeia nu ştia nimic despre asta. Se gândi să-i pună câteva întrebări despre detaliile discutate de Mellon cu Roosevelt, însă ştia că n-avea rost. Legătura cu George Mason meritase drumul până acolo. Dar îşi aminti şi altceva din înregistrarea făcută în Biroul Oval, când vorbeau Roosevelt şi Mark Tipton. „Ultimul lucru pe care l-a zis nemernicul acela a fost că mă va aştepta. Poţi să-ţi imaginezi o asemenea aroganţă? I-a spus preşedintelui Statelor Unite că-l va aştepta”.

Era în ajunul Anului Nou în 1936.

— Ce a făcut Mellon în ultimele luni de viaţă? întrebă ea.

Un grup de şcolari intră în curte. Elevii erau tăcuţi în general, şi totuşi entuziasmaţi. Doi adulţi îi ţineau sub control în timp ce se îndreptau spre fântâna şi grădina joasă din mijloc.

— În 1937, era, practic, pensionat. A cedat controlul afacerilor lui altor oameni, s-a retras din viaţa publică, iar procesul de evaziune era, în sfârşit, terminat. În perioada asta a colecţionat multe opere de artă, cele mai multe fiind expuse aici. Însă ştia şi că era pe moarte. Aşadar, punctul central al preocupărilor lui îl constituiau planurile pentru Galeria Naţională.

— De curiozitate, de ce nu i-a dat numele lui?

— În privinţa asta, a fost deştept. Voia ca galeria să crească, să obţină multe opere de artă din surse variate. După părerea lui, colecţionarii ar fi fost mult mai dispuşi să

doneze unei instituţii recunoscute ca fiind a întregii naţiuni, nu doar a unui singur individ. Şi a avut dreptate. Am achiziţionat un număr uriaş de obiecte datorită faptului că este *Galeria Naţională*.

— Ce s-a întâmplat când a murit?

— Era acasă la fiica lui, în Long Island. Cancerul făcea ravagii, însă se concentra încă pe punerea bazelor clădirii. Construcţia a început în iunie, dar el a murit în 26 august 1937. Câteva zile mai târziu, a avut loc o înmormântare grandioasă în Pittsburgh.

Din câte îşi dădea seama, Carol Williams era o adevărată admiratoare şi ea însăşi trebui să admită:

— A lăsat o moştenire impresionantă. Este un loc uimitor. Copiii aceia de colo par s-o găsească fascinantă.

— În fiecare an vin zeci de mii.

— Când a aflat Mellon că era pe moarte?

Carol se gândi o clipă la întrebare, apoi răspunse:

— În noiembrie 1936.I s-au aplicat imediat tratamente cu raze X şi radiu, lucru care l-a vlăguit.

Ceea ce însemna că în ajunul Anului Nou, când Mellon s-a întâlnit cu FDR, ştia că maladia era în fază terminală.

„A zis că mă va aştepta”.

— Aţi vizitat vreodată mormântul lui din Pittsburgh?

— Dar nu acolo e îngropat.

Asta îi atrase atenţia.

— Am presupus că este, deoarece acolo a fost înmormântarea...

— Toată familia este îngropată în acelaşi loc. Domnul Mellon, fiul său, fiica şi mama lor, Nora, fosta lui soţie. Toţi patru la un loc. Puţin ironic, pentru că n-au fost foarte apropiaţi în viaţă. Domnul Mellon şi soţia lui au divorţat cu treizeci de ani înainte de moartea lui, şi nu într-un mod amiabil. Paul şi tatăl său de abia dacă se înţelegeau. Fratele şi sora nu s-au lăsat nici ei mai prejos. Însă după moarte se odihnesc toţi acolo, unul lângă altul, pentru totdeauna.

Ea zâmbi, amuzată de ironie.

— Şi unde este reuniunea de familie?

— Upperville, Virginia. La Biserica Episcopală Sfânta Treime. Este un cimitir mic şi înverzit, înconjurat de un zid din piatră.

Şcolarii se bucurau în continuare de fântână. Mai avea câteva întrebări, dar deveniră nesemnificative când în curte apăru un bărbat. Era îmbrăcat în costum negru şi purta cravată.

Aceeaşi ţinută din Atlanta, dacă nu se înşela.

Se îndrepta direct spre ea.

Individul Chick-fil-A.

CAPITOLUL 47

CROAŢIA

ORA 18.10

Isabella era nehotărâtă în privinţa lui Cotton Malone. Părea acelaşi tip de mascul alfa arogant şi plin de sine cu care avea de-a face permanent. Pentru el, ea era, în mod sigur, lipsită de importanţă – mai întâi, fiindcă era femeie, şi apoi deoarece lucra pentru Trezorerie, nu pentru CIA, NSA sau altă agenţie cu jurisdicţie în afara Statelor Unite. Totuşi ea luase urma poveştii înainte ca vreun agent de la Magellan Billet să audă măcar despre problemă, aşa că ştia mai multe decât oricine altcineva.

Plecase din centrul American Corner şi stătea retrasă în cafeneaua bibliotecii, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai verde. Cafeaua n-o interesase niciodată, nici drogurile, nici ţigările. Un pahar cu vin? Ei, asta era ceva de care se putea bucura şi cu aşa ceva se delecta când era singură în apartament, în multe seri după ce ajungea de la serviciu. Nu bea niciodată cu colegii sau superiorii, preferând să-şi păstreze mereu luciditatea în prezenţa lor. Unele dintre colegele ei aveau totuşi o altă atitudine, fără să-şi dea seama că, oricât ar fi încercat, n-ar fi reuşit să facă parte niciodată din „gaşca băieţilor”.

Erau foarte puţini oameni la mese, biblioteca fiind

liniştită în după-amiaza aceea ploioasă. Stătea cu degetele împletite la ceafă, prin păr, cu picioarele încrucişate şi cu glezna unui picior sprijinită pe genunchiul celălalt. Avea privirea îndreptată dincolo de pereţii din sticlă.

Malone apăru de pe unul dintre coridoare.

Intră în cafenea, merse direct spre ea şi întrebă:

— Pot să iau loc?

Ea încuviinţă şi aprecie că el ceruse voie.

— Înţeleg. E copilul tău. Ai fost implicată de la început. Pe urmă, am venit noi şi am preluat controlul.

— M-a trimis însuşi secretarul Trezoreriei. Am cercetat arhivele secretizate. Am fost la Capitoliile din multe state ca să verific dosarele. Nici n-ai idee.

— De fapt, am. Cred că mi-am dat seama despre ce este vorba. Foaia aceea mototolită ne va oferi dovada că Amendamentul 16 s-ar putea să fi fost nul de la început. Mai rău decât atât, este fraudă din moment ce guvernul ştia că amendamentul n-a fost ratificat corect şi totuşi a mers mai departe cu el. Kim se va folosi de asta ca să ne doboare pe noi şi pe chinezi dintr-o singură lovitură.

Într-adevăr, el chiar înţelegea. Şi, pentru că ştia tot, se simţi liberă să spună:

— Sunt probleme în privinţa ratificării. E ceva serios. Am constatat aceste probleme în registrele de stat. Dar înţeleg ideea. Voi sunteţi băieţii importanţi, iar eu sunt doar de la Trezorerie...

— Prostii! Eşti o agentă pregătită. Şi încă una bună, din

câte am auzit.

— Care a fost împinsă în apă de un infractor fugar căutat de forţele de ordine federale.

— Dacă ai şti măcar câteva dintre porcăriile care mi s-au întâmplat! chicoti el. Şi-apoi, eu sunt cel care a dat-o în bară aici. L-am lăsat pe Kim să pună mâna pe documente.

Asta aşa era, însă ea aprecia că Malone recunoştea.

— Preşedintele chiar a ordonat să fiu aici?

El dădu aprobator din cap.

— Absolut. I-am spus că vreau să rămâi implicată. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Luke crede că sunt un ghimpe în coastă.

— Ar trebui să auzi ce spune despre mine.

— Am auzit. De fapt, te respectă al naibii de mult. N-o să spună direct, dar e limpede.

— Mi s-a zis că farmecul nu e specialitatea ta.

— Dar se pare că este a ta.

Şi ea vorbea serios.

— N-am venit aici să te încurc, adăugă el, ci să-ţi cer ajutorul. Ai avut o logică bună acolo, cu cifrul Beale. S-ar putea să fi mers drept la ţintă.

Isabella se întrebă ce era cu toată acea *mea culpa*.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Am vorbit cu Stephanie Nelle. Se întâmplă nişte lucruri în DC. Şeful tău şi al meu lucrează împreună. E o operaţiune comună care e pe cale să se complice. Chinezii şi nord-coreenii sunt implicaţi deopotrivă. Vor ceea ce vrea

Kim, apoi vor să-l vadă mort. Cum spuneam, am nevoie de ajutorul tău.

Ea făcu un semn cu ceaşca de ceai.

— Vrei să am grijă să ai mereu cafeaua proaspătă? Să mă asigur că sunt gustări pentru toată lumea?

— E chiar atât de rău? Ai parte de o asemenea lipsă de respect? Deoarece trebuie să-ţi precizez că am lucrat doisprezece ani la Magellan Billet şi femeile de acolo erau la fel de bune, la fel de dure şi la fel de deştepte ca orice bărbat. De cele mai multe ori, erau mai bune. Niciodată n-am tratat o agentă altfel decât aş fi tratat un agent. Nici nu m-aş gândi s-o fac vreodată.

Începea să creadă că era posibil să-l fi judecat greşit.

— Am nevoie să lucrezi cu echipa, continuă el. Nu mai este o misiune pentru „Călăreţul singuratic”[28]. O să fie nevoie de un efort comun şi ai un avantaj pe care eu nu-l am. Kim nu ştie că exişti. Nici Luke. Asta înseamnă că voi doi trebuie să vă asumaţi un rol-cheie în misiune. Poţi să te descurci cu asta?

În acel moment ea înţelese exact de ce venise. Să-şi dea singur seama dacă era capabilă. Voia să participe atât de mult, era sigură de asta, încât era dispusă să-i acorde lui Malone prezumţia de nevinovăţie.

— Pot s-o fac.

— Asta vreau să aud. Şi, la urma urmei, îţi sunt dator.

---

28 Referinţă la personajul principal al filmului The Legend ofthe Lone Ranger – Legenda călăreţului singuratic (n.red.).

Era curioasă.

— Ai vegheat asupra mea în camera lui Larks când eram inconştient. Voiai să cred că ai rămas prin preajmă doar ca să mă iei la întrebări, însă te-ai asigurat şi că nu se întorcea nimeni să mai arunce o privire.

Era adevărat. Asta făceau agenţii unii pentru alţii.

— Mersi, zise el. Acum, povesteşte-mi despre fiica lui Kim, cea de care nu mi-ai pomenit când m-am trezit în camera lui Larks.

— Înţelegi de ce a trebuit să păstrez pentru mine informaţia. El consimţi.

— Şi eu aş fi făcut la fel. Eram un străin, un necunoscut. Voiai doar să dispar din peisaj.

— Numele ei e Hana Sung. E nord-coreeană, are vreo douăzeci de ani, părul negru, scundă, drăguţă. Nu ştim mai nimic despre ea, doar că e nelegitimă, dar majoritatea copiilor lui Kim intră în categoria asta. S-a îmbarcat pe nava de croazieră cu el şi l-a urmărit pe Larks mai tot timpul.

— N-am observat-o.

— Ar fi fost imposibil. A păstrat distanţa şi s-a amestecat cu ceilalţi coreeni de la bord. Nici eu n-aş fi observat-o, numai că aveam nişte informaţii şi o fotografie şi ştiam că trebuia să fim atenţi şi să ne uităm după ea.

— Ştiai că l-a ucis pe Larks?

Ea ridică din umeri. Ori Hana, ori Kim. Cine altcineva putea fi?

— Nord-coreenii sunt printre cei mai nemiloşi agenţi din

lume. Va trebui să stai cu ochii-n patru şi cu urechile ciulite, fiindcă pot să apară de oriunde. Ai grijă să nu te omoare careva, bine?

Ea simţi sinceritatea din avertismentul lui şi aprecie acest lucru.

— O să am grijă. Tu ce ai de gând?

El se ridică.

— Bea-ţi ceaiul şi relaxează-te puţin! N-o să mai fie timp de odihnă în orele care urmează.

Ea privi cum ieşea din cafenea. Părerea ei despre Harold Earl „Cotton” Malone era destul de diferită faţă de cea din urmă cu câteva minute. Se făcu din nou linişte şi lăsă calmul să-i potolească nervii. Iat-o deci în mijlocul unei operaţiuni internaţionale de spionaj. Chinezi? Nord-coreeni? Luke Daniels avea dreptate. Era foarte diferit de lucrurile cu care era obişnuită.

Dar îi plăcea.

CAPITOLUL 48

WASHINGTON, DC

Stephanie se ridică de pe bancă şi se întoarse cu faţa spre bărbatul de la Trezorerie. Îşi păstră calmul şi întrebă:

— Mă urmăreşti?

El nu răspunse, iar ea înţelese de ce.

— Puteţi să ne scuzaţi? se adresă ea lui Carol Williams. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi fost ghid. Vă voi suna dacă mai am nevoie de informaţii.

Custodele plecă.

— O amică nouă? întrebă el.

— Nu e treaba ta.

— Aş vrea să fie adevărat. Nu vreau nici eu să fiu aici, cum nici tu nu mă vrei aici. Ţi-am spus în Atlanta că ar trebui să laşi lucrurile în seama noastră.

— Iar eu i-am comunicat şefului tău în urmă cu o oră că e o operaţiune americană de spionaj, din care nu faci parte.

Vorbeau cu voce joasă, în zgomotul de fond al fântânii şi al şcolarilor, care se bucurau încă de grădină.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Am venit să-ţi spun vreo două lucruri.

El se aşeză pe bancă. Ea n-avu de ales şi făcu la fel.

— Azi nu mănânci sandvişuri cu pui? întrebă ea.

— Eşti încă supărată din cauza telefonului?

— Sunt supărată din mai multe motive. Credeam că Joe Levy şi cu mine ne-am înţeles că lasă asta în seama mea.

— Hei, nu ucide mesagerul! Şeful meu mi-a zis să te găsesc...

— Şi pentru că oricum m-ai pus sub urmărire, n-a fost prea greu.

— Ceva de genul ăsta, chicoti el.

— Atunci, ce e aşa de important?

— Au avut loc nişte reorganizări în Coreea de Nord. E de ultimă oră, iar secretarul s-a gândit că o să vrei să ştii.

Ea ascultă în timp ce-i povestea că şase demnitari guvernamentali fuseseră condamnaţi pentru trădare şi executaţi de urgenţă.

— Acolo se întâmplă mereu aşa ceva, zise ea.

— Mai e ceva.

— Ce te face să fii atât de sigur?

El ridică din umeri.

— Prietenii aceia cu funcţii importante despre care ţi-am povestit când am discutat prima oară.

Ea tot nu se lăsă intimidată.

— Continuă!

— Fratele Conducătorului Iubit, cel mijlociu, a fost executat împreună cu soţia şi cei trei copii adulţi. Doi dintre aceştia erau căsătoriţi, aşa că soţiile şi cei patru copii ai lor au fost, de asemenea, ucişi. Se pare că a fost o curăţenie generală.

Era limpede că era un mesaj trimis de la un frate la

celălalt. Şi unul rapid. Trecuseră doar vreo optsprezece ore de la pierderea celor douăzeci de milioane de dolari. În acest timp, Coreea de Nord evaluase situaţia, stabilise cine erau vinovaţii şi dăduse un răspuns corespunzător. Nu era rău. Eliminându-i pe fratele mijlociu şi pe toţi moştenitorii lui, Conducătorul Iubit spunea că celălalt frate al său şi restul nepoţilor şi nepoatelor erau următorii pe listă. Din câte îşi amintea ea, toţi copiii şi nepoţii lui Kim trăiau încă în Coreea de Nord, ceea ce-i transforma în ţinte uşoare.

— Motivul oficial a fost „acte de trădare cu privire la o dispută de afaceri”, preciză el. Cred că aşa numesc ei pierderea sumei de douăzeci de milioane de dolari. Nu cumva agentul tău a fost cel care a dat-o în bară cu asta?

— Omul meu şi-a făcut meseria. Cel puţin, banii aceia nu vor fi folosiţi pentru cumpărarea de componente nucleare. Aş prefera să-i văd făcuţi scrum.

— Nu te pot contrazice, dar pun pariu că familia fratelui mijlociu îşi doreşte ca lucrurile să fi stat altfel.

Ea se uită la el.

— Mai e ceva?

El duse mâna la buzunar şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Am auzit că te pasionează simbolurile ascunse şi mesajele secrete de pe bani. Uite unul despre care s-ar putea să nu ştii.

Ea se uită cum împăturea bancnota în două, pe lung, apoi îndoi în sus partea din stânga şi cea din dreapta,

făcând-o să semene cu o casă cu acoperiş triunghiular.

El îi arătă opera cu degetul.

— Vezi ceva?

— Exact aici, spuse el, deasupra îndoiturii. Este Pentagonul în flăcări, în 11 septembrie 2001, pe urmă întoarse bancnota pe dos şi adăugă: şi aici sunt turnurile gemene.

Avea dreptate. Ambele imagini erau extrem de tulburătoare.

— Cum ţi se par aceste două coincidenţe? o întrebă el.

— E vreo anecdotă de la Departamentul de Trezorerie? îl

iscodi ea.

— Când lucrezi cu bani tot timpul, dai peste tot felul de lucruri. Sincer, mi se pare al naibii de înspăimântător.

— Ai venit aici doar ca să-mi arăţi asta?

El clătină din cap.

— Nu. Am venit să-ţi văd reacţia.

— Face?

— Ştim unde e Kim în Croaţia.

Ea nu-şi ascunse mirarea.

— De unde ştiţi aşa ceva?

— Ce? Noi, cei de la Trezorerie, suntem prea proşti ca să ştim ceva? NSA supraveghează în continuare telefonul şi e-mailul lui Kim. Am găsit ceva şi am urmat pista. Aparent, devine neglijent sau disperat. Cred că depinde de modul în care priveşti lucrurile.

— Şi de ce-mi spui mie?

— Băieţii *tăi* sunt pe teren, aşa că şeful voia să ştii. Şi am decis să nu dăm sfară în ţară sunând de pe un telefon mobil.

— Spune-i lui Joe Levy că apreciez buletinul informativ, dar n-am nevoie de dădacă.

— Şeful n-are încredere în tine. Miza e mare aici.

— Aş putea să pun să vă aresteze pe toţi.

— Însă n-o s-o faci, pufni el în râs. Ar atrage atenţia, mai ales celor de la Casa Albă, ceea ce nu-ţi doreşti.

Ea rămase tăcută.

— Mai e ceva. Ştii că sunt implicaţi chinezii, dar acum i-

au implicat şi pe nord-coreeni. NSA a surprins şi chestia asta. Cei de la Beijing au decis să câştige încrederea vecinilor de la sud şi le-au spus tot ce ştiau. Nord-coreenii o să facă treburile murdare, în vreme ce chinezii stau liniştiţi şi privesc. Le dă posibilitatea să nege. Din fericire, toţi sunt proşti ca noaptea, însă, din nefericire, sunt nebuni de legat, aşa că nu se ştie ce s-ar putea întâmpla. N-ai pe nimeni aici, cu tine. Zero.

Eşti de una singură. Aşa că şeful meu s-a gândit că ai avea nevoie de ajutor de la un prieten vechi ca mine.

— Şi când găsesc ce-o fi de găsit, o să fii acolo ca să te asiguri că e distrus cum trebuie.

El ridică din umeri.

— Este foarte posibil.

— Unde e Kim?

— S-a retras într-o staţiune de lux din Croaţia, la Virsko. Hotelul Korcula. E într-un apartament cu două dormitoare. Vrei numărul camerei?

— Care e?

Un zâmbet enervant apăru pe buzele lui.

— 3 506. Pun pariu că ai crezut că nu ştiu.

Ea se ridică.

— Spune-i şefului tău că aş prefera să mă împuşte chinezii sau nord-coreenii decât să mă ajuţi tu. Lasă-mă în pace!

— Sunt de acord. Şi-aşa, nu-mi place de tine.

Ea aruncă o privire prin curte. Şcolarii plecau mai

departe. Numără alte şase persoane pe băncile din apropiere. Două femei, patru bărbaţi. Nimeni nu le dădea atenţie ei sau Individului Chick-fil-A. De fapt, se simţea puţin singură. Cei doi agenţi în care avea încredere în toată povestea asta erau trimişi în Croaţia. De partea asta a oceanului, operaţiunea depindea doar de ea. Şi era blocată până când descifra Cotton cifrul. Ultimul lui mesaj întortocheat indicase că era aproape. Se îndepărtă.

Îl lăsă singur pe Individul Chick-fil-A.

CAPITOLUL 49

CROAŢIA

Malone revenise la centrul American Corner cu Luke şi Howell.

— Femeia Fantastică o să ni se alăture? întrebă Luke.

— Să ştii că s-ar putea să te surprindă.

— E verde ca o banană necoaptă, Pappy.

— E partenera ta în misiunea asta, aşadar, descurcă-te. La naiba, te-am avut alături ultima dată şi a fost în regulă.

Luke părea nedumerit.

— De fapt, mi s-a părut că a fost invers.

Malone se întoarse spre Howell.

— Te-ai mai gândit la ce am discutat?

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, pot s-o fac.

— Ba îmi fac griji. Kim a omorât doi oameni în ultimele douăzeci şi patru de ore. Un al treilea n-ar fi o problemă pentru el.

— Lasă-l să încerce.

Malone arătă cu degetul.

— Asta vreau să spun. Exact asta. Îngâmfarea *te va ucide*, iar asta n-o să ne ajute cu nimic, mai ales pe tine.

Howell părea să înţeleagă mesajul.

— Dacă are vreo importanţă, mi-e frică de mor. Dar o s-o fac

— Asta vreau să aud. Frica e un lucru bun, în doze mici.

Acum spune-mi unde te-ai tot ascuns.

Înainte să plece ca să discute cu Isabella, Malone le explicase planul şi lui Luke, şi lui Howell. Avea nevoie de o locaţie unde să se desfăşoare misiunea. Howell sugerase un loc în interiorul Croaţiei.

— Solaris e un sătuc la vreo două ore de mers cu trenul de aici, sus, în munţi. De acolo era Jelena. Hoinăream, încercam să dispar, şi într-o zi am coborât din tren. Am cunoscut-o şi m-a rugat să rămân.

Îl ascultă în timp ce le povestea că erau doar câteva sute de locuitori, oraşul aflându-se aproape de graniţa estică dintre Dalmaţia şi Bosnia. Sârbii dominaseră cândva zona, însă când Croaţia revendicase teritoriul în anii ’90, fuseseră toţi expulzaţi pe durata epurării etnice.

— Sunt multe clădiri dărăpănate şi locuri pustii acolo, adăugă Howell. În mare parte, e reconstruit, însă efectele crizei economice se resimt în continuare. Deşi croaţii nu şi-au dat seama atunci, aveau nevoie de sârbi.

— S-au mai întors sârbii? întrebă Malone.

Howell clătină din cap.

— Extrem de puţini.

— Pun pariu că a fost o ascunzătoare bună, observă Luke.

— Aşa mi s-a părut. Pe urmă, am cunoscut-o pe Jelena şi am decis că era un loc perfect unde să mă ascund.

Howell păru entuziasmat o clipă.

— Va trebui să-l atragi pe Kim şi să nu-l laşi să plece» spuse Malone. Foloseşte adevărul. În felul ăsta» trebuie să gândeşti mai puţin. Nu poţi minţi la nesfârşit când eşti stresat. O să vrea să afle povestea, dar ar fi bine să-i spui numai frânturi.

— Nu e riscant? întrebă Luke. Ştie deja prea mult.

Malone clătină din cap.

— Nu se duce nicăieri. Trebuie doar să-l legănăm să adoarmă până când se opreşte trenul în Solaris. O să fiu acolo, aşteptând, răspunse Cotton, apoi i se adresă lui Howell: Luke şi Isabella sunt întăririle tale. Ei sunt avantajul nostru, deoarece Kim nu ştie de existenţa lor. Însă fii atent la Hana. E factorul neprevăzut. Nu ştim nimic despre ea, doar că-i place să înţepe oamenii cu acul.

Dacă totul decurgea conform planului, reuşea să-l încolţească pe Kim într-un sătuc izolat din Croaţia-la o sută cincizeci de kilometri în interiorul ţării, de unde n-avea unde să fugă. Probabil că va putea să efectueze apeluri internaţionale, dar semnalul nu va fi prea bun. Şi câţi coreeni aveau să fie acolo? Ascunzătorile erau puţine, posibilităţile de evadare, limitate. Per total» o capcană excelentă.

— Încă un lucru, îi zise el lui Howell. Să nu-l laşi să creadă că ştii că Jelena a murit. În clipa aceea, nu mai ai nicio valoare pentru el. O să te omoare.

— Am priceput. Ştiu cum se joacă jocul ăsta. Uiţi că sunt pe fugă de trei ani.

— Cum rămâne cu chinezii? întrebă Luke.

— E încă o necunoscută» dar Stephanie încearcă să afle, chiar în acest moment, dacă sunt cu adevărat aici.

Luke dădu aprobator din cap.

— În partea asta de lume, se folosesc de multe ori agenţi independenţi. Aşa că nu ştii niciodată de unde lovesc.

— Asta nu sună bine» zise Howell.

— Nici nu e, spuse Malone. Chinezii şi nord-coreenii vor ce are Kim şi ar ucide pe oricine pentru a-l obţine.

— Nu vom lăsa să se întâmple aşa ceva, se auzi o nouă voce.

Malone se întoarse şi o văzu pe Isabella.

— E principala problemă de care trebuie să aveţi grijă tu şi Luke, explică Malone. Lăsaţi-l pe Howell să se ocupe de Kim. Voi doi asiguraţi-vă că nu se bagă străinii în treaba asta.

Trimisul ambasadei apăru pe coridor şi intră în centrul American Corner. Malone îi încredinţase o sarcină şi se pare că o îndeplinise. Bărbatul cu papion avea o servietă din piele.

— Le-ai luat? întrebă Malone.

Trimisul puse servieta pe o masă şi o deschise, scoţând două pistoale semiautomate. Malone luă unul, apoi i-l întinse lui Luke pe celălalt. Trimisul scoase pe urmă al treilea pistol.

— Ăsta e al tău, îi spuse el Isabellei.

Ea ascunse arma.

Trimisul îi dădu fiecăruia câte un încărcător de rezervă.

— Ce-o să faci cu Kim după ce pui mâna pe el? întrebă Howell.

Era o întrebare bună, una la care Malone şi Stephanie încă n-aveau răspuns. Putea să ghicească ce ar fi vrut ea să se întâmple. Nu puteau să permită o acuzare. Ar fi fost prea publică. Ascunderea coreeanului ar fi fost inutilă, şi ineficientă. Nu. Ea ar fi vrut ca Yong Jin să moară. Aşa cum se întâmplase cu o lună în urmă în Utah cu un alt fanatic. Rezolvarea situaţiei fusese OK pentru Stephanie, însă nu şi pentru el. Cu ocazia aceea, pierduse pe cineva la care ţinea foarte mult.

Dar asta fusese atunci, în acel moment era altceva.

Malone îi făcu semn lui Howell.

— Trimite-i e-mailul lui Kim.

Kim îşi îmbrăcă hainele pe care personalul hotelului le curăţase şi le călcase. Ale Hanei fuseseră, de asemenea, puse la punct. Ea era deja gata şi se afla jos, verificând ce opţiuni aveau ca să plece. Ceasul lui arăta 18.40. Ziua se dovedise a fi plină de evenimente. Era încă tulburat de vestea celor şase execuţii, starea lui fiind înrăutăţită de cealaltă ştire a uciderii întregii familii a celuilalt frate vitreg, lucru care atrăsese şi atenţia presei internaţionale. Nu că ar fi avut cine ştie ce sentimente pentru vreunul dintre ei. Practic, erau nişte străini, însă mesajul trimis către el era

foarte clar.

Conducătorul Iubit era mânios.

Îl apăsa soarta propriilor copii şi nepoţi. Dacă mai avea îndoieli că puteau deveni ţinte, acestea fuseseră şterse de ceea ce citise în acea zi pe site-urile de ştiri. Unii analişti spuneau că întreaga poveste cu execuţiile era falsă, fabricată de jurnaliştii cu prejudecăţi în privinţa Coreei de Nord. De fapt, asta se întâmpla destul de des. Doar o altă repercusiune a izolării societăţii faţă de lume. Dar ştia sigur că familia fratelui său mijlociu murise. Aşa făceau cei din familia Kim. Nimic nu putea interveni între ei şi putere. Fratele său vitreg mai tânăr ştia, cu siguranţă, despre cele douăzeci de milioane de dolari pierdute. Şi, cu toate că nu era el responsabil de întâmplarea aceea neprevăzută, vina a fost pusă pe umerii lui. Nu exista nicio cale prin care să-şi protejeze copiii sau nepoţii, însă, ca să fie sincer, nici nu-şi dorea să facă asta. Toţi îl abandonaseră când fusese înlocuit, loialitatea lor transferându-se de îndată către unchiul lor vitreg. Venise vremea să vadă unde greşiseră. Din partea lui, n-avea decât să-i ucidă pe toţi.

Laptopul scoase un piuit.

Aştepta de o jumătate de oră un răspuns La întrebarea adresată de el lui Howell. *Cum propui să facem alta*?

Ia trenul de 19.40 spre est, de la Zadar la Knin. O să fiu şi eu în tren. Ia-o pe Jelena cu tine. Ceea ce vrei se află în Solaris. O să vorbim pe drum.

Apăsă pe RĂSPUNS şi tastă că va fi acolo.

Uşa se deschise şi Hana intră în apartament.

— Sunt doi oameni care pândesc la parter, îl anunţă ea. Au venit pentru noi.

Îl trecu un nou fior pe şira spinării.

Lupta începea să se dea mai aproape.

Din fericire, Hana era acolo. Învăţase să aibă încredere în ea. Paisprezece ani într-un lagăr de muncă o făcuseră suspicioasă şi îi ascuţiseră instinctul de supravieţuire. Furtuna trecuse, deşi ziua rămase mohorâtă. Nu mai era mult şi se întuneca, iar ei aveau mai puţin de-o oră până la plecarea trenului.

Se uită la ea şi spuse;

— Trebuie s-o luăm din loc.

CAPITOLUL 50

Hanei îi plăcea că tatăl ei depindea de ea. Din acest punct de vedere, era diferit de mama ei. Lagărul obliga la izolare şi n-aveai voie să socializezi cu nimeni. Niciun deţinut nu putea să ţină cu adevărat la altcineva. Moartea lui Sun Hi dovedise acest lucru. Mama se oferise în mod repetat paznicilor, crezând că o vor proteja. Însă se înşelase. N-avusese parte de niciun fel de milă. Paznicilor nu le păsa de prizonieri. Erau doar nişte obiecte pe care le foloseau după bunul lor plac.

Când o găsise tatăl ei» lucra deja în fabrică în fiecare zi. Se împlinise la trup şi era doar o chestiune de timp până când unul dintre paznici va pune mâna pe ea. Dar se hotărâse deja că oricine ar fi fost avea să plătească un preţ mare. Spre deosebire de mama ei, ea urma să-l ucidă sau să-l mutileze pe agresor, gata să primească orice pedeapsă, care ar fi fost în mod sigur moartea, însă fusese cruţată de un asemenea chin.

După identificarea ca membră a familiei Kim, fusese tratată pentru prima dată ca un om. Frica de pe feţele paznicilor când tatăl ei o recunoscuse o încântase. Îi plăcuse şi mai mult să-l vadă pe Profesor murind. Durase aproape o oră, dar cedase în cele din urmă. După aceea, ea ceruse să fie coborât şi lăsat pe podeaua mizerabilă până la

finalul zilei.

La fel ca Sun Hi.

— Ai o inimă de piatră, îi spusese tatăl ei.

— N-am inimă.

El o atinsese uşor pe umăr. Ura să fie atinsă, dar ştia că nu trebuia să respingă gestul.

— S-a terminat timpul petrecut de tine aici, zisese el. Viaţa va fi diferită.

Însă ea ştia că nu era adevărat. Chiar dacă pleca de acolo, lagărul n-avea să dispară din sufletul ei niciodată.

Era un produs al acelui rău.

La fel de imposibil de schimbat ca regulile lagărului.

Ieşi din apartament pentru a doua oară şi se îndreptă spre holul de jos de la intrare. Tatăl ei ascultase cu atenţie pe când îl lămurea ce anume trebuia să facă. O asigurase că avea să-i urmeze instrucţiunile. Era aproape sigură că cei doi oameni pe care-i observase habar n-aveau cine era ea. N-o văzuseră mai devreme, de asta era convinsă, şi trebuia să se asigure că n-o vedeau nici în acel moment.

Hotelul Korcula era o clădire imensă renovată, cu ziduri din marmură, cu detalii aurite şi lifturi cu lambriuri din lemn. Explorase restaurantul luxos şi Sala de Bal de Smarald, după cum era numită. Holul era spaţios, dominat de trei acvarii mari, pline cu peşti multicolori şi plante unduitoare. Ieşi din lift şi evită recepţia, luând-o la dreapta şi traversând un coridor scurt, până unde se aflau toaletele. Intră în toaleta pentru femei şi o găsi goală. Era la fel de

luxoasă şi elegantă ca restul hotelului. Trei chiuvete din marmură erau fixate în blatul din piatră, în faţa unei oglinzi mari. Rămase în faţa uneia. Îşi dădu cu apă rece pe faţă, ca să-şi atenueze temerile, şi aşteptă.

Kim verificase. Trenul spre est din Zadar către Knin era un expres de noapte cu doar patru opriri. Două imediat după Zadar şi penultima în Solaris, la aproape treizeci şi doi de kilometri de capătul liniei, Knin. Călătoria urma să dureze mai puţin de două ore. N-avea de ales, trebuia să meargă, să înţeleagă totul şi Howell era cel mai rapid mod de a-şi îndeplini ţelul. O geantă neagră şi valiza lor erau singurele bagaje. Avea încredere în Hana că va face posibilă evadarea, deşi se întreba încă cine reuşise să-l găsească atât de repede. Trebuia să fie fratele lui vitreg. Cine altcineva? Iar faptul că fusese găsit nu făcea decât să sporească urgenţa situaţiei, înainte de a elabora ultimele etape ale revenirii lui miraculoase, trebuia neapărat să dobândească ce era de descoperit şi să afle orice trebuia aflat Pentru asta, era musai să-l întreacă în isteţime pe adversarul lui.

Luă liftul, coborî la parter şi o luă la stânga. Intră în hol şi trecu pe lângă acvarii, observându-i pe cei doi bărbaţi descrişi de Hana. Amândoi erau europeni, proaspăt bărbieriţi, cu părul negru, îmbrăcaţi în pardesie lungi. Aceştia îi blocară imediat calea.

Se opri, făcu stânga-mprejur şi merse înapoi pe coridorul

scurt către lifturi, luând-o la dreapta cum îi spusese Hana. Nu era nevoie să mai privească în urmă. Ştia că veneau după el. Uşile duble de la ceea ce se numea Sala de Bal de Smarald îi apărură în faţă şi el se îndreptă direct într-acolo.

— Opreşte-te, rosti în engleză o voce bărbătească din spatele lui.

El merse mai departe.

— Am spus să te opreşti, spuse vocea din nou.

Intră în sala de bal, o încăpere cavernoasă, cu covoare pe jos, cu un tavan înalt împodobit cu ornamente din ipsos. Nu era nimeni înăuntru, scaunele din jurul meselor erau goale, singura lumină venind de la câteva becuri incandescente care făceau ca sala să nu fie întunecată ca o peşteră. Hana îi descrisese perfect interiorul. Auzi cum se deschid şi apoi se închid uşile duble din spatele lui.

— Stai! ordonă vocea.

Se opri şi se întoarse.

Cele două Pardesie îi blocară calea de ieşire şi se apropiară de el.

— Luăm noi geanta aia neagră, spuse unul din ei, scoţând o armă.

— Mă întreb, oare sunteţi trimişi de la Phenian?

Înainte să răspundă vreunul din ei, amândoi scoaseră un strigăt de durere şi se aplecară în faţă, ducând mâinile la umeri. Unul se întoarse, dar nu reuşi să se răsucească până la capăt. Se prăbuşiră amândoi pe covor; Hana era în spatele lor, cu câte o seringă în fiecare mână şi degetul

mare pe piston. Aşteptase în toaleta de pe hol până îi condusese el acolo, intrând apoi cu grijă şi doborându-i cu acelaşi sedativ folosit în cazul lui Larks şi Malone.

Spre deosebire de ceilalţi copii ai lui, care deveniseră nişte trădători, ea era încântare.

Hana aruncă seringile şi-i controlă pe amândoi, găsindu-le armele şi portofelele. Ambele arme aveau amortizoare. Se pare că veniseră pregătiţi. Văzu că erau austrieci, însă nimic nu indica pentru cine lucrau. Le luă portofelele. Cu cât ştiau autorităţile mai puţin despre ei, cu atât mai bine. Îi întinse tatălui ei una din arme şi ea o păstră pe cealaltă. Luă valiza de la el, iar Kim păstră geanta.

— Trebuie să luăm un taxi din faţă, spuse el. Nu ţine arma la vedere.

Ea o ascunse după valiză. Tatăl ei făcu la fel, folosindu-se de geantă. Ieşiră din sala de bal şi se întoarseră în hol. Exact când traversau centrul holului, alţi doi bărbaţi apărură din stânga ei. O nouă problemă îi întâmpină lângă ieşire. Tipii din stânga îşi schimbară poziţia şi ocoliră acvariile, hotărâţi să-i împiedice să se întoarcă spre lifturi.

Ea se răsuci pe călcâie şi scoase arma, apoi trase.

Dar nu spre ei.

Ci în sticla acvariului.

Un şuvoi de apă se revărsă, împroşcându-i pe cei doi şi curgând pe marmură. Aceştia alunecară şi căzură pe podea, printre peşti şi plante. Se stârni haosul printre cei

douăzeci şi ceva de oameni din jur. Profitară de zarva creată şi se îndreptară spre ieşire. Bărbatul de lângă uşă scoase un pistol. Ea se pregăti să-l elimine cu un glonţ în coapsă, când tatăl ei trase de două ori în pieptul acestuia.

Bărbatul se prăbuşi la podea.

— Grăbeşte-te, draga mea! spuse el.

Ea înaintă spre uşă, trecu pe lângă cadavru şi ieşi pe aleea înconjurată de plante din faţa hotelului. Fără a încetini o clipă, ajunseră la bulevard şi făcură semn unui taxi.

Maşina porni motorul şi urcară amândoi pe bancheta din spate.

— La gară, zise tatăl ei.

CAPITOLUL 51

Malone se aşeză pe scaunul pasagerului din Mercedesul cu două locuri, la volanul căruia stătea trimisul de la ambasadă. Drumul de la Zadar la Solaris avea să dureze puţin peste o oră. Trenul trebuia să facă opriri pe traseu şi n-avea să plece decât peste douăzeci de minute, aşadar avansul şi drumul direct pe autostradă îl vor ajuta să le-o ia înainte lui Luke şi Isabellei.

Avea de gând să se folosească de timpul petrecut în maşină pentru a încerca să descifreze şirul de numere. Stephanie îi spusese despre George Mason în cele două conversaţii telefonice, trimiţându-i un mesaj pe o linie sigură în urmă cu câteva minute şi informându-l despre filantropia lui Mellon în privinţa casei familiei lui Mason, ceea ce demonstra o legătură şi mai puternică.

El cunoştea istoria Americii şi auzise de George Mason, unul dintre Părinţii fondatori nu prea cunoscuţi. Nativul din Virginia crezuse într-un guvern federal slab şi drepturile puternice ale statelor. Şi, cu toate că ajutase la redactarea Constituţiei, refuzase s-o semneze, susţinând că nu-l proteja cum trebuie pe cetăţean. Argumentele lui duseseră în cele din urmă la introducerea primelor zece amendamente la Constituţia Statelor Unite, supranumite Bill of Rights. Când James Madison schiţase

amendamentele propuse, se bazase foarte mult pe documentul anterior – Declaraţia Drepturilor din Virginia – adoptată în 1776 şi care fusese scrisă de George Mason.

Asemănările dintre cele două documente erau remarcabile. Ambele, într-un limbaj identic, confirmau libertatea presei şi a religiei, dreptul de a confrunta un acuzator, dreptul de a chema martori şi de a avea parte de o judecată rapidă înaintea juraţilor. Pedepsele crude şi neobişnuite erau interzise, la fel ca percheziţiile şi confiscările fără motiv şi privarea de dreptul la un proces corect. Chiar şi dreptul prevăzut în cel de Al Doilea Amendament de a deţine şi a purta arme îşi avea rădăcinile în Declaraţia din Virginia. Madison îl ajutase, de fapt, pe Mason să scrie acele prime articole, astfel încât, în 1789, înserase ultimele idei ale lui Mason în forma propusă pentru Bill of Rights. Şi Jefferson se inspirase de acolo când elaborase Declaraţia de Independenţă. Stephanie îi spusese că Andrew Mellon folosise termenul *aristocrat tiranic* când vorbise cu Roosevelt. Dacă bănuielile Isabellei Schaefer erau corecte, cele patru şiruri de numere pe care le avea în mână puteau să semene cu cifrul Beale. Cele cinci litere de pe bancnota de un dolar formau cuvântul *mason*. Se pare că cifrul Beale folosise Declaraţia de Independenţă drept cheie. Prin urmare, poate că Mellon utilizase alt document, unul care oferea protecţie faţă de *aristocraţii tiranici*. Unul legat de un om pe nume Mason. Malone printase o copie din Declaraţia Drepturilor din Virginia ca să-şi verifice

ipoteza. Şansele erau mici, însă bine calculate. Dacă pista se dovedea greşită, după ce se termina treaba în Solaris avea să încerce altceva. Dar părea un loc relativ bun din care să pornească.

— Trebuie să fie palpitant să călătoreşti şi să ai de-a face cu atâtea intrigi şi pericole, zise trimisul.

Mergeau spre ieşirea din Zadar pe o autostradă cu două benzi care părea proaspăt asfaltată, suprafaţa netedă fiind fără defect, iar benzile trasate cu linii groase, abia vopsite, erau vizibile în lumina farurilor. Se apropia ora opt seara, soarele apusese deja.

— Nu e aşa cum crezi, replică Malone.

Şi nu era.

Să-ţi fie viaţa în primejdie în fiecare clipă putea fi palpitant pentru unii, dar nu pentru el. Îi plăceau sarcina, misiunea, rezultatele. Cu ani în urmă, când trecuse din marină la Departamentul de Justiţie, se întrebase dacă procedase corect. Descoperise curând că aşa era. Se pricepea să reacţioneze repede şi să rezolve lucrurile. Nu întotdeauna conform planului sau fără daune colaterale, însă putea să obţină rezultate. Şi iată-l din nou în acţiune. Era un agent însărcinat cu o operaţiune, una care putea avea consecinţe foarte grave dacă dădea greş.

— Am lucrat peste tot, zise trimisul. În Germania, Bulgaria, Spania. Acum sunt aici, în Croaţia. Îmi plac provocările.

Avea nevoie ca omul acesta să tacă, însă gentlemanul

din el refuza să i-o spună direct. Din fericire, cum nu făcu niciun comentariu legat de observaţiile referitoare la carieră, omul îşi îndreptă din nou atenţia la drum.

După ce Luke, Isabella şi Howell plecaseră la gară, citise mai multe despre cifrul Beale. Era vorba despre o comoară îngropată în 1820 de un om pe nume Uiomas Jefferson Beale.

Locaţia secretă era undeva în Bedford County, Virginia. Se spunea că Beale ar fi lăsat în grija unui hangiu de prin partea locului o cutie care conţinea cele trei mesaje criptate, pe urmă dispăruse şi nu mai fusese văzut vreodată. Înainte de moartea lui, hangiul predase unui prieten cutia cu mesajele criptate. Prietenul lui petrecuse următorii douăzeci de ani încercând să descifreze mesajele, nereuşind să decodeze decât unul. Acest prieten publicase toate trei mesajele şi soluţia primului dintre ele într-un pamflet din 1885. Interesant era că mesajele originale din cutie fuseseră distruse în cele din urmă într-un incendiu, aşa că rămăsese doar pamfletul.

Îl descărcase pe telefon şi citise că Declaraţia de Independenţă era cheia unuia dintre cifruri. Nu exista o explicaţie clară pentru modul în care se făcuse această descoperire. Ceea ce-l făcea să creadă că, cel puţin în cazul cifrului Beale, soluţia venise înaintea cifrului. Dar nu era cazul aici.

După cum remarcase Isabella, primul număr al cifrului Beale, aşa cum apărea în pamflet, era 115. Al 115-lea

cuvânt din Declaraţia de Independenţă era *instituit*. Aşadar, prima literă a cuvântului, i, devenea prima literă a decodării. Ideea era să repete procedeul cu fiecare număr, câştigând o nouă literă de fiecare dată. Era de acord cu afirmaţia lui Stephanie că Mellon voise ca FDR să descifreze codul, aşa că nu-l făcuse extraordinar de complicat. Şi, din tot ce citise, cifrul Beale ar fi fost un lucru cunoscut pe vremea lui Mellon. În plus, altceva ce afirmase Stephanie făcuse ca legătura să fie mai plauzibilă. Aflase că Mellon era îngropat în Upperville, Virginia, la Biserica Episcopală „Sfânta Treime”. Un aspect interesant, dat fiind că toate legăturile lui Mellon erau cu Pennsylvania.

Ce-i spusese Mellon lui FDR?

„Vă voi aştepta, domnule preşedinte”.

Adusese un pix, precum şi copia printată a cifrului lui Mellon şi Declaraţia Drepturilor din Virginia. Avea să-i ia câteva minute, dar trebuia să numeroteze fiecare cuvânt.

Aşa că începu de la primul rând.

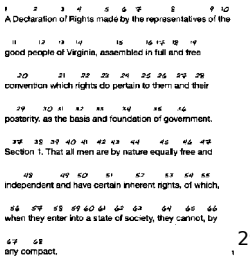
A Declaration of Rights made by the representatives of the
good people of Virginia, assembled in full and free
convention which rights do pertain to them and their
posterity, as the basis and foundation of government.
Section 1. That all men are by nature equally free and
independent and have certain inherent rights, of which,
when they enter into a state of society, they cannot, by
any compact.

[29]

---

29 O Declaraţie a Drepturilor scrisă de reprezentanţii oamenilor cinstiţi din Virginia, reuniţi într-o adunare completă şi liberă, ale căror drepturi le aparţin lor şi posterităţii, ca bază şi fundament al guvernării. Secţiunea 1. Toţi oamenii sunt prin natura lor liberi şi independenţi şi au anumite drepturi înnăscute, de care, când intră într-o asociere, nu pot, sub nicio formă... (în engl., în original) (n.tr.).

După încă douăzeci de minute, ajunse la ultimul cuvânt şi scrise deasupra lui *other*[30] numărul 901. Şoferul conducea în tăcere, părând să înţeleagă faptul că Malone trebuia să se concentreze.

Analiză din nou cifrul lui Mellon.

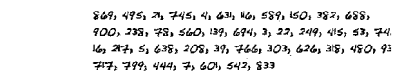
869, 495, 31, 7415, 41, 631, 146, 589, 150, 387, 688,
900, 238, 78, 560, 139, 6941, 3, 22, 249, 415, 53, 741
16, 247, 51, 638, 208, 39, 7661, 303, 626, 315, 480, 93
747, 799, 4441, 7, 601, 542, 833

Primul număr era 869. Căută cuvântul care corespundea numărului şi-l găsi. *Equally*[31]*.* Observă că erau şi alte cuvinte care începeau cu litera „e”. Dintr-o scurtă privire, numără peste douăzeci.

Scrise un *e* pe foaie.

Presupunea că, asemenea cifrului lui Beale, numerele corespundeau primelor litere ale cheii, dar putea fi şi opusul, adică ultima literă. Ştia că unele coduri de substituire utilizau chiar o anume poziţie într-un cuvânt – cum ar fi a treia literă ceea ce putea complica lucrurile foarte mult.

Următorul număr era 495. *Demand*[32]. Erau mai multe cuvinte care începeau *cu el*, primul apărând chiar în prolog cu *declaraţie*.

Adăugă un *d* lângă e.

Al treilea număr, 21, îi arăta cuvântul *which*[33] din prolog. Merse mai departe şi, la a şasea asociere, formă un cuvânt.

30 Altul (în engleză) (n.tr.).
31 În mod egal (în engleză) (n.tr.).
32 Cerinţă (în engleză) (n.tr.).
33 Ale căror (în engleză) (n.tr.).

Edward.

Şansele să fie o coincidenţă erau aproape nule. Se părea că descoperise ceva.

— Domnule Malone, spuse trimisul. Nu îndrăznesc să vă deranjez, însă trebuie să vă transmit un mesaj care a venit înainte de a pleca din Zadar.

Erau încă pe autostradă, învăluiţi de întuneric.

— Şi abia acum îmi spui? întrebă el.

— Voiam s-o fac mai devreme, dar am văzut că eraţi absorbit de muncă şi v-am lăsat în pace. La urma urmei, mai avem o jumătate de oră până să ajungem şi nu plecaţi nicăieri deocamdată.

Omul era mai diplomat decât îl crezuse în stare.

— Domnişoara Stephanie Nelle, şefa dumneavoastră, cred, a transmis un mesaj prin linia sigură a ambasadei.

Aşteptă ca trimisul să caute în haină şi să scoată o hârtie împăturită, pe care i-o întinse.

Citi paragraful.

Ultima propoziţie îl făcu să se îngrijoreze cel mai mult.

Au muşcat momeala şi l-au atacat pe Kim în Zadar. Au eşuat.

Kim a scăpat, însă a ucis un om. Chinezii şi/sau nord-coreenii sunt, în mod sigur, acolo.

Asta îl puse pe gânduri.

Şi spera că Luke şi Isabella puteau să se descurce...

CAPITOLUL 52

Hana privea pe fereastră la întunericul nopţii. Bezna rece de afară părea ameninţătoare. Ziua şi noaptea în lagăr fuseseră mereu la fel, neoferind niciuna vreo atenuare a suferinţei. Trenul înainta cu zgâlţâituri prin sate croate, dar ea nu vedea decât întuneric dincolo de geam. Se afla împreună cu tatăl ei într-un compartiment de clasa întâi cu patru locuri, câte două faţă în faţă. Uşa era închisă, însă descuiată.

— De ce l-ai omorât pe omul acela la hotel? îl întrebă ea.

Nu scoseseră o vorbă de când fugiseră din Zadar.

— Era necesar. Nu putem permite niciun amestec. Nu acum.

Toată viaţa i se spusese că era *necesar* să ucizi. Ori pentru a impune regulile din lagăr, în scopul de a preveni evadările, ori ca să fie eliberat un prizonier de blestemul transmis din generaţie în generaţie. „Moartea te eliberează” asta le spunea Profesorul în fiecare zi. Dacă era adevărat, spera că Profesorul se bucura de libertate.

Tatăl ei părea să se simtă confortabil ucigând pe oricine voia. Ca urmare, trei oameni muriseră în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Am aflat mai devreme, spuse el, că Iubitul nostru Conducător l-a ucis pe fratele meu vitreg şi pe toată familia

lui. Unchiul şi verii tăi. A făcut-o ca să-mi arate că poate.

Ea vru să replice: „La fel ca tine”, dar se abţinu.

— Trebuie să fim vigilenţi, adăugă el după câteva clipe. Şi nu putem fi vreodată slabi.

— Şi ceilalţi copii ai tăi?

Voia să ştie ce credea el.

Kim ridică din umeri.

— Nu pot face nimic pentru ei şi mă îndoiesc că ei ar vrea asta. Niciunul nu mi-a rămas credincios, cu excepţia ta.

Deoarece ea n-avusese de ales. Nu împlinise zece ani când tatăl ei căzuse în dizgraţie şi era încă neobişnuită cu lumea de dincolo de gardurile lagărului. Aşadar, când el alesese să plece din ţară, n-avusese încotro, îl urmase. Într-adevăr, ar fi fost posibil să plece după ce crescuse, însă nu voia să revină în Coreea de Nord. Ura orice şi tot ce era asociat cu locul acela. Nu se întorsese decât o dată, într-o misiune aranjată de tatăl ei, şi atunci fusese doar pentru o zi. Se întâmplase la zece ani după ce fugise din lagăr. Avea nouăsprezece ani, îşi revenise după anii de malnutriţie şi voia să-şi vadă mama. Tatăl ei i-a facilitat accesul şi sosise în lagăr în ziua aceea într-o limuzină, iar supraveghetorul venise s-o întâmpine. Niciunul din ei n-a vorbit despre trecut. O duseseră direct la mama ei, care lucra la fabrica de olărit, vremurile în care mai putea munci la câmp fiind în mod evident încheiate.

Mama ei părea mai slăbită decât îşi amintea, purta

aceleaşi haine murdare care semănau cu nişte saci, duhnind a sudoare, mizerie şi sânge. În vreme ce părul Hanei crescuse lung şi des, şi se împlinise la trup – nemaiavând obrajii supţi şi pielea palidă mama ei se împuţinase şi mai mult. Îi căzuseră aproape toţi dinţii, avea ochii adânciţi în fundul capului din cauza subnutriţiei, un simptom al unor probleme de sănătate mult mai grave.

— Credeam că ai murit, îi spusese mama ei. Nu mi-au zis nimic. Aşa că am presupus că ai murit.

Rostea acele vorbe pe un ton sec, lipsit de emoţie, de care Hana îşi amintea foarte bine.

— A venit tata după mine.

Pe faţa obosită a mamei apăruse o expresie de surprindere, exact ce voise să vadă.

— Şi pe mine nu m-a salvat?

— De ce s-o fi făcut?

Şi vorbea serios.

Încă voia un răspuns la întrebarea pe care o pusese de atâtea ori. „De ce eram prizonieră?” Tatăl ei îi relatase despre povestea lor de dragoste şi despre faptul că tatăl lui nu fusese de acord, cum mama ei fusese trimisă în lagăr, fără să fi ştiut cineva pe atunci că era gravidă.

— Fiindcă mă iubea. Eram o frumuseţe, plină de viaţă şi de vioiciune, răspunsese mama ei cu tristeţe în glas, apoi răceala îi reapăru în priviri. Nu ţi-am pomenit niciodată de ce eram aici, pentru că nu voiam să afli despre el.

Ciudat răspuns, care o obligase să întrebe:

— De ce-ai face aşa ceva?

— El m-a trimis aici.

— Asta e o minciună.

Rapiditatea cu care respinsese ideea o luase prin surprindere.

— Ce ţi-a zis el? Că tatăl lui m-a trimis aici? râsese mama ei. Eşti atât de prostuţă. Dintotdeauna ai fost o prostuţă. El m-a trimis aici. El a vrut să dispar. S-a bucurat cât timp i-am oferit ce dorea, pe urmă, când s-a săturat de mine, m-a trimis aici ca să dispar.

Nu crezuse niciodată prea multe din ce-i spunea femeia aceea. Lagărul forţa prizonierii să rămână duşmani, să n-aibă vreodată încredere unii în alţii. Însă mânia din ochii trişti care o priveau – care, pentru prima dată de când îi ştia, păreau să evoce o suferinţă adevărată – însemna că mama ei rostea adevărul.

— E un om fără milă. Să nu uiţi asta niciodată. Să nu te laşi amăgită. Este ceea ce au fost înaintea lui ceilalţi Kim. Ai apărut aici în haine frumoase, cu burta plină, te făleşti cu libertatea ta. Dar nu eşti liberă. El e un Kim. Ei nu sunt credincioşi decât lor înşişi.

Mama ei o scuipase în faţă.

— Şi tu eşti o Kim.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care şi le spuseseră. Cum n-avuseseră niciodată parte de ceva care să semene cu dragostea, nu se mai gândise la femeia aceea. După un an, aflase că era moartă, prinsă când

încerca să evadeze. Fusese martoră de atâtea ori la astfel de „momente de învăţătură”, cum descriau paznicii execuţiile.

Îşi putea imagina cu uşurinţă soarta mamei sale.

Un stâlp din lemn era înfipt în pământul tare. Prizonierii se adunau, singura ocazie în care aveau voie să se reunească mai mulţi de doi deodată. Unul dintre paznici striga cât îl ţinea gura despre târfa nerecunoscătoare căreia i se oferise şansa ispăşirii prin muncă grea, care însă refuzase acea generozitate. Pentru a preveni orice contrazicere, gura îi era umplută cu pietricele şi pe cap i se punea o glugă. Apoi era legată de stâlp, împuşcată, şi cadavrul pus într-o cotigă, pentru a fi aruncat apoi într-o groapă comună, identităţile celor de-acolo fiind la fel de nesemnificative în moarte, ca şi în viaţă.

Dar ea nu uitase ce-i spusese mama în ziua aceea.

„El m-a trimis aici”.

Se uită la tatăl ei care citea documentele din geanta neagră. Cine erau oamenii aceia de la hotel? De ce veniseră? Fireşte că erau de la Phenian. Cui altcuiva i-ar fi păsat? Americanilor? Posibil. Era sigură că nu-i urmărise nimeni de la hotel şi urcaseră în tren fără incidente. Însă ceva îi spunea că nu erau singuri. Era un pericol în preajmă.

— Mă duc să verific trenul, zise ea.

Tatăl ei ridică privirea din documente.

— Cred că e o idee excelentă.

Înainte să se ridice, uşa compartimentului se deschise şi

văzu un bărbat de treizeci şi ceva de ani, cu părul rar, zvelt. Îi cunoştea figura.

Anan Wayne Howell.

— Unde e Jelena? întrebă acesta.

— Pe aproape, răspunse tatăl ei. Poţi s-o iei după ce stăm de vorbă.

Dar ea ştia că era o minciună. Howell avea, mai mult ca sigur, să-şi piardă viaţa. Câţi vor mai muri? Cincizeci? O sută? Zece mii? Milioane? Faptul că nu putea şti cu siguranţă dovedea că tatăl ei era, într-adevăr, un Kim.

— Stai jos, îi spuse el lui Howell. Fiica mea tocmai pleca.

Ea se ridică şi păşi pe coridorul îngust. Howell îi dădu voie să treacă, apoi intră în compartiment.

Hana închise uşa.

Într-un fel, ea devenea mai distantă cu fiecare vorbă. Tatăl ei minţea cu atâta uşurinţă. Nu se schimba nimic în tonul vocii sau în expresia feţei, indiferent dacă spunea adevărul sau fabula.

Prin urmare, nu putea crede nimic din ce zicea Yong Jin. O dovadă în plus că era un Kim.

Isabella, îl urmase pe Howell. În timp ce-l căutau pe Kim prin tren, agenta se uită prin geamul uşii din capătul culoarului, prin care vedea în vagonul următor, cum Howell părea să fi găsit ce trebuia şi cum dispărea într-un compartiment de la clasa întâi.

O femeie tânără apăru pe culoar.

Hana Sung.

Asta însemna că şi Kim era acolo.

Ceru permisiunea să se aşeze în faţa unei femei cu doi copii mici, care-i aruncă un zâmbet şters. Îi întoarse gestul şi auzi uşa din capătul opus al vagonului deschizându-se şi închizându-se. Stătea cu spatele, într-un grup de patru scaune. Aşteptă ca Hana Sung să treacă, să se îndrepte spre ieşirea care ducea la vagoanele din capătul trenului. Sung nu trebuia să ştie cine era. În timpul croazierei, amândouă păstraseră distanţa faţă de Larks şi mai multe peruci o ajutaseră pe Isabella să-şi schimbe zilnic înfăţişarea.

Deocamdată, toate bune.

Howell se afla pe poziţie, iar Hana Sung, care devenise ochii şi urechile lui Kim, lipsea, lăsându-l pe Kim vulnerabil.

Avantaj pentru băieţii buni.

CAPITOLUL 53

Kim stătea faţă în faţă cu americanul.

— Nu-ţi spun nimic până când n-o văd pe Jelena, rosti Howell, cu vocea aspră şi tăioasă.

— Nu ştiu cum de-ţi permiţi să ceri ceva. O să stăm de vorbă. Pe urmă, după ce obţin ce vreau, o vei primi pe doamna ta.

Văzu că Howell nu era mulţumit, dar bărbatul mai tânăr înţelegea că n-avea de ales.

— Ce vrei să ştii?

Îi făcu semn cu foaia originală boţită.

— Ce sunt numerele astea?

— Un cod de substituire creat de Andrew Mellon.

— L-ai descifrat?

Howell clătină din cap.

— Nu l-am descifrat eu, ci Cotton Malone. Mi-a spus pe feribot.

— Şi de ce-ar fi făcut asta?

— Fiindcă voia să ştie dacă avea dreptate.

— Şi are?

— Mare dreptate. Soluţia lui este logică.

Howell făcu o pauză.

— Vreau să ştiu ce-o să faci cu toate astea.

— Am de gând să pun capăt impozitului pe venit.

— Ceea ce va distruge America.

Kim ridică din umeri.

— Sămânţa acestei distrugeri a fost semănată în 1913, când amendamentul a fost certificat în mod fals ca fiind legal. Ai fost condamnat din cauza acestui lucru injust. Vreau doar să îndrept o nedreptate.

— Totuşi asta va distruge ţara.

Rămase perplex la acest comentariu.

— Ceea ce nu părea să te deranjeze când ai publicat cartea şi ai prezentat lumii teoria ta. Acum, e cumva vina mea că s-a dovedit că ai dreptate? Tu eşti cel care a început toată povestea asta.

— Luptam doar să supravieţuiesc.

— La fel şi eu.

— Ce o să faci? Vei trimite nişte documente unei organizaţii anti-impozit şi canalelor de ştiri? Ar trebui să genereze destule discuţii care nu pot fi ascunse sub preş.

— Din fericire, America e plină de oameni care vor să lupte pentru o cauză, zâmbi Kim. Eu doar o să le ofer una. Sunt sigur că o să fie destui membri ai Congresului vostru care doresc s-o sprijine. O să fie multe şi nesfârşite procese.

— Impozitul pe venit reprezintă peste nouăzeci la sută din veniturile federale. Dacă e eliminat, Statele Unite dau faliment. Îţi dai seama ce efect ar avea pe tot globul?

— Catastrofic, presupun. Însă viaţa într-o societate izolată, cum e Coreea de Nord, o să devină un avantaj.

Suntem auto-suficienţi. Şi, cu siguranţă, nu depindem de Statele Unite. Aşadar, prăbuşirea lor n-o să ne afecteze prea mult. Izolarea o să fie deci cel mai de preţ atu.

— Cum rămâne cu China?

El ridică din umeri.

— O să-i doară, dar o să se adapteze. Un lucru e sigur. O să respecte din nou Coreea de Nord şi noul ei conducător. N-o să mă ignore sau să mă ridiculizeze. Dacă vrei, pot să-ţi ofer cetăţenie şi să trăieşti acolo.

— De parcă m-ai lăsa să stau în Coreea de Nord şi să-mi asum o parte din merit!

— Aici greşeşti. Nu m-ar deranja deloc. Tu ai venit cu ideea, însă eu am desăvârşit-o. Şi nu cumva ar trebui să porţi pică guvernului tău? Te-au minţit pe tine şi pe milioane de cetăţeni, cerând bani pe care nu puteau să-i ia legal. Ba chiar ai fost condamnat la închisoare. Americii îi place să se declare un ţinut al legilor. Denunţă guvernele lumii care nu respectă statul de drept. Vom vedea cât de receptivă va fi America atunci când legile astea se vor întoarce împotriva ei.

Se bucura de momentul lui de triumf. Ultimul deceniu adusese eşec după eşec. Doar în ultimele luni începuseră lucrurile să se schimbe. În acel moment părea să se afle în pragul măreţiei. Totuşi se forţă să-şi ia gândul de la marea strategie şi să se concentreze la o problemă mai urgentă.

Făcu un gest cu foaia mototolită.

— Ce înseamnă asta?

Hana înaintă prin fiecare vagon, trecând de la clasa întâi înapoi la a doua şi uitându-se la pasageri. Nu erau prea mulţi, trenul fiind ocupat doar pe un sfert. Arma pe care o luase de la bărbatul din hotel era ţinută la spate, sub haină. Nu se făcuse niciun control la urcarea în tren, lucru pentru care era recunoscătoare. Cu doi ani în urmă, tatăl ei insistase să ia lecţii de tir. Lumea era un loc dur, spusese el, şi trebuia să ştie să se apere. Nu se opusese, pentru că sentimentul de siguranţă era mereu bine-venit. Scopul primar al lagărelor fusese să distrugă respectul de sine al prizonierilor şi să-i ţină într-o stare permanentă de panică. Era o formă de control pe care ajunsese s-o recunoască şi s-o deplângă deopotrivă. Ea era un om. Un individ. Numele ei nu era *târfă*. Era unică, la fel ca orice fir de nisip de pe o plajă.

Iar păcatele mamei nu erau şi ale ei.

Până în acel moment, verificările ei n-o alertaseră în niciun fel.

Trenul încetini. Se apropiau de prima staţie.

Hana se îndreptă spre una din ieşirile dintre vagoane. Câţiva pasageri se ridicară şi o luară în aceeaşi direcţie. Se părea că era sfârşitul călătoriei lor.

Trenul se opri într-o staţie luminată. Oamenii urcau şi coborau.

Păşi pe peron şi privi în ambele direcţii, ca să vadă cine urca. La două vagoane distanţă, văzu un bărbat. Tânăr, cu

părul negru, cu figură de coreean. Nu căra niciun bagaj şi-şi ţinea mâinile în buzunarele hainei. Se uită la ea cu o expresie triumfătoare, părând să nu se îngrijoreze că fusese văzut. Voia ca ea să ştie că el era acolo, provocând-o să facă ceva.

Un semnal anunţă că trenul pornea din nou. Urcă înapoi în tren.

Isabella reuşise să traverseze câteva vagoane, ţinând pasul cu Hana. Când ţinta ei coborî pe peron, privi pe fereastră şi văzu un asiatic care urca în tren. Se uită în faţă şi observă că venea direct spre vagonul ei, aşezându-se, cu mâinile tot în buzunarele hainei.

Era o problemă. Şi Hana Sung avea aceeaşi părere. Văzuse expresia de teamă de pe faţa tinerei.

Se auzi semnalul de plecare din staţie. Se ridică şi se întoarse spre vagoanele din spate, unde o aştepta Luke Daniels, îl găsi discutând cu un bărbat mai în vârstă. Când o văzu, se scuză şi înaintă câteva scaune ca să ajungă la ea.

— Un amic nou? întrebă ea în şoaptă.

— Am crezut că o să mă ajute să mă pierd în peisaj. Să intru în vorbă cu localnicii.

— Howell e cu Kim. Sung e în mişcare. Şi avem musafiri.

Îi descrise posibila ameninţare care-i aştepta cu trei vagoane mai în faţă.

— E prepelicarul, spuse Luke. A venit să adulmece şi să scoată vulpea din vizuină. Vânătorii aşteaptă în faţă.

— Mai avem o staţie până la Solaris.

— Treaba noastră e să ajungem acolo teferi. Însă nu se ştie ce au ceilalţi de gând.

Isabella trebuia să admită că era mai palpitant decât o evaziune fiscală. Dar îşi dădea seama că-i era şi puţin teamă. Chiar dacă se lăudase, era prima dată când se bătea fără mănuşi.

— Lăsând gluma la o parte, rosti el cu voce joasă, fii în alertă! Să nu păţeşti ceva. Bine?

— Bine, dacă faci şi tu la fel.

Zâmbi şi întinse un deget spre ea.

— Iar încerci să faci pe deşteapta. Ar putea începe să-mi placă. Când erau în Zadar, îl certase pentru nechibzuinţă, însă, dacă era să fie sinceră, o liniştea faptul că Luke Daniels era un profesionist. Din păcate, n-aveau de unde să ştie ce se va întâmpla. Cel mai rău era să nu ştii. Totuşi avea încredere că se puteau descurca.

Trenul se puse în mişcare şi ieşi din staţie, prinzând viteză.

— Şi acum? întrebă ea.

— Îi dăm lui Howell timpul de care are nevoie.

CAPITOLUL 54

Malone lucra în continuare la cifru.

Aprinsese becul din maşină şi examina paginile la strălucirea lui arămie. Trimisul de la ambasadă îl informase cu câteva minute înainte că se apropiau de Solaris. Asta însemna că trenul era la mică distanţă în urmă. Ar fi vrut să fie şi el la bord, dar înţelegea că era imposibil. Luke era în stare să se descurce. La fel şi Isabella. Howell era cel care-l îngrijora. Îl avertizase pe bărbatul mai tânăr să-şi ţină sentimentele sub control, însă înţelegea cât suferi când pierzi pe cineva drag. Deşi Cassiopeia nu murise cu adevărat, nu mai era acolo. Iar neliniştea adusă de o asemenea pierdere îţi întuneca judecata. Cu toate că era profesionist, tot îl afecta. Putea doar să-şi imagineze ce efect avea asupra lui Anan. Însă n-avusese de ales. Kim îl voia doar pe Howell. Spera că Luke şi Isabella vor avea noroc şi vor ţine lucrurile sub control *înainte* să se implice nişte străini.

Asociase începutul cu începutul cele 42 de numere din cifrul lui Mellon cu fiecare cuvânt corespunzător din Declaraţia Drepturilor din Virginia. Din fericire, presupunerea lui era corectă şi găsise cheia. După ce potrivise ultimul număr din cifru, citi mesajul final.

N-avea timp să descopere sensul mesajului, care ar fi fost uşor de găsit cu ajutorul internetului şi al motoarelor de căutare. Voia să ştie ce se întâmpla în tren. Însă trebuia să urmeze planul, aşa că-l întrebă pe şofer:

— Cât de departe suntem?

— La mai puţin de zece minute. Trenul trebuie să sosească în gară la 21.50.

Ceea ce-i dădea un avans de cincisprezece minute.

— Mergi direct la gară. N-ar trebui să fie greu de găsit.

— Am verificat înainte să plecăm şi ştiu exact unde e.

Împături foaia cu mesajul decodat al lui Andrew Mellon şi i-o întinse trimisului.

— După ce mă laşi, găseşte un telefon fix şi vezi ca ambasada să transmită mesajul pe care l-am decodat la Magellan Billet, printr-o linie sigură. Să nu fie folosite telefoane mobile.

Trimisul încuviinţă că a înţeles.

— Nu vreau să sperii pe nimeni care ar putea să ne aştepte acolo, aşa că lasă-mă la vreun kilometru şi ceva de gară şi o să merg mai departe pe jos.

Îşi verifică iPhone-ul şi văzu că avea semnal.

Perfect.

Urmă planul în continuare. Formă numărul.

Stephanie era afară, în parcul National Mall, în bătaia soarelui, după ce ieşise din Galeria Naţională. Făcuse o pauză de o jumătate de oră şi mâncase ceva la cafeneaua

muzeului, aflată la demisol. Individul Chick-fil-A dispăruse şi n-o urmărise nimeni în cafenea sau în afara ei. Trăgea de timp, aşteptând un răspuns la mesajul trimis lui Cotton prin Departamentul de Stat. Ultima dată auzise că era pe drum spre centrul Croaţiei, către un oraş numit Solaris. Spera ca lucrurile să se desfăşoare aşa cum anticipaseră. Slavă Domnului că era Cotton acolo! Singura persoană pe care putea să se bazeze. N-o dezamăgise niciodată. Casa Albă sunase de două ori şi evitase ambele apeluri. Ştia că nu putea face asta prea mult timp, pentru că era greu să-l ignori pe preşedintele SUA.

Îi sună iar telefonul.

Se plimba prin iarbă şi printre copaci dezgoliţi, chiar în faţa Muzeului Naţional de Istorie Naturală (National Museum of Natural History), aflat sub administrarea Institutului Smithsonian. Capitoliul se vedea în capătul opus al parcului National Mall din spatele ei, iar în faţă se înălţa Monumentul lui Washington. Oamenii treceau încoace şi încolo prin soarele după-amiezii, aerul având asprimea specifică a lunii noiembrie în DC.

— L-am rezolvat, spuse Cotton.

— Unde eşti?

— Tocmai intru în Solaris ca să aştept trenul.

— Spune-mi ce scrie în mesajul pe care l-a lăsat Mellon lui Roosevelt.

— E ciudat. Ţi-l trimit acum.

Aşteptă o clipă până când telefonul anunţă primirea

mesajului, apoi îl citi.

— Chiar e ciudat.

— Poţi să deduci mai departe. N-ar trebui să fie prea greu.

— Secretarul Trezoreriei m-a pus sub urmărire. Ce proastă am fost! Credeam că eram de aceeaşi parte.

— Ce ai de gând să faci?

Clopotele din depărtare anunţau ora 15.30.

— Mă duc să găsesc ce-a lăsat Mellon şi să-l distrug, răspunse ea.

Hana rămase în vagonul dinaintea celui în care urcase coreeanul la prima staţie, supraveghind totul de la distanţă. Trenul încetinea pentru a doua oprire, după care mai era de mers o jumătate de oră până la Solaris. Presupuse că tatăl ei şi Howell erau tot în compartimentul de clasa întâi. Bărbatul pe care-l urmărea nu verificase încă celelalte vagoane.

Ce trebuia să facă?

Erau prinşi în capcană, iar coreeanul ştia asta.

Se gândise ani de zile la viaţa ei şi în ultimele câteva zile îi devenise clară direcţia în care trebuia să meargă în viitor.

Americanii. Bărbaţii de la hotel. Cel de acolo, din tren. O deranjau intervenţiile lor. Ce urma să se întâmple acolo avea să fie alegerea *ei* şi numai a *ei*. Aşa că se hotărî să treacă la ofensivă. Ar fi trebuit să fie uşor să ţină în loc un singur om.

Trenul se opri într-o altă staţie luminată.

Oamenii veneau şi plecau, la fel ca data trecută. Văzu prin geam alţi trei coreeni care urcară în vagon şi se alăturară primului.

Patru?

Asta putea fi problematic.

Dar arma lipită de spate îi dădea curaj.

Isabella rămase pe loc când Luke Daniels înaintă prin vagoane, urmărind cine urca şi cine cobora la ultima oprire înainte de destinaţie. Profită de moment şi verifică telefonul: n-avea semnal. Spre deosebire de trenurile de acasă, acolo nu exista Wi-fi.

Erau, într-adevăr, pe cont propriu.

Agenţii Trezoreriei nu erau pregătiţi pentru asemenea operaţiune. Însă asta nu însemna că nu era în stare să se descurce. Grija lui Daniels pentru siguranţa ei părea reală. Pentru prima dată, figura încrezută dispăruse şi se întrevedea adevărata faţă a bărbatului. Îşi spuse s-o lase mai moale în privinţa lui Malone şi a lui Daniels. Îi încredinţau viaţa lor, fiecare depinzând în acel moment de celălalt. Trei împotriva a orice putea apărea, iar ea era hotărâtă să contribuie cum putea.

Se auzi semnalul, anunţând că mai lăsaseră o staţie în urmă.

Privi în jur şi văzu că se întorcea Luke.

Trenul se puse în mişcare.

El se aşează alături.

— Avem patru inamici cu trei vagoane în faţă. Hana Sung este cu un vagon în spatele lor. Sigur ştie că sunt acolo. O să fie urât.

— Ai vreo idee?

— Pappy m-a învăţat că, de cele mai multe ori, abordarea directă e cea mai bună. Aşa că trebuie să-i eliminăm pe băieţii ăştia.

Ea era gata să joace în echipă.

— Te ascult.

Malone privea prin parbriz în timp ce maşina se apropia de Solaris, drumul trecând printr-un defileu cu stânci înalte şi prăpăstioase. Dalmaţia forma partea sudică a Croaţiei, regiunea de coastă fiind o fâşie îngustă cu o lungime de patru sute optzeci şi trei de kilometri. Shakespeare îi spunea Iliria. Fiordurile şi insulele regiunii fuseseră cândva folosite de piraţi. Grecia, Roma, Bizanţul, turcii, Veneţia, Rusia, Napoleon şi habsburgii îşi lăsaseră cu toţii amprenta. La fel şi războiul civil din anii ’90, când muriseră mii de oameni. Alte mii fuseseră măcelărite într-o epurare etnică, atunci când Iugoslavia se dezmembrase, devenind o zonă periculoasă plină de rivalităţi. Acolo, la limita extremă de est a ţării, fusese zona principală.

Solaris se afla în vârful unui deal, într-o pădure deasă, cu străzi înguste, pavate, care urcau şerpuind către o catedrală puternic luminată, cu două turnuri gemene. O

ceaţă lăptoasă se formase şi învăluise totul într-o negură sinistră. Intraseră pe una dintre porţile vechi ale oraşului, o rămăşiţă de pe vremea când zidurile groase ofereau siguranţă, cu un leu veneţian stând de pază. Înăuntru, observă multe clădiri cenuşii din piatră, în diverse stadii de degradare sau renovare, ceea ce însemna că Solaris era doar un alt orăşel prozaic de provincie. Se vedeau puţini oameni. Toate magazinele erau închise. Părea că aleseseră arena potrivită.

— Gara e la aproape o jumătate de kilometru în faţă, spuse trimisul.

— Atunci, lasă-mă să cobor aici.

Maşina se opri. Deschise portiera şi aerul rece şi umed năvăli în cabina călduroasă.

— După ce pleci de aici, trimite mesajul pe care ţi l-am dat.

— Aşa voi face. Nicio grijă.

— Şi ai grijă de documente. Când vei sosi la ambasadă, scanează-le şi trimite-le electronic la Magellan Billet. Păstrează originalele sub cheie.

Trimisul consimţi că a înţeles.

Ieşi în stradă şi puse arma între curea şi şira spinării, sub haina din piele.

— Aveţi grijă, domnule Malone! zise trimisul.

Închise portiera şi privi maşina care se îndepărta. Rămase între magazinele închise, pe străzile pustii, aerul rece şi ceţos nefiind tulburat decât de un clopot de biserică

ce anunţa ora 21.30. Pavajul era alunecos de la umezeală. Solaris nu era, în mod clar, un loc animat noaptea. Howell îi spusese că existau câteva cafenele, dar se aflau mai sus pe deal, lângă catedrală. Se îndoia că mai erau deschise la ora aceea. Gara se găsea aproape de zidurile oraşului. Calea ferată traversa terenul înalt în drum spre est, către graniţă, şi Bosnia, aflată la optzeci de kilometri distanţă.

Iată-l acolo, din nou. În bătaia puştii.

CAPITOLUL 55

Kim se uită la ceas şi-şi dădu seama că se apropiau de a treia staţie, Solaris. Aşa că întrebă:

— De ce mergem în oraşul ăsta?

— Toată munca mea se află aici. Trebuie să vezi. E mai complicat decât crezi.

Howell tot nu-i spusese ce voia să ştie, aşa că-i arătă din nou foaia mototolită.

— Ce spune codul ăsta?

— Când o văd pe Jelena, o să afli. Nu înainte. Te asigur, n-ai cum să ghiceşti de unul singur.

Din păcate, afirmaţia părea corectă. Bănuia că, fără soluţie, căutarea lui avea să se termine, aşa că se hotărî să-i facă pe plac americanului până ajungeau la Solaris.

— Unde e Jelena? întrebă Howell.

— Am pus să fie transportată cu maşina. O să fie acolo. Oamenii mei aşteaptă un telefon – după ce-mi dai ce vreau eu.

— Ai idee ce haos urmează să stârneşti? Izolată sau nu, Coreea de Nord o să resimtă impactul colapsului Americii.

Însă lui Kim chiar nu-i păsa. În timp ce se întâmplau toate astea, el avea să-şi consolideze dreptul câştigat prin naştere. Generalii care-l numiseră *nedemn de încredere* şi *nesăbuit* se vor aduna în jurul lui, nerăbdători să-i jure

credinţă. Fratele său vitreg avea să arate, în sfârşit, ca un neghiob, incapabil să spună sau să facă ceva care să repere ineficienţa de care dăduse dovadă. Propria sa întoarcere la Phenian va fi triumfătoare. În cele din urmă, un lider care se ţinea de cuvânt şi distrugea marele rău american.

Se gândise deja la noul titlu.

Bunicul său era numit Conducătorul Etern, tatăl său, Măreţ, iar fratele său era Iubit.

El avea să fie Venerat.

Un vers dintr-un cântec italian era preferatul lui. *Di lui men grande e men chiaro* îl *sole*. Soarele este mai puţin măreţ şi strălucitor decât el. Era o trimitere la Napoleon, dar el avea să-l adapteze în coreeană şi sensul acestuia îl va scoate în evidenţă.

Nu trebuia decât să-l joace pe Howell pe degete încă o vreme.

Hana decise că era momentul potrivit. Obosise în încercarea de a nu se mai gândi la lagăr şi renunţase de mult la orice speranţă de fericire. Pentru ea, nu existau plânsete, râsete sau lacrimi. Viaţa nu-i aducea nicio bucurie. Doar coşmarurile erau constante. Ura să fie atinsă, nu suporta criticile şi trăia într-o tăcere aproape totală. N-avea importanţă că trecuseră paisprezece ani – tot se considera o Internă, iar lagărul era întregul ei univers. Responsabilitatea, mânia şi răzbunarea, pe toate le

învăţase afară şi aceste trei însuşiri o conduceau pe o singură cale.

Era timpul să-şi golească inima, să dezvăluie secretele şi să-şi expună temerile.

Şi, cu toate că nu se considera o Kim, nu însemna că nu se putea comporta ca unul.

— Distrugerea Statelor Unite reprezintă singurul mod prin care pot să-mi demonstrez punctul de vedere, spuse Kim uitându-se la Howell. De fapt, cred că cea mai mare parte a lumii se va bucura să vadă America prăbuşindu-se. Voi ne ţineţi mereu prelegeri despre deschiderea şi democraţia voastră, dar nimic din toate astea nu pare să conteze când vine vorba de oamenii voştri. Păstraţi secrete, la fel ca noi. Există înşelătorii şi corupţie, aşa cum se întâmplă în tot restul lumii. Frauda asta e exemplul perfect de ipocrizie americană. Dacă sistemul vostru e atât de preţios, de special, de corect, o să supravieţuiască şi după ceea ce o să dezlănţui.

— Eşti nebun.

— Mă consider un inovator, zise Kim râzând. Asta eşti şi tu. Doar că ţi-au lipsit mijloacele. Din fericire, n-am problema asta.

— Eşti un ucigaş.

Tonul lui Howell se schimbase. Ochii îi scăpărau şi-şi dădu seama deodată că omul acela îl minţise.

— L-ai ucis pe Larks. Apoi ai aruncat-o pe Jelena în apă

ca să se înece. Ai ucis-o fără niciun motiv.

— Deci erai pe vas cu Malone.

Howell încuviinţă.

— Nu vei mai ajunge să cobori din trenul ăsta.

Era curios de unde atâta bravadă. Oare asta însemna că americanii erau acolo? Avea geanta neagră în poală, cu mâna dreaptă înăuntru tot timpul cât vorbise cu Howell, ţinând pistolul obţinut la hotel. Scoase arma şi o aţinti spre Howell.

— Să ştii că, dacă mă împuşti, mica ta strategie se destramă, pentru că, fără mine, nu mai afli nimic. Trage! Tot n-o să cobori din tren şi planul tău măreţ e terminat.

O încurcătură, desigur, însă nu de nerezolvat.

Uşa compartimentului se deschise.

Venise Hana înapoi.

Intră, închise uşa şi spuse:

— Sunt patru coreeni aici.

Howell avea un aer încrezut.

— E simplu să omori o femeie neajutorată şi un bătrân. Să vedem ce-o să faci cu ei.

Rămase cu arma îndreptată spre el.

— Domnul Howell ştie că l-am păcălit şi pare să aibă impresia că viaţa lui valorează ceva pentru mine. Din fericire pentru el, chiar aşa este.

Gândurile îi alergau prin minte.

— Unde sunt cei patru?

— Sunt cu două vagoane în spate.

— Stai aici, spuse el. O să văd ce putem face.

Puse arma înapoi în geantă, dar lăsă teancul gros de pagini pe scaun.

Hana îşi scoase arma şi o îndreptă spre Howell.

— N-o ispiti, zise el. Are mai puţină răbdare ca mine.

Apoi ieşi din compartiment.

Malone merse pe străzile din Solaris, trecu pe lângă un magazin de bijuterii, unul de covoare, câteva magazine alimentare închise, toate clădirile întunecate fiind apropiate unele de altele. Se opri la un anticariat în faţa unei vitrine în care se aflau pocale, vaze, mese şi draperii. Nu fusese pasionat neapărat de antichităţi. Îi plăcea ca lucrurile să pară vechi, dar nu să fie neapărat vechi.

Ocoli colţul străzii şi văzu gara în capătul cvartalului. Clădirea era una dintre cele mai mari din oraş, cu numeroase nişe sculptate, arcade, cupole şi grilaje din fier, piatra fiind vopsită într-un roz pal şi luminată în noapte. Câţiva oameni intrau şi ieşeau pe uşile principale. Dacă informaţiile lui Stephanie erau corecte, trebuia să fie o echipă de teren străină pe undeva prin apropiere. Biletul de la ea pe care-l citise în maşină îl informa că nord-coreenii sau chinezii îl atacaseră pe Kim, ceea ce însemna că erau acolo.

Era, în mod clar, un război pe două fronturi.

Unul avea loc în DC cu Stephanie, celălalt se dădea în Solaris. Ceea ce făceau ei era ca şi cum ar fi încercat să

ţină cinci baloane sub apă în acelaşi timp. Dificil. Însă nu imposibil. De fapt, era obligatoriu.

Rămase ascuns şi folosi ceaţa drept acoperire. Becurile luminau strada din faţa gării, însă strălucirea lor era estompată de pâclă. Trei maşini erau parcate la bordură şi văzu că încă un vehicul apăruse de pe o stradă laterală şi înainta spre gară.

Ceasul arăta 21: 40.

Trenul ajungea în zece minute.

Maşina se opri şi un bărbat coborî de pe locul pasagerului.

Un asiatic.

Nu erau liber-profesionişti. Dar, la urma urmei, era o misiune încropită în grabă şi credeau, în mod sigur, că în mijlocul pustietăţii aveau un refugiu relativ sigur. Putea fi adevărat, numai că fuseseră ademeniţi acolo. Marea lui speranţă era că încă nu-şi dăduseră seama de asta.

Luke şi Isabella se ocupau de situaţia din tren.

Gara era problema lui.

Aşadar, când bărbatul intră în clădire prin uşile duble, se îndreptă spre maşină.

CAPITOLUL 56

WASHINGTON, DC

Stephanie aşteptă ca maşina să oprească lângă trotuar şi să coboare Joe Levy. Îl sunase din parcul National Mall imediat după raportul trimis de Cotton de peste ocean şi-l informase că dezlegase codul de pe foaia mototolită, aşa că ştia unde lăsase Andrew Mellon acel ceva ce trebuia găsit mai demult de Roosevelt. Secretarul Trezoreriei părea încântat şi voia să fie de faţă; prin urmare, îi spusese să vină în faţa Castelului Smithsonian.

Clădirea din gresie roşie cu turnuleţe amintea de epoca Tudor, iar ea ştia că fusese ceva intenţionat, ca să semene mai mult cu Anglia decât cu Grecia sau Roma. Turnurile şi volutele erau iconice, arătând mai degrabă ca o biserică decât ca un muzeu, şi se aflau în colţul de sud-vest al National Mall de la jumătatea secolului al XIX-lea. Spre deosebire de Galeria Naţională, pe care o frecventa rar, castelul era un loc familiar pentru ea. Era prietenă bună cu custodele, iar acest lucru o ajutase să-l abordeze şi să-i explice ce trebuia să examineze.

— OK, zise Levy, am ajuns. Ce-ai aflat?

„Mellon a ascuns premiul într-un loc foarte sigur. Cotton a descifrat codul şi acum ştiu unde e.

— Slavă Domnului! Mă temeam că devine o problemă

greu de controlat.

Traficul vuia pe Independence Avenue, artera fiind aglomerată în după-amiaza aceea de marţi.

— Mergem să vedem? întrebă ea.

O luă înainte prin grădini şi intră în castel, legitimaţia ei ajutându-i să treacă pe lângă detectoarele de metale şi punctele de control pentru vizitatori. Înăuntru se înălţau arcade maiestuoase şi tavane boltite, combinaţia de verde şi cenuşiu fiind călduroasă şi îmbietoare. Cândva, parterul fusese ocupat doar de expoziţii, însă în prezent adăpostea birouri, o cafenea, un magazin de suvenire şi câteva exponate speciale, îi aştepta un bărbat slab cu o figură fericită, cu smocuri de păr rar şi cărunt de-o parte şi de alta a cheliei netede. Stătea într-un vestibul, dincolo de punctul de control unde erau verificate bagajele vizitatorilor.

Îl cunoştea de ani de zile.

— Joe, spuse ea, ţi-l prezint pe Richard Stamm, custodele de multă vreme al colecţiei de la castel.

Cei doi îşi strânseră mâna.

— Ceea ce mi-ai comunicat la telefon a fost foarte interesant, se adresă Stamm lui Stephanie. Biroul de care ai pomenit este aici, la castel, de mult timp. E una dintre piesele noastre speciale.

— Putem să-l vedem? întrebă ea.

Îi conduse departe de cafeneaua de la parter, pe lângă magazinul de suvenire, către aripa de vest a clădirii. Un coridor scurt dădea într-un hol pe un singur etaj, văruit în

aceeaşi combinaţie de culori. Erau arcade de o parte şi de alta.

Vitrinele cu exponate umpleau golurile dintre arcade, conţinând suvenire din America, după cum scria pe plăcuţă – relicve, amintiri, raritäţi. Dincolo de una dintre arcade, lipit de un perete exterior, se afla un birou ornamentat. Vizitatorii se plimbau înainte şi înapoi, admirând celelalte exponate. Stamm arătă spre birou şi le preciză că fusese făcut spre sfârşitul secolului al XVIII-lea de marele maestru german David Röntgen.

— Este un scrin clasic din perioada rococo.

Avea peste trei metri înălţime şi doi metri lăţime, cu partea din faţă plină de nenumărate modele arhitecturale uluitoare, cu un ceas în vârf. Stamm le spuse că era făcut din stejar, pin, alun, cireş, cedru, paltin creţ, arţar noduros, mahon, măr, agud, arborele lalea şi lemn de trandafir. Fildeşul, sideful, bronzul, alama, oţelul, fierul şi mătasea adăugau atât contrast, cât şi nuanţe. Plăcile cu încrustaţii colorate, lucrate fin, împodobeau partea din faţă şi lateralele. Cupola de deasupra ceasului avea în vârf un Apollo din bronz.

— S-ar putea să fie cea mai scumpă piesă de mobilier făcută vreodată, adăugă el. Au fost trei. Unul pentru ducele Charles Alexander de Lorena, altul pentru regele Ludovic al XVI-lea al Franţei şi al treilea pentru regele Prusiei, Friedrich Wilhelm al II-lea. Acesta a fost al lui Friedrich. El este cel din portretul medalion, pe uşa centrală. Este un fel de

dispozitiv regal distractiv, plin de mecanisme ingenioase şi compartimente ascunse. Cele mai multe se deschid pe muzică de flaut, chimvale şi carilon. Şi ceasul are câteva melodii frumoase. E o piesă de o măiestrie extraordinară.

— Pentru cei cu adevărat bogaţi, remarcă ea.

Stamm zâmbi.

— Friedrich a plătit optzeci de mii de livre pentru asta, ceea ce era o sumă enormă la acea vreme.

— De cât timp e aici?

— Am verificat ca să fiu sigur şi memoria nu m-a înşelat. Andrew Mellon l-a achiziţionat în anii ’20. L-a donat Institutului Smithsonian în 1936, cu o clauză că trebuie expus permanent undeva la castel.

— Biroul ăsta se află aici încă de atunci? întrebă Levy.

Stamm dădu aprobator din cap.

— Undeva, în castel. Clauzele nu sunt ceva neobişnuit când vine vorba despre cadouri. Dacă primim o donaţie de acest fel, trebuie să respectăm cerinţa. Uneori trebuie să refuzăm o donaţie din cauza condiţiilor. Custodele de atunci a vrut să-l aibă, lucru pe care pot să-l înţeleg.

Ea admira scrinul splendid.

— M-am gândit la ce mi-ai spus la telefon şi am verificat biroul, zise Stamm. Ai avut dreptate, este o hârtie ascunsă înăuntru.

— Ai citit-o? întrebă Levy.

El clătină din cap că nu.

— Stephanie mi-a zis să n-o ating, aşa că am lăsat-o

acolo. E tot înăuntru.

— Joe nu ştie ce ţi-am zis, îi spuse ea lui Stamm.

El îi conduse mai aproape.

— Ştiu cele mai multe locuri secrete din birou. Dar ceea ce ai reuşit tu să descifrezi mi-a dezvăluit ceva nou şi cum să-l deschid. A fost palpitant.

Scoase o cheie din buzunar şi o introduse într-o broască din uşa centrală. Odată răsucită, puse în mişcare o multitudine de arcuri şi zăvoare. O placă din lemn se desfăcu încet, de fapt, o suprafaţă de scris şi deasupra un pupitru, pe care se putea aşeza o carte sau o foaie de hârtie. În acelaşi timp, două compartimente apărură de o parte şi de alta, unde se aflau cerneluri, sugative şi instrumente de scris. Întreaga metamorfoză fu rapidă şi fluidă, totul fiind acompaniat de o melodie ca un clinchet de clopoţel.

— Parcă ar fi unul dintre roboţii din seria *Transformers*, zise Stamm. Pare să fie un lucru, apoi devine altceva. E o tehnologie de modă veche. Pârghii, arcuri, greutăţi şi scripeţi.

Le arătă câteva compartimente secrete. Unele mici în nişe, altele lungi placate cu sidef, sertare răsucite ascunse în spatele altor sertare, toate deschizându-se fără un sunet şi închizându-se uşor la loc.

— Cred că sunt vreo cincizeci de asemenea spaţii secrete, continuă Stamm. Asta era intenţia. Să aibă locuri în care să ascunzi lucruri. Chiar credeam că le ştiam pe toate.

Le arătă o secţiune deasupra pupitrului, unde ea văzu alte ghirlande de frunze şi struguri din bronz poleit. Un capitel corintian se afla între cele două portrete încrustate, un bărbat în stânga şi o femeie în dreapta, fiecare uitându-se la celălalt de după o margine de perdea, într-o atitudine bizară. Stamm apucă uşor coloana mică dintre imagini şi o răsuci.

— N-aş fi făcut asta înainte, de teamă să n-o stric. Însă o întoarcere rapidă a coloanei eliberează un zăvor.

Imaginea bărbatului din stânga se mişcă brusc şi panoul din lemn pe care era înfăţişată se deschise, dezvăluind un compartiment secret. Stamm învârti încet panoul la nouăzeci de grade. Ea văzu înăuntru un plic, îngălbenit de vreme.

— Să fiu al naibii! exclamă Levy.

Stephanie întinse mâna şi-l scoase. Pe faţă era scris, cu cerneală neagră decolorată:

Pentru un aristocrat tiranic

Ea îşi dădu seama că erau într-o sală publică şi, chiar dacă locul nu era aglomerat, mai mulţi oameni se plimbau încoace şi încolo, aşa că puse repede plicul în buzunarul hainei şi-i mulţumi prietenului ei.

— Trebuie să păstrezi secretul, spuse ea.

Custodele încuviinţă.

— Înţeleg. Siguranţa naţională.

— Ceva de genul ăsta.

— Presupun că nu poţi să-mi zici măcar cine l-a lăsat

acolo.

— Andrew Mellon l-a ascuns ca să-l găsească FDR. Şi totuşi, asta nu s-a întâmplat. Slavă Domnului că noi am fost cei care l-au descoperit!

— Aş fi interesat, într-o bună zi, să aflu despre ce e vorba.

— Iar eu o să-ţi spun atunci când o să pot, fără să risc să merg la închisoare.

Ea şi Levy ieşiră din sală în timp ce Stamm readucea biroul în forma iniţială. Evitară intrarea pe care o folosiseră la sosire, care ducea înapoi în stradă, şi ieşiră din castel către National Mall. Voia un loc liniştit unde să citească ce era în plic.

O luară pe o alee lată din pietriş spre muzeele din capătul îndepărtat. Oamenii treceau în toate direcţiile. Văzură o bancă goală în faţă, sub copacii goliţi de frunzişul verii, şi se aşezară.

Ea scoase plicul din buzunar.

— Este sigur de la Andrew Mellon. FDR a spus că a folosit aceste cuvinte, *aristocrat tiranic*, când se referea la el. Se pare că l-a enervat rău de tot.

— Îţi dai seama, zise Levy, că ce se află înăuntru ar putea schimba viitorul acestei ţări.

— Înţeleg. De asta trebuie să ne asigurăm că nimeni în afară de noi nu mai vede asta.

Era pe cale să deschidă plicul, când auzi paşi în spatele lor. Înainte să se întoarcă, o voce îi atenţionă:

— Staţi pe loc şi nu mişcaţi!

Simţi ţeava de pistol la baza gâtului. Cel care vorbise era aproape, altul se lipise la fel de tare de Levy, încercând, în mod evident, să ascundă armele.

— Vă împuşcăm pe amândoi, zise vocea. Două gloanţe în cap şi muriţi înainte să-şi dea seama cineva de ceva.

Bănuia că armele aveau amortizor şi că agresorii ştiau ce făceau. Levy părea neliniştit. Cine putea să-l condamne? Nu era de bine să ai un pistol aţintit asupra capului.

— Vă daţi seama că sunt secretarul Trezoreriei? încercă Levy, cu vocea tremurând de emoţie.

— Sângerezi ca oricare altul, replică vocea.

În dreapta ei, văzu un alt bărbat care se apropia pe aleea din pietriş: purta o haină şi pantaloni de culoare neagră şi aceiaşi pantofi lucioşi Cordovan pe care şi-i amintea din seara anterioară.

Se opri în faţa lor.

Ambasadorul Chinei în Statele Unite.

CAPITOLUL 57

CROAŢIA

Kim ieşi din vagonul de clasa întâi şi merse în spate, unde îi spusese Hana că aşteptau cei patru bărbaţi. Se hotărâse că venise vremea să preia controlul evenimentelor şi teama era ultimul lucru de care voia să dea dovadă. Până atunci, acţionase decisiv, fără să ezite când îi ucisese pe Larks, pe Jelena şi pe omul din hotel. Nimeni nu putea să-i stea în cale şi asta îi includea pe cei patru coreeni stând împreună în spate. Strânse la piept geanta neagră, cu arma cu amortizor încă înăuntru, şi intră în vagon. Se apropie de cei patru şi se aşeză de cealaltă parte a culoarului, pe un şir gol de scaun. Feţele celor patru erau împietrite. În capătul opus al vagonului se mai aflau doar opt oameni.

— Pe mine mă căutaţi? întrebă el încet în coreeană.

Isabella privi în vagonul din faţă şi-l văzu pe Kim, care părea să se confrunte cu cei patru inamici. Luke era cu spatele la ceea ce se întâmpla.

— N-o să-ţi vină să crezi, şopti ea.

Şi-i relată scena.

— Prostul ăsta nebun încearcă să-i aţâţe, zise el.

— Are o geantă neagră în mână.

— Haide să ne apropiem! Mergi înainte şi aşază-te pe un

scaun la capătul vagonului ăsta, lângă uşă. Vin şi eu.

Ea se ridică, străbătu culoarul din mijloc şi numără alţi şase pasageri printre scaunele goale. Se aşează pe un scaun lângă uşă, cu faţa spre Kim, pe care-l vedea prin geamul uşilor dintre vagoane. Apăru şi Luke şi se aşeză pe rândul din partea cealaltă a culoarului, uitându-se la rândul său în faţă.

— Unde-i Howell? îl auzi ea murmurând peste zăngănitul roţilor pe şine.

Şi ea se întreba acelaşi lucru.

Howell fusese trimis să se ocupe de Kim.

Dar nu se întâmpla asta.

— Trebuie să fie Hana, şopti ea. L-a prins pe Howell.

Hana se uita la bărbatul pe nume Anan Wayne Howell. Acesta o urmărea cu o privire aspră care nu trăda nicio urmă de frică. Îi observase pe Howell şi pe femeia moartă în sala de mese de pe feribot. Erau, în mod clar, apropiaţi, atingerile şi privirile lor fiind de îndrăgostiţi. Îl invidia. Ea nu trăise niciodată o asemenea afecţiune. Nici cu mama ei, nici cu tatăl, cu fraţii sau cu oricine altcineva. Scăpase chiar şi de paznici şi-şi păstrase virginitatea. Poate doar cu Sun Hi simţise o formă de apropiere.

— Tu ai aruncat-o pe Jelena în ocean sau a fost el? întrebă Howell.

— N-am ucis niciodată pe cineva.

Vorbea o engleză perfectă, învăţată în Macao la o şcoală

privată, unde trăise în ultimii doisprezece ani. Îi luase ceva timp să-i prindă din urmă pe ceilalţi elevi, hotărâtă să recupereze anii pierduţi în lagăr. Lectura era una dintre puţinele ei plăceri. Ochii lui Howell arătau că nu credea afirmaţia ei, dar nu-i păsa ce credea el.

Ea ştia adevărul.

— Ce e în neregulă cu tine? întrebă Howell. Nu e nicio urmă de emoţie în ochii sau pe faţa ta. E inexpresivă, de parcă ai fi un robot.

Era primul om care-i spunea aşa ceva. Niciodată în paisprezece ani n-o întrebase tatăl ei cum se simţea *ea*. Totul se învârtea mereu în jurul lui. Al gândurilor lui. Al dorinţelor lui. Mai ales în ultimele luni, când entuziasmul îi crescuse proporţional cu posibilul său succes.

Hana rămase tăcută şi continuă să-l privească.

— Plec, zise Howell.

Ea scoase arma de sub haină.

Howell încremeni.

Kim stătea cu faţa la cei patru bărbaţi, cu geanta neagră în poală, cu fermoarul deschis şi arma dinăuntru la îndemână.

— Am pus o întrebare.

Bărbatul cel mai aproape de el, din dreapta, răspunse:

— Suntem aici pentru geanta aia şi pentru tine.

— Şi v-a trimis nenorocitul de frate-meu?

— Nu, oamenii din Republica Populară Democrată

Coreeană. Ai fost declarat duşmanul ţării, la fel ca în cazul celuilalt frate al tău.

— Care a fost măcelărit împreună cu toată familia.

— Nu poţi să scapi din trenul ăsta, zise bărbatul în coreeană. Avem oameni care aşteaptă în Solaris.

— Aş putea să întreb cum de aţi aflat unde sunt?

— Avem prieteni care ne ajută şi ne oferă informaţii excelente. Şi au mijloacele necesare ca să afle.

Se referea la chinezi. Atunci îşi dădu seama şi cum procedau. Îi monitorizau telefonul mobil şi laptopul. Crezuse sincer că nu-i păsa nimănui ce făcea el. În mod clar, o eroare de calcul, însă nu una insurmontabilă dat fiind locul actual. Izolarea funcţiona în ambele cazuri şi avea de gând să profite de situaţie.

— Chinezii nu sunt prietenii noştri, îi spuse el celui care părea să-i conducă pe ceilalţi trei.

Le făcu semn din cap către geanta din poală.

— Presupun că vreţi documentele de aici?

Bărbatul încuviinţă.

— Toate, mai ales foaia originală şi mototolită cu numere pe ea.

Uimitor! Cât de mult ştiau oamenii ăştia? Şi pe cine, mai exact, monitorizau chinezii?

— Mă luaţi de prost? întrebă el.

— Cred că eşti un om rezonabil. Suntem patru şi mai avem alţi oameni în staţia de tren. Efectiv, n-ai unde să te duci. Nu se poate fără violenţă?

Părea să se gândească la întrebarea lui.

— Să începem, încheie bărbatul, prin a ne preda documentele, îşi pierdu orice curiozitate în privinţa intenţiilor acelor oameni şi fu îmboldit de instinctul de supravieţuire. Supravieţuirea. Aşadar, consimţi ca şi cum părea să accepte inevitabilul, iar zâmbetul tolerant îi ascunse mâna dreaptă care se furişă în geantă. Nu se deranjă să scoată arma. Asta ar fi creat o oportunitate ca ţintele lui să reacţioneze.

În schimb, înclină geanta în stânga şi apăsă pe trăgaci.

Isabella văzu că se întâmpla ceva în vagonul următor. Kim mută geanta neagră în stânga, apoi în dreapta. Cei patru bărbaţi care stăteau în faţa lui erau vizibili doar parţial, dar peste zgomotul trenului auzi nişte pocnete slabe. Unul dintre pasagerii din vagonul din faţă sări în picioare şi uşa se deschise. Un bărbat cu barbă şi palton o luă la goană. Prin geam, ea văzu că toţi pasagerii fugeau spre ieşirea din celălalt capăt al vagonului.

Văzu şi Luke ce se petrecea.

— Ce naiba?

Kim trase trei focuri, făcând găuri în cei doi bărbaţi din stânga şi cel din dreapta. Şeful asiaticilor, care stătea cel mai aproape de el) fusese în mod clar luat prin Surprindere, însă îşi revenise şi reuşise să se răsucească pe scaun şi să lovească geanta cu picioarele. Kim fu împins în spate, dar

reuşi să ţină arma strâns, pe care n-o scosese din geantă.

Ţinta lui se mişca repede.

Alunecând pe podea, şeful îşi scoase şi el arma.

CAPITOLUL 58

WASHINGTON, DC

Stephanie stătea dreaptă pe bancă, fără să se mişte, cu privirea fixată pe ambasadorul chinez.

— Te-am urmărit şi te-am ascultat. Dar agenţii tăi din China procedează la fel cu noi, zise el şi apoi ridică din umeri. Aşa e lumea.

Nu era de mirare, aşa că ea spuse:

— După ce aţi plecat din Virginia azi-noapte, cred că v-aţi dat seama că urma să mă implic aici. Desigur, China n-ar risca niciodată un incident internaţional. La urma urmei, se presupune că suntem prieteni. Însă şi Coreea de Nord este o prietenă cu care aţi vorbit cu mult înainte să veniţi şi să discutaţi cu mine şi cu preşedintele.

— Se bazează pe noi pentru ajutor. Pe care îl oferim...

— În schimbul acelor concesiuni de minerit de care a pomenit preşedintele. Coreea de Nord, cu toate problemele ei, are multe minereuri în munţii aceia.

— Asta aşa e. Dar să nu fim făţarnici. Ţara dumneavoastră are şi ea aliaţi. Unu, sunt sigur, acţionează în detrimentul altora. Trebuie să recunoaşteţi că situaţia actuală este complicată.

Ambasadorul întinse mâna după plic.

Ea ezită, după care i-l înmână.

— O să i-l dai, pur şi simplu? întrebă Levy.

Se întoarse cu faţa spre secretar.

— Te rog, spune-mi ce opţiuni am.

Tăcerea lui confirmă că n-avea niciuna.

Însă voia să ştie mai multe, aşa că-i zise ambasadorului:

— Evident, aţi pus să fiu urmărită azi. Au fost spioni în Galeria Naţională?

Ambasadorul dădu aprobator din cap.

— Unul dintre oamenii din grădină, când aţi vorbit cu domnişoara Williams, apoi cu agentul de la Trezorerie; am monitorizat tot. Destul de uimitor ce poate face tehnologia.

Asta aşa era. Echipamentul de ascultare de la distanţă era performant. Nu era nevoie să mai pui un dispozitiv lângă cineva. Trebuia doar să te apropii la patruzeci şi cinci de metri, să îndrepţi receptorul cu laser şi să asculţi cât vrei.

— Din conversaţia aceea, am aflat exact unde era Kim în Croaţia.

— Exact. Nord-coreenii sunt acolo. Ba chiar au încercat să-l omoare, dar au dat greş. Însă mi s-a spus că l-aţi încolţit pe Kim într-un tren.

Ea arătă spre plic şi întrebă:

— Deci nord-coreenii să vadă ce e înăuntru?

— Ăsta a fost târgul.

— Vă asumaţi un risc extraordinar acostând doi demnitari federali aici, la National Mall.

— Nu cred că e o problemă atât de gravă. Nimănui nu

pare să-i pese. Totuşi, la urma urmei, trebuia făcut.

Ea înţelegea asta.

— Era imposibil să lăsaţi Phenianul să preia conducerea aici. Puteau la fel de uşor să vă tragă pe sfoară. Aşa că trebuia să-l obţineţi voi înşivă, în timp ce ei duc greul peste ocean.

— Lucru pe care sunt mai bine pregătiţi să-l facă. Iar eu fac asta pentru voi şi pentru noi în egală măsură. Măcar acum putem ţine lucrurile sub control, ceea ce voi n-aţi fost în stare să faceţi. Am venit azi-noapte la preşedinte ca să aflu dacă e adevărat. Am plecat ştiind că aşa era.

— Şi nu se ştie ce ar fi făcut Conducătorul Iubit, nu-i aşa?

— Poate fi puţin... imprevizibil.

— Aţi fost înăuntru la Smithsonian? întrebă Levy. Ne-aţi urmărit?

— Da, încuviinţă el, printr-o transmisiune video miniaturizată de la un agent aflat în sala cu exponate. Biroul acela e chiar uluitor. Avem şi noi ceva asemănător în China, foarte vechi. Se pare că Andrew Mellon s-a străduit să-i dea bătăi de cap preşedintelui vostru, Roosevelt.

— Premierul vostru chiar ştie despre operaţiunea asta?

— Ştie. Şi rămâne prietenul vostru, recunoscător pentru tot ajutorul pe care i l-aţi dat. Dar este o problemă de interes naţional. Eventuala distrugere a economiei americane ne-ar putea îngenunchea şi pe noi.

— Aşadar, plănuiţi să păstraţi ce este în plic şi să speraţi

că e un atu bun ca să ne ţineţi la respect.

— Cum zicea preşedintele Reagan? „Ai încredere, însă verifică”. Sunt de aceeaşi părere. Puteţi fi siguri că, dacă distrugerea ar fi catastrofală, am fi ultimii care să-l utilizăm. După cum am menţionat, interesele noastre şi ale voastre sunt similare. La fel şi ale Coreei de Nord. Apropo, Conducătorul Iubit n-are de gând să-şi lase fratele vitreg să reuşească.

— Deşi nu l-ar deranja să fie cel care chiar ne distruge.

— Vă asigur, asta nu se va întâmpla.

— Şi avem cuvântul dumneavoastră care să ne facă să ne simţim mai bine, adăugă Levy pe un ton sarcastic.

— Vă înţeleg pesimismul, zise ambasadorul zâmbind. Însă tot ce vrea Conducătorul Iubit în clipa asta este ca fratele lui vitreg să moară. Dat fiind că tocmai a anihilat întreaga familie a celuilalt frate vitreg, asta ar trebui să-i consolideze puterea. N-ar mai exista nicio ameninţare pentru el. Poate să se întoarcă la izolarea lui şi să-şi continue bravada, căruia nimeni nu-i dă prea multă atenţie. Deci vedeţi că nu va fi o problemă pentru Statele Unite dacă deţinem controlul acestui plic.

— Numai că micul nostru secret murdar nu va mai fi un secret.

Ambasadorul puse plicul în buzunarul de la haină.

— Acesta este preţul care trebuie plătit, dar ar fi putut fi mult mai rău. Nord-coreenii înşişi ar fi putut controla situaţia şi ar fi obţinut informaţia. Din fericire pentru voi,

am decis să ne asigurăm că nu va fi cazul.

Oficial, Statele Unite n-aveau relaţii diplomatice cu Phenian, în trecut, toate comunicările necesare erau transmise prin suedezi. Dar de data asta nu fusese o opţiune.

Ea se hotărî să lase discuţia să se sfârşească.

Se îndoia că ambasadorul plănuia să mai stea prea mult acolo. National Mall era liniştit, camere de supraveghere la tot pasul.

— Voi pleca, zise el. Cei din spatele vostru mai rămân câteva clipe, apoi vor pleca şi ei. După aceea, vom considera subiectul încheiat.

Ambasadorul se înclină uşor, pe urmă se întoarse şi se îndreptă spre Muzeul Naţional de Istorie Naturală şi spre maşina care aştepta pe stradă în faţa acestuia. Se uită cum urcă în autovehicul şi cum acesta se pierdu în trafic. După încă un minut, bărbaţii din spate plecară.

Ea şi Levy rămaseră pe bancă.

Ziua se apropia de sfârşit, iar aerul devenea răcoros.

Se întoarse spre Levy şi zâmbi.

Zâmbi şi el.

Funcţionase.

CAPITOLUL 59

CROAŢIA

Malone decise că bărbatul din maşină avea să fie primul şi speră că ceilalţi doi erau singurii pentru care trebuia să-şi facă griji în momentul acela. Strada era liniştită, nu prea se mai afla nimeni prin jur, toate magazinele şi prăvăliile erau închise. Trenul urma să ajungă în scurt timp, aşa că trebuia să fie gata şi pe poziţie. Se întreba şi ce se întâmpla în DC, pentru că totul depindea de „spectacolul” dat de Stephanie.

Analiză situaţia şi luă o decizie.

Abordarea directă era, de obicei, cea mai bună.

Ieşi din umbră şi merse în stradă, traversând cei cincisprezece metri de pavaj ud dintre el şi maşină. Se apropie de partea şoferului şi bătu cu pumnul în lunetă.

— Taxi. Eşti liber?

Văzu reacţia uimită a bărbatului dinăuntru.

Bătu din nou în lunetă.

— Trebuie să plec. Eşti liber?

Uşa se deschise şi şoferul coborî. Alt asiatic cu faţa agitată. Purta o haină lungă şi mănuşi. Mare greşeală! Malone nu-i lăsă adversarului nicio clipă să gândească şi-l izbi cu pumnul direct în falcă. Lovitura îl şocă pe şofer şi Malone profită ca să-l apuce de păr şi să-l izbească violent cu faţa de capota maşinii, până când îl lăsă inconştient. Îl

ţinu strâns şi-i îndesă corpul înăuntru, întinzându-l pe locurile din faţă. Văzu o pungă de cumpărături pe podea şi o scoase. O rupse şi improviză o fâşie destul de puternică pentru a-i lega mâinile la spate. Ca să fie sigur, puse în buzunar cheile maşinii şi luă un pistol de la coreeanul inconştient. Nu era cazul să lase o armă la îndemâna altcuiva.

Unul era eliminat.

Se uită la ceas.

Mai puţin de cinci minute până la sosirea trenului.

Închise şi încuie portiera, apoi intră în clădire.

Isabella sări de pe scaun şi scoase pistolul, înaintând spre uşa pe jumătate din sticlă. Păşi pe lângă un şir de scaune goale şi lăsă trei oameni din vagon s-o ia la fugă din calea focurilor de armă. Kim dispăruse undeva în dreapta, iar unul dintre asiatici era în compartimentul din faţă.

Alte două pocnituri.

Mai tari de data asta.

Se feri din instinct, apoi merse spre uşă. O mână o apucă brusc din spate.

— Ce faci? întrebă Luke.

— Doar meseria.

— Înţeleg. Ce-ar fi să facem asta împreună?

Ea încuviinţă.

Luke ţinea arma în mână.

Încă o împuşcătură din vagonul din faţă le atrase

atenţia.

Hana auzi împuşcăturile şi-şi dădu seama că tatăl ei ucidea alţi oameni. Plecase cu arma în geantă cu un motiv. Numărase şase focuri şi se întrebă câţi mai erau în viaţă dintre cei patru. Şi Howell înţelese că se întâmpla ceva.

— Nu cobori din trenul ăsta, îi şuieră el.

Ce ştia acel om şi nu ştia ea? Era imposibil să fi aflat despre coreeni, deoarece fusese în compartiment cu tatăl ei, când se îmbarcaseră cei patru.

Americanii.

Erau şi ei acolo.

Kim trase un foc în direcţia ultimului bărbat rămas, însă acesta nu mai era pe podea. Îi luă o secundă să-şi dea seama că ţinta lui se refugiase pe primul rând de scaune, de unde nu putea vedea nimic.

Dacă privea în sus, se expunea.

Uşa din faţă se deschise.

Bărbatul fugi.

Se luă după el.

Isabella simţi că trenul încetineşte.

— Ajungem la Solaris, zise Luke.

— Trebuie să-l găsim pe Howell.

Observă că el era de acord. În mod sigur, nişte pasageri panicaţi alertaseră deja personalul trenului. Însă din cauza

numărului mare de vagoane, avea să dureze până să vină cineva să investigheze. Prin geamul uşii, îl văzu pe Kim ieşind din vagonul din faţă.

Luke îi făcu semn.

Porniră după el.

Când parcurseră trei sferturi din vagonul următor, zăriră cadavrele celor trei asiatici morţi.

— Asta înseamnă că au mai rămas doi, cu tot cu Kim, conchise Luke Daniels.

— Uiţi de fiica lui.

El consimţi îngrozit.

— Care îl are, probabil, pe Howell.

Hana se gândise mult timp la acel moment, de când conştientizase că tatăl ei era un om rău. Dacă mama avea dreptate, el era responsabil pentru nefericirea pe care o trăise în primii nouă ani de viaţă. Niciun paznic, niciun profesor, nimeni nu s-a atins de ea, deoarece ştiau cine era tatăl ei. Nimeni altul decât cel care o condamnase pe mama ei la exil. Şi, cu toate că-şi dispreţuia mama, de data asta o credea. Familia Kim crease lagărele şi continua să le folosească. Sun Hi se născuse acolo din cauza lor. Şi murise acolo din acelaşi motiv. Într-o după-amiază, cu câteva luni în urmă, tatăl ei o luase deoparte şi-i povestise despre o carte pe care o citise, *Ameninţarea patriotului*, scrisă de bărbatul care stătea în acel moment în faţa ei. Aceasta prevestea o posibilă modalitate de a distruge Statele Unite

ale Americii şi poate chiar China. Kim păruse încântat de posibilităţi, entuziasmat de perspectiva de a se răzbuna pe fratele lui vitreg. De atunci, petrecuse aproape fiecare clipă încercând să transforme ideea în realitate. Călătoriseră peste tot, el complotând şi ţesând planuri, ea privind şi aşteptând. El nu întreba niciodată, iar ea oferea rareori informaţii despre persoana sa. Pentru oameni precum tatăl ei – egocentrici, egoişti şi maniaci – rareori conta ce credeau alţii. Câtă vreme rămânea doritoare, părea implicată şi nu se îndoia de nimic, el presupunea, pur şi simplu, că era aliata lui.

Învăţase în lagăr acest truc.

Însă, spre deosebire de tatăl ei, paznicii se lăsau rareori păcăliţi. Desigur, le era mai uşor, fiindcă puteau să bată, să tortureze şi să ucidă după pofta inimii. Măcar tatăl ei avea câteva reguli de care trebuia să ţină seama. Nu erau multe. Dar destule ca să-i ţină mâinile legate şi să-i întunece judecata. Într-adevăr, o luase din lagăr. Însemna *ceva* pentru el. Nu era sigură ce anume.

Şi asta părea singura întrebare la care mai trebuia să răspundă.

Toate celelalte lucruri erau clare.

Mai ales, ceea ce trebuia să facă în continuare.

Câţi oameni văzuse ucişi în lagăr? încercase odată să numere, însă nu reuşise. Cât de trist, erau atât de mulţi, încât nu le ştia numărul.

Atâtea vieţi pierdute.

Şi totul din cauza familiei Kim.

Multă vreme, fusese prea tânără să facă ceva. Abia în ultimii ani se maturizase destul cât să caute oportunităţi. Din păcate, ştia că nu va fi niciodată fericită, nici mulţumită, nici scăpată de amintirile îngrozitoare. Îi fusese refuzată orice fel de viaţă. Din fericire, instinctul de supravieţuire pe care-l dezvoltau toţi Internii n-o părăsise niciodată. Era, într-un fel, aceeaşi prizonieră care nu însemnase nimic pentru nimeni.

Dar era şi Hana Sung. Prima victorie.

Howell se foi pe scaun, vizibil neliniştit.

Era posibil să nu mai aibă altă ocazie.

Ridică arma.

CAPITOLUL 60

WASHINGTON, DC

Stephanie intră în Galeria Naţională cu Joe Levy în urma ei. Plecaseră din parc şi o luaseră pe la intrarea sudică a clădirii. Treptele late din marmură duceau la etajul al doilea. Individul Chick-fil-A îi aştepta sus, în portic, în mijlocul unei păduri de coloane masive.

— Aţi înregistrat ceva? întrebă ea.

El consimţi.

— Am prins tot, tare şi clar.

— Bună treabă!

Şi vorbea serios. Îşi jucase rolul perfect. Tehnologia cu care se lăudase ambasadorul că se folosea în China era disponibilă şi în Statele Unite şi fusese utilizată pentru a-i întoarce favoarea. Tot ce se vorbise cu o clipă în urmă pe acea bancă fusese înregistrat. Îi conduse pe cei doi în clădire, dincolo de uşi şi de punctele de control, în încăperea numită Sala

Fondatorilor. Pe pereţii cu lambriuri din lemn erau portrete în ulei cu femei şi bărbaţi, remarcabil fiind cel al lui Mellon, aflat deasupra şemineului. Se mira cât de ironic era că totul se sfârşise exact în acelaşi loc.

În clipa în care ambasadorul chinez plecase din casa lui Ed Tipton, fusese urmărită cu atenţie. De aceea, după Cum

îi explicase Danny pe drumul înapoi către DC, fusese chemată la acea întâlnire. Numeroase interceptări ale NSA stabiliseră deja implicarea chinezilor şi faptul că ei comunicau cu nord-coreenii. Danny îi zisese totul despre asta înainte să-l lase la Casa Albă. De asemenea, ajunsese la concluzia corectă că n-aveau cum să scape de chinezi şi că cel mai probabil negociau şi cu nord-coreenii, iar pentru Statele Unite nimic din toate astea nu era bun.

Aşa că-i spusese o poveste:

„Orice momeală poate să aducă un curcan în bătaia puştii. Asta înseamnă vreo treizeci şi cinci de metri Dar multe lucruri pot merge prost în treizeci şi cinci de metri. Dacă, atunci când tragi, clipeşti sau mişti piciorul puţin, curcanul scapă. Dacă vrei ca pasărea să vină aproape, ai nevoie de momeală şi trebuie să fie al naibii de bună ca să atragi pasărea. Dacă nu crezi că momeala arată reală, nici pasărea n-o să creadă că e reală. Îmi plăcea să merg la vânătoare de curcani. Dacă ai norocul să urmăreşti păsări vânate, e uşor. Trebuie doar să le iei urma şi să le dobori. Însă presiunea schimbă tot. Curcanii intens vânaţi nu aleargă la strigăte false, la vânători agitaţi sau momeli care n-arată real. Ca să-i prinzi, trebuie ca totul să fie perfect, mai ales momeala. Asta avem aici, Stephanie. Un curcan vânat care vine direct spre noi. Nouă ne trebuie o momeală bună”.

Aşa că ea şi Cotton imaginaseră una.

Presupunând că telefoanele le erau ascultate de chinezi,

folosiseră intenţionat linii deschise ca să creeze momeala de curcan perfectă. Telefonul pe care i-l dăduse lui Cotton la etajul opt de la Mandarin Oriental fusese, cel mai probabil, unul securizat. Nu era nimeni prin preajmă care să intercepteze convorbirile efectuate de pe el. Întrebuinţase un telefon fix din biroul lui Joe Levy ca să poată vorbi despre treburi importante cu Cotton, să discute despre detalii. Aranjase atunci o vizită la Galeria Naţională, ideea fiind să utilizeze locul pentru a transmite informaţii către cealaltă tabără. Individul Chick-fil-A fusese trimis să se confrunte cu ea, toată discuţia lor fusese o înscenare, asemănătoare cu cea din Atlanta, numai că în acel moment erau toţi în aceeaşi tabără. Dacă funcţionase înainte, se gândise ea, de ce n-ar funcţiona din nou? îşi prelungiseră confruntarea cât mai mult posibil şi trebuia să admită că povestea cu bancnota de douăzeci de dolari era fascinantă. Însă ideea de bază fusese să ofere celor care i-ar fi putut asculta locaţia lui Kim în Croaţia. NSA se concentrase pe hotelul Korcula mulţumită laptopului folosit de Kim, pe care-l monitorizau de ceva vreme. Dacă cei din China reuşeau să-l ucidă pe Kim, se termina totul. Bineînţeles, foaia mototolită ar fi ajuns în mâinile chinezilor, dar, cum Stephanie era mult înaintea lor, n-aveau ce să descopere. Nicio problemă, la urma urmei. Dacă încercarea eşua, Kim n-ar fi făcut decât să cadă şi mai repede în capcana lui Cotton. Oricum o dădeai, băieţii buni câştigau.

Înainte să mănânce, se dusese în biroul lui Carol

Williams şi, sunând de pe un telefon fix, aflase de la un agent trimis de ambasadă la Zadar despre atacul de la hotel, în urma căruia murise un om împuşcat de Kim, care era însoţit de o femeie tânără. Nu ştiau câte resurse trimiseseră chinezii pe teren în Croaţia şi dacă puteau să pregătească un atac asupra trenului. Dar acesta era un risc pe care Cotton ştia că şi-l asuma.

„Dacă nu crezi că momeala arată reală, nici pasărea n-o să creadă că e reală”.

Din fericire, Smithsonian avea resursele necesare ca să-i îndeplinească cerinţele urgente. Experţii Laboratorului de conservare erau maeştri în restaurarea cărţilor vechi, însă aveau şi capacitatea de a reproduce documente străvechi. Aşadar, în timp ce era încă la Departamentul de Trezorerie, îl sunase pe Richard Stamm, care pregătise momeala în mai puţin de două ore. Un plic pătat şi îngălbenit care să pară vechi de optzeci de ani, plus o foaie de hârtie cu rânduri şterse imprimate la o maşină de scris manuală, cu bandă, pe care laboratorul o avea la îndemână. Cotton sugerase ce să scrie, ea desăvârşise mesajul.

Domnule preşedinte, această căutare sper că s-a dovedit la fel de plăcută pentru dumneavoastră cât a fost conceperea ei pentru mine. Voiam să văd dacă veţi face aşa cum v-am cerut şi mă bucur să ştiu că aşa a fost. Din păcate, nu e nimic de descoperit. Nu există niciun pericol pentru această ţară, doar cele pe care le veţi cauza dumneavoastră. Sigur că, la ora asta, sunt mort Dar dacă

din întâmplare găsiţi mesajul înainte de moartea mea, vă rog să mă anunţaţi ce părere aveţi. Voi acorda opiniei dumneavoastră aceeaşi curtoazie şi consideraţie pe care le-aţi manifestat faţă de mine.

Ea mai văzuse şi înainte scrinul de la Smithsonian şi ştia că avea multe compartimente secrete. Prin urmare, plicul cu mesajul fals îi fusese transmis lui Stamm, care-l ascunsese în interior. Când îl sunase pe Joe Levy de la National Mall pe telefonul mobil, chinezii ascultau din nou. La fel ca în cazul curcanilor, agenţii din Ţara Marelui Zid alergaseră spre momeala irezistibilă. Tot ce trebuiau să facă ea şi Levy era să-şi joace perfect rolurile.

Deci chinezii dobândiseră premiul, numai că nu era niciun premiu, de fapt. Aveau să tragă concluzia că toată povestea fusese doar un mod prin care un om bogat chinuise un preşedinte, o răzbunare de demult care n-avea în prezent nicio relevanţă. Adevăratul mesaj descifrat de Cotton fusese transmis către Carol Williams de Individul Chick-fil-A, imediat după întâlnirea din grădină.

Edward Savage Eleanor Custis
Martha Washington 16

Spera că, în timp ce ea şi Joe Levy îşi terminau „spectacolul” de la National Mall, Carol va rezolva ghicitoarea. Aşa cum îi spusese Danny în urmă cu câteva ore în faţa Casei Albe, când cobora din maşină: „Ţine minte, al doilea şoarece care ajunge la capcană e cel care obţine brânza”.

Carol Williams intră în Sala Fondatorilor. Vizitatorii se

plimbau şi pe acolo, garderoba fiind chiar dincolo de ea.

Se apropiară de şemineu, printre câteva fotolii confortabile şi tapiţate, sub portretul lui Andrew Mellon. Individul Chick-fil-A stătea de pază în cadrul uşii, dar nu mai exista vreun pericol imediat. Curcanii plecaseră de mult.

— A fost uşor, zise Carol. Nici măcar n-am avut nevoie de internet. Asta ştiu deja.

Telefonul lui Stephanie vibră, numărul era necunoscut.

Se hotărî să răspundă.

— Domnişoară Nelle, acesta este un apel de curtoazie, ordonat de superiorii mei, rosti o voce bărbătească pe care o recunoştea.

Ambasadorul chinez.

— Prietenii noştri din sud n-au fost mulţumiţi de ce am luat de la dumneavoastră. N-a fost atât de... însemnat pe cât sperau ei. Dacă este real sau fals, pe noi nu ne interesează. Orice aţi crede, noi încercăm doar să mulţumim doi aliaţi, însă a fost extrem de neplăcut să fim la mijloc în această luptă. Am terminat. S-a sfârşit, din punctul nostru de vedere. Dar nu pot să afirm acelaşi lucru despre prietenii noştri din sud. Ei sunt cei care se ocupă acum de operaţiunea de peste ocean şi au decis să elimine toate rămăşiţele acestei probleme. Vă transmit mesajul ca dovadă de bună-credinţă că nu vă suntem duşmani.

Ea trase adânc aer în piept.

— Au personal pregătit în Croaţia, continuă ambasadorul. L-au atacat pe Kim, însă au dat greş. Acum

şi-au trimis agenţii să îndeplinească sarcina. Au primit ordin să-i ucidă pe Kim, pe fiica lui, pe Howell şi pe oricine altcineva se mai află în tren, inclusiv pe agenţii americani. După cum precizam, sunt supăraţi.

Omul era bine informat.

— Mulţumesc pentru avertisment.

— Pentru puţin. La urma urmei, asta fac prietenii.

Ea încheie conversaţia.

„E un război pe două fronturi”, îi spusese Cotton.

Şi avea dreptate.

Trimise repede încă un mesaj.

CAPITOLUL 61

CROAŢIA

Malone auzi trenul apropiindu-se, probabil aflat la o distanţă de un kilometru şi jumătate. Verificase panoul cu orarul trenurilor şi văzuse că era ultimul care sosea în acea seară. Doar câţiva oameni erau în jur, gara fiind aproape goală. În interior era o sală cavernoasă cu un tavan foarte înalt, susţinut de grinzi din fier. Doi coreeni erau pe peronul de îmbarcare, într-o parte, lângă un stâlp din fier care sprijinea o streaşină. Aveau mâinile în buzunare, probabil ţinând câte un pistol. Arma lui Malone era chiar sub haina din piele. Ce plan aveau? Agenţii din tren trebuiau să-l prindă pe Kim şi aceştia doi aşteptau ca să-l preia? Sau cei doi erau singurii implicaţi, veniţi să-l ia pe Kim la coborâre? El făcuse tot posibilul să îngreuneze lucrurile. Şi totuşi, cu ce se confruntau Luke şi Isabella?

Telefonul vibră.

Aşteptase mesajul acela.

Aici totul e sub control. Am terminat. A funcţionat perfect. Nu sunt chinezi unde eşti tu, ci nord-coreeni. Au undă verde să vă atace pe toţi.

Ştia exact ce însemna asta. Era imposibil ca Yong Jin să fie lăsat să plece. Ca să fie siguri, aveau să elimine pe oricine se întâmpla să fie în preajmă.

Şi el le oferise locaţia perfectă.

Izolarea croată funcţionase în ambele sensuri.

Ceea ce însemna că situaţia începea să se complice.

Isabella mergea mai departe, avansând către spaţiul de legătură dintre vagoane. Erau încă pasageri pe scaunele din faţa ei. Lăsase în urmă cadavrele şi schimbul de focuri. Mai departe, în vagonul următor, începeau compartimentele de clasa întâi.

Trenul încetinea.

Cu Luke în stânga ei, Isabella stătea în dreapta uşii de la următorul vagon, amândoi cu pistoalele scoase. Aruncă o privire scurtă şi-l văzu pe Kim mergând pe culoarul din mijloc, ţinând încă geanta neagră în care avea, cu siguranţă, o armă.

— Trebuie să-l oprim, spuse Luke.

Ea încuviinţă.

— Să-i dăm drumul, zise el.

Kim îşi căuta adversarul, hotărât să-l ucidă. Era vorba despre şeful asiaticilor, cel care fugise spre locul unde Hana şi Howell aşteptau între compartimentele de clasa întâi. Încă un vagon şi-l va ajunge. În mâna stângă avea geanta, în vreme ce cu dreapta, vârâtă înăuntru, ţinea strâns arma. Niciun pasager de acolo nu părea îngrijorat, pentru că, în mod sigur, habar n-aveau ce se întâmplase în spatele lor. Zăngănitul roţilor pe şine părea de ajuns să estompeze

zgomotul înfundat al împuşcăturilor. Se uită pe fereastră şi văzu lumini. Asta şi viteza tot mai mică îi dădură de ştire că ajunseseră la Solaris.

— Kim Yong Jin! îl strigă cineva.

Se opri şi se întoarse.

Un bărbat şi o femeie stăteau în capătul opus al vagonului cu armele îndreptate spre el.

Hana simţea că se întâmplase ceva rău. Coborî arma, apucă teancul de hârtii prinse cu cleme şi se ridică de pe scaun.

— Unde te duci? întrebă Howell.

Ea îl ignoră şi deschise uşa compartimentului, aruncând o privire în vagonul din spatele ei. Prin geamurile uşilor îl văzu pe tatăl ei întors cu spatele, iar un bărbat şi o femeie erau în capătul vagonului cu armele aţintite spre el...

Apoi încă un bărbat.

Primul coreean care urcase în tren.

Stătea în spaţiul dintre uşa de ieşire şi intrarea în următorul vagon. Avea o armă în mână şi se uita cu atenţie prin geam la tatăl ei, întors cu spatele spre ea.

Îndreptă arma spre uşa aflată la doi metri distanţă şi trase.

Kim auzi un zgomot de sticlă spartă în spatele lui.

Se răsuci şi se trânti pe podea, aşteptând să-l vadă pe ultimul coreean care-l ataca. În loc de asta, o zări pe Hana

în vagonul următor prin jumătatea de uşă distrusă.

Apoi apăru coreeanul, care se ridicase în picioare.

Scrâşnetul frânelor pe roţi, pe urmă al roţilor pe şine anunţa oprirea trenului. Văzu cum bărbatul se aruncă în stânga şi dispare. Cei doi inşi din urma lui căutaseră, de asemenea, o acoperire. Se decise să le mai dea un motiv să se ascundă. Aruncă geanta într-o parte şi trase trei focuri în direcţia lor, după aceea alergă spre uşă şi ieşi.

Coreeanul dispăruse.

Hana apăru din vagonul din faţă.

— Ia-l pe Howell!

Trenul se oprise.

Trebuiau să plece.

Imediat.

Malone îşi sincronizase manevra în aşa fel încât să coincidă cu zgomotele care însoţeau sosirea trenului, presupunând că tocmai acesta avea să fie momentul în care atenţia tuturor era distrasă. Din fericire, ţintele lui nu se aşteptau la un atac de pe peron, fiind concentrate asupra trenului şi a ceea ce se întâmpla acolo. Până atunci, stătuse deoparte, ascuns vederii, folosind drept acoperire unul dintre suporturile din fier. Peronul era slab luminat, ceea ce-i era de ajutor. Câţiva muncitori se pregăteau pentru sosirea trenului, care încetini şi se opri.

Un bărbat sări dintr-un vagon din faţă în timp ce roţile erau încă în mişcare. Asiatic. Cu o armă în mână. Bărbatul

de pe peron se răsuci pe călcâie şi strigă ceva, dar nu în engleză, apoi îşi dădu seama că avea un aliat. Arătă spre tren şi le făcu semn să se retragă.

Alţi trei oameni apărură în gară.

Kim şi fiica lui, amândoi înarmaţi, şi Howell. Ce naiba se întâmplase?

Isabella înţelese imediat ce aveau de făcut, aşa cum se pare că făcuse şi Luke. Kim fugise, deci trebuiau să coboare din tren pe uşile din spatele lor. Cei câţiva pasageri din vagon se ridicară încet de pe jos, unde se aruncaseră când începuse Kim să tragă.

Toţi păreau în regulă.

Deschiseră uşa şi coborâră în gară.

Ea îi văzu imediat pe Kim, Hana Sung şi Howell.

Şi atunci, începură împuşcăturile.

CAPITOLUL 62

WASHINGTON, DC

Stephanie şi Joe Levy o urmară pe Carol Williams afară din Sala Fondatorilor, apoi în rotonda cu fântână pe care ea o vizitase mai devreme. O luară la dreapta şi merseră pe acelaşi coridor lung cu sculpturi care ducea în grădină – numai că de data asta trecură prin câteva săli de expoziţie. În prima sală erau pânze ale unor pictori francezi, în următoarea, artişti britanici. Câţiva vizitatori rătăceau de colo colo, admirând lucrările. Se apropia ora patru, muzeul urmând să se închidă curând. În galeria cu numărul 62, observă că cele două uşi deschise erau blocate. La fiecare intrare erau afişate pancarte pe care scria INTRAREA OPRITĂ.

— Sălile americane sunt în renovare, zise Carol. Sunt închise de o lună, dar veniţi după mine.

Intrară într-un şir de galerii, pereţii erau goi şi podele din lemn masiv aflate în reparaţii. Muncitorii mişunau printre vopsele şi baiţ, iar aerul mirosea a lac.

— Am mutat cele mai multe pânze de aici, preciză Carol.

Pătrunseră după aceea într-o sală dreptunghiulară, cu pereţi bleu şi ornamente crem. Tavanul era format din panouri din sticlă cu lumini în spate, cu proiectoare înclinate către tablourile încă rămase pe pereţi, însă

acoperite cu pânză albă. Podeaua avea aceleaşi scânduri din lemn masiv, care urmau să fie recondiţionate.

— Muncitorii vor ajunge şi în locul ăsta, zise Carol. Dar ce cred că vă trebuie se află aici. Am pus să dea pânza la o parte.

Imaginea expusă era mare, lungă de trei metri şi înaltă de doi metri şi jumătate, încadrată de o ramă din lemn poleit, de culoarea aurului lustruit.

Carol se apropie de tablou şi arătă în partea din stânga.

— Băieţelul este George Washington Parke Custis. A fost nepotul Marthei de la primul soţ, însă, după ce au murit părinţii lui, a venit să locuiască împreună cu George şi Martha. Desigur, acela este George Washington, care stă lângă tizul lui. Martha este faţă în faţă cu soţul ei. Nepoata ei, Eleanor Parke Custis, e aşezată lângă ea. Martha şi George au adoptat copiii, aşa că asta e Prima Familie. Cel din fundal, din spatele celor două femei, este, probabil, unul dintre sclavii lui Washington, dar nimeni nu ştie sigur.

Stephanie ascultă în timp ce Carol vorbea mai departe despre tablou. Edward Savage, autorul acestuia, fusese un pictor american din secolul al XVIII-lea, specialist în portrete, însă cea mai cunoscută creaţie a lui era un portret de grup, începută în 1789 şi terminat în 1796: *Familia Washington*.

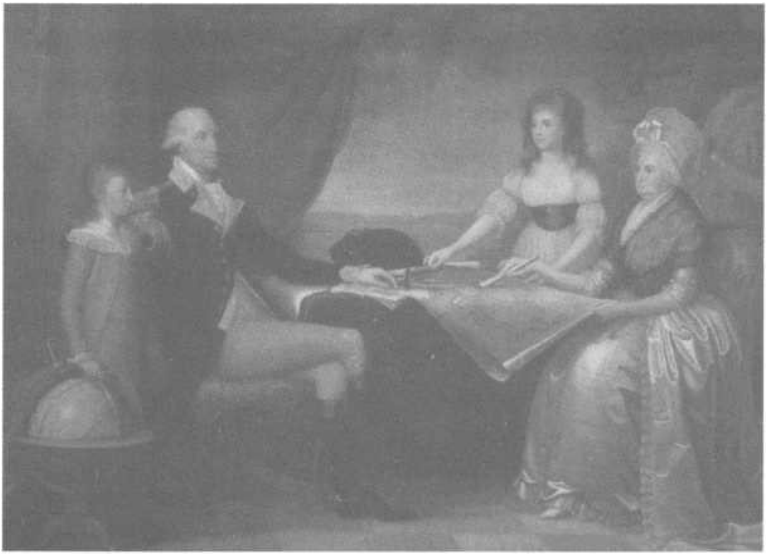

— Este singurul portret al Primei Familii pictat în timpul vieţii lor, adăugă Carol. Ei chiar au pozat pentru Savage, apoi el a pictat tabloul după schiţele făcute. După cum vedeţi, Washington este înfăţişat în uniformă, are pălăria şi sabia pe masă, mâna stângă i se odihneşte pe câteva hârtii, ceea ce simboliza aspectele civile şi militare ale serviciului său faţă de ţară. Martha stă în faţa unei hărţi a oraşului federal, evantaiul închis arătând către ceea ce e azi Pennsylvania Avenue. Nepoţii sunt acolo ca să simbolizeze viitorul naţiunii. Servitorul din fundal este demn de luat în considerare, deoarece era un fapt rar ca sclavii să fie înfăţişaţi în arta americană timpurie. E îmbrăcat elegant în livrea, în umbră – e acolo, şi totuşi nu e. O amintire că Washington era un gentleman fermier şi agricultor. Un aspect foarte interesant îl reprezintă oamenii înşişi. Stau ţepeni şi stânjeniţi, parcă lipsiţi de viaţă, iar feţele lor...

vedeţi că niciunul nu se uită la ceilalţi. Privirile lor sunt îndepărtate, se concentrează pe lucruri diferite, ceea ce e, cu siguranţă, un alt simbol. Niciunul nu stă foarte aproape de celălalt. Da, erau o familie, însă astăzi am spune că era una disfuncţională.

Stephanie studia imaginea, impresionată atât de culoare, cât şi de detalii. În spatele siluetelor se vedea fluviul Potomac, care părea să completeze iluzia de patriotism.

— Tot conţinutul mesajului, continuă Carol, Edward Savage, Eleanor Custis, Martha Washington, face trimitere la acest tablou. Domnul Mellon l-a cumpărat în ianuarie 1936. Este aici, în galerie, de când am deschis în 1941, conform instrucţiunilor lui specifice. Am verificat ca să fiu sigură. E una dintre operele care fac parte din colecţia permanentă a muzeului.

Toate piesele puzzle-ului se uneau. Era cu aproape un an înainte ca Mellon şi Roosevelt să se întâlnească în 31 decembrie 1936. Dar trebuia să afle mai multe.

— Unde a fost tabloul înainte de deschiderea galeriei, din 1936 până în 1941?

— În apartamentul din Washington al domnului Mellon. A rămas acolo chiar şi după moartea lui în 1937, până când am deschis.

Ceea ce l-ar fi făcut uşor accesibil pentru Roosevelt, dacă s-ar fi sinchisit să caute.

„Vă voi aştepta, domnule preşedinte”.

Asta îi spusese Mellon lui Roosevelt.

La propriu, cel puţin o vreme.

Stephanie avea un telefon în mâna dreaptă, cu camera îndreptată spre portret. Pe drumul către Sala Fondatorilor formase numărul şi stabilise o conexiune privată. Telefonul mobil fusese oferit de Trezorerie, astfel ca nimeni să nu intercepteze convorbirea. Pe măsură ce Carol Williams explica, telefonul înregistrase.

Alţi doi oameni apărură în spatele lor, un bărbat şi o femeie, directorul muzeului şi custodele-şef, care se prezentară.

— Eu i-am implicat, zise Carol. Sper că este în regulă.

Stephanie nu asculta. În schimb, se gândea la ghicitoare. Andrew Mellon lăsase indiciile care-l duceau pe FDR direct la acest portret

Şi acum?

— Rugaţi toţi muncitorii să plece, vă rog, zise ea. Avem nevoie de intimitate.

Directorul muzeului părea nesigur, aşa că decise să fie mai explicită.

— Nu este o rugăminte. Ori colaboraţi cu mine, ori închid toată galeria şi voi proceda cum ştiu eu.

Joe Levy părea surprins de asprimea ei, însă n-aveau timp de fineţuri. Lucrurile avansau în Croaţia şi Stephanie trebuia să respecte un program. Directorul dădu ordinul. Custodele-şef eliberă galeriile din jurul lor. Ea se apropie de tablou şi încercă să înţeleagă ce făcuse Mellon. Îşi dăduse

foarte mult silinţa, totul fusese gândit cu un scop clar.

Se concentră pe Eleanor Parke Custis, nepoata, şi o întrebă pe Carol despre ea.

— I se spunea Nelly. A trăit mult şi şi-a petrecut viaţa apărând imaginea lui George. Uitaţi-vă însă cu atenţie cum a pictat-o Savage. Cu mâna dreaptă ridică harta, ca şi cum ar arăta că este ceva dedesubt

Iar Stephanie văzu că observaţia era corectă.

Îndreptă telefonul spre imaginea lui Eleanor, în care intră şi bunica Martha.

În clipa aceea înţelese.

Indiciile lui Mellon.

Edward Savage era cheia tabloului. *Eleanor Custis* semnifica mesajul ascuns. Asta însemna că *Martha Washington* completa ghicitoarea? Mai întâi se uită la podeaua cu pătrăţele albe şi negre de sub tivul Marthei, unde se vedea vârful unui pantof. Acolo nu era nimic. Se apropie şi examină cadrul din colţul din dreapta jos. Observă că era vechi şi sculptat de mână, cu marginile acoperite de adâncituri şi aşchii. Lemnul avea o grosime de douăzeci de centimetri.

Atunci, de ce nu?

Se aşeză în genunchi şi analiză partea de jos a ramei. La vreo zece centimetri de colţul din dreapta jos, văzu un dop rotund înfipt în lemn. Examină imediat colţul din stânga şi găsi un dop asemănător. Era însă o diferenţă. Cel din

dreapta avea nişte încrustaţii mici, şterse, dar încă lizibile.

XVI.

16.

Îndreptă telefonul spre ce descoperise.

— Bingo, şopti ea.

În partea opusă a galeriei, pe pânza de pe jos, era o cutie cu unelte. Puse telefonul jos, alergă într-acolo şi găsi un Ciocan şi o şurubelniţă. Ceilalţi o priveau în tăcere. Se întoarse şi se aşeză sub ramă. Era cam un metru şi jumătate de spaţiu liber între locul acela şi podea. Ajustă unghiul telefonului, apoi înfipse şurubelniţa în spaţiul care înconjura dopul. Era cât pe ce să aplice o lovitură cu ciocanul, când directorul şi custodele strigară amândoi în acelaşi timp să se oprească.

— Nu puteţi face aşa ceva, spuse directorul. E o comoară naţională. Nu vă pot permite.

— Nu vă băgaţi, zise ea.

— Du-te după pază! îi spuse directorul custodelui-şef.

Femeia o rupse imediat la fugă, iar directorul se întinse spre Stephanie, încercând să-i ia ciocanul. Îi smulse instrumentele şi spuse:

— Sunteţi nebună.

Ea îl lăsă să-şi savureze momentul şi-i arătă, pur şi simplu, telefonul.

— Ce vrei să faci?

— Ştii foarte bine ce naiba vreau, se auzi Danny Daniels în difuzor.

Directorul părea şocat. Era clar că recunoştea vocea.

— Domnule, spuse Danny. Vă rog să-i daţi uneltele înapoi domnişoarei Nelle şi lăsaţi-o naibii în pace.

Deşi era un ordin, fusese dat pe un ton neobişnuit de cordial din partea lui Danny.

— Credeţi-mă pe cuvânt, interveni Joe Levy. Nu vreţi să vă contraziceţi cu el.

Directorul părea să fie cu adevărat în încurcătură. Sarcina lui era să protejeze tot ce era în muzeu şi ea era pe cale de a vandaliza o comoară originală. Dar Andrew Mellon voise în mod sigur ca dopul din dreapta să fie scos. Dacă avea dreptate, el fusese cel care-l pusese acolo. Aşa că se îndoia că profanarea ei putea provoca o daună istorică.

— Aştept, spuse Danny prin telefon. Nu cred că vă surâde ideea să vin acolo.

Directorul îi întinse uneltele lui Stephanie.

— Vreau ca dumneata şi domnişoara Williams să plecaţi, zise Danny. Vă rog să vă asiguraţi că domnişoara Nelle şi domnul Levy nu sunt deranjaţi şi că nu se apropie nimeni de galerie. Puneţi paznicii pe care i-aţi chemat să izoleze locul unde vă aflaţi acum. Şi închideţi camerele care înregistrează.

— Presupun că nu contează că nu lucrez, de fapt, pentru dumneavoastră, opină directorul.

— Glumiţi, nu-i aşa? Credeţi că regulile din serviciul civil o să mă oprească să vă tăbăcesc fundul?

Directorul înţelese că era depăşit de situaţie, aşa că

dădu aprobator din cap, apoi el şi Carol Williams ieşiră din galerie.

— Asigură-te că suntem singuri, îi spuse Stephanie Individului Chick-fil-A, care consimţi şi-i urmă pe ceilalţi afară.

— Au plecat? întrebă Danny.

Ea era încă pe podea.

— Da.

— Scoate afurisitul ăla de dop.

CAPITOLUL 63

CROAŢIA

Malone se uită cum primul bărbat din tren se alătură compatriotului din gară şi cum îşi dădură seama că Yong Jin era înarmat şi în mişcare.

— Toată lumea la pământ! strigă el în engleză şi-şi scoase arma.

Cei câţiva oameni de pe peron care-l înţeleseră se uitară la el, văzură arma şi fugiră spre ieşirile din gară. Kim reacţionă şi el la avertisment, înfigând ţeava pistolului în coastele lui Howell. Celor doi coreeni nu părea să le pese. Se ascunseseră după o bancă din metal şi îndreptară armele. Misiunea lor nu era să-i prindă pe Kim sau pe Howell în viaţă.

Iar în acel moment, Malone avea o ocazie extraordinară.

Isabella îi văzu pe Kim şi pe Howell la cincisprezece metri distanţă, pe peronul slab luminat, şi pe oamenii care fugeau. Şi ea, şi Luke erau expuşi, fără acoperire. Însă atenţia lui Kim era atrasă în direcţia opusă. Către Malone.

Văzu că scosese arma. Hana Sung însă se uita direct la ea şi Luke.

În stânga lor erau mai multe cărucioare pentru bagaje, care le oferea puţină protecţie.

Sări în direcţia aceea tocmai când Sung ochi şi trase.

Malone îi văzuse pe Isabella şi pe Luke coborând din tren şi, în timp ce Kim îl luă în vizor, fiica lui trase înspre ei câteva gloanţe.

O femeie ţipă. Apoi un bărbat ţipă şi el în coreeană.

Kim îşi îndreptă atenţia de la Malone către ceilalţi doi. Schimbară câteva cuvinte în coreeană. Isabella şi Luke se ascunseseră în spatele cărucioarelor pentru bagaje. Kim îl forţă pe Howell să înainteze către uşile care duceau de pe peron în gară, folosindu-se de ostatic drept scut. O clipă mai târziu, Luke şi Isabella începură să tragă. Spera că-şi dădeau seama că Howell era într-o situaţie delicată.

— Luke! strigă Malone. Alţi doi în stânga ta. Amândoi înarmaţi.

În direcţia lui zburau gloanţe trase de coreenii care-şi dăduseră seama de prezenţa lui. Din fericire, se ascunsese după un stâlp din fier care susţinea tavanul. Gloanţele se loveau de metal, scoţând scântei, ricoşând în toate direcţiile, îşi găsi o poziţie bună şi se pregăti să tragă la rândul lui.

Panica făcea ca inima lui Kim să bată cu putere. Simţea frica învăluindu-l ca un animal de pradă. Trebuia să fugă. Hana îi ţinea ocupaţi pe bărbatul şi femeia din tren, iar cei doi coreeni trăgeau în altcineva în dreapta lui. Din păcate, Kim trebuia să treacă prin focul încrucişat ca să scape. Cu

braţul drept, îl ţinea pe Howell pe după gât şi-l împungea cu arma în coaste.

Unul dintre coreeni încetase să tragă şi se întoarse spre el. Anan Wayne Howell nu-i mai era de folos. Fusese înşelat în tren. În mod sigur, Howell fusese instruit să nu-i spună că ştia de moartea Jelenei, dar sentimentele tânărului îl dăduseră de gol. Cu toate astea, deşi Howell nu mai avea nicio valoare într-o anumită privinţă, asta nu însemna că era complet inutil.

Se răsuci spre stânga şi-l puse pe Howell între el şi pericolul tot mai mare. O împuşcătură răsună în direcţia lui şi glonţul îl izbi în piept pe Howell. Acestuia i se tăie răsuflarea şi trupul zvâcni din pricina impactului. Încă un foc şi al doilea glonţ i se înfipse în aceeaşi parte a trupului, însă niciunul nu-l atinsese pe Kim. Îi dădu drumul americanului.

Malone tresări când Howell fu împuşcat a doua oară.

Ieşi din ascunzătoare, aţinti arma spre coreeanul care trăgea şi-l doborî cu un singur glonţ. Al doilea bărbat trecu atunci în ofensivă, trăgând spre Malone, ceea ce-l făcu să se arunce pe podeaua din ciment.

Gloanţele zburau pe lângă el şi loveau trenul.

Se rostogoli şi folosi alt stâlp din fier drept acoperire.

Mai apucă să vadă doar cum Kim şi Hana Sung alergau dinspre peron spre gară.

Ultimul coreean rămas se luă după ei.

Isabella se ghemui lângă Luke, deşi poziţia nu era tocmai potrivită. Erau cât de cât acoperiţi, însă nu prea mult. Dacă se ridicau şi trăgeau, se expuneau, dar văzu că Luke era dispus să rişte. La fel era şi ea. Se trăgeau multe gloanţe. Se uitară unul la altul şi se înţeleseră din priviri că vor face asta împreună. Luke încuviinţă şi se ridicară.

Peronul devenise tăcut. Un cadavru era întins pe ciment, aproape de tren, un altul era în stânga, în umbră.

— Malone! strigă Luke.

— Aici.

Atunci ea văzu o siluetă întunecată ieşind de după un stâlp de sprijin. Avea o armă şi alerga spre bărbatul căzut lângă tren.

Făcură şi ei la fel.

Luke îl întoarse pe Howell cu faţa în sus. Acesta respira, însă scuipa sânge de câte ori expira, sângele curgându-i şi din rănile de pe piept.

— Rezistă, spuse Luke. O să chemăm ajutoare. Ţine-te bine!

Ea simţea că i se frângea inima.

— Kim l-a folosit drept scut, zise Malone.

— Am avut nişte probleme în tren, preciză ea. S-a dezlănţuit iadul chiar înainte să ajungem în gară. Trei oameni au murit în tren.

— Fiica lui avea un teanc de hârtii, adăugă Malone.

Le văzuse şi ea.

— Mă duc după ei, zise el. Voi doi chemaţi ajutoare. Nu-l lăsaţi să moară.

Apoi Malone fugi.

Hana îl urmă pe tatăl ei, alergând din gară în stradă. Văzuse multe oraşe ca Solaris în China şi în Coreea de Nord. Înghesuite şi liniştite, cu străzile înguste. Mai rău decât atât, nu cunoşteau deloc geografia locului. Deasupra lor se înălţa splendida catedrală cu două clopotniţe la fel şi ferestre ornamentale, cu turnuri puternic luminate, încadrate de întunericul nopţii, estompate în acel moment de ceaţă.

— Mergem într-acolo, spuse tatăl ei.

Şi alergară pe pavajul înclinat către biserică, apoi dădură colţul şi dispărură în întuneric.

Hana se uită în spate şi nu văzu pe nimeni.

Toată agitaţia era înăuntru.

Auzi sirene în depărtare. Şi ştia ce însemna asta.

Malone alergă prin gară către ieşirea spre stradă. Cei câţiva angajaţi de serviciu erau panicaţi şi asta l-a ajutat să iasă afară. Puse sub haină arma pe care încă o avea în mână. Ajuns afară, în ceaţă, îi văzu pe Kim şi fiica lui dispărând după o cotitură şi luând-o pe o stradă în pantă, cu magazine închise, către catedrală. Nu-l zări pe al doilea coreean care fugise şi el de pe peron. Nu credea că scăpase, aşa că înaintă cu precauţie.

Sirenele din depărtare se apropiau, poate erau la doar câteva străzi distanţă.

Porni în grabă după Kim.

Isabella conştientiză că Howell era în stare gravă. Primise două gloanţe în piept. Luke îl ţinea pe rănit pe braţe: ochii acestuia erau deschişi, horcăia şi sângera abundent. Asta însemna că-i fusese străpuns un plămân. Unul dintre angajaţii gării sunase la poliţie şi chemase o ambulanţă. Mai mulţi pasageri din tren stăteau într-o parte, privind. Se întreba dacă era un doctor printre ei, dar când strigase în engleză după unul, nu primise niciun răspuns.

— Rezistă, îi spuse din nou Luke lui Howell. Ţine-te bine! Vin ajutoare.

Luke o privi, întrebând-o din ochi dacă era adevărat, însă ea doar clătină din cap. Totuşi pe faţa ei se vedea că spera.

— Malone n-ar fi trebuit să plece singur, zise ea. Unul dintre cei care trăgeau în noi e încă liber.

— Sunt de acord, rosti Luke. Du-te!

Isabella nu se aşteptase la asta.

— Stau aici cu Howell. Du-te! Ajută-l pe Malone!

Nu era nevoie să i se spună şi a treia oară, deci părăsi peronul şi intră în gară. Avea arma în buzunarul de la haină, unde o ascunsese când alergase împreună cu Luke spre Howell. Dincolo de uşile din faţă îl văzu pe Malone prin ceaţă, la cincisprezece metri distanţă, străbătând în fugă

strada în pantă. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape, iar deasupra lor aerul nopţii era colorat în străluciri roşiatice.

O luă după Malone. Apăru altă siluetă. În dreapta ei, la aproape treizeci de metri. Ţinea o armă în mână şi se apropia. Trebuia să fie al doilea coreean pe care-l văzuse fugind de pe peron în timpul împuşcăturilor. Se opri, strânse arma cu ambele mâini şi strigă:

— Opreşte-te! Acum!

Ţinta ei ezită o clipă, se întoarse spre ea, apoi decise să rişte şi să fugă, alergând pe stradă. Noaptea şi ceaţa complicau lucrurile, dar aleea care urca pe deal îl încetinea. Îl urmări ca pe o pasăre în zbor, apoi trase. Glonţul îl nimeri, făcându-l să se dezechilibreze. Se răsuci şi încercă să întoarcă arma.

Ea trase din nou.

Bărbatul se prăbuşi pe pavaj.

Malone auzi o împuşcătură şi se întoarse.

La douăzeci de metri în spate, un bărbat cu o armă în mână se clătina în mijlocul străzii. Încă un foc şi. Omul se prăbuşi.

Alergă înapoi, cu arma ridicată, şi o văzu pe Isabella chiar în faţa gării, pregătită să tragă. Ea coborî pistolul.

O maşină de poliţie apăru în spatele ei, oprindu-se lângă gară. Urmă încă una. Coborâră poliţişti în uniforme. Unul dintre ei o văzu cu arma în mână şi o scoase pe a lui.

Malone era destul de departe ca să se furişeze înapoi în întuneric, însă Isabella era expusă în penumbra din exteriorul gării. Rămăsese cuminte şi nemişcată, cu arma încă îndreptată spre coreean, cu spatele la poliţişti. Oamenii legii scoseseră toţi pistoalele şi strigau la ea.

Isabella îl zări.

— Du-te! spuse ea destul de tare ca s-o audă. Pleacă de aici!

Lăsă arma să cadă cu zgomot pe jos şi ridică mâinile în semn de predare. Se întoarse încet cu faţa spre poliţiştii care veneau spre ea cu armele încă pregătite.

Nu-l văzuse nimeni.

Ea îi acoperise retragerea.

Ceea ce-i dădea ocazia lui Cotton să-l prindă pe Kim.

CAPITOLUL 64

WASHINGTON. DC

Stephanie înfipse şurubelniţa în spaţiul circular, lovi cu ciocanul în mânerul din metal până când lama intră vreo doi centimetri şi jumătate, apoi o răsuci înainte şi înapoi. Lemnul vechi cedă. Scoase şurubelniţa şi repetă procedeul în jurul cercului, pe urmă aşeză vârful de metal în mijloc. Trei lovituri şi străpunse dopul. Bucăţi din el se desprinseră şi căzură pe podea. Joe Levy se aplecase şi o urmărea.

— Fă-l praf odată!

— Sunt de acord cu el, se auzi vocea lui Danny în difuzor.

Ştia că el putea să vadă mai bine ce făcea ea din unghiul în care stătea telefonul pe podea, unde erau împrăştiate fragmente dintr-o ramă veche de două sute şi ceva de ani. Le urmă sfatul şi manevră şurubelniţa în stânga şi în dreapta. Dopul era distrus şi resturile căzură pe jos. Băgă degetul în cavitate şi scoase şi bucăţile rămase, până când apăru o deschizătură lată de vreo şapte centimetri.

— Ce bine ar fi să avem o lumină! zise ea.

— Avem, spuse Joe, arătând către telefon.

Stephanie întinse mâna şi aprinse lanterna de la telefonul mobil, îndreptând razele luminoase în spaţiul

întunecat.

— E ceva acolo, adăugă ea. La marginea ramei. Cavitatea de acolo e mai mare decât deschizătura.

Puse telefonul la loc, vârî două degete şi pipăi ceva ce aducea a hârtie. Trase puţin şi reuşi să vadă că era un plic. Îl îndoi pe lungime şi-l trase în jos. Exteriorul era îngălbenit de vreme şi semăna cu facsimilul pe care-l făcuseră la Institutul Smithsonian pentru ea. Pe plic scria:

Ce stranie-ntâmplare, de e s-o numim aşa, prin care astăzi lămurim astfel de lucruri.

— Lordul Byron, explică Danny. Din *Don Juan*. Cum a spus Roosevelt pe casetă.

Ea îşi aminti.

— „E straniu, dar adevărat. Căci adevărul e mereu ciudat. Mai ciudat decât închipuirea”, rosti Danny prin telefon. Tot din Byron. Ceea ce e valabil aici, cu siguranţă.

— Nu ştiam că eşti pasionat de poezie.

— Nu sunt. Însă Edwin este.

Era un obiect dur în plic şi, când îl deschise, văzu o cheie obişnuită. O aduse în lumina lanternei. Mai era şi o foaie împăturită în trei. O scoase din plic.

— Mă îndoiesc că Mellon a crezut că vor trece opt decenii până să fie citită.

Hârtia părea a fi în stare bună, datorită faptului că rămăsese în interiorul ramei, tabloul fiind păstrat într-un mediu cu temperatură controlată, din 1941. Ce loc mai bun de păstrare a unui lucru decât Galeria Naţională de Artă?

— Ce mai aştepţi? întrebă Danny.

Ea se ridică de jos.

Levy apucă telefonul şi îndreptă lanterna peste umărul ei. Ea desfăcu foaia cu grijă, totuşi fibrele erau încă rezistente şi cerneala, lizibilă.

Am cumpărat recent tabloul tocmai pentru această căutare. Simbolismul lui a fost prea ispititor ca să-i rezist, aşa că m-am gândit că ar fi un excelent loc de depozitare. A stat în apartamentul meu din Washington până în ziua morţii mele. Am aşteptat să trimiteţi un emisar, dar n-a venit nimeni. Deci încă vă aştept, domnule preşedinte. Cum a fost să dansaţi cum v-am cântat eu? Asta m-aţi obligat să fac trei ani din viaţă şi în fiecare zi în care am stat în sala de judecată m-am gândit cum să vă răsplătesc. Am câştigat lupta aceea şi ştiam asta în ziua în care am vorbit la Casa Albă. Însă am presupus că şi dumneavoastră ştiaţi acelaşi lucru. O parte din mine şi-a dat seama că nu veţi căuta nimic câtă vreme sunt în viaţă. Nu mi-aţi da vreodată satisfacţia de a şti că aţi crede ce spun eu sau că vă temeţi de mine. Dar faptul că citiţi aceste cuvinte dovedeşte ambele lucruri. Vă rog să vă amintiţi ce v-am zis, că pagina cu numere pe care v-am lăsat-o avea să vă dezvăluie două secrete americane, oricare din ele fiind în stare să vă distrugă. Primul are legătură cu Haym Salomon. Ţara aceasta are o datorie uriaşă faţă de moştenitorii lui. Am scos toate dovezile documentare ale acestui lucru din arhivele guvernului în 1925, împiedicând astfel Congresul

să facă vreo restituire. Recunosc de bunăvoie că am folosit această informaţie pentru a-mi păstra numirea în funcţie. A fost o alegere dificilă cu care s-au confruntat acei trei preşedinţi. Să ignore un patriot sau să autorizeze o restituire de un miliard de dolari. De fapt, nici eu n-am făcut altfel decât cei dinaintea mea sau de după mine. Puterea trebuie obţinută şi păstrată, altfel va fi pierdută. Acum, vă las în grijă documentele Salomon. Alegerea va fi doar a dumneavoastră. Mă îndoiesc că sunteţi susţinătorul omului de rând, aşa cum vreţi să creadă toată lumea. Celălalt secret este cu mult mai puternic. Amendamentul 16 din Constituţie este nevalid. Se ştia din 1913 acest lucru, însă a fost ignorat cu intenţie. Încă am dovada. Ce veţi face cu ea va fi la fel de interesant. Totul vă aşteaptă, domnule preşedinte, cum vă aştept şi eu.

Termină de citit cu glas tare biletul, cu gura aproape de telefon şi vocea joasă.

— Joe, înţeleg de ce voiai să păstrezi secretă chestia asta, spuse Danny. Se pare că posibilul tocmai a devenit realitate.

— Din păcate, zise Levy.

Ei îi alergau gândurile prin minte.

— Poţi s-o chemi pe Carol Williams?

Levy îi întinse telefonul şi plecă în grabă.

— Ce vrei să faci? îl întrebă ea apoi pe Danny.

— Ne gândim.

Asta însemna că se uita şi Edwin Davis. Bine. Judecata

lui echilibrată le putea veni în ajutor.

— Vreo veste de la Cotton? întrebă el.

— Nicio vorbă. Însă e posibil să fie ocupat până peste cap. Auzi paşi şi puse repede în buzunar biletul şi cheia. Levy intră înapoi în galerie cu Carol Williams. Îi atrase atenţia felul în care femeia privea către bucăţile de ramă de pe podeaua din lemn.

— Crede-mă, o asigură ea, n-a fost avariată. Domnul Mellon al tău a vrut să facem asta. Se repară cu uşurinţă.

Îşi aminti ce discutaseră mai devreme.

— Mi-ai spus că Mellon e îngropat în Virginia. Înseamnă că au făcut înmormântarea în Pittsburgh, pe urmă l-au adus în sud ca să-l îngroape?

Carol clătină din cap.

— Nu aşa a fost. A murit la New York şi au trimis trupul la Pittsburgh. Steagurile au fost coborâte în bernă şi slujba a avut loc la biserica prezbiteriană East Liberty, unde venea în copilărie. A fost puţin cam neobişnuit pentru familia Mellon. Fireşte, şi-a adus omagiile în casa decedatului. Sicriul a rămas închis. Conform dorinţei lui.

Ceea ce o făcu imediat pe Stephanie să-şi pună întrebări, aşa cum ştia că se întâmpla şi cu Danny.

— Au venit trei mii de oameni. A fost nevoie de atât de multe flori, încât florarul local a trimis la Chicago după mai mulţi trandafiri şi crizanteme. Am citit câteva articole din ziare. Chiar şi preşedintele Roosevelt a trimis flori.

Îşi dădea seama cât de superficial fusese acel gest

— Sicriul a fost dus la cimitirul Homewood. Familia avea un mausoleu acolo. A fost îngropat lângă fratele lui.

— Deci a fost transportat în Virginia până la urmă? întrebă ea.

— Fiul lui a murit în 1999. El avea legături în Virginia. A trăit mult timp, le-a supravieţuit tuturor. Aşadar, înainte să moară, a pus ca mama, sora, soţia şi tatăl lui să fie aduşi la biserica din Upperville. Cum v-am menţionat înainte, o reuniune în moarte pentru o familie care n-a fost niciodată unită în timpul vieţii.

— Asta înseamnă, zise Danny, că în 1937 Mellon era în Pittsburgh.

Stephanie pricepu.

Sunetul vocii clare a preşedintelui Statelor Unite o speriase pe Carol.

— Ştii unde trebuie să merg, zise Stephanie.

— Este la vreo trei sute douăzeci de kilometri distanţă, spuse Danny. Pot să te trimit acolo în nici două ore.

— Vreau să merg şi eu, interveni Levy.

— M-am gândit că o să vrei, chicoti Danny. Ai fost implicat până acum, aşadar, de ce nu?

CAPITOLUL 65

CROAŢIA

Kim mergea agale pe strada pustie, păşind cu grijă pe pietrele alunecoase. Din păcate, era încălţat cu pantofi cu talpă, din piele, nu din cauciuc, cum purta în mod obişnuit. Era însă recunoscător pentru ceaţă, care plutea destul de aproape de pământ şi era atât de deasă, încât abia se vedeau casele vechi ce străjuiau aleea îngustă. Dacă pe strada aceea circulau maşini, în mod sigur o făceau în sens unic.

Luminile catedralei străpungeau pâcla şi se ghidă după ele. Habar n-avea încotro mergeau, ştia doar că se îndepărtau de gară şi de focurile de armă. Scăpaseră printr-o minune. În haosul general, îl recunoscuse pe unul dintre cei care trăgeau. Stătuse deoparte, adăpostit de un stâlp, dar era destul de sigur că era americanul, Malone.

Hana dăduse dovadă de îndemânare, forţând o parte din atacatori să se ascundă. Cei doi coreeni, pe care-i văzuse bine, fuseseră, cu siguranţă, trimişi de fratele lui ca să-l ucidă. De ceilalţi doi din tren nu era sigur, însă păreau să fie americani. Trebuia să urgenteze lucrurile, numai că Anan Wayne Howell murise. Nu ştia ce să facă mai departe, însă va găsi el o modalitate. Hana ducea documentele de care avea nevoie. Şi Howell afirmase că Malone descifrase

codul.

Asta însemna că şi el putea s-o facă.

Avea nevoie doar de timp.

Malone rămăsese în spate şi mai degrabă îi auzea pe Kim şi pe fiica lui decât îi vedea. Probabil, Kim purta pantofi cu toc, din piele, de aceea bocănitul lor pe pavaj era foarte uşor de urmărit. Din fericire, pantofii lui Malone aveau talpă din cauciuc, fiecare pas fiind tăcut şi sigur.

În spatele său, noaptea ceţoasă era colorată încă în roşu şi albastru de la maşinile de poliţie. Spera că Isabella reuşise să distragă atenţia autorităţilor ca să poată termina el treaba. Nu ştia sigur dacă Yong Jin avea habar încotro se îndrepta el, dar aprecia faptul că nu mai erau aproape de gară. Îşi dorea ca Howell să supravieţuiască, însă se îndoia. De obicei, două gloanţe în piept erau fatale. Ura faptul că-l pusese în pericol, dar nu credea că l-ar fi putut ţine la distanţă. Moartea părea să fie mereu prezentă în misiunile lui. Se gândea încă la prietenul lui, Henrik Thorvaldsen, şi la ce se întâmplase la Paris. Şi mai era şi povestea din Utah, în urmă cu doar o lună, şi evenimentele care-l costaseră relaţia cu Cassiopeia Vitt. Începu să-l cuprindă mânia. Încercă să se potolească. Nu era momentul potrivit pentru sentimente şi emoţii.

Avea de îndeplinit o misiune.

Şi viitorul Statelor Unite depindea de asta.

Isabella avea mâinile prinse la spate cu o legătură din plastic pe care unul dintre poliţişti o strânsese mult prea tare. Arestată de două ori în aceeaşi zi. Trebuia să fie un record pentru un agent al Trezoreriei. Însă îşi jucase bine rolul şi-l acoperise pe Malone.

Mai departe, el va fi pe cont propriu.

În cele din urmă, o ambulanţă ajunse la gară şi doi bărbaţi în uniformă se grăbiră să intre.

— Vorbiţi engleză? îl întrebă ea pe poliţistul care o strângea de braţ.

El încuviinţă.

— Sunt agentă, lucrez pentru Departamentul de Trezorerie al Statelor Unite. Am legitimaţia în buzunar. Bărbatul dinăuntru este tot agent. Trebuie să văd ce-i cu el.

Poliţistul o ignoră. În schimb, fu dusă la una dintre maşinile de poliţie, împinsă pe bancheta din spate şi portiera se închise. Prin parbriz, văzu cadavrul celui pe care-l omorâse şi pe poliţiştii ce stăteau aproape de el. Observă că n-o luase nimeni în sus, pe stradă.

Diversiunea ei funcţionase.

„Acum depinde de tine”, îi şopti ea în gând lui Malone.

Hana se opri şi se întoarse. Deşi nu vedea nimic în beznă şi ceaţă, ştia că cineva era în urma lor. Experienţa lagărului o învăţase totul despre pericol. De la paznici, de la alţi prizonieri, chiar şi de la familie. Atacurile constituiau un lucru obişnuit, iar violenţa între prizonieri nu era niciodată

pedepsită. Dimpotrivă, părea să fie încurajată. Până şi ea cedase acestui instinct primar, atacându-şi mama cu o lopată.

— Ce e? întrebă tatăl ei.

Continuă să se uite de-a lungul străzii. Se zăreau lumini doar la câteva intersecţii, de-abia vizibile prin negură. Toate clădirile erau construite grosolan din piatră, cu acoperişuri din ţiglă, multe având balcoane nevăruite care ieşeau în afară. Peste tot se observa urmele lăsate de scurgerea timpului şi de condiţiile climaterice. Nicio mişcare nu trăda prezenţa lui Malone.

Decise să nu dea alarma, consimţind cu o mişcare din cap că totul era în regulă.

Biserica întunecată, umbrită, se înălţa chiar în faţă, unde strada dădea într-o piaţetă triunghiulară. Văzu un oficiu poştal, un teatru şi câteva cafenele, toate închise. Un turn cu ceas se înălţa vizavi de biserică, luminat în noapte, deşi era greu de văzut cadranul din cauza ceţii.

Nu era nimeni în preajmă.

Uşa bisericii era întredeschisă şi prin ea răzbătea o lumină caldă care străpungea întunericul.

Tatăl ei mergea într-acolo.

Malone ieşi de sub arcada uşii.

Se refugiase acolo de îndată ce bocănitul tocurilor se oprise în faţa lui. Arcada retrasă îi oferise o ascunzătoare perfectă, aerul umed, înviorător, şi întunericul fiind prietenii

lui. Kim nu era departe, fiindcă îl auzise pe bărbatul mai vârstnic rostind ceva în coreeană. Nu primise niciun răspuns, însă auzi din nou paşi, îndepărtându-se.

Kim intră în biserică şi simţi de îndată mirosul de ceară şi tămâie. „Mirosul creştinilor”, cum îi plăcea să spună. Interiorul spaţios era parţial luminat de candelabrele din aramă. Stâlpi groşi sprijineau tavanul, iar pavajul era un amestec de roz şi alb. Frescele împodobeau absidele şi boitele. Şirurile de strane din lemn care se întindeau dinspre altarul înalt aşteptau goale. Mulţumit că erau singuri, se întoarse spre intrare şi deschise cu grijă uşa groasă din lemn, uitându-se în direcţia pieţei. Strada de pe care veniseră era tot liniştită.

— Se pare că am scăpat, zise el.

Apoi închise uşa.

Malone privi cum Kim şi fiica lui intrau în catedrală. Biserica era spaţioasă, dar nu exagerat de mare. Într-un oraş înghesuit precum Solaris, era o construcţie potrivită. Pe drumul de la gară, observase mai multe străzi care se intersectau cu ruta principală, dar niciuna nu purta vreun nume. Presupunea că întregul oraş era un labirint de alei care duceau spre alte piaţete ascunse, precum cea din faţa bisericii. Nu-l putea urmări pe Kim intrând pe uşa principală, aşa că ocoli pe un drum lăturalnic şi ajunse pe o alee dintre două magazine, care ducea spre zidurile

oraşului. În acel loc era aproape beznă şi, deşi ochii i se obişnuiseră cu întunericul, trebuia să păşească atent. Se hotărî să rişte să facă puţină lumină şi scoase iPhone-ul. Ecranul cu cristale lichide îl ajută să găsească în siguranţă capătul aleii, unde zidurile oraşului se înălţau la doar câţiva metri distanţă. O luă la stânga şi străbătu altă alee, de-a lungul clădirilor cu faţada la stradă. Aşa cum sperase, drumul ajungea în spatele bisericii, la un mic edificiu din lemn.

Văzu două uşi, amândouă încuiate.

Fereastra era protejată de un grilaj din fier.

Din fericire, încuietorile ambelor uşi erau noi, din aramă, şi puteau fi deschise cu o cheie obişnuită. Avea întotdeauna în portofel două şperacle. Le găsi şi le vârî în broască. N-avu nevoie decât de câteva secunde ca să audă sunetul specific deblocării. Şperaclele îl făcură să se gândească la Cassiopeia, pentru că nici ea nu mergea nicăieri fără ele.

Deschise puţin uşa, a cărei parte de jos scrâşni pe ceva tare, şi se furişă în mica încăpere, cu bârne din stejar, care ducea spre ceea ce, în mod sigur, erau camerele de păstrare a veşmintelor. Un hol scurt se termina cu o draperie. Bănui că vestibulul dădea spre naos.

O scară în stânga lui, prinsă de peretele exterior, îi atrase atenţia.

Decise că putea fi cea mai avantajoasă poziţie.

Aşa că puse arma în buzunar şi se căţără pe ea.

Isabella tresări când portiera se deschise. Se obişnuise cu liniştea. Coborî din maşină şi resimţi din nou noaptea răcoroasă. Unul dintre poliţişti îi tăie legătura de la încheieturi, iar ea îşi frecă mâinile şi întinse braţele. Trimisul de la ambasadă ieşi din gară alături de Luke Daniels.

Se apropiară amândoi de ea.

— Howell a murit, zise Luke.

Nu-i plăcea să audă asta. Le relată ce se întâmplase cu coreeanul şi unde plecase Malone.

— De ce şi-au schimbat poliţiştii atitudinea? îl întrebă ea pe omul de la ambasadă.

— Domnul Malone m-a rugat să mă ocup de o problemă. După aceea, m-am întors şi am aflat ce s-a întâmplat. Am sunat la ambasadă şi m-am trezit că s-au implicat preşedinţi în situaţia asta. Poliţiştii locali nu prea sunt bucuroşi, însă ştiu să respecte ordinele.

Ea asculta, dar se şi uita spre biserica învăluită în ceaţă.

— Trebuie să mergem acolo.

— De acord, consimţi Luke.

Şi plecară în grabă.

CAPITOLUL 66

Hana studia priveliştea de o rară frumuseţe şi se întrebă dacă intervenise din nou soarta. Cât de ironic era să găsească o biserică! Interiorul era slab luminat şi prăfuit, iar pereţii din piatră erau înalţi şi rezistenţi. Sculpturi în relief, statui şi elemente poleite în aur contrastau cu liniştea din jur.

Stătea în picioare, tăcută, lipsită de orice emoţie, şi totuşi pregătită. În dreapta ei, într-o absidă, lumânări mici erau dispuse într-un suport din bronz, flăcările lor pâlpâind în întuneric. Păşi spre ele, ţinând încă în mână arma şi documentele capsate. Pe culoarul din mijloc, tatăl ei îşi trăgea sufletul după sprintul pe strada abruptă. Era supraponderal şi n-avea condiţie fizică şi, date fiind toate planurile lui măreţe, se întreba deseori de ce-i păsa atât de puţin de sănătatea lui.

— S-ar putea să fie greu să plecăm din oraşul ăsta, rosti el în coreeană.

— Mai ales că l-ai omorât pe Howell.

El o privi încruntat.

— Nu l-am omorât eu. Fratele meu vitreg a făcut-o.

— Aşa se justifică în mintea ta ce-ai făcut?

Kim părea şocat de replica Hanei.

— Care e problema? întrebă el.

— Vorbeşte în engleză.

O poruncă. Prima pe care i-o dăduse ea vreodată.

— Nu-ţi place propria ta limbă?

— Nu-mi place ţara *ta*.

Părea surprins de afirmaţia asta.

— În regulă, spuse el în engleză. Care e problema?

— Cum a ajuns mama mea în lagăr?

Nu pusese niciodată această întrebare. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să vorbească despre trecutul ei, iar el nu-şi exprimase niciodată vreo dorinţă în acest sens. Era ca şi cum apăruse, pur şi simplu, în faţa lui la nouă ani şi ce se întâmplase înainte de asta era nesemnificativ.

— De ce mă întrebi?

Ea îi cunoştea trucurile. Răspundea la o întrebare cu altă întrebare, modul lui de a devia discuţia.

— Cum a ajuns mama în lagăr?

— Ce mai contează acum?

— Cum a ajuns mama în lagăr?

Trebuia să înţeleagă că ea era de neclintit.

— Eu am trimis-o acolo.

Cuvintele lui o şocară. Nu se aşteptase să-i spună adevărul. Aşa că puse întrebarea firească:

De ce?

— N-avem timp acum să discutăm despre asta.

Ea îndreptă arma spre el.

— Cred că avem.

— Şi dacă refuz? O să mă împuşti?

— Da.

Se uită fix în ochii ei şi pentru prima dată Hana îl lăsă să vadă dincolo de ei. Lagărul o învăţase ce era disperarea. Nu pierdeau multe cei care n-aveau nimic de pierdut. Şi voia ca el să ştie asta.

— Mama ta şi cu mine am avut o aventură. Ea voia să fie permanentă. Nu puteam să permit aşa ceva. Ea a insistat, aşa că am alungat-o.

— În locul acela.

— Mi s-a părut mai omenesc decât s-o omor.

— Şi ştiai că era gravidă?

El clătină din cap că nu.

— Am aflat despre tine ani mai târziu, chiar înainte să vin după tine în lagăr.

— Mi-ai zis atunci că tatăl *tău* a trimis-o acolo.

— Am minţit. Mi s-a părut mai bine aşa. Erai atât de mică.

Ea coborî arma.

— Am urât-o din cauză că eram acolo. Am condamnat-o pentru tot răul care mi s-a întâmplat. Mi-a spus odată că păcatul ei a fost că s-a îndrăgostit. Am ajuns să înţeleg că am greşit urând-o. De fapt, pe tine ar trebui să te dispreţuiesc.

El părea total indiferent, neafectat de mustrarea ei.

— Atunci ar fi trebuit să te las acolo, unde până acum ai fi fost, cu siguranţă, moartă sau abuzată de paznici.

— Eşti mai mult decât malefic.

— Serios? Şi tu cum ai fost când ai cerut să pun să fie torturat profesorul şi apoi omorât?

— A fost dreptate pentru greşelile *lui*.

— Aşa explici *tu* asta? Dacă ucizi tu, e dreptate. Dacă ucid eu, e barbarie. Te-ai gândit vreodată că şi eu trebuie să am parte de dreptate?

De fapt, se gândise, însă crezuse că se făcuse dreptate când tatăl lui îl dezmoştenise. Kim nu-i dezvăluise niciodată adevăratul motiv pentru care se întâmplase acel lucru. Povestea aceea fantezistă pe care o citise pe nava de croazieră era, în mod sigur, plină de minciuni. Odată, pe internet, găsise articole care descriau ce se petrecuse. Fireşte, erau scrise din perspectivă occidentală, dar avea încredere în informaţia aceea mult mai mult decât în ce afla de la el. Toţi analiştii erau de acord că tatăl ei era incapabil, nesăbuit şi iresponsabil, într-o anumită măsură, aveau dreptate. Însă ea ştia şi că-i plăcea ca oamenii să-l subestimeze.

Iar ea nu intenţiona să comită aceeaşi greşeală.

Malone asculta din locul unde stătea cocoţat, la trei metri deasupra lui Kim şi a Hanei Sung. Un perete din lemn aflat la nivelul taliei forma o balustradă care înconjura clădirea. Balconul era destinat enoriaşilor, doar că stranele erau toate goale. Dedesubt, naosul părea scufundat în eternitate, plin de umbre nemişcate. Aerul cald purta aroma învechită a anonimilor care mişunau pe acolo în

fiecare zi şi-l respirau iar şi iar. Nu se aşteptase la o confruntare, dar era o tensiune vizibilă între Kim şi fiica lui. Riscă o privire în jos şi văzu cum Sung coborî arma.

Apucă propria armă, gata să reacţioneze.

Kim rămase perplex. N-o văzuse niciodată pe Hana într-o asemenea stare. În ochii şi pe faţa ei nu se citea decât mânie. Nu fusese niciodată emotivă şi se obişnuise cu acea sobrietate a ei. Motiv pentru care nu minţise în privinţa lagărului şi a mamei ei. El chiar nu pricepea că avea importanţă. Însă se pare că nu era aşa.

— Dă-mi documentele, îi spuse Kim.

Ea stătea la trei metri de el, aproape de candelele de rugăciune care pâlpâiau în continuare în absidă, făcând lumina să danseze pe fresce. Aruncă teancul de hârtii capsate pe jos, care căzură cu o bufnitură la picioarele lui. Lipsa de respect era evidentă şi ofensatoare. El se aplecă şi ridică teancul. Pentru o clipă, Kim înţelese mânia propriului tată faţă de felul în care-l sfidase. Niciodată nu-i arătase vreunul dintre copii o astfel de impoliteţe. Nu făceau decât să-l evite. Meritul Hanei era că se afla acolo. Dar de ce?

— Mă urăşti atât de mult? întrebă el.

— Urăsc ceea ce eşti.

— Sunt tatăl tău.

— Eşti un Kim.

— Înseamnă că te urăşti şi pe tine însăţi.

— Aşa e.

Era vizibil tulburată, însă vorbise sincer cu câteva minute în urmă. Nu era timp pentru aşa ceva. Avea nevoie ca ea să gândească limpede şi să-l ajute să scape din oraşul acela.

— Hana, putem discuta după ce plecăm de aici. Am intrat în biserica asta doar ca să fug din stradă şi să mă gândesc. Am nevoie de ajutorul tău ca să scăpăm de aici.

— Nu-ţi pasă de lagăre, adăugă ea. O să funcţioneze mai departe sub conducerea ta.

N-avea sens să nege ceea ce era evident.

— Duşmanii trebuie pedepsiţi. Aş putea să-i ucid...

— Nu, nu poţi. Crima are consecinţe.

Era mai isteaţă decât crezuse.

— Este adevărat, dar e şi necesară uneori. Lagărele oferă o modalitate mai simplă, mai controlată de rezolvare a problemelor.

— Nu eşti deloc diferit de tatăl şi bunicul tău.

Nu, probabil că nu era. Familia Kim era menită să conducă şi asta va face. Însă el avea să fie diferit, dar nu aşa cum îşi dorea ea.

— L-ai lăsat pe Howell să moară fără să-ţi pese. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Larks, cu femeia din barcă şi bărbatul de la hotel. Vieţile lor n-au însemnat nimic pentru tine.

— Totul a fost necesar ca să ne atingem scopul.

Ea clătină din cap.

— Nu erau scopurile mele. Ci ale tale.

Atunci, lui îi veni o idee. Încăpăţânarea ei. Mânia. Se uită la documentele capsate de pe jos. Ţinând cu o mână arma reuşi să frunzărească hârtiile cu cealaltă.

— Unde e originalul?

Nu văzuse nicăieri foaia aceea, mai închisă la culoare, mai subţire şi mai fragilă decât celelalte.

Hana rămase tăcută.

— Unde e? întrebă el, ridicând vocea.

Malone asculta mai departe, când o zicală din *Arta războiului*, de Sun Tzu, îi trecu prin minte. „Când duşmanul este pe cale să se autodistrugă, nu-i sta în cale”. Bun sfat, mai ales în acel caz, când cel mai important lucru este controlul asupra situaţiei. Când vorbise cu Stephanie şi concepuseră planul, insistase asupra unui lucru. Nimic din toate astea nu trebuia să treacă dincolo de Solaris. Trebuia să se sfârşească în acel oraş. Prin urmare îi atraseră înadins pe chinezi pe un drum născocit, sperând că toţi aveau să-l urmeze.

Şi ei muşcaseră momeala.

Era momentul să intervină, însă, mai întâi, voia şi el să ştie răspunsul la întrebarea lui Kim.

Unde era foaia aceea mototolită?

Isabella şi Luke înaintau pe stradă, pe lângă casele întunecate. Toată zarva rămăsese în urmă, când trimisul de la ambasadă îi asigurase că niciun poliţist n-avea să vină

după ei.

Ceaţa se îndesise, limitându-le foarte mult vizibilitatea. Dincolo de asta, totul se estompa într-un perete de abur. Înaintaseră cu grijă, studiind clădirile şi numeroasele străduţe laterale, neauzind şi nevăzând nimic. Apoi descoperiseră catedrala luminată şi o piaţetă cu forma neregulată în faţa acesteia. Totul era învăluit într-o linişte nefirească.

— Unde naiba e? şopti Luke.

Kim aşteptase destul un răspuns la întrebare, aşa că îndreptă arma spre fiica lui.

— Unde e foaia mototolită? Nu mai întreb a doua oară. Ai avut dreptate când ai spus că sunt un Kim. Evident că ştii ce înseamnă asta – la urma urmei, şi tu eşti la fel. Dacă trebuie să te împuşc, aşa voi face.

— De ce ai venit după mine? De ce nu m-ai lăsat în lagăr?

— Erai fiica mea. Am crezut că nu meritai să trăieşti acolo.

— Dar mama merita?

— Mama ta a fost doar una dintre numeroasele femei pe care le-am întâlnit. Au fost doar nişte obiecte care ofereau plăcere, nimic mai mult. Soţia mea, cu care am copii legitimi, va fi mereu soţia mea. Şi, de fapt, ce-ţi pasă? O urai pe mama ta. Mi-ai zis asta în prima zi în care ne-am cunoscut. De ce e atât de importantă acum?

Ţinea arma încă îndreptată spre ea.

Hana îşi dădu seama că făcuse o greşeală îngrozitoare. Femeia pe care o dispreţuise toată viaţa era nevinovată. Cu adevărat, singurul ei păcat era că *se îndrăgostise*. Pedeapsa ei? O viaţă de exil într-un loc în care se întâmplau orori inimaginabile, un lagăr al morţii lente.

Mama ei n-avea de ales.

Însă tatăl ei dispunea de multe opţiuni.

Acel om de nimic îi provocase toată agonia. Preţ de o clipă, se întristă că mama ei nu mai era. Un sentiment de dor, asemănător cu ceea ce simţise pentru Sun Hi, îi umplu inima. Se gândise paisprezece ani la asta. Dar abia în ultimele minute îşi înţelesese cu adevărat profunzimea suferinţei.

Şi ştia ce trebuia să facă în continuare.

Cu o mână ţinea arma. Pe cealaltă o strecură în buzunar şi găsi hârtia originală. O luase din teanc când era încă în tren cu Howell, făcând un ghemotoc din ea. Lui Howell îi plăcuse asta, nu spusese nimic, zâmbind doar la profanarea aceea.

„El a ucis-o pe iubita ta, îi zisese lui Howell. Nu eu”.

Iar americanul consimţise că înţelegea.

Îi arătă ghemotocul de hârtie tatălui ei.

— Eşti nebună? exclamă el. Fibrele acelea au optzeci de ani. S-ar putea să nu mai reuşim s-o despăturim.

Cocoloşul stătea în palma ei deschisă.

Se întoarse şi, cu o mişcare din încheietură, îl aruncă prin aer către candelele care ardeau. Tatăl ei icni şi se grăbi să oprească inevitabilul, însă hârtia fragilă se dezintegră rapid.

— Târfă ce eşti! urlă el.

Auzi cuvântul cu care fusese strigată fiecare prizonieră de când se născuse. Ajunsese să asocieze insulta cu înfrângerea, însă, pentru prima dată în viaţă, se simţea puternică şi curajoasă. Concepuse, plănuise şi executase fiecare manevră până la ultima parte, cea în care avea să-i refuze tatălui ei ceea ce căuta. Privi sfidătoare în ochii lui mânioşi, ştiind exact ce avea să facă tatăl.

Şi el n-o dezamăgi.

Întinse arma şi apăsă pe trăgaci.

Malone nu se aşteptase de la Kim să-şi împuşte fiica, totuşi o făcuse fără ezitare. Era perfect că Hana Sung distrusese codul. Kim era ca peştele pe uscat, fiind puţin probabil să mai aibă copii sau facsimile. Totul se întâmplase în tren, iar Kim nici nu ştiuse semnificaţia acelei hârtii până când nu-i spusese Howell. Cu siguranţă, Kim sperase să plece de acolo cu originalul şi să lămurească mai târziu lucrurile.

Dar planul lui n-avea să se mai îndeplinească.

Hana simţi cum glonţul o loveşte în abdomen, trecând apoi prin ea. La început, durerea fu imperceptibilă, pe urmă

necruţătoare, radiind în sus şi explodând în creier.

— Ţi-am dat viaţă şi libertate, spuse tatăl ei. Aş fi putut să te las acolo să putrezeşti, dar n-am făcut-o. Şi aşa mă răsplăteşti?

Hana voise ca el s-o omoare. Venise vremea pentru asta. Ar fi trebuit să moară cu mult timp în urmă, ca Sun Hi. În schimb, supravieţuise şi o scuipase pe prietena ei. Ruşinea acelui gest n-o părăsise niciodată. Vreme îndelungată, se gândise ce trebuia să facă. Să-l omoare pe tatăl ei? Nu. Atunci, n-ar fi fost cu nimic mai bună. În loc de asta, trebuia să-i ofere ocazia s-o omoare şi alegerea lui avea să fie grăitoare.

Sângele curgea din rană şi ea se strădui să se ridice.

Avea să moară în picioare, fără să-şi manifeste durerea – puternică, hotărâtă şi tăcută – ca Sun Hi. Poate că se vor regăsi după ce spiritul ei va merge acolo unde mergeau spiritele. Spera că exista un loc. Păcat însă că în acel loc e întuneric!

O ultimă insultă îi veni în minte.

Încă o izbăvire.

Îl scuipă pe tatăl ei.

Însă era prea departe ca să-l atingă.

El o împuşcă din nou.

Malone se ridică şi îndreptă arma în jos tocmai când Kim trase a doua oară. Sung se prăbuşi pe podeaua din piatră, cu sângele curgând în firicele tot mai late. Presupuse că era

moartă.

— Aruncă arma! strigă el.

Kim nu se mişcă şi rămase cu spatele la el.

— American. Trebuie să fii Malone. Te-am văzut la gară.

— Am spus să arunci arma.

— Altfel mă împuşti?

— Ceva de genul ăsta.

— Era o fată minunată. Semăna atât de mult cu mama ei. Păcat că era şi proastă.

— Îţi ucizi copiii cu uşurinţă.

— A fost alegerea ei, nu a mea.

Rămase cu arma aţintită, amuzat de ideea că Yong Jin avea impresia că va câştiga timp cu pălăvrăgeala, ca să-şi evalueze opţiunile.

Din păcate, nu exista niciuna.

— Am încercat s-o iubesc, spuse Kim. Dar presupun că ai văzut ce-a făcut. A ars foaia aceea, originalul.

— S-a isprăvit, zise Malone. S-a terminat tot. Singura întrebare este dacă mai pleci de aici întreg.

— Sigur că da. De ce n-aş face-o? Stai deasupra mea, la balcon. Îmi dau seama după voce. Iar eu sunt aici. Mă îndoiesc că o să mă împuşti fără motiv.

— Întoarce-te! încet, cu grijă.

Nu repetase intenţionat comanda de a arunca arma. Kim se răsuci încet, ţinând pistolul strâns la nivelul taliei. Văzu amortizorul la capătul ţevii şi în acel moment ştiu de ce împuşcăturile fuseseră înăbuşite.

— O să plec. Uite restul documentelor, zise Kim şi le aruncă pe podea. După cum se spune, am rezolvat problema.

— Cu excepţia celor cinci crime pe care le-ai comis.

— Şi ce-ai vrea să faci? Să mă judeci la tribunal? Nu cred. Ultimul lucru pe care-l doreşte America este să-mi ofere un public. Poate că n-am răspunsurile, însă pot să pun destule întrebări ca să provoc Statelor Unite suficientă stânjeneală.

Asta aşa era.

Ceea ce ducea la întrebarea la care prostul acela arogant părea că aştepta răspuns.

— Avea să-l împuşte Malone?”

Cotton coborî arma şi decise să-i dea nemernicului o şansă.

— Înţeleg, spuse Kim. Înseamnă că ăsta e procesul meu.

Provocarea fusese lansată. Dacă voia să plece, trebuia să treacă de Malone. Fiica lui Kim îl categorisise corect. Membrii familiei acelui om stăpâniseră multă vreme milioane de oameni. Şi reuşiseră acest lucru prin minciuni, forţă, violenţă, tortură şi moarte. Niciodată nu votase cineva de bunăvoie pentru ei. Puterea lor era transmisă din generaţie în generaţie, depinzând de corupţie şi brutalitate. Puse la microscop, expuse la lumina zilei sau dezbătute în cei mai simpli termeni, fărădelegile lor ieşeau repede la iveală. N-ar fi făcut două parale acolo unde oamenii puteau să aleagă liber şi informaţi.

— Doar noi doi, zise Malone.

Kim stătea rigid, cu arma la şold.

Cotton ştia că Stephanie Nelle voia ca problema să fie eliminată. Nu spusese clar, nici n-ar fi făcut-o. Oficial, Statele Unite nu recurgeau la asasinat. Dar se întâmpla. Tot timpul.

— E un duel? Un schimb de focuri? Ca în filmele western? chicoti Kim. Americanii sunt atât de teatrali. Dacă mă vrei mort, împuşcă-mă.

Cotton rămase tăcut.

— Nu, nu cred că ai face aşa ceva, continuă Kim. Nu pari să fii genul de om care omoară fără motiv. Aşadar, o să arunc arma şi o să plec. E.mult mai bine decât să am parte de un proces public. O ştim amândoi. Atunci, povestea asta se poate sfârşi cu adevărat.

Buzele subţiri ale lui Kim se răsuciră într-un zâmbet caustic.

În mod normal, Malone ar fi fost de acord, însă mai era vorba şi de Larks, Jelena şi Hana Sung. Peretele înalt până la brâu ascundea arma de ochii lui Kim. Cu degetul mare, trase percutorul. Braţul cu care Kim ţinea arma se îndreptă şi începu să-l coboare, de parcă voia să arunce pistolul. Malone îl ţinea pe al lui într-o parte, întrebându-se dacă nu cumva Kim bufla. Însă oamenii precum Kim Yong Jin se credeau mereu mai deştepţi decât ceilalţi, iar cel din faţa lui nu-l dezamăgi.

Kim întoarse braţul şi-l ridică.

Malone aţinti pistolul şi trase. Chiar dacă n-avea o ţintă clară, nu rată. Glonţul străpunse pieptul lui Kim şi-l împinse în spate. Acesta ridică o mână căutând un sprijin, dar nu-l găsi. Arma îi căzu rotindu-se în aer.

Malone ştia ce trebuia să facă.

Trase de încă două ori.

Isabella auzi schimburi de focuri.

În mod sigur, erau împuşcături. Şi ea, şi Luke se întoarseră spre sursa zgomotului.

Catedrala.

Dădură fuga spre uşile principale şi găsiră zăvorul tras. Îşi luară poziţia de o parte şi de alta a suportului din piatră. Luke împinse înăuntru scândura din lemn. Balamalele scârţâiră. Ea aruncă o privire înăuntru, ţinând arma cu ambele mâini. Dincolo de un mic vestibul, în naos, văzu un cadavru întins pe culoarul din mijloc. Îl zări şi Luke.

— Malone! strigă ea.

— Sunt aici. Totul e în regulă.

Amândoi lăsară armele în jos şi intrară în biserică.

Kim Yong Jin era nemişcat pe podea. În dreapta ei, o văzu pe fiica lui, într-o poziţie rigidă care sugera că era moartă. Malone stătea deasupra lor într-un balcon care înconjura biserica.

Simţi mirosul urât, cald şi greţos al sângelui.

— A omorât-o. Eu l-am ucis pe el. Ce-i cu Howell?

Luke clătină din cap.

— Păcat!

Ea văzu teancul de documente de lângă Kim şi le luă.

— Originalul codului nu mai este, a ars acolo cu lumânările. N-o să-l mai vadă nimeni niciodată.

— Atunci, aici se termină tot, declară Luke.

— Nu chiar, zise Malone.

CAPITOLUL 67

PITTSBURGH, PENNSYLVANIA

ORA 18.00

Stephanie era în elicopter, zbura împreună cu Joe Levy spre Pittsburgh. Dedesubt, din cauza orei de vârf, autostrăzile erau blocate. Cum n-aveau timp să stea în trafic, un elicopter îi aşteptase la aeroport. Drumul spre nord cu un avion al Departamentului de Justiţie durase mai puţin de două ore şi trebuiau să aterizeze în curând.

Ştia că Mellon fusese îngropat iniţial la cimitirul Homewood. Pe jumătate parc, pe jumătate memorial, fondat la sfârşitul secolului al XIX-lea, se afla la capătul de est al oraşului şi servea drept loc de odihnă veşnică pentru elitele oraşului. Nu ştiuse niciodată că exista o diferenţă între cimitir şi loc de înmormântare, dar Joe Levy o edificase.

— Locurile de înmormântare sunt exact asta. Terenuri destinate înmormântărilor. De obicei, le întreţin bisericile sau guvernul. Cimitirele sunt mai mult de atât. Regulamentele controlează locuri de veci. Sunt lucruri care se fac şi care nu se fac. Sunt mai elaborate şi oferă îngrijire permanentă. Asemenea instituţiilor, au autonomie.

— E o pasiune de-a ta?

— Îmi place istoria, zâmbi el. Aşa că citesc mult.

Ea îl auzise pe Cotton spunând acelaşi lucru de multe ori şi, zburând pe deasupra cimitirului Homewood, începu să înţeleagă ce zicea Levy. În lumina difuză, văzu acri de teren deluros, pajişti deschise, drumuri şerpuite, un lac şi mulţi copaci înalţi. Erau monumente funerare peste tot, unele doar nişte pietre, altele ca nişte temple, câteva erau chiar mai mari decât o casă. Unul anume îi atrase atenţia, cu o formă piramidală.

— E foarte impresionant, spuse Levy în timp ce se uitau pe hublou.

Înserarea venea cu repeziciune, soarele apunând la vest. Pilotul întoarse elicopterul şi ateriză pe o parcare pavată, unde era o maşină. Ei coborâră repede din elicopter. Bărbatul care-i aştepta se prezentă ca fiind administratorul şi-i înştiinţă că primise un telefon de la un oficial al Casei Albe, care-l prevenise în legătură cu vizita lor.

— Înţeleg că vreţi să vedeţi mormântul Mellon.

Şi urcară în maşină.

Întunericul se lăsa pe măsură ce rulau pe şoseaua pustie. Nu era nicio lumină pe nicăieri. Însă de ce ar fi avut nevoie?

— Parcela Mellon este în Secţiunea 14, în zona cu cele mai somptuoase mausolee, le explică administratorul. A fost construit pentru James Mellon, când a murit în 1934. Andrew, fratele lui, a fost îngropat acolo în 1937, însă a fost mutat în Virginia după câteva decenii.

Omul nu ştia de ce erau acolo, iar ea nu spuse nimic.

— James Mellon a fost preşedintele consiliului nostru director până la moartea lui. A avut o influenţă profundă asupra dezvoltării cimitirului.

O nuanţă de mândrie se simţea în afirmaţia lui.

Merseră printre copacii care începeau să-şi piardă frunzele. Acestea alcătuiau un covor care sclipea în lumina farurilor şi străjuia drumul de ambele părţi. În cele din urmă, se opriră şi administratorul le făcu semn că trebuiau să coboare.

— Am lanterne în portbagaj. M-am gândit că veţi avea nevoie.

Scoase trei lanterne şi le întinse două. Stephanie o aprinse pe a ei şi îndreptă raza spre mausoleu, unde văzu pereţi din marmură albă, o faţadă cu fronton şi coloane semănând cu un templu grecesc. O statuie din bronz se afla între alee şi cele trei trepte mici care duceau spre intrare. Un bărbat cu înfăţişare ponosită care ţinea o fetiţă în braţe. Păşi mai aproape şi văzu cuvântul MOTHERLESS[34] sculptat la bază.

— Asta a fost în grădina lui James Mellon, preciză gazda. Sunt multe poveşti legate de ea. Unii spun că reprezenta moartea prematură a unei femei din familia Mellon şi că tatăl a preluat responsabilitatea creşterii copilului. Dar adevărul este că James a comandat-o în Scoţia ca ornament pentru peluză. Artistul a numit-o *Motherless*. După ce a

34 Fără mamă (în engleză) (n.tr.).

murit James, a fost pusă aici ca ornament. Nu e niciun mister.

Însă era uimitor.

— Mi s-a spus, adăugă administratorul, că aţi vrut să fiţi aduşi aici. Din păcate, nu pot deschide uşile. Ar fi împotriva regulilor. Numai membrii familiei pot face asta.

Trebuia ca omul acela să plece.

— Ne puteţi scuza câteva momente? reveniţi după vreo jumătate de oră.

Văzu privirea perplexă a bărbatului, dar el plecă fără să comenteze. Presupunea că şi Casa Albă ceruse intimitate.

Rămaseră tăcuţi până când farurile din spate ale maşinii dispărură în lungul drumului.

— Cheia aceea, zise Levy. Crezi că descuie uşa?

— Să aflăm.

Merseră pe iarba moale şi se apropiară de uşile din fier. Se vedea o fantă în placa din bronz din dreapta. Scoase cheia din buzunar, cea pe care Mellon o lăsase în tablou, şi o introduse în broască.

Se potrivea perfect.

Întoarse cheia în dreapta, apoi în stânga şi descuie, eliberând zăvorul cu un zgomot distinctiv.

— Se pare că n-avem nevoie de permisiunea familiei, chicoti ea.

Deschiseră uşile şi luminară interiorul cu lanternele. Pereţii din marmură albă erau inscripţionaţi acolo unde se aflau rudele lui Mellon. Ea se uită la date şi observă că nu

mai fusese nimeni îngropat acolo din 1970. O secţiune era goală, faţada din marmură lipsea şi în nişa din piatră din spate nu era nimic.

— Trebuie să fi fost pentru Andrew, spuse Levy. Înainte de a fi mutat.

Stephanie era de acord.

— Ce facem acum? întrebă el.

Ea examina interiorul, încercând să înţeleagă ce lăsase Mellon în urmă. Şi atunci o văzu. Marmură mărginită cu o bordură subţire de aur. Făcu un pas mai aproape. Placa măsura aproape cincizeci de centimetri pătraţi. În partea de sus era cioplit un număr scris cu cifre romane.

XVI.

— Nu e un indiciu foarte evident, spuse ea. Totuşi destul de aproape.

Cifrele romane fuseseră cioplite într-o bucată separată din marmură subţire, de vreo zece centimetri pătraţi. Până atunci, Mellon făcuse lucruri simple şi directe. N-aveau de ce să creadă că se oprise în acel moment.

Îşi verifică lanterna Maglite din mâna dreaptă. Solidă. Deci întoarse lanterna invers şi izbi cifrele cu capătul dur.

Piatra se sparse cu uşurinţă.

Aşa cum se aşteptase.

Îndepărtă bucăţile rămase şi văzu o încuietoare de aur.

— Iată că se potriveşte! zise Levy.

Introduse cheia şi o întoarse, descoperind că panoul era, de fapt, o uşă.

Cele două raze de lumină dezvăluiră un compartiment de vreo şaizeci de centimetri. Înăuntru era un teanc de pergamente cafenii şi fragile, câteva în suluri şi legate cu mai multe curele din piele. Alte foi erau de culoare mai deschisă. Pergamente, bănuia ea, dispuse una peste alta la o înălţime de vreo cincisprezece centimetri, din pricina hârtiei vălurite şi curbate. Fixă raza de lumină şi Levy le scoase cu grijă.

— Sunt obligaţiuni, zise el.

Se uită la el cum studia câteva.

— Incredibil. Sunt de la al Doilea Congres Continental. Acesta validează un împrumut oferit coloniilor de către Haym Salomon. Specifică suma, rata dobânzii şi scadenţa. 1790. E aşa cum a scris Mellon în biletul din tablou, adăugă el ridicând privirea spre ea. Aici e dovada datoriei.

— Sunt toate la fel?

Levy examină cu grijă documentele fragile.

— Unele sunt de la Congresul Continental, altele de la Congresul Confederaţiei, adică ceea ce a devenit Congresul Continental în 1781, când au fost aprobate Articolele Confederaţiei. Da, acestea sunt obligaţiuni ale datoriei către Haym Salomon.

— Care ar valora azi sute de miliarde de dolari.

— Este, cu siguranţă, un mod de a calcula.

Ea remarcă semnătura de pe o parte din hârtii. Distinctivă şi emblematică. John Hancock. Atunci îşi aminti. Fusese preşedintele Congresului Continental.

Un alt plic cu nişte hârtii rămăsese în compartiment. Ea îl scoase cu atenţie. Plicul avea aceeaşi mărime şi era în aceeaşi stare precum cel de la muzeu, cu clapa deschisă, cu o singură pagină îndoită în interior. Sub plic erau două pagini de hârtie îngălbenită, scrisul de pe ele fiind încă vizibil.

Şi având o semnificaţie aparte.

Departamentul de Stat

Biroul Avocatului General

Memoriu 13 februarie 1913 Ratificarea Amendamentului 16 din Constituţia Statelor Unite

Secretarul de Stat a apelat la Biroul Avocatului General pentru a stabili dacă înştiinţările de ratificare de către state a Amendamentului 16 propus pentru Constituţie sunt în formă corespunzătoare şi, dacă se descoperă a fi în formă corespunzătoare, se solicită ca biroul să pregătească anunţul necesar care trebuie făcut de secretarul de Stat, conform Secţiunii 205 din Statutele Revizuite. Al 61-lea Congres al Statelor Unite, în prima şedinţă, a dat rezoluţia depusă la Departamentul de Stat iii 31 iulie 1909. Prin aceasta se solicita un amendament la Constituţia Statelor Unite care, odată ratificat de legislativele din trei pătrimi din numărul total de State, va fi valid din toate punctele de vedere:

Congresul va avea capacitatea de a impune şi a colecta impozite pe venituri, din orice sursă ar proveni, fără distribuire între State şi fără a lua în considerare un

recensământ sau o enumerare.

Secretarul de Stat a primit de la 46 de state informaţia referitoare la acţiunea întreprinsă de legislative cu privire la rezoluţia Congresului prin care era propus Amendamentul 16 din Constituţie. Cele două state rămase (Florida şi Pennsylvania) n-au luat în considerare această problemă. Prin urmare, se pare că, dintre cele 46 de state care au luat amendamentul în discuţie, 4 state (Connecticut, Virginia, Rhode Island şi Utah) l-au respins. Cele 42 de state rămase au întreprins măsuri de aprobare. Întrebarea este dacă un număr suficient de aprobări sprijină ratificarea.

O analiză a celor 42 de state arată că Rezoluţiile date de 22 de state conţin greşeli de punctuaţie sau de scriere cu majuscule, sau ambele; în cazul a 11 state, sunt greşeli de formulare, unele substanţiale; 3 state (Kentucky, Tennessee şi Wyoming), deşi au indicat că au ratificat, au probleme legale fundamentale asociate cu acţiunile lor, destule cât să justifice concluzia că n-au ratificat; iar 7 state (Delaware, Minnesota, Nevada, New Hampshire, Dakota de Sud, Texas şi Vermont) au informaţii incomplete sau lipsesc cele legate de ratificare ca să justifice o verificare amănunţită a validării în speţă.

Sunt necesare 36 de state pentru ratificare. Dacă există probleme legale şi constituţionale semnificative în mai mult de 6 dintre cele 42 de state care se presupune că au aprobat, atunci ratificarea este pusă sub semnul îndoielii. Părerea mea este că există probe semnificative privitoare

la ratificare în cel puţin 10 state. Unul, în special Kentucky, este reprezentativ. Investigaţia mea arată că Senatul de Stat de acolo a respins amendamentul cu un vot de 22-9. Am aflat că secretarul de Stat, Knox, a examinat personal registrele oficiale ale Senatului din Kentucky, care, conform verificărilor mele ulterioare, dezvăluie că Senatul de Stat a respins în mod clar amendamentul. Şi totuşi, în mod inexplicabil, secretarul de Stat a confirmat că statul Kentucky l-a ratificat.

Daţi-mi voie să spun că, potrivit Constituţiei, legislativul unui stat nu este autorizat să modifice în niciun fel un amendament propus de Congres, funcţia statului constând doar în dreptul de a aproba sau a respinge amendamentul propus. Dintre cele 42 de state care au avut amendamentul în vedere, 33 l-au modificat (unele, în moduri minore, altele, mai substanţiale). Iar 10 state au probleme legale serioase cu privire la voturile pentru ratificare. Dacă mi s-ar cere astăzi să dau o hotărâre, sunt de părere că amendamentul n-a fost ratificat corespunzător. Se recomandă ca declaraţia secretarului de Stat, prin care se anunţă adoptarea Amendamentului 16 la Constituţie, să fie amânată până când se realizează o investigaţie minuţioasă. Dată fiind importanţa amendamentului cu pricina, acesta pare a fi singurul parcurs prudent şi rezonabil. Acest birou este dispus să asiste în orice mod considerat necesar.

Se uită la Joe Levy.

Citiseră amândoi memoriul.

— E adevărat, zise el. Totul e adevărat. L-au introdus cu forţa. Din cine ştie ce motiv stupid, Philander Knox a permis să fie validat.

— Este primul memoriu la care se face referire în cel pe care l-a copiat Larks din arhivele noastre. Acela avea data de 24 februarie 1913. Îmi amintesc că avocatul acela general a menţionat că a mai trimis un punct de vedere cu unsprezece zile mai devreme şi că a fost ignorat. Acesta reprezintă dovada incontestabilă.

Ea îşi aminti şi că Howell scrisese despre motivul pentru care Knox făcuse asta.

— Probabil a considerat că amendamentul era esenţial. La urma urmei, republicanii l-au propus. Şi ultimul lucru pe care-l voiau era să-l anuleze pe baza unui detaliu. Urmau să piardă puterea. Venea vremea lui Woodrow Wilson şi a democraţilor. Mă îndoiesc că s-a gândit vreunul că impozitul pe profit era o chestiune serioasă. Nu se aplică decât unei părţi mici a ţării – care avea să găsească oricum moduri de a-l evita. Nimeni nu visa pe atunci în ce se va transforma impozitul acela.

Expresia de pe faţa secretarului Trezoreriei exprima ceea ce gândea ea. Ce aveau să facă în continuare? înainte de a lua orice decizie, se hotărî că trebuiau să examineze ultimul mesaj al lui Mellon.

Deschise plicul şi scoase foaia.

Levy o lumină cu lanterna şi citiră împreună.

Căutarea dumneavoastră s-a sfârşit şi acum ştiţi ambele

secrete. În 1921, Philander Knox mi-a spus despre problemele legate de ratificarea din 1913 a Amendamentului 16. Vechiul meu prieten a ales să ignore acele ilegalităţi. A crezut că făcea un mare serviciu partidului şi ţării sale. Poate că aşa a fost, numai că şi-a supraestimat importanţa. Am reuşit să-l conving să nu dezvăluie ceea ce ştia. Apoi m-am asigurat că secretul va rămâne în siguranţă pentru totdeauna. Am trimis agenţi în ţară care să scoată toate documentele relevante din diverse arhive de stat, făcând astfel imposibilă descoperirea dovezilor despre ratificare. Acele 10 state care-l îngrijorau pe avocatul general nu sunt, de fapt, o grijă reală. Aşadar, vedeţi, domnule preşedinte, am făcut ca decizia dumneavoastră în acest caz să fie uşoară. Şi dacă nu făceam asta, ce-aţi fi făcut? Aţi fi anulat amendamentul? Aţi fi returnat fiecare dolar din impozitul colectat încă din 1913? Ştim amândoi că aţi fi ascuns informaţia, protejând astfel America, aşa cum am făcut şi eu. Prin urmare, semănăm mai mult decât aţi crezut vreodată. Singurul meu regret este că n-am putut proteja ţara de dumneavoastră.

— Ce-ar fi făcut Roosevelt? întrebă ea.

— Exact ce a scris Mellon. Nimic. Ţine minte că Roosevelt a fost cel care a extins baza impozitului şi a început să reţină din salariile oamenilor. Avea nevoie de venitul acela.

— De ce să nu fi trecut din nou amendamentul?

— Cum ar fi putut s-o facă? Ar fi însemnat să recunoască

faptul că toate impozitele colectate din 1913 până atunci erau ilegale. Gândeşte-te la procese.

Şi atunci îşi aminti că Howell se referise la asta în carte. Ce-i spusese Mellon prietenului său, David Finley. „În final, va descoperi ce am lăsat în urmă. Nu se va putea abţine să cerceteze şi totul va fi bine. Secretele vor fi în siguranţă şi astfel îmi voi fi demonstrat punctul de vedere. Deoarece oricât de mult m-ar urî şi s-ar certa cu mine, totuşi va face exact ce i-am cerut”.

Şi declaraţia lui finală.

„Sunt patriot, David. Să nu uiţi asta niciodată”.

— Mellon s-a asigurat că Amendamentul 16 nu va fi o problemă, spuse ea. L-a chinuit pe Roosevelt ştiind că nu era niciun pericol.

Dar îşi dădu seama că probabil se folosise de ceea ce ştia ca să rămână la Departamentul de Trezorerie pe parcursul mandatelor a trei preşedinţi.

— Din nefericire, pericolul acela încă există, zise Levy. Sunt destule informaţii aici ca să stârnească multe întrebări legale. Erau alte timpuri în anii ’30, cu reguli diferite. Pe atunci, chiar puteai să ţii un secret. În ziua de azi, e imposibil să supravieţuim acestei dezbateri. Ar fi un coşmar politic.

Stephanie îşi aminti ce dorise Circuitul Unsprezece în cazul apelului lui Howell. „O dovadă excepţional de solidă a ratificării neconstituţionale”. Era posibil ca asta să nu fie suficientă, dar Levy avea dreptate. În mod sigur, putea să

pună lucrurile în mişcare.

— Stăm aici pe întuneric, zise el, şi aşa ar trebui să rămână. Chestia asta nu poate să ajungă la lumina zilei.

Avea dreptate.

Însă faptele lor următoare ridicau multe probleme etice, unele în privinţa cărora se mândrise mereu că putea să le rezolve.

În acel moment, nu mai era la fel de sigură.

El părea să-i simtă ezitarea.

— Suntem doar noi doi în cazul ăsta, o linişti el.

Aşa era.

Ea ieşi prima afară, cu memoriul avocatului general în mână. Levy ducea documentele Salomon. Totul în jurul lor era întunecat şi tăcut. Scoase o brichetă din buzunar, pe care o adusese pentru orice eventualitate. Aprinse flacăra şi dădu foc memoriului. Levy întinse pergamentul vechi care se dezintegră instantaneu.

Rămaseră tăcuţi şi-l priviră arzând.

Cenuşa se împrăştie în noapte.

CAPITOLUL 68

COPENHAGA DANEMARCA

MIERCURI, 12 NOIEMBRIE

ORA 18.10

Isabella era impresionată de prăvălia de cărţi vechi a lui Cotton Malone. Totul era organizat, rafturile ordonate şi curate, ceea ce crea o atmosferă de Lume Veche. Cărţile n-o interesaseră niciodată prea mult, dar în mod clar îl fascinau pe Malone.

— Eşti proprietarul acestui loc? întrebă ea.

— Totul e al meu.

Se întunecase afară, piaţa luminată care se zărea prin ferestrele cu sticlă groasă – numită, din câte i se spusese, Hojbro Plads – era plină de oameni. Era evident că Malone alesese un loc grozav pentru afacerea lui. Luke îi explicase pe scurt fostului agent despre pensionarea timpurie şi mutarea lui în Danemarca. Era vorba de o fostă soţie, un fiu şi o iubită. Cassiopeia Vitt. Dar relaţia aceea se terminase cu o lună în urmă.

Veniseră toţi cu avionul din Croaţia mai devreme. Ea şi Luke plecau a doua zi în Statele Unite. Cotton Malone le sugerase să ia cina şi să înnopteze la Copenhaga. Luke puse geanta de voiaj pe podeaua din lemn, iar Malone o aruncă pe a lui pe scări. Le luaseră pe amândouă de la

aeroportul din Zadar înainte de a pleca. Luke îi spusese Isabellei că Malone locuia sus, la etajul patru. Ce viaţă interesantă îşi crease fostul agent!

Malone vorbise puţin din seara precedentă. Cadavrele lui Kim, Hanei Sung şi ale celor doi agenţi străini fuseseră luate de poliţia croată. Se îndoia că avea să le revendice cineva din Coreea de Nord. Cadavrul lui Howell fusese preluat de ambasada SUA şi urma să fie transportat acasă. Malone avea dreptate. Preşedintele îi acordase amnistia, aşa că Howell murise ca un om liber. Secretarul Levy sunase şi-i zisese să predea teancul de documente copiate la ambasadă pentru a fi distruse. Trebuia să fie martoră oculară la distrugerea lor şi fusese, chiar înainte de a zbura spre vest.

Prăvălia urma să se închidă, iar Malone va reveni în Statele Unite. El încuie uşa din faţă după plecarea ei. Totul începuse într-o seară târzie de luni în Veneţia şi se terminase după douăzeci şi patru de ore în Croaţia. Muriseră oameni, mai mulţi decât văzuse vreodată, unul dintre aceştia fiind răpus chiar de ea.

Prima ei victimă.

Se petrecuse atât de repede, încât n-avusese timp să analizeze toate implicaţiile. În timpul zborului, Luke îi sesizase reticenţele şi-i explicase că nu devenea niciodată mai uşor, indiferent de circumstanţe, iar Malone fusese de acord.

„Nu există investigaţii interne în operaţiuni de spionaj, îi

spusese Malone. Nu se suspendă salariul. Nu intri în atenţia presei. Nu sunt evaluări psihologice. Tu tragi, ei mor şi trebuie să trăieşti cu asta”.

Iar el vorbea din experienţă.

Îl omorâse pe Kim.

— S-a pus totul în ordine, le zise Malone. Toţi cei care ştiau ceva sunt morţi. Documentele au dispărut, codul este distrus.

Inclusiv, după cum ştia ea, totul din contul anonim de e-mail al lui Howell, pe care Magellan Billet îl accesase deja şi-l ştersese.

— Dar voi? întrebă Malone, arătând spre ea şi Luke. Totul e bine între voi?

— Am început să-l apreciez, răspunse ea.

Luke clătină din cap.

— Nu te subevalua. Şi cu tine trebuie să se obişnuiască omul. Însă aş face-o din nou, adică aş mai participa la o astfel de misiune.

Luke întinse mâna pe care ea o strânse.

— Şi eu, adăugă ea.

— V-aţi descurcat bine amândoi, adăugă Malone. Şi subscriu la ce-a spus Studentul. Oricând, Isabella.

Secretarul Levy nu dăduse prea multe detalii, aşa că-l întrebă pe Malone:

— Ce s-a întâmplat în DC?

— Haide să luăm cina şi o să-ţi povestesc ce ştiu.

Stéphanie era în biroul de la Casa Albă al lui Edwin Davis, aflat pe acelaşi coridor cu al lui Danny Daniels. Ea şi Joe Levy reveniseră în seara precedentă de la Pittsburgh. Ca să-i potolească temerile, îi trimisese un mesaj lui Edwin, confirmând că totul era sub control şi că avea să-i dea raportul complet dimineaţă. Aşadar, ea şi Danny stăteau singuri în biroul şefului de personal.

— Îmi povesteşti ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea îi relată evenimentele din Solaris, culminând cu moartea lui Kim şi a fiicei lui. Documentele fuseseră luate şi distruse, inclusiv foaia mototolită. Apoi îi descrise înşelătoria din Washington şi cum crease diversiunea pentru chinezi, eliberând terenul pentru ea şi Joe Levy ca să descopere ce lăsase Mellon în urmă.

— Asta a fost momeala perfectă pentru curcan, chicoti el. Bine jucat!

Îi povesti şi despre telefonul ambasadorului şi avertismentul lui în privinţa nord-coreenilor.

— Ceea ce ar putea să explice un lucru care s-a întâmplat peste noapte, spuse el.

China, îi zise el, instituise o „linie roşie” între ea şi Coreea de Nord, argumentând că nu va permite război, haos sau instabilitate în peninsula coreeană. Pacea, declarase ministrul de Externe, nu poate veni decât prin renunţarea la arme nucleare şi că aveau în vedere încheierea unui acord în acest sens. Se terminaseră vremurile de confruntări inutile.

— E de-a dreptul revoluţionar, exclamă Danny. Pur şi simplu, le-au zis nord-coreenilor că ar face bine să-şi bage minţile în cap repede şi să respecte normele, altfel... Iar Phenianul nu poate să ignore Beijingul. S-ar putea chiar să scăpăm de programul nuclear al Coreei de Nord. Acel anunţ a fost modul Chinei de a arăta că este de partea noastră.

— Generos din partea lor, având în vedere ce figuri au făcut aici.

— Nu-mi convine însă că a trebuit să moară Howell. Omul acela nu era prost. Avea noimă ce spunea el.

Nu mai era nimic care să le creeze probleme. Când ea şi Levy arseseră ce lăsase Mellon, puseseră capăt în mod eficient întregii poveşti. Fusese etic ce făcuseră? Probabil că nu. Totuşi, cu siguranţă, fusese o manevră inteligentă. N-aveau ce să câştige dacă stârneau îndoieli cu privire la Amendamentul 16. Statele Unite al Americii erau o putere mondială şi nimic nu putea să stânjenească statutul acesta. Oamenii îşi plătiseră impozitele decenii întregi şi vor continua s-o facă. Un singur lucru o mai deranja.

— Îţi dai seama că sunt oameni în închisoare pentru că nu şi-au plătit taxele. Care n-au ce să caute acolo.

— Ştiu. M-am gândit la asta. Înainte de a-mi încheia mandatul, o să-i graţiez pe cei pe care-i pot graţia. O să formulăm într-un mod neutru, cum ar fi infractorii federali nonviolenţi cu o sentinţă de *n* ani sau mai puţin. În acest fel, nu-i ochim direct pe evazioniştii fiscali. Ar trebui să funcţioneze. O să îndrept lucrurile.

Ştia că aşa va face.

În cele din urmă, ea, Edwin, Joe Levy şi Danny aflaseră tot adevărul. Cotton, Luke şi Isabella Schaefer cunoşteau câte ceva, însă erau agenţi cu experienţă, juraseră să păstreze secretul. Aşa că erau în siguranţă.

— Cum rămâne cu cei de la Galeria Naţională? întrebă ea. Sunt în regulă?

— Directorul nu era bucuros că i-am dat ordine. Şi nici că a fost profanat unul dintre tablouri. Dar când i-a spus Edwin că bugetul lui pe anul viitor va creşte cu doisprezece la sută, a replicat că putem oricând să recurgem la serviciile lui.

Ea zâmbi.

Negociatorul veşnic.

— O să te bucuri să auzi că s-ar putea ca Luke să-şi fi găsit naşul, continuă ea. Cotton mi-a zis că domnişoara Schaefer de la Trezorerie s-a descurcat cu el, însă şi singură, cu stil.

— Te gândeşti s-o angajezi?

Ea ridică din umeri.

— Caut mereu oameni capabili.

— S-ar putea ca Joe Levy să se împotrivească.

Era şi asta o posibilitate.

— Am verificat cealaltă chestiune, îi spuse el.

Ea ştia despre ce era vorba. Luke raportase că Isabella Schaefer îi povestise despre Legea alocaţiilor bugetare, care interzicea Trezoreriei să folosească bani publici pentru

a reface bancnota de un dolar.

— Are dreptate, zise el. E ascunsă bine de tot în lege, dar e acolo. Am refăcut toate bancnotele, în afară de cea de un dolar. Edwin a făcut cercetări şi a descoperit că interdicţia se afla acolo de decenii întregi. Nimeni nu ştie de ce. Te pune pe gânduri, nu-i aşa?

Într-adevăr.

— N-o să-mi spui, nu? întrebă el. Ce ai găsit în Pittsburgh?

— Nimic.

El o privi cu un zâmbet şiret.

— E şi varianta lui Joe şi vă ţineţi amândoi de ea?

În seara precedentă, după ce reveniseră în DC, ea şi Joe Levy trecuseră pe la Trezorerie. Într-o cameră încuiată, unde erau adunate toate documentele, distruseseră fiecare pagină.

Remarca lui Levy din cimitir era logică. Lumea se schimbase din 1937. Şi ceea ce lăsase Andrew Mellon putea să schimbe balanţa puterii pe tot globul. Erau prea multe în joc. Totuşi îi spuse doar atât:

— Trebuie să ştii doar că, în final, Mellon chiar era patriot.

— Ca să vezi! exclamă el. Când n-o să mai fiu şeful tău şi o să ies la pensie, o să purtăm o mică discuţie pe subiectul ăsta. Când nu mai contează dacă ştiu.

Ea îi aruncă un zâmbet.

— Aştept asta cu nerăbdare.

Malone stătea la masă faţă în faţă cu Luke şi Isabella. Îi condusese de la Hojbro Plads la Café Norden, la masa lui obişnuită de la etaj, lângă fereastră, cu vedere spre prăvălia lui.

— Ultima dată când am fost aici eram urmăriţi de nişte tipi înarmaţi, zise Luke şi întinse un deget spre el. Şi aproape mi-ai zburat capul.

— Sunt de părere că am tras chiar foarte bine, zâmbi Cotton. Chiar pe lângă urechea ta şi l-am nimerit pe tipul cel rău.

— Mi-ar plăcea să aud povestea asta, interveni Isabella.

— O să-ţi spun în drum spre casă. În felul ăsta, o să fie versiunea mea în locul celei zise de moşul ăsta.

Savuraseră toţi un castron cu supă de roşii şi Malone le povestise ce se întâmplase dincolo de Atlantic. Stéphanie sunase pe o linie sigură înainte ca ei să plece din Croaţia şi le explicase cum se sfârşise.

— O să fii în regulă? întrebă Luke.

N-avea niciun regret că-l omorâse pe Kim. Nu că s-ar fi bucurat să apese pe trăgaci, însă unii oameni chiar trebuiau să moară. Kim Yong Jin era unul dintre ei.

— Lumea e un loc mai bun fără nemernicul ăla, răspunse el.

— Nu la asta mă refeream, opină Luke.

Interesant cum îi sesizase tânărul ezitarea. Locul acela îl făcea să se gândească la Cassiopeia. Nu putea să nege. De

multe ori mâncaseră la aceeaşi masă. Dar nu putea să se gândească la asta. Nu în acel moment. În schimb, lăsă ultimele fărâme de energie să-i dispară din corp. În ultimele patruzeci şi opt de ore, trăise doar cu adrenalină şi dormise puţin.

Aşa că se ridică şi spuse:

— O să vă las să vă bucuraţi de restul serii. Cred că mă duc înapoi la prăvălie şi apoi merg la culcare.

Luke nu insistă să afle răspunsul la întrebare, lucru pe care Malone îl aprecie.

Rezervase două camere la Hotel d'Angleterre.

— Hotelul e la câteva străzi distanţă, explică el arătând locul din spatele restaurantului. Luaţi-o pe strada laterală şi o să-l vedeţi. Ne întâlnim aici dimineaţă, la micul dejun. Pe urmă, vă duc la aeroport.

— Ai grijă de tine, Pappy! spuse Luke.

Observase tonul mai blând, cel al unui prieten, aşa cum îl considera în acea clipă pe Luke. Remarcase şi că Femeia Fantastică devenise Isabella, ceea ce era posibil să însemne ceva.

Ea se ridică şi-l sărută uşor pe obraz.

— Subscriu. Ai grijă!

Cuvintele ei erau pline de căldură şi un zâmbet îi lumina trăsăturile. Nu era nici pe departe atât de afurisită pe cât voia să creadă ceilalţi.

El le zâmbi amândurora, apoi coborî treptele la parter şi ieşi pe uşa principală a cafenelei. Un torent de gânduri din

ultima lună i se învârtea în minte. Era interesant cât de minuţios era ca agent, îndeplinindu-şi misiunile cu o precizie de chirurg, totul fiind mereu rezolvat şi pus la punct.

Ca în acel moment.

Frumos şi curat.

Dar nu şi în viaţa personală.

Aceea părea să fie un haos – un tipar frustrant şi neobosit de aşteptări, dezamăgiri, apoi speranţă.

Un sentiment familiar de singurătate îl copleşi, unul cu care se obişnuise înainte de a o întâlni pe Cassiopeia, însă îl pierduse când începuse s-o iubească.

Şi chiar o iubise.

De fapt, încă o iubea.

Numai că toată povestea se terminase.

Viaţa mergea mai departe.

NOTA AUTORULUI

Ca de obicei, a fost multă muncă de teren asociată cu acest roman. Croaziera pe care o fac Larks, Kim, Hana, Malone şi Isabella pe Marea Mediterană şi Marea Adriatică este cea de care ne-am bucurat Elizabeth şi cu mine. Am vizitat toate locurile pe care le-au văzut personajele, inclusiv Veneţia şi Croaţia. Am făcut şi un drum în Hyde Park şi la Biblioteca Franklin Roosevelt, precum şi trei excursii la Washington, DC. Cu câţiva ani în urmă, am explorat Micuţa Casă Albă de la Warm Springs.

Acum e momentul să separăm realitatea de ficţiune.

Întâlnirea dintre Andrew Mellon şi Franklin Delano Roosevelt (din prolog) a avut loc în 31 decembrie 1936. Cei doi erau extrem de diferiţi (capitolul 46) şi se detestau reciproc. După cum am spus, Roosevelt n-a avut de ales şi a trebuit să accepte donaţia lui Mellon pentru Galeria Naţională de Artă, iar scopul întâlnirii a fost finalizarea acestui dar. Desigur, am adăugat partea referitoare la răzbunarea lui Mellon. Este adevărat că FDR l-a trimis pe Mellon în judecată pentru evaziune fiscală. Când marele juriu a refuzat să-l pună sub acuzare, Roosevelt a continuat cazul pe latura civilă. Litigiul s-a terminat în favoarea lui Mellon printr-o exonerare deplină. Aşa cum menţiona Mellon, Roosevelt n-a fost primul care a folosit Fiscul (Bureau of Internal Revenue, cum i se spunea atunci)

împotriva duşmanilor. Povestea senatorului James Cauzens este un fapt istoric. De asemenea, campania defăimătoare la care se referă Roosevelt este real, la fel şi comentariul lui Harry Truman despre minciunile lui Roosevelt.

Veneţia este descrisă cu acurateţe (capitolele 1, 4, 6, 23), la fel şi Isola di San Michele (capitolele 1 şi 4), terminalul vasului de croazieră (capitolele 19, 21) şi terminalul feribotului (capitolul 23).

Kim Yong Jin este un personaj fictiv, dar e inspirat după Kim Jong-nam, fiul cel mare al fostului conducător nord-coreean Kim Jong-il. Jong-nam era succesorul legal când, în mai 2001, a încercat să se furişeze cu unul dintre copii în Japonia pentru o vizită la Disneyland. Detaliile acelui fiasco, oferite în capitolele 2 şi 27, precum şi exilul lui Kim în Macao, sunt faptice. Într-adevăr, Kim Jong-il l-a dezmoştenit pe Jong-nam şi fiul cel mai mic, Kim Jong-un, a devenit succesor şi, în cele din urmă, a ajuns conducătorul Coreei de Nord în 2011. În roman, mă refer la acest personaj doar cu apelativul Conducătorul Iubit. Mare parte din istoria familiei Kim, aşa cum apare în poveste, este preluată din realitate. Epurările politice, care includ procesele simulate şi execuţiile rapide, sunt lucruri obişnuite în Coreea de Nord (capitolele 9, 44, 45).

Complotul legat de frauda asigurărilor, descris în capitolele 4 şi 10, este real. Milioane de dolari erau obţinute în fiecare an şi oferite liderului nord-coreean de ziua lui. Aceste fonduri obţinute ilegal erau folosite pentru a finanţa

orice, de la bunuri de lux la componente nucleare. În ultima vreme însă, atenţia internaţională faţă de înşelătorie a îngreunat continuarea fraudei.

Din nefericire, lagărele de muncă din Coreea de Nord, care sunt parte integrantă din viaţa Hanei Sung (capitolele 13, 39, 44), există în realitate. În prezent, se estimează că 200.000 de oameni sunt închişi în condiţii inimaginabile. Cea mai bună sursă primară pentru acest subiect este *Escapefrom Camp 14* (*Evadare din Lagărul 14*), de Blaine Harden, în care este vorba de Shin In Geun, singura persoană care a evadat şi a trăit să-şi spună povestea. Un avertisment: povestirea cutremurătoare nu este pentru cei slabi de înger. Mare parte din experienţele Hanei din roman se bazează pe viaţa lui Shin. Tânăra elevă ucisă în capitolul 39 a murit în acelaşi fel cumplit în adevăratul Lagăr 14. Este de neconceput că ceva atât de barbar mai există şi azi, însă aşa este. În mod firesc, nord-coreenii nu recunosc nimic, spunând doar că „Nu există nicio problemă legată de drepturile omului în această ţară, pentru că toţi duc o viaţă demnă şi fericită”.

Curtea de Supraveghere a Informaţiilor Externe funcţionează în acelaşi fel şi are acelaşi sediu ca în capitolul 14. Toate statisticile menţionate cu privire la această Curte sunt corecte.

Câteva personalităţi interesante sunt descrise în această poveste.

În primul rând, este vorba de Andrew Mellon. Biografia

lui şi cea a tatălui său, Thomas, expuse în capitolul 15, sunt corecte.

Mellon a păstrat, într-adevăr, controlul Departamentului de Trezorerie pe parcursul a trei administraţii prezidenţiale. Speculaţia mea se referă la modul în care s-a petrecut acest lucru. Mellon admira foarte mult şi *Epistola pentru un prieten tânăr*, de Robert Burns (capitolul 46). În 1924, a publicat *Taxation*: *The People's Business* şi pasajul citat în capitolul 35 este preluat textual. Înmormântarea lui Mellon din 1937, din Pittsburgh, şi episodul din Virginia au existat în realitate (capitolele 46 şi 64). Cimitirul Homewood şi mausoleul Mellon din Pittsburgh, precum şi locul de veci din Upperville, Virginia, există (capitolul 67). Singura adăugire fictivă a fost cea cu placa din marmură pe care era înscrisă cifra romană XVI. Biografia acestui om fascinant este un volum apărut în 2006, *Mellon*: *An* American *Life* (*Mellon*: *o viaţă americană*), de David Cannadine.

Philander Knox este un alt personaj interesant. Trecutul şi defectele lui (aşa cum sunt descrise în capitolul 16) sunt corecte. Era secretar de Stat în 1913 când se presupune că s-a ratificat Amendamentul 16. Era şi un prieten apropiat al lui Andrew Mellon. Aşa cum am detaliat iniţial în capitolul 16, Knox a fost cel care l-a convins pe preşedintele Harding să-l numească pe Mellon în funcţia de secretar la Trezorerie. De asemenea, Harding a refuzat să-l numească pe Knox pe un post din Cabinet, o decizie pe care Knox a condamnat-o deschis. Nu vom şti niciodată dacă a existat

vreun subterfugiu în privinţa Amendamentului 16 sau dacă Philander Knox i-a transmis vreun secret lui Mellon. Toate motivele prezentate în capitolul 40 pentru care Knox ar fi ignorat neregularităţile din procedura de ratificare (deşi e speculaţia mea) au baze istorice.

David Finley a fost, într-adevăr, apropiat de Andrew Mellon, considerându-l prieten şi mentor. După moartea lui Mellon în 1937, Finley a supervizat construcţia Galeriei Naţionale şi a devenit primul director. El a căpătat în timp un statut legendar în cercurile artistice din America, având un rol esenţial în crearea National Trust For Historic Prezervation.

Haym Salomon este unul dintre eroii necunoscuţi ai Războiului de Independenţă. Faptele lui (detaliate în povestire) sunt reale (capitolul 20). Congresul Continental era falit şi Salomon a fost cel care a găsit banii să finanţeze lupta (capitolul 28). Acele aproape o sută de referinţe din jurnalul lui Robert Morris, care indicau simplu: „Am trimis după Haym Salomon”, sunt adevărate (capitolul 20). Monumentul din Chicago (în capitolul 30) este unul dintre puţinele care există cu Salomon. Cei 800.000 de dolari împrumutaţi ar valora, într-adevăr, multe miliarde azi, iar acele datorii rămân neplătite. Congresul a pus problema restituirii de mai multe ori (capitolul 20), dar n-a aprobat niciodată nimic. În speranţa restituirii, documentaţia aferentă acelor datorii a fost trimisă trezorierului din Pennsylvania în 1785, însă a dispărut ulterior (capitolul 28).

Faptul că Andrew Mellon a găsit acele dovezi, după care le-a ascuns, este doar invenţia mea.

În afara statului Virginia, George Mason este unul dintre Părinţii fondatori relativ necunoscuţi (capitolul 51). Dar a avut o contribuţie importantă. Este adevărat că a refuzat să semneze Constituţia, iar referinţele lui legate de *aristocraţia tiranică* (în capitolul 24) sunt documentate. Gunston Hall este casa din Virginia a lui Mason, însă orice contribuţie adusă de Andrew Mellon la renovarea ei este ficţională. Mason a fost autorul principal al Declaraţiei Drepturilor din Virginia din 1776, din care s-a inspirat Jefferson pentru Declaraţia de Independenţă, iar Madison a utilizat-o drept cadru de bază pentru Bill of Rights (capitolele 51 şi 54). Rămâne şi astăzi unul dintre cele mai importante documente din istoria Americii.

Bancnota de un dolar este şi ea un fel de personaj. A fost refăcută în 1935, la insistenţele lui Franklin Roosevelt (prolog). Marele Sigiliu a fost adăugat atunci, iar Roosevelt a ordonat ca piramida să fie pusă în stânga şi vulturul în dreapta. Imaginea din capitolul 32 este din memoriul adevărat în care Roosevelt a exprimat în scris ce preferinţă avea. Emisia din 1935 n-avea scris IN GOD WE TRUST (Credem în Dumnezeu), care a fost adăugată în 1957 (capitolul 24). Cât despre steaua în şase colţuri care uneşte cele cinci litere de pe sigiliul Statelor Unite (din vârful piramidei), rezultând anagrama cuvântului *mason*, nu există o explicaţie pentru care este aşa. Însă este acolo. În

privinţa celor treisprezece stele din Marele Sigiliu, de deasupra vulturului, care formează tot Steaua lui David (capitolul 28), legenda spune că George Washington a cerut cu adevărat să fie incluse ca mulţumire pentru Haym Salomon. Dar nimeni nu ştie sigur. Încă o dată, nu se poate nega că imaginea este acolo. Secţiunea III din Legea alocaţiei bugetare (capitolele 28 şi 68) chiar interzice modificarea sau schimbarea bancnotei de un dolar. În mod straniu, bancnota de douăzeci de dolari arătată în capitolul 48, când este îndoită cum trebuie, dezvăluie imagini uimitor de asemănătoare cu ce s-a întâmplat în 11 septembrie 2001.

Disney apare în câteva locuri. Mai întâi, legat de căderea în dizgraţie a lui Kim Yong Jin, apoi de programul cu temă Disney de la televiziunea nord-coreeană (capitolul 27).

Transmisiunea aceea a avut loc în iulie 2012. În sfârşit, imaginea lui Walt însuşi (capitolul 7), cu sloganul „E distractiv să faci imposibilul”, este aşezată şi în biroul lui Kim, şi în al meu.

Înregistrările audio din Biroul Oval al lui Roosevelt au avut loc. A fost primul preşedinte care a utilizat această metodă. Însă conversaţiile prezentate în capitolul 22 sunt fictive. Adevăratele benzi înregistrate sunt păstrate la Biblioteca Roosevelt în Hyde Park. Scena descrisă din ziua morţii lui FDR (capitolul 24) este oarecum exactă. A avut loc examinarea medicală, iar conversaţia dintre ei este

reală. Desigur, l-am adăugat pe Mark Tipton, deşi se părea că era prezent tot timpul un agent de la serviciile secrete. Micuţa Casă Albă de la Warm Springs încă există şi acum este parc naţional. Toate comentariile peiorative făcute de Danny Daniels la adresa lui Roosevelt (capitolul 30) sunt luate din relatări concrete, dintre care unele alcătuiesc portretul unui om foarte diferit de persoana publică.

Zadar se află pe coasta Croaţiei, oraş recunoscut pentru porturile şi insulele sale izolate (capitolele 33, 34, 36 şi 38). Biblioteca oraşului este descrisă cu acurateţe, la fel şi secţiunea American Corner (capitolele 41, 43 şi 49). Solaris este invenţia mea, un amestec dintre oraşele croate de la graniţa de est.

Cifrul Beale există, iar Declaraţia de Independenţă s-a dovedit relevantă în descifrarea unuia dintre cele trei coduri (capitolul 43). Imaginea reprodusă în capitolul 43 este preluată din adevăratul cifru Beale. Puzzle-ul lăsat de Andrew Mellon este invenţia mea. Pentru a-l crea, am aplicat cifrul Beale pe Declaraţia Drepturilor din Virginia, aşa cum face Malone în capitolele 51 şi 54.

Există un scrin la castelul Smithsonian, aflat la parter, în aripa vestică. Richard Stamm, custodele, mi l-a arătat şi conţine, într-adevăr, o multitudine de compartimente secrete. Destul de ciudat, am decis să folosesc biroul lui Röntgen expus la Muzeul Metropolitan de Artă din New York. După cum am menţionat în capitolul 56, s-ar putea să fie cea mai scumpă piesă de mobilier creată vreodată, plină

de compartimente secrete. Am mutat acel birou la Washington, DC, şi l-am transformat într-un cadou de la Mellon pentru Institutului Smithsonian. Laboratorul de conservare de la Smithsonian (descris în capitolul 60) este un loc uimitor, unde sunt salvate cărţi rare şi documente vechi în fiecare zi.

Galeria Naţională de Artă este o minune americană creată de Andrew Mellon. Exteriorul elegant, Sala Fondatorilor, rotonda, domul, fântânile, galeriile şi grădina pot fi vizitate (capitolele 60, 62 şi 64). În Galeria 62 se află tabloul *Familia Washington*, de Edward Savage. Mellon l-a cumpărat în 29 ianuarie 1936. A fost expus în apartamentul lui din DC (chiar şi după moartea lui în 1937) până în 1941, când a fost mutat la Galeria Naţională, unde a rămas de atunci. Am interpretat simbolurile din tabloul lui Savage. În mod uimitor, există şi un dop în colţul din dreapta jos al ramei masive (pe care l-am găsit *după* ce mi l-am imaginat pe al meu), aflat acolo ca să poată fi pus pe un suport din fier.

China este cel mai important aliat al Coreei de Nord: îi acordă facilităţi la schimburile comerciale şi împrumuturi cu dobânzi mici (capitolul 26). China este şi creditorul numărul unu al Americii. Impozitul pe venit reprezintă, cu adevărat, peste nouăzeci la sută din veniturile federale (capitolele 7 şi 35). Din păcate, toate statisticile cu privire la datoria naţională (capitolul 35) sunt reale. Datoria creşte, în mod uluitor, cu peste un milion de dolari în fiecare minut şi

există, cu adevărat, site-uri unde poţi să te uiţi cum creşte. De asemenea, ceea ce afirmă Danny Daniels despre corelaţia dintre impozitele mai mari şi veniturile mai mici (capitolul 35) este corectă.

Subiectul romanului este impozitul pe venit. Dacă Amendamentul 16 a fost ratificat corespunzător, este o întrebare legală fascinantă. Prima dată când am aflat despre problema asta a fost când am descoperit *The Law Ihat Never Was* (*Legea care nu a existat niciodată*). Este un tratat scris de un om pe nume William Benson, care şi-a făcut timp şi a vizitat toate cele 42 de state care se presupune că au ratificat amendamentul, verificând cu exactitate procedurile urmate şi analizând dacă s-au respectat legile statului respectiv. O parte din ceea ce a descoperit a fost tulburător şi captivant. Dacă este adevărat sau nu, îi voi lăsa pe alţii să decidă. Acesta este un roman care, prin definiţie, nu este real. Dar am inclus două dintre exemplele mai grăitoare oferite de Benson – Kentucky şi Tennessee (capitolele 33 şi 34). Interesant este că şi Benson s-a confruntat (cum au făcut personajele din poveste) cu problema lipsei originalelor. Benson însuşi este un evazionist fiscal condamnat, însă argumentele lui nu sunt complet iraţionale. Totuşi, instanţele federale au evitat în mod sistematic problema, logica şi raţionamentul lor fiind slabe (după cum am detaliat în capitolul 37). Verdictul în cazul apelului reprodus în capitolul 12 este fictiv, dar limbajul este preluat textual din câteva hotărâri reale.

În 1922, Curtea Supremă a hotărât că declaraţia făcută de un secretar de Stat, care proclama un amendament constituţional ratificat, este hotărâtoare şi nu poate face obiectul unui control judiciar (capitolul 37). Dacă este un raţionament corect sau nu, problema n-a mai fost luată în considerare niciodată de Curtea Supremă. Amendamentul 16 a rezultat din politica de la începutul secolului al XX-lea şi a fost conceput ca să dea greş, însă nu s-a întâmplat aşa (capitolul 31). Iniţial, a fost valabil doar pentru un segment mic din ţară (mai puţin de cinci la sută), care putea evita taxa prin chichiţele lăsate intenţionat în prima lege a venitului din 1913. Roosevelt a fost cel care, în 1943, a adus impozitul în faţă, reţinerile fiind în prezent deduse direct din salariile oamenilor (capitolul 67).

Există mai multe memorii în roman, toate fiind creaţia mea, cu excepţia celui cu data de 13 februarie 1913 (capitolul 67). Se bazează vag pe un memoriu adevărat de la avocatul general, datat 15 februarie 1913. Pe internet sunt multe referiri la acest document. Memoriul acela ridică o serie de probleme legale cu privire la ratificarea Amendamentului 16. O propoziţie din acel memoriu este redată textual din documentul real:

Conform Constituţiei, legislativul unui stat nu este autorizat să modifice în niciun fel un amendament propus de Congres, funcţia statului constând doar în dreptul de a aproba sau a respinge amendamentul propus.

Dar tocmai asta s-a întâmplat în timpul procedurii de

ratificare. Amendamentul propus a fost modificat de un stat după altul în diverse feluri. Iar secretarul de Stat de la acea vreme, Philander Knox, a ignorat nu doar realitatea, ci şi pe avocatul general şi a declarat Amendamentul 16 „în vigoare”.

De ce nu „ratificat”?

O diferenţă fără importanţă?

Sau o reacţie la sfatul legal pe care-l primise?

Nu vom şti niciodată.

Ce s-ar fi întâmplat, cu adevărat, dacă Amendamentul 16 n-ar fi fost ratificat încă de la început? Erau necesare 36 de state pe atunci pentru validare. Şi 42 l-au luat în considerare. Cum ar fi dacă 6 dintre acele state ar avea probleme legale serioase în privinţa voturilor de adoptare? Mulţi sunt de părere că tocmai aşa s-a întâmplat. Problemele discutate în acest memoriu şi citate în capitolul 67 provin din cercetările lor.

Numai că instanţele refuză să asculte.

Şi pe bună dreptate.

Problema dezvăluie o vulnerabilitate uriaşă.

La un moment dat în roman (capitolul 29), Kim Yong Jin spune că posibila ilegalitate a Amendamentului 16 este „cea mai isteaţă armă de distrugere în masă concepută vreodată”.

Şi s-ar putea să aibă dreptate...

„Steve Berry este un maestru în a îmbina detaliile istorice cu ficțiune, creând un thriller fascinant. Suspans, acțiune și intrigă."
The Providence Journal

„Cotton Malone se confruntă din nou cu o amenințare internațională, iar acțiunea cărții se desfășoară în ritm alert, ca într-un film."
RT Book Reviews

„Berry combină elemente istorice din era lui Franklin D. Roosevelt și ale conspirațiilor despre legalitatea impozitelor într-un complot de anvergură. *Secretul Marelui Sigiliu* reușește să-și țină pe ghimpi cititorii până la ultimul paragraf."
Kirkus Reviews

„Acțiunea are loc într-un timp foarte scurt, în mai puțin de o zi. Berry amestecă în mod dibace istoria impozitelor federale cu înființarea Galeriei Naționale de Artă. Speculațiile și suspansul fac din *Secretul Marelui Sigiliu* una dintre cele mai bune cărți ale lui Berry de până acum."
The New York Times

„O premisă neobișnuită și probabilitatea unor deznodăminte multiple îi vor delecta pe fanii conspirațiilor politice."
Publisher's Weekly

ISBN 978-606-006-014-7